

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LISA GARDNER

NEW YORK TIMES BESTSELLER

KORKUYA YER YOK

Acıyı ve korkuyu kontrol edebilirsin,
ama içindeki kötülüğü asla yok edemezsin

Sisters Planet

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

MARTI

**Acıyı ve korkuyu kontrol edebilirsin,
ama içindeki kötülüğü asla yok edemezsin**

LISA GARDNER

KORKUYA YER YOK

Bir cinayet mahallinde merdivenlerden düşerek yaralanan Dedektif D.D. Warren'ın hatırladığı en son şey genç bir kadının vahşice öldürüldüğü dairede dolaştığıdır. Dinmeyen ağrıları için başvurduğu Doktor Adeline Glen genetik bir bozukluk yüzünden acı hissetmeyen nadir bir kişidir.

Altı hafta sonra bir kadın daha, benzer şekilde öldürülünce olayın gizemi de artmaya başlar. Katil ölen kadının başucunda bazı işaretler bırakmıştır: bir şişe şampanya ve kırmızı bir gül.

Bu işaretler dedektifleri Doktor Adeline'in gizemli geçmişine götürecektir.

Dedektif Warren artık vazife başında değildir ama yine de avının peşindedir. Çünkü sadece tek başına yaşayan kadınları değil, kendisini de hedef alan Gül Katili'ni yakalamanın bir tek yolu olduğunu bilmektedir: Hiçbir şeyden korkmamak!

facebook.com/marti_yayinlari
twitter.com/MARTI_YAYINLARI

722

Korkuya Yer Yok

Lisa Gardner

1. Baskı: Kasım 2014
ISBN: 978-605-348-523-0
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright© LISA GARDNER

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla
Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ye aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı
Ecem Basın Yayın Reklamcılık
Hadımköy Yolu Mahallesi San. 1 Bulvarı
169. Sokak No: 3 Büyükçekmece-İSTANBUL
Tel: 0 212 886 20 10 - 0212 886 20 05
Matbaa Sertifika No: 16266

MARTI YAYINCILIK

Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Orijinal adı : Fear Nothing
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Ömer Mülazım
Editör : Elçin Kazancı
Sayfa Tasarımı : Elif Yavuz
Kapak Tasarımı : Yasin Öksüz

**Acıyı ve korkuyu kontrol edebilirsin,
ama içindeki kötülüğü asla yok edemezsin.**

LISA GARDNER

KORKUYA YER YOK

Çevirmen: Ömer Mülazım

GİRİŞ

Ağaç dalında, uyusun da büyüsün bebeğim...

Ceset gitmişti ama koku hâlâ duruyordu. Boston Cinayet Masası Dedektifi D.D. Warren kan kokusunun böylesi bir suç mahalinden haftalarca, hatta aylarca çıkmayabileceğini tecrübelerinden biliyordu. Olay yeri inceleme uzmanları nevrresimi çıkarmışlardı, ama yine de kanın kendine has bir canlılığı vardı. Alçı levhanın içine sızar, ahşap panellerin arkasına akar, tahta yer döşemelerinin aralarında birikirdi. Yirmi sekiz yaşındaki Christine Ryan'ın da bir zamanlar damarlarında akan yaklaşık 4,7 litre kanı vardı. Şimdiyse bu kanın büyük bölümü bu korkunç gri alanın ortasında bulunan çıplak şilte tarafından emilmişti.

Rüzgâr esince sallanır beşik...

Sabah, merkeze telefon geldiğinde saat dokuzu geçiyordu. Christine, kapısı çalınmasına rağmen kapıyı açmayıp, cepte telefonuna gönderilen mesajları cevapsız bırakınca yakın dostu Midge Roberts endişelenmişti. Christine sorumluluk sahibi biriydi. Ne uyuyakalır, ne tatlı bir barmenle kaçamak yapar, ne de grip olduğunda, çalıştıkları yerel muhasebe şirketine gitmek için onu hafta içi her sabah saat tam yedi buçukta evinden almaya gelen en iyi arkadaşına haber vermemezlik ederdi.

Midge birkaç arkadaşını daha aramıştı. Ama dün akşamki yemekten beri Christine'den haber alan olmamıştı. Midge içindeki

sesi dinleyip ev sahibini çağırmış, o da sonunda kapıyı açmaya razı olmuştu.

Sonra, cesedi bulan ev sahibi üst kattaki koridorun her tarafına kusmuştu.

Midge ise yukarı çıkmamış, dar dubleks dairenin antresinde beklemişti. D.D.'nin ekip arkadaşı Phil'e anlattığına göre, anlamıştı. Bir şekilde anlamıştı işte. O kadar uzaktan bile, muhtemelen kuruyan kanın başka hiçbir kokuya benzemeyen o kendine has kokusunu almıştı.

Uyusun da büyüün bebeğim...

Belirgin bazı zıtlıklar olay yerine gelen D.D.'nin hemen dikkatini çekmişti. Kendi yatağı üzerinde kolları ve bacakları açık bir halde, görmeyen mavi gözlerle tavana bakan genç kadın. Omuz hizasındaki kahverengi saçları bembeyaz yastığın üzerinde öylece dururken neredeyse huzurlu görünen güzel yüz hatları.

Ne var ki boyundan aşağısı...

Derisi ince ve kıvrımlı şeritler halinde yüzülmüştü. D.D. daha önce bu tarz şeyler duymuştu. Ama bu sabah on birde bunu bizzat kendi gözleriyle görüyordu. Kendi yatağında derisi yüzülen genç bir kadın. Komodinin üzerinde bir şişe şampanya ve kan revan içindeki karnının üzerinde de kırmızı bir gül.

Phil şampanya şişesinin yanında bir kelepçe bulmuştu. Hani şu kalburüstü *seks shop*'larda satılan ve konfor için de kenarlarında kürk olan cinsten. Kelepçe, şampanya, kırmızı gül...

Phil'e göre, aşıkların buluşması planlandığı gibi gitmemişti. Ya da uygulanan şiddet göz önünde bulundurulunca, terk edilen erkek arkadaşın intikamı da olabilirdi. Christine zavallı bir enayiye terk etmiş ve bu zavallı enayi de kimin patron olduğunu göstermek

için dün gece daireye gelmişti.

Ama D.D. farklı düşünüyordu. Evet, kelepçe vardı ama maktulün bileklerinde değildi. Evet, şampanya şişesi açılmıştı ama kadehlere doldurulmamıştı. Son olarak elbette bir de gül vardı ama bir çiçekçide hediye paketi yapılmamıştı.

Karşısındaki manzara ona fazla... planlanmış geliyordu. Bir tutku cinayeti ya da iki razı yetişkin arasındaki bir tartışma değildi. Daha ziyade aylar, yıllar hatta belki de bir ömür süren dikkatli bir planlama ve düşünmenin sonunda özenle hazırlanmış bir mizan-seni andırıyordu.

D.D.'ye göre, karşılarındaki yalnızca bir suç mahalli değil, aynı zamanda bir katilin en derin ve en karanlık fantezisiydi.

Bu, soruşturdukları ilk suç mahalli olmasına rağmen böyle-sine yoğun törensel özellikler taşıyan bir cinayetin muhtemelen arkası gelirdi.

Rüzgâr esince...

D.D.'nin ekibi, olay yeri inceleme uzmanları, adli tabip ve çok sayıda dedektif dairede altı saat boyunca çalışmışlardı. Güneş batıp da akşam iş çıkışı eve dönüş çilesi başlayana ve sinirler gerilene kadar her şeyi belgelemiş, parmak izlerini toplamış, şemaları hazırlamış ve aralarında fikir alışverişinde bulunmuşlardı. Soruşturmayı yürüten D.D. dinlenip ertesi gün tekrar toplanmak üzere sonunda herkesi evine göndermişti. Yarın yeni bir gündü. Bir taraftan maktulün ve katilin profilini çıkarırken bir taraftan da federal veritabanlarını tarayarak bu cinayetin özellikleriyle eşleşen diğer cinayetler olup olmadığına bakabileceklerdi. Yapılacak bir sürü iş, soruşturulacak pek çok yön vardı. Şimdiyse dinlenme vaktiydi.

Herkes evine dönmüştü. Tabii ki D.D. hariç.

Saat ona geliyordu. Oğlunun en sevdiği çocuk şarkısı kafasında dönüp dururken karanlık bir suç mahallinde oylanmak yerine eve dönmeli, kocasının yanağına bir öpücük kondurmalı, bu saatte çoktan yatağa girmiş olan üç yaşındaki oğlunu kontrol etmeli ve iyi bir gece uykusu çekmeye çalışmalıydı.

Ama yapamadı. Bir içgüdü –sezgi?– onu tekrar bu fazlasıyla sessiz evde kalmaya itmmişti. Günün büyük bölümünde, o ve dedektif arkadaşları burada dikilip, gördükleri üzerine fikir yürütmüşlerdi. Şimdiyse, kan kokan karanlık bir odanın ortasında duran D.D. bir şeyler hissetmeyi bekliyordu.

Uyusun da büyüsün bebeğim...

Christine Ryan, katil daha ilk kesiği yapmadan ölmüştü. Solgun yüzüne yerleşen ifadede kederin olmayışından bu kadarı anlaşılabilirdi. Maktul oldukça rahat can vermişti. Sonra muhtemelen genç kadının kalbi son birkaç kez daha kan pompalarken katil sağ yanından aşağıya doğru ilk kesiği yapmıştı.

Bu da demek oluyordu ki katilin amacı kurbanı acı çekertmek değildi. Peki, neydi o zaman?

Sunum mu? Mizansen mi? Ritüelin kendisi mi? Deri takıntısı olan bir katil. Belki çocukluğunda küçük hayvanlarla ya da ailenin evcil hayvanlarıyla başlamıştı ve sonrasında fanteziler azalmayınca...

Adli tabip, sanki ince ve kıvrımlı şeritler halinde kesilmiş deride düzensiz kesikleri tespit etmek mümkünmüş gibi, tereddüt izleri arayacak ve cinsel saldırı testi yapacaktı.

Ancak bir huzursuzluk hissi D.D.'nin içini kemiriyordu. O öğeler bir cinayet masası dedektifinin görebileceği şeylerdi. İçten içe, yanlış iz üzerinde olduğundan şüphelenmeye başlamıştı bile.

Aslına bakılırsa, tam da katilin odaklanmalarını istediği noktaların üzerinde duruyordu.

İzleyicilerinin tam olarak görmelerini istediği şeyi görmele-
rini sağlamaktan başka ne için olay yerini bu şekilde düzenlesindi
ki?

Sonra birden dank etti. Kafasının içinde bir yerlerdeki dü-
şünce. Peşinden gitmeye değer en önemli soru ve şu an görüşü
kasten engellenmiş şekilde karanlıkta durmasının sebebi: Suç ma-
hallini neden düzenledi?

Bir ses. Uzakta. Evin dikkatlice açılan ön kapısı mı? Üzerine
basılan merdiven basamağının çıkardığı gıcırta mı? Koridorun öbür
ucundaki ahşap yer döşemesinin inlemesi mi?

Bir ses. Az önce uzaktan gelirken şimdi yaklaşmıştı. Çavuş De-
dektif D.D. Warren on beş dakika önce çözmüş olması gereken bir
şeyi fark etti. Jack'in en sevdiği ninni, kendi kendine mırıldandığı
çocuk şarkısı... Bu melodi yalnızca kafasının içinden gelmiyordu.

Başka biri de söylüyordu. Usulca. Yatak odasının dışında.
Ölen kadının dairesinin başka bir yerinde.

Ağaç dalında, uyusun da büyüsün bebeğim...

D.D.'nin tabancasına giden eli, koltuk altı kılıfının çıkıtını
açıp Sig Sauer'i çıkardı. Bakışlarıyla içeride davetsiz misafir var
mı diye odanın köşelerini tararken dönüp çömeldi. Karanlığın
içinde ne bir hareket ne de insan silüetini andıran bir gölge gördü.

Ama sonra bir ses duydu. Dairenin başka bir yerinde gıcır-
dayan tahta yer döşemesi.

Rüzgâr esince sallanır beşik...

Elinde silahı, sessiz ve hızlı adımlarla yatak odasından ka-
ranlık koridora ilerledi. Dar koridorda tepe ışıkları yanıyordu.

Yalnızca komşu dairelerden gelen ve perdeleri açık pencerelerden giren parıltının oluşturduğu daha fazla gölge. Ahşap döşemenin üzerinde dans eden grinin açık ve koyu tonları.

Ama bu evi biliyordu. D.D. bunu kendine hatırlattı. Bu kordorda gündüz de yürümüş, etraftaki kustumuk göllerine basmamaya özen gösterirken işine yarayabilecek her bir ayrıntıya da dikkat etmişti.

Merdivenlerin başına ulaştığında hâlâ sağa sola bakınıyordu. Sonra aşağıdaki sahanlığın yerini işaret eden kapkara birikintiye baktı. Mırıldanma kesilmişti. Şarkı söyleme sesinden daha kötü olansa mutlak sessizlikti.

Sonra karanlığın içinden bir ses usulca ve tatlı tatlı, “*Ağaç dalında, uyusun da büyüsün bebeğim...*” dedi.

D.D. olduğu yerde kaldı. Dedektifin bakışları gayriihtiyari bir sağa bir sola bakar, sesin geldiği yeri belirlemeye çalışırken şarkı da ağır ve alaylı bir şekilde devam ediyordu: “*Rüzgâr esince sallanır beşik...*”

Tam o esnada anladı. Katilin anlatmaya çalıştığı şeyi kavradığında kanının donduğunu hissetti. Bir katil bir suç mahallini neden düzenler? Çünkü bir izleyici grubu arıyordur. Ya da belki de o grubun içinden belli bir kişiyi. Atıyorum, ortalık karardıktan sonra bir cinayet mahallinde tek başına bulunacak kadar aptal olan, çalışkan bir dedektifi.

Cep telefonuna uzandı ama geç kalmıştı.

Tam arkasında yeni bir gürültü duydu.

Arkasına döndü. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bir silüet, gölgelerin arasından fırlayıp doğruca D.D.’ye doğru yöneldi.

“Dal kırılınca düşer beşik...”

D.D. içgüdüsel olarak geri adım attı. Ancak merdivenlerin başında olduğunu unutmuştu. Basacak yer arayan sol ayağının altında sadece boşluk vardı.

Olamaz! Telefonu tangırdarak yere düştü. Sig Sauer'ini kaldırdı. Öne doğru eğilip dengesini sağlamaya çalıştıysa da artık çok geçti.

Ardından... gölge uzandı. D.D. geriye doğru düştü.

Düştü, düştü, düştü.

D.D. son anda tetiğe bastı. İçgüdüsel bir nefsi müdafaa eylemi. Bam, bam, bam. Oysa iş işten geçtiğinin farkındaydı.

Başı, sahanlığın ahşap zeminine çarptı. Bir çatırtı. Dayanılmaz bir acı. Ninninin son sözleri karanlıkta fısıldıyordu:

“Düşer bebek, beşik, hepsi düşer...”

Birinci Bölüm

Ablam, rahatsızlığımı ben üç yaşımıdayken keşfetti. O elinde makasla öylece dururken; ben çıplak kollarımı uysalca uzatmış, bileklerimden zeytin yeşili, kaba tüylü halının üstüne kan damlayarak orada öylece duruyordum ve tam o sırada bakıcı annemiz içeri girdi.

Altı yaşındaki ablam, “Baksana, umurunda bile değil,” deyip makasla dirseğimden bileğime kadar kesti. Taze kan fişkırdı.

Kadın çığlık attı, sonra da bayıldı.

Neler olduğunu merak ederek yerde yatan bakıcı annemize baktım.

Bu olaydan sonra ablamı başka bir yere gönderdiler. Beniyse hastaneye götürdüler. Orada, doktorlar haftalarca, ablamın keskin cisimlerle yaptığı kesiklerden daha çok acıması gereken muhtelif testler yaptılar, ama amaç da buymuş zaten: SCN9A genimin son derece nadir görülen bir mutasyona uğramasından dolayı acı hissetmiyorum. Baskıyı hissedebiliyorum. Derime bastırılan makas. Dokunuşu hissedebiliyorum. Daha yeni keskinleştirilmiş bıçakların pürüzsüzlüğü.

Ancak derim yarıldığında ya da kanım akarken duyduğum o gerçek his...

Ben sizin hissettiklerinizi hissetmiyorum. Hiç hissetmedim. Asla da hissetmeyeceğim.

Shana dikiş makasıyla kollarımı kestikten sonra onu yirmi yıl boyunca bir daha görmedim. Ablam bu sürenin çoğunu çeşitli akıl hastanelerinde ve ıslahevlerinde geçirdi. Massachusetts eyaletinin antipsikotik ilaç tedavisi gören en genç çocuklarından biri olma ayrıcalığına erişti. İlk cinayet girişimini on bir yaşında gerçekleştirenken bu amacına on dört yaşında ulaştı. Garip aile mirasımız.

Ne var ki o, sistemin bir başka kurbanı olurken ben de eyaletin başarı timsali haline geldim.

Rahatsızlığıma konan tanı göz önünde bulundurulunca, doktorlar koruyucu ailenin yanında kalmamın, ihtiyaçlarımı yeterli ölçüde karşılamayacağına inanıyorlardı. Ne de olsa aynı genetik mutasyonla doğan bebeklerin diş çıkarırken dillerini yedikleri bilinen bir şeydi. Sonra, ateş gibi ocağın üstüne koyup orada bıraktıkları ellerinde üçüncü derece yanıklar oluşan ufacık çocuklar vardı; kırk ayak bilekleriyle günlerce koşan ya da iltihaplandığının farkında bile olmadıkları, patlamış apandisleri yüzünden yığılıp kalan yedi, sekiz ve dokuz yaşındaki çocukları saymıyorum bile.

Acı oldukça faydalıdır. Sizi tehlikelere karşı uyarır, riskleri ve eylemlerinizin sonuçları olduğunu öğretir. Onsuz, çatıdan atlamak kulağa harika bir fikir gibi gelebilir. İlk kızarmış patatesi kapmak için elinizi kızgın yağın içine daldırmak da öyle. Ya da elinize

bir pense alıp tırnaklarınızı sökmek. Acıya karşı doğuştan duyar-sızlığı olan çoğu çocuk düşünmeden hareket ettiğini söyler. Bu, bir “neden”den ziyade “neden olmasın” meselesi.

Oysa diğerleri, seslerindeki özlem tınısıyla, size onu acıyıp acımayacağını görmek için yaptıklarını söyleyecektir. Çünkü pek çok insan tarafından bilinen bir şeyi *hissetmemek* onu hayatınızın Kutsal Kâse’si haline getirebilir. Sıra dışı bir motivasyon gücüne. İnatçı bir takıntıya. Sonunda acıyı hissetmenin verdiği hazza.

Acı gibi duysal rahatsızlıklardan mustarip çocuklarda ölüm oranı yüksektir, çok azı yetişkinliğe ulaşır. Çoğu sürekli bakıma muhtaçtır. Benim durumumdaysa, karısı ve çocuğu olmayan yaşlı bir adam, bir genetikçi, nüfuzunu kullanarak beni evine aldı. Hem biricik evlatlık kızı hem de en gözde vaka çalışması oldum.

Babam iyi bir adamdı. Bana yedi gün yirmi dört saat göz kulak olması için hep en iyi bakıcıları tutarken hafta sonlarım da rahatsızlığımın başa çıkmama yardım etmeye adanmıştı.

Örneğin, eğer acıyı *hissedemiyorsanız* o zaman siz de beden sağlığınıza yönelik potansiyel tehditleri algılamak için başka yollar bulmalısınız. Küçükken, kaynar suyun tehlike demek olduğunu öğrendim. Fırınların üstündeki ateş gibi ocakların da aynı şekilde. Bir nesneye ilk önce dokunurdum. Eğer sivrirse ondan uzak dururdum. Bana makas yasaktı. Sert kenarlı mobilyalar. Yavru kedi ve köpekler ya da keskin pençeleri olan herhangi bir canlı türü. Sadece yürümeme izin vardı. Zıplamak, kaymak, sıçramak, dans etmek yoktu.

Ne zaman dışarı çıksam başıma bir kask takar, üzerime de koruyucu dolgulu kıyafetler giyerdim. Sonra, eve geri döndüğümde zırhımı çıkarır, herhangi bir yara izi var mı diye vücudumu

kontrol ederdim. Bir keresinde, bakıcım ayakkabımı çıkarmaya çalışırken ayağım yüz seksen derece dönmüştü. Görünüşe bakılırsa, parka giderken bütün tendonlarımı koparmışım. Başka seferinde, eve her tarafımı arı sokmuş bir halde gelmiştim. Bir eşek arısı yuvasına denk gelmiş ve beş yaşındaki bir çocuğun saflığıyla, anların benimle dans ettiklerini sanmıştım.

Yaşım ilerledikçe, kendi bedensel muayenelerimi yapmayı öğrendim. Ateşim olup olmadığını anlamak için günlük olarak vücut ısıyı ölçerdim çünkü ateş, vücudumda enfeksiyon olduğuna dair bir işaret olabilir. Geceleri, boy aynasının karşısında çırlıçıplak durup vücudumu karış karış inceler, morluk ve kesik olup olmadığına bakar, sonra da eklemlerimde şişlik ya da gerilme izleri arardım. Ardından, sıra gözlerime gelirdi: kırmızı göz, iltihaplı gözdür. Kulaklarımı kontrol ederdim: orta kulakta kan, kulak zarının yırtıldığına ya da muhtemel bir kafa travmasına işaret edebilir. Sonra, genzimi, ağzımın içini, dişlerimi, dilimi ve dişetlerimi.

Bedenim, incelenmesi, kontrol edilmesi ve bakılması gereken bir kılıf, yararlı bir nesnedir. Ona gözüm gibi bakmalıyım çünkü acıyı hisseden sinirlerden gelen elektrik sinyallerini beynime yönlendiren moleküler kanalların olmaması, vücudumun kendi kendine bakamaması demek. Mevcut rahatsızlığım olduğu sürece hissettiklerime güvenemem. Onun yerine, görebildiklerime, duya-bildiklerime, tadabildiklerime ve koklayabildiklerime göre hareket etmeliyim.

Genetikçi babam bana her defasında, “Zihin, maddeden üstündür,” derdi. Zihin, maddeden üstündür.

Güneş çarpması, iç iltihaplanma ya da dikkatsizlik nedeniyle başıma herhangi bir şey gelmeden sağ salım on üç yaşına bastı-

ğında babam araştırmasını bir adım ileri götürdü. Dünyada bu rahatsızlıkla doğan iki yüz çocuk varsa, içlerinde yetişkinliğe erişme ihtimali olan yaklaşık kırk kişi vardı ve hâlâ hayattaydı. Bu vakaların incelenmesi sonucunda, hayatını hiçbir fiziksel acı hissetmeden geçiren kişilerde başka dezavantajların da olduğu ortaya çıktı. Örneğin, pek çok denek başkalarıyla empati kurmada zorlandığını, duygusal gelişiminin durduğunu ve sınırlı sosyal becerilere sahip olduğunu söyledi.

Üvey babam hiç vakit geçirmeden bana tam ve ayrıntılı bir psikolojik test yapılmasını talep etti. Başkalarının acılarını hissedebiliyor muydum? Yabancı birinin yüzünden acı çektiğini anlayabiliyor muydum? Diğer insanların acılarına uygun tepkiler verebiliyor muydum?

Neticede, bir kâğıt kesiği sizi ağlatamazken on altı yaşındaki en yakın arkadaşınız size bir ucube diyerek, birden sizinle olan bütün bağlarını kopardığında ağlar mısınız? Parçalanmış bir dizle kilometrelerce yürüyebiliyorken yirmi üç yaşınızda ablanız sizi tekrar bulduğunda ve gönderdiği mektubun üzerinde Ceza İnfaz Kurumu'nun posta mührü varsa kalbiniz sıkışır mı?

Hayatınızda bir saniye olsun gerçek bir acı yaşamamışken, üvey babanız elinizi tutup ölüm döşeğindeki son nefesini verirken çektiği acıyı gerçekten anlayabilir misiniz?

“Adeline. İşte. Bu. *Acı*.”

Cenazesinde tek başıma dururken anladığımı sandım.

Ama ben babamın kızıydım ve bundan asla emin olamayacağımı fark ettim. Böylece ben de beni nasıl yetiştirdiyse öyle hareket ettim. Birinci sınıf bir doktora programına kaydoldum. Orada incelemeler, testler ve araştırmalar yaptım.

Acıyı işim haline getirdim.

Pek çok sebepten dolayı faydalı bir uzmanlık alanı.

Massachusetts Cezaevi'ne vardığımda ablam beni bekliyordu. Ziyaretçi kayıt defterine imzamı attım, boş bir dolaba çantamı koyup güvenlikten geçmek için sıramı bekledim. Uzun süredir burada görev yapan ceza infaz memurları Chris ve Bob beni ismimle karşıladılar. Bob el dedektörünü tıbbi uyarı bilekliğiğimin üzerinden geçirdi. Her ayın ilk pazartesi günü yaptığı aynı test. Ardından, üçüncü bir ceza infaz memuru olan Maria bana kelepçeli elleri kucağında oturan ablamın bulunduğu kapalı görüşme odasına kadar eşlik etti.

Memur Maria başını sallayınca odaya girdim. Yaklaşık altı metrekarelik alanda iki turuncu plastik sandalye ve üzeri formika kaplı bir ahşap masa vardı. Shana sırtını cüruf briketinden duvara vermiş, karşısına da odadaki tek pencereden görünen koridor manzarasını almış, masanın uzak tarafında oturuyordu. Silahşorun yeri.

Karşısındaki sandalyeye oturmaya karar verdim, koridordan geçen biri pencereden baktığında sırtımı görecekti. Acele etmeden plastik sandalyeyi çekip oturdum. Dakikalar geçiyordu. Bir. İki.

İlk konuşan ablam oldu: "Çıkar ceketini." Ses tonu daha şimdiden telaşlıydı. Muhtemelen daha ben gelmeden önce bir şeyler olmuştu ama bu, acısını benden çıkarmayacağı anlamına gelmiyordu.

"Neden?" Onun gergin sesinin aksine ben sakinliğimi kordum.

"Siyah giymemelisin. Bunu sana daha kaç kere söylemem

gerek? Siyah, yüzünü solgun gösteriyor.”

Bunu söyleyen de sönük mavi tulum giyen ve kahverengi saçları yağlı bukleler halinde omuzlarına düşen bir kadındı. Ablam bir zamanlar güzelmiş belki ama zorlu yaşam koşulları ve floresan lambalar yıllar içinde güzelliğinden çok şeyler götürmüştü. Acımasız bakışlarından bahsetmiyorum bile.

Üstüme göre Ann Taylor marka ceketimi çıkarıp sandalyenin arkasına astım. Ceketimin altında uzun kollu gri bir örgü kazak vardı. Ablam örtülü kollarıma baktı. Delici kahverengi gözlerini benimkilere dikerek havayı kokladı.

Sonunda, “Burnuma kan kokusu gelmiyor,” dedi.

“Hayal kırıklığına uğramış gibi konuşmana gerek yok.”

“Lütfen. Günün yirmi üç saatini cüruf briketinden bembeyaz duvarlara bakarak geçiriyorum. Hiç değilse kâğıt kesigi falan ol- saydı bari.”

Ablam benim hissedemediğim acıyı koklayabildiğimi iddia ederdi. Bunun bilimsel bir dayanağı yoktu, sadece benden üstün olmak istiyordu. Gel gelelim üç defasında, yanından ayrıldıktan birkaç saat sonra, vücudumda bana sözünü ettiği bazı yaralanmalar keşfetmiştim.

Shana, “Fuşya giymelisin,” diye devam etti. “Dışarıda olan sensin. Biraz hayatını yaşa, Adeline. Belki o zaman bana anlatabileceğin gerçek hikâyelerle gelebilirsin. Artık işinle, hastalarinla, acıyla ilgili maceralarını falan duymak istemiyorum. Bana güçlü kaslı bir erkeğin, fuşya sutyenini sıkı göğsünden nasıl çekip kopardığını anlat. O zaman belki bu aylık buluşmalarımızdan gerçekten keyif alabilirim. Sahi sen sevişebiliyor musun?”

Cevap vermedim. Bu soruyu daha önce defalarca sormuştu.

“Doğru ya, güzel şeyleri hissedebiliyorsun, kötü olanları değil. Sanırım bu, sevgili kardeşime sadomazoşizm yok demek. Yazık sana.”

Shana'nın ağzından çıkan kelimelerde duygu yoktu. Kişisel bir şey değildi. Saldırıyordu çünkü bu, onun işiydi. Ve ne hapis yatmak ne aldığı ilaçlar hatta ne de ona gösterdiğim ilgi bunu değiştirebilmişti. Shana doğuştan bir avcıydı, babamızın kızı. Daha on dört yaşındayken küçük bir çocuğu öldürmekten hapse girmişti. Sonrasında bir mahkûm ve iki gardiyanın canını alınca da parmaklıklar ardında kalmaya devam etti.

Ablam gibi birini sevebilir miydiniz? Profesyonel olarak bakarsam, antisosyal kişilik bozukluğu bakımından fevkalade bir araştırma konusuydu. Tamamen narsisist, bütünüyle empati yok-sunu ve son derece çıkarıcı. Kişisel olarak bakarsam, ailemden hayatta kalan tek kişiydi.

“Yeni bir programa yazıldığını duydum,” dedim. “Cezaevi Müdüresi McKinnon, yaptığın ilk birkaç resminde ayrıntıları yakalama becerisi gösterdiğini söylüyor.”

Shana omuz silkti, iltifattan hoşlanan biri değil.

Tekrar havayı kokladı. “Parfüm sıkmamışsın ama kıyafetin profesyonel görünüyor. Yani bugün çalışıyorsun. Buradan ofisine geçeceksin. Arabada mı kokulanacaksın? Cezaevi kokusunu bastırarak kadar güçlüdür umarım.”

“İşimden konuşmak istemediğini sanıyordum.”

“Konuşacak başka bir şey yok ki.”

“Havadan konuşabiliriz.”

“Boş versene. Sırf bugün pazartesi diye senin sızlanmalarını dinleyerek bir saatimi ziyan edecek değilim.”

Hiçbir şey demedim.

“Bıktım artık, Adeline. Senden. Benden. Burada oturup senin kötü kıyafet zevkine katlanmak zorunda kaldığım bu aylık görüşmelerden. Beni rahat bırakmanı sağlayacak kadar çok sayıda hastan var. O yüzden git buradan. Hadi, güle güle. Ciddiyim ben!”

Biri kapıya vurdu. Kırılmaz camdan her şeyi görebilen Memur Maria bizi kontrol ediyordu. Ona aldırış etmeyip bakışlarımı ablamın üzerinde tuttum.

Onun bu çıkışı beni rahatsız etmedi. Bu tarz davranışlarına çoktan alışmıştım. Shana, tercih ettiği duygu olan öfkeyi hem saldırırken hem de kendini savunurken kullanıyordu. Dahası, ablam benden nefret etmekte haklıydı. Ama bunun sebebi, nadir görülen genetik rahatsızlığım ya da kendime zengin bir üvey baba bulmam değildi. Bunun sebebi, ben doğduktan sonra annemin dolapta beni saklamayı tercih etmesi ve orada ikinci bir kişiye yer olmamasıydı.

Shana sönük bir öfke ve derin bir bunalımın izlerini taşıyan gözlerle bana bela okurken ben de feleğin çemberinden geçmiş ablamın bu kadar huysuz davranmasına sebep olan şeyin ne olduğunu bir kez daha merak ettim.

“Neden önemsiyorsun?” diye sordum birdenbire.

“Ne?”

“Fuşya rengini. Neden önemsiyorsun? Kıyafetlerimi, ne renk giyindiğimi, başkalarının beni çekici bulmasını sağlayıp sağlamadığımı? Neden önemsiyorsun?”

Shana kaşlarını çattı. Böylesi bir soru karşısında şaşırdığı aşıkardı. “Sen var ya,” dedi sonunda, “tam bir geri zekâlısın.”

“Bu,” dedim, “bana bugüne kadar söylediğin en kardeşçe sözdü.”

Bu lafıma diyecek bir şey bulamadı. Gözlerini devirdi ama isteksiz de olsa nihayet gülümsedi. Böylece odadaki gergin atmosfer biraz olsun yumuşadı ve ikimiz de rahat bir nefes aldık.

Cezaevi müdiresi, ne kadar atıp tutsa da ablamın bu aylık görüşmelerimizi gerçekten iple çektiğini düşünüyordu. O kadar ki iyice zıvanadan çıkıp genel düzeni bozduğu zamanlarda, çoğunlukla onu kendine getirebilen tek cezanın benimle olan görüşme hakkını kaybetme tehdidi olduğunu söylüyordu. Dolayısıyla biz de hemen hemen on yıldır devam eden aylık dansımıza devam ediyorduk.

Belki de doğuştan psikopat biriyle gerçek bir ilişki yaşamaya bundan daha fazla yaklaşamazdınız.

“Nasıl, uyuyabiliyor musun?”

“Bebekler gibi.”

“Okuduğun güzel bir kitap var mı?”

“Olmaz mı! Shakespeare’in tüm eserleri. Beşli ölçünün ne zaman işime yarayacağını asla bilemezsin.”

“*Et tu, Brute**?”

Tekrar belli belirsiz gülümsedi. Shana iskemlesinde biraz daha rahatladı. Ve böylece her ayın ilk pazartesi günü yaptığımız gibi, otuz dakika boyunca hem havadan sudan hem de ciddi konulardan konuştuk. Ta ki Memur Maria cama vurarak zamanımızın dolduğunu işaret edene kadar. Ayağa kalktım. Ablamsa bir yere gitmediğinden sandalyesinde oturmayı tercih etti.

Siyah ceketimi sandalyenin arkalığında alırken tekrar, “Fuşya,” dedi.

“Belki kendi tavsiyene kulak verip, sanatına biraz renk katsan iyi olur,” dedim.

“Öyle yapayım da kafa doktorlarına araştıracak daha çok

**(Lat.) Sen de mi Brutus? (e.n.)*

malzeme mi vereyim?” Pis pis sırttı. “Hiç sanmıyorum.”

“Rüyaların siyah beyaz mı?”

“Ya seninkiler?”

“Ben rüya gördüğümünden emin değilim.”

“Belki bu da rahatsızlığının bir avantajıdır. Ben çok rüya görüyorum. Çoğunlukla kan kırmızısı. Tek fark, elinde bıçak olan bazen ben oluyorum bazen de sevgili babam.”

Bana bir köpekbalığınıninkiler gibi aniden donuklaşan gözlerle baktı ama tuzağına düşmedim.

“Rüyalarınızla ilgili bir günlük tutmalısın,” diye tavsiyede bulundum.

“Sanat çalışmalarım nedir sence?”

“Kökleşmiş şiddetin rahatsız edici bir patlaması.”

Güldü. Sonra kapıya yönelerek onu ardımda bıraktım.

Bir dakika sonra, koridorda Memur Maria’nın peşi sıra giderken, “O iyi mi?” diye sordum. Pazartesi günü, normal mahkûmlara görüş izni olmadığından koridorlar nispeten sakindi.

“Emin değilim. Otuzuncu yıldönümüne az kaldı, biliyORSUnuz değil mi?”

Memur Maria’ya boş bir ifadeyle baktım.

“Shana’nın ilk kurbanı,” dedi. “On iki yaşındaki komşusu Donnie Johnson? Önümüzdeki hafta, Shana’nın onu öldürmesinin üzerinden otuz yıl geçmiş olacak. Yerel bir gazeteci röportaj için arayıp duruyor.”

Gözlerimi kırıştırdım. Nasıl olduysa bağlantıyı kuramamıştım. Hem kendini özyönetime adanmış bir kadın hem de bir terapist olarak daha sonra kendime bunun sebebini sormalıyım. Hangi acıdan kaçınmaya çalışıyordum? İronik bir özdüşünüm anı.

Maria, “Ama hiçbir soruya cevap vermeyecek,” dedi. “Bana sorarsanız böylesi daha iyi. Yani o ölen çocuk şu an konuşamaz. Katili neden konuşsun ki?”

“Beni habersiz bırakmayın.”

“Peki.”

Çıkarken çantamı aldım, ziyaretçi defterini imzalayıp ablamın daimi ikameti görevi gören tuğla ve dikenli tellerle çevrili geniş binalar kümesinden birkaç yüz adım uzaklıktaki uçsuz bucaksız alana park ettiğim arabama doğru yöneldim.

Buraya geldiğimde üzerimde olan koyu morumsu pembe hırkam yolcu koltuğunda duruyordu. Arabada otururken üstümü değiştirmiş, görüş kuralları gereği mücevherlerimi çıkarmış ve ortamı göz önünde bulundurarak daha az dikkat çeken bir görünüme bürünmüştüm.

Daha sadece iki hafta önce aldığım ve size yemin ederim ki fuşya rengindeki tek kıyafetim olan yeni kazağımı çıkarıp kenara koymuştum.

Şimdi başımı kaldırıp kırmızı tuğladan cezaevine baktım. Her tarafta pencereler görünüyordu, elbette. Hatta ablamın tek başına kaldığı hücresinde de dar bir yarık. Ama çok uzaktaydım. Buna bir de cipimin koyu renk camları eklenince, direksiyonun üzerine garip bir şekilde eğilmeme rağmen...

Ablamla ilgili bazı şeylere hiçbir zaman bir açıklama getiremedim. Fakat öte yandan, onun da çoğu zaman benim için aynı şeyleri düşündüğünden kuşkulanıyordum.

Acura marka arabamı vitesle takıp Boston şehir merkezine doğru sürdüm. Önümde beni bekleyen yoğun bir program vardı. Türlü türlü dertlerine derman arayan hastalarım beni bekliyordu.

İçlerinden biri, yeni hastam, yakın zamanda görev başında yaralanan, Boston Emniyeti'nden bir dedektifti.

İşimi seviyordum. Hastalarımı karşılar ve sonrasında benim durumumdaki bir kadına yakışır şekilde, "Bana ağrınızdan bahsedin, lütfen," deyip seanslarıma başlamak için can atıyordum.

İkinci Bölüm

Yüreğinin derinliklerinde, D.D. şanslı biri olduğunu biliyordu. Ancak kafası henüz bu gerçeği kabullenemiyordu.

Geç kalktı. Saat onu geçmişti. Bu durum, kafasını karıştırdı. Eğer biri ona bir pazartesi sabahı saat ona kadar uyuyabileceğini söyleseydi o kişiye yalancı derdi. Sabahlar, kalkıp evden çıkmak için vardı. Sade kahveyi mideye indirmek, ekip arkadaşlarıyla bir araya gelmek ve muhtemelen yeni işlenmiş bir cinayet mahalline gitmek için.

Sade kahveyi, dedektif arkadaşlarını ve ilginç cinayetleri seviyordu.

Uykusunun sürekli iç bunalıcı rüyalarla bölündüğü uykusuz bir tek gece daha geçirmek istemiyordu. Bu rüyalarda şarkılar söyleyen, bazen kolları ve bacakları çıkan gölgeler onu kovalıyordu.

Ve o düşüyordu. Hem de her seferinde. Meşhur Dedektif D. D. Warren kâbuslarında ölüyordu. Kalbi, şanslı biri olduğunu biliyordu. Ancak beyni henüz bunu kabullenemiyordu.

Bebek telsizi yanı başındaki komodinin üzerinde duruyordu. Açıktı ama ses gelmiyordu. Alex büyük ihtimalle Jack'i kreşe bı-

rakmış, oradan da polis akademisindeki işine geçmişti. Bu arada D.D. de...

D.D. de gününü yataktan çıkmaya çalışarak geçiriyordu.

Dikkatli hareket ediyordu. Sol kolunu ve omzunu herhangi bir şekilde hareket ettirmesi hâlâ ani ve dayanılmaz acılara sebep oluyordu, o nedenle geçtiğimiz birkaç hafta içinde, sağ tarafının üzerine dönme sanatında ustalaşmıştı. Oradan, ayaklarını savurarak yere indirebiliyor ve gövdesini de dik pozisyona getirebiliyordu. Olduğu yerde doğrulduktan sonraki birkaç dakikayı nefes alış verişini düzenlemeye çalışarak geçiriyordu.

Çünkü sonrasında olanlar, Tanrı yardımcısı olsun, gerçekten çok acı veriyordu. Ama D.D. altı haftanın sonunda acıya boyun eğmek yerine ondan giderek daha çok nefret ediyordu.

Gergin kaslar. İltihaplı tendonlar. Aşırı gerilmiş sinirler. Ve en kötüsü: kopma kırığı. Sol üst kol kemiğinden bir parça kopmuştu. D.D.'nin kırk dört yıllık bedeni saniyeler içinde o kadar çok zarar görmüştü ki şimdi Teneke Adam gibi hareket ediyordu. Ne başını çevirebiliyor ne sol kolunu kaldırabiliyor ne de gövdesini döndürebiliyordu. Seçenekler arasında ameliyat olmadığı söylenmişti. Tek yapabileceği; beklemek, metin olmak ve fizik tedavi yapmaktı. Ve yapıyordu da. Haftada iki gün randevulara gidiyor ve acıdan çığlıklar atmasına sebep olan günlük egzersizlere katlanıyordu.

Çünkü aksi takdirde bir daha eline silah almayı unutabilirdi. Şu an, kendi çocuğunu bile kucağına alamıyordu.

Derin nefes aldı. Üç kadar saydı. Sonra ayağa kalktı. Ama hareketi o kadar aniydi ki dengesini kaybetti. Dengesini tekrar sağlamak için gayriihtiyari olarak biraz omzunu, biraz da boynunu

oylatmak zorunda kaldı. Dişlerini gıcırdatıp sağ elini yumruk yaptı. Aklına gelen en afili küfürleri savurdu, ki bunların arasında yirmi yıllık Boston polislik kariyeri süresince öğrendiği ve böbreğinde taş olan bir uzun mesafe kamyoncusunun bile kızarmasına sebep olabilecek küfürler de vardı. Bütün bunlara rağmen az kalsın acıdan kusuyordu.

Ama ayaktaıdı. Terliyordu. Hafif sendeliyordu. Ama dimdikti.

Daha önce de defalarca yaptığı gibi, gecenin bir vakti o suç mahallinde ne aradığını düşündü. Çünkü aradan altı hafta geçmesine rağmen hâlâ tek bir şey bile hatırlayamıyordu. Vücudunu neredeyse kullanamaz duruma gelmiş, kariyerini tehlikeye atmış ve ailesinin huzurunu kaçırmıştı ama o geceye dair hâlâ en ufak bir fikri yoktu.

Altı hafta önce bir gün, işe gitmiş ve o günden beri hayat onun için bir gizemden ibaret olmuştu.

Dişlerini fırçalayarak ve saçlarını tarayarak otuz dakika daha geçirdi. Duş için Alex'in yardımına ihtiyaç duyuyordu. O da son derece nazik davranıyor, çıplak olduğu sürece her şeyi yapmaya hazır olduğunu söylüyordu. Ama koyu mavi gözlerinde daima temkinli bir ifade vardı. Sanki D.D. camdan yapılmış ve ona sürekli hassas davranılması gerekiyormuş gibi.

Eve döndüğü ilk gün, kocasını sırtını kaplayan koyu morluklara bakarken yakalamıştı. Yüzündeki o ifadeyi hâlâ hatırlıyordu...

Hüzün. Dehşet. Şaşkınlık.

D.D. hiçbir şey söylememişti. Kısa bir duraklamadan sonra Alex, karısının sarı buklelelerindeki şampuanı durulamaya devam etmişti. O gece, ilerleyen saatlerde Alex son derece dikkatli bir şe-

kilde ona elini uzatmış, ama D.D. acıdan gayriihtiyari bir ses çıkarınca sanki tokat yemiş gibi elini hemen geri çekmişti. O zamandan beri de hep bu şekilde olmuştu.

Alex günlük işlerde ona yardım ediyordu. Ve bunun sonucunda da D.D. yavaş ama emin adımlarla eski halinin silik bir gölgesine, inanılmaz derecede sabırlı kocasının bakması gereken ikinci bir çocuğa dönüştüğünü hissediyordu.

Kalbinin derinliklerinde, şanslı olduğunu biliyordu. Ama beyni henüz bu gerçeği kabullenemiyordu.

Giyinme vakti. Sol kolunu, gömleğini giyecek kadar kaldıramadı. Bunun üzerine kocasının bol gelen flanel gömleklerinden birini aldı. Sağ kolunu gömleğin kolundan geçirdi ama sol kolunu giymeyip, kaburgasına yapışık bir şekilde bıraktı. Bütün çıtırtıları kapatamasa da kahvaltı yapmasına engel olmayacak kadarını kapatmayı başardı.

Yürürken pek sorun yaşamıyordu. Bir kere doğrulmayı başardı mı, omuzlarını düşürmeyip gövdesini dik tuttuğu sürece boynu ve omzu çok sıkıntı yaratmıyordu. Sağ eliyle tırazbanı sımsıkı tutup basamakları dikkatle indi. En son merdivenlerden inmeye kalktığında başına gelenleri düşününce onlara tekrar güvenemiyordu.

Ağaç dalında, uyusun da büyüsün bebeğim...

Mükemmel. Gün, yeni bir gündü ama kafasının içinde dolaşan tüyler ürpertici ninni hep aynıydı.

D.D. oturma odasına vardığında mutfaktan sesler geldiğini fark etti. Alçak sesle konuşan iki adam. Kayınpederi bir fincan kahve içmeye mi gelmişti acaba? Alex'in anne ve babası tek torunlarıyla daha çok zaman geçirebilmek için altı ay önce Boston'a

taşınmışlardı. Kendi anne babasının Florida'daki yaşama düzenini tercih eden D.D. başlangıçta tedirgin olmuştu. Fakat Alex'in annesi ve babası, Bob ve Edith, kısa sürede en az oğulları kadar rahat insanlar olduklarını göstermişlerdi. Jack'in de onlara taptığı aşıkardı. Ayrıca kendisinin ve Alex'in yoğun çalışma temposunu düşününce acil durumlarda arayabileceği bir nine ve dedenin olması hiç de kötü bir şey değildi. Elbette üstünü bile değiştiremeyen, tamamen işe yaramaz bir kadın olduğu için değil de, işi yüzünden Jack'in bakımında yardım ettikleri zamanları daha çok seviyordu. Ayrıntılar, ayrıntılar.

İki adam da onu uyandırmamak için bariz bir çaba sarf ediyordu. O da bunu içeri girmek için bir davet olarak algıladı.

“Günaydın.”

Yuvarlak mutfak masasında oturan Alex anında başını kaldırıp baktı. Mutfaktaki diğer kişi kayınpederi değil, ekip arkadaşı Phil'di. O da baktı ama daha yavaştı. Kibar bir sükûnet Alex'in hatlarına çoktan yerleşmişti. Anlaşılan saatler önce kalkmış, düşünu almış, tıraşını olmuş ve üç yaşındaki çocuklarıyla ilgilenmişti. Şimdi üzerinde iş kıyafeti vardı, lacivert bir akademi gömleği ve bej üniforma. Gömlek, koyu renk gözlerini ve siyah beyaz kırçılı saçlarını öne çıkarıyordu. Daha önce pek çok kez aklından geçirdiği gibi, *yakışıklı bir adam*, diye düşündü. Yakışıklı, zeki, oğullarına bağlı, D.D.'nin ihtiyaçlarına duyarlı.

Alex'in karşısında, bir zamanlar Boston Cinayet Masası'na kandan uzak durmak için geçtiğini iddia eden, seyrek kahverengi saçlı, lisedeki sevgilisi Betsy'yle evli ve dört çocuk babası olan, D.D.'nin en eski ortağı Phil oturuyordu.

D.D. bir şeylerden şüphelenmişti bile.

Phil neşeli bir sesle, “Kahve?” diye sordu. Göz göze gelmekten kaçındı. Sandalyesini geri itip doğrudan kahve demliğine yöneldi.

D.D., “Sen golf oynamazsın,” dedi.

Alex’in ağzının kenarlarında ufak bir tebessüm belirdi.

Phil, “Ne?” dedi. Hâlâ tüm dikkatiyle kocaman kupaya kahve doldurmaya odaklanmıştı.

“İkiniz de kumar oynamazsınız. Bir bekârlığa veda partisi-düzenlemeniz için ortak bir arkadaşınız da yok. Aslına bakarsanız, aranızda benim dışımda hiçbir bağlantı yok.”

Phil kahve doldurmaya bitirdi. Cam demliği özenle yerine koydu. Buharı tüten kupayı usulca aldı. Dikkatle D.D.’ye doğru döndü.

D.D. bir sandalye çekti, ani bir hareketle oturunca acıyla yüzünü buruşturdu. Birden Phil’in neden orada olduğunu öğrenmek gerçekten isteyip istemediğini sorguladı.

Alex artık gülümsemiyordu. Onun yerine, masanın öbür tarafına uzanıp D.D.’nin elinin üstüne usulca dokundu.

“İyi uyudun mu?” diye sordu.

“Tabii. Hem de nasıl. Kendimi hiç bu kadar dinlenmiş hissetmemiştim. Merdivenlerden bir daha düşsem de yatakta biraz daha uzun kalabilsem keşke.”

D.D. bakışlarını Phil’den ayırmadı. Zayıf halka oydu. Burada neler olduğunu söyleyecek biri varsa o da Phil’di.

“ASASE?” diye tahminde bulundu. Phil hâlâ iki elinin arasında tuttuğu kahve kupasıyla önünde dikiliyordu.

Polis dilinde, ASASE’nin açılımı *Ateşli Silah Ateşleme Soruşturma Ekibi*’ydi. Karanlık bir suç mahallinde, tanımlanabilir

hiçbir hedefe nişan almasa dahi bir polis memuru, silahını ateşlediğinde ASASE'nin olayı soruşturma ve söz konusu memurun kurallara uygun mu yoksa, ihmalkâr mı hareket ettiğini tespit etme yükümlülüğü vardı.

D.D.'nin hastanede bilinci yerine geldiğinde ASASE silahına çoktan el koymuştu. Polislik kariyerinin akıbeti, ASASE'nin soruşturma sonunda Profesyonel Standartlar Bürosu'na teslim edeceği rapora bağlıydı.

Dedektif arkadaşları ona endişelenmemesini söylemişlerdi. Silahı muhtemelen merdivenlerden düştüğü sırada ateş almıştı. Ama ne Sig Sauer'ler omuz kılıfından kendi kendilerine çıkırırlardı ne de boşlukta geriye doğru düşen bir polisin sağ işaret-parmağı normalde tetiğe basıp arka arkaya üç mermi yollardı.

D.D. emniyetten verilen tabancasının tetiğine bilerek basmıştı. Bir şeye ya da birine nişan almıştı.

Bu kadarını o bile çözebilmişti.

Ama neye ya da kime nişan almıştı ve geçerli bir sebebi var mıydı? Polis arkadaşları olay yerinde kimseye rastlamamışlardı. Tek bulabildikleri, Christine Ryan'ın dairesinin antresinde baygın yatan D.D. ve duvardaki üç kurşun deliğiydi. Kurşunlardan biri duvardan bitişikteki daireye geçmişti. Neyse ki kimseye isabet etmemişti. Fakat dairesine kurşun giren kişi bunu hiç de hoş karşılamamıştı. Hem neden bir polis komşu daireye rasgele ateş ediyordu ki...

Profesyonel Standartlar Bürosu'na teslim edilen raporlarda, bir polis memurunun eylemlerinin yanı sıra, bu eylemlerin emniyet camiasının imajını nasıl etkilediğine de mutlak surette yer verilirdi.

D.D. zor durumdaydı ve bunu o da biliyordu. İşlerin şimdiye

kadar sarpa sarmamasının tek nedeniyse yaralarının ağırlığından dolayı hemen hastalık iznine ayrılmış olmasıydı. Teşkilatın, işe dönüşüyle ilgili vereceği kararda acele etmesine gerek yoktu. Doktoru iyileşmesinin biraz zaman alacağını söylemişti.

Phil, “Bir gelişme yok,” dedi.

“Ah.”

Hemen, “Bu muhtemelen iyi haber,” diye devam etti. “Eğer suiistimale dair kesin bir kanıt olsaydı yönetim hamle yapmakta tereddüt etmezdi. Haberler kötü olsa duyardık zaten.”

D.D. uzun zamandır birlikte çalıştığı ortağına bakıp, *keşke ağzından çıkanlarla yüzündeki ifade birbirini tutsaydı*, diye düşündü.

Phil, “Omzun nasıl?” dedi.

“Üç ay sonra sor.”

“O kadar uzun mu?”

“Yaşlandım artık. Ama fizik tedavimi yapıyorum. Ve sabre diyorum.”

Phil, ortağına şüphe dolu bir bakış attı. D.D.’yle o kadar uzun süre birlikte çalışmıştı ki sabır konusunda pek başarılı olmadığını biliyordu.

D.D., “Aynen,” diyerek ona katıldığını belirtti.

“Ağrı?”

“Hemen hemen her zaman.”

“İlaç falan vermediler mi?”

“Vermez olurlar mı? Her türlü ilacı verdiler. Ama beni tanırsın, Phil. Herkesle paylaşmak varken neden ağrılarımı hafifleteyim ki?”

Phil başıyla onayladı. Alex, D.D.’nin sağ elinin üstünü okşadı.

D.D. tek omzunu garip bir şekilde silkerek, “Bugün yeni bir doktorla randevum var,” dedi. “Ağrıyla başa çıkmada kullanılan

zihinsel teknikler konusunda uzman bir terapist. Zihin, maddeden üstündür falan filan. Kim bilir, belki bir şeyler öğrenirim.”

“İyi.” Phil sonunda kahve dolu kupayı D.D.’nin sağlam elini kullanarak uzanabileceği şekilde masanın üstüne dikkatle koydu. Görev başarıyla tamamlanmıştı, Phil ne yapacağını bilmiyor gibi görünüyordu.

D.D. sessizce, “Buraya eğer ateşli silah ateşleme soruşturması raporundan konuşmak için gelmediysen,” dedi, “ne için geldin?”

Phil bakışlarını kaldırmayıp Alex de elinin üstünü bir kez daha ovuşturunca D.D. gözlerini kapatıp meselenin, en başından beri kuşkulandığı şey olduğunu anladı.

“Yeni bir cinayet daha.”

“Evet.”

“Kurbanın derisi yüzülmüş, kamının üstüne gül bırakılmış, komodinin üzerinde de şampanya şişesi var.”

“Evet.”

“Benim hatırlamaya çalışmamı istiyorsun.” Sonra, bu düşüncenin hemen ardından, “Buraya ortağım olarak gelmedin, değil mi Phil? Bu, polisler arasında bir konuşma değil. O gece neler gördüğümü bilmek istiyorsun, dedektifle tanık gibi.”

Phil hiçbir şey söylemedi. Alex, başparmağının etli kısmını D.D.’nin parmak eklemlerinin üzerinde gezdirmeyi sürdürdü.

D.D. önünde duran kahve kupasına baktı.

“Sorun değil,” diye fısıldadı. “Kesinlikle anlıyorum. Ve elbette yardım edeceğim. Yardım etmek için her şeyi yaparım.”

Eski dedektif D.D. Warren, diye düşündü. Beyni henüz ka-bullenemese de kalbinin derinliklerinde şanslı olduğunu bildiğini kendine hatırlatmaya çalıştı.

Üçüncü Bölüm

Pazartesi günü saat birde, en yeni hastam olan Çavuş Dedektif D.D. Warren’la yüz yüze görüştüğümüzde onun doğuştan bir şüpheli olduğunu hemen anladım.

Şaşırmadım. Uzun zamandır ağrı yönetimi üzerine çalışıyordum ve bu süreçte çok sayıda ilk müdahale görevlisine –polis memurları, ambulans görevlileri, itfaiyeciler– yardım etmiştim. Bunlar hem fiziksel hem de zihinsel açıdan kendilerini oldukça zorlayan mesleklere ilgi duyan insanlardı. Bunlar heyecanın tam ortasında olmaktan, ipleri elinde bulundurmaktan, yönetmekten güç alan insanlardı.

Diğer bir deyişle, bunlar, bin dolarlık bir takım elbise giyen bir terapist onlara ağrılarıyla başa çıkmadaki ilk adımın onunla teması geçmek, ona bir isim vermek, onunla aralarında sürekli devam edecek bir ilişki kurmak olduğunu söylerken, kenarda hiçbir şey yapmadan oturmayı beceremeyen insanlardı.

Dedektif D.D. Warren şimdi bana, “Cidden mi?” diye sordu. Alçak kanepeye oturmak yerine basit, ahşap bir sandalyeye tünemişti. Dimdik duruyordu. Tıbbi geçmişini incelemeyen dahi akut

boyun ve omuz ağrısı çektiğini görebiliyordum. Kaskatı duruşundan, odayı incelerken kafasını çevirmek yerine bütün vücudunu döndürmesinden her şey anlaşılıyordu. Ayrıca sol kolunu sanki kendini hâlâ gelebilecek bir darbeden koruyormuşçasına sıkıca sol yanının üstünde tutuyordu.

Sarışın dedektifin nadiren yumuşak görünüşlü bir kadın olarak tarif edildiğini düşündüm. Ama şu anda gözlerinin çevresindeki siyah halkalar, asık suratı ve hafif çökük yanakları yüzünden sert, kırk dört yaşından çok daha fazla gösteren bir kadın gibi görünüyordu.

Sabırlı bir şekilde, “Kullandığım yöntem İçsel Aile Sistemleri modeline dayanıyor,” diye açıkladım.

Bir kaşını kaldırdı, konuşmadı.

“İAS’nin temel kavramlarından biri, zihnin birkaç farklı kısma ayrılabilceğidir. Bu kısımlardan en önemlisi, ‘benlik’tir ve bütün kısımların lideri konumundadır. *Benliğiniz*, sistemin diğer öğelerinden net bir şekilde ayırt edilip, aralarından sıyrıldığında kendi ağrınızı rahatlıkla anlayabilecek, onunla başa çıkabilecek ve kontrol edebilecek durumda olursunuz.”

D.D. heyecansız bir tonla, “Ben merdivenlerden düştüm,” dedi. “Onunla *benliğimin* başa çıkması gerekiyordu madem, artık bunun için biraz geç.”

“Size farklı bir soru soracağım: Ağrınız var mı?”

“Yani şu an mı?”

“Evet, şu an.”

“Yani, evet. Doktorlar, tendonlarımın sol kolumdan bir kemik parçasını kopardığını söylediler. Canım yanıyor.”

“Birin, hafif rahatsızlığı; onunsa aklınıza gelebilecek en ber-

bat ağrısı temsil ettiği, birden ona kadar bir ağrı ölçeğinde...”

Dedektif dudaklarını büzdü. “Altı.”

“Yani ortalamanın az üstünde.”

“Elbette. Ama biraz esneklik payı bırakmak istiyorum. Bu gece, düş gecesi. Yani yedi. Ardından uyumaya çalışacağım. Buna sekiz veririm çünkü sol yanımın üstüne yuvarlanıp duruyorum. Sonra tabii bir de yarın sabah yataktan kalkmak var, o da rahat bir dokuz vardır.”

“Peki, on ne olabilir?”

“Henüz bilmiyorum,” dedi kısaca. “Bu yaralı yürüme olayında daha yeniyim, ama anladığım kadarıyla, bunu bulmak da fizik tedavi uzmanlarının işi.”

Gülümsedim. “Pek çok hastam bu konuda size katılırdı.”

D.D., “Ölçekle ilgili bilgim var,” dedi. “Kişisel işkencecim Russ İlg bana bu konuyu açıklamıştı. Ağrıyı tek bir nokta olarak değil, bütün bir spektrum olarak düşün. Şu anda, bugün öğlen, gün boyunca, hafta boyunca spektrumun neresindesin? İşte o zaman, sadece acı çekmek yerine fiziksel ıstırap spektrumunun tamamını hissedebileceksin. Ya da öyle bir şeyler işte.”

“Sizinle çalışırken rahatsızlık düzeyinizi puanlandırıyormu?”

“Evet. Sol kolumu kaldırıyor, cıyaklıyorum. Ağzımdan nefes almamı söylüyor, biraz daha cıyaklıyorum. Sekize gelip gelmediğimi soruyor. Gelmediğimi söyleyince kolumu iki santim daha kaldırıyor.” D.D. artık bana bakmıyordu. Sağ bacağı huzursuzca sıçramaya başlarken bakışları da sağ omzumun ötesinde, duvardaki bir noktaya kilitlenmişti.

Tıbbi geçmişi taramıştım. Sol omzunda meydana gelen

kopma kırığı, son derece ender görülen ve acı veren bir yaralanmaydı, ayrıca çok daha acı veren bir tedavi –fizik tedavi– gerektiriyordu. İyileşme sürecinde, yara dokusunu en aza indirirken, aynı zamanda sol omzunun tutulmasını önlemek için tasarlanmış, dayanılmayacak derecede acı veren çok sayıda egzersiz.

Dedektifin kayıtlarına göre, hafta iki kez bir fizik tedavi uzmanıyla çalışıyordu. Bu seanslardan muhtemelen yanaklarından yaşlar akarak çıkıyordu.

Bunun, tüm kontrolün kendisinde olmasına alışmış bir kadında ne gibi duygular oluşturduğunu daha şimdiden merak ettim.

Şimdi, “Yani zaman ayırıp düşünüyor ve ağrınızı puanlıyorsunuzunuz?” diye sordum.

Başıyla onaylar gibi belli belirsiz bir hareket yaptı.

“Ne sıklıkla?” diye devam ettim.

“Şey, bilirsiniz, Russ ne zaman yap derse.”

“Öyleyse fizik tedavi sırasında?”

“Evet.”

“Peki ya evde? Diyelim gecenin bir yarısı uyandınız ve hafif ağrınız var. O zaman ne yapıyorsunuzunuz?”

Hemen cevap vermedi.

Acele etmedim, sessizce bekledim.

Sonunda, “Kendime tekrar uyumaya çalışmamı söylüyorsunuz,” dedi.

“İşe yarıyor mu?”

Yine aynı hareket. Başıyla onaylıyordu ama onaylamıyordu da.

Birdenbire, “Burada olmayı istiyor musunuz?” diye sordum. Şaşırmış göründü. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Bugün. Şu an. Ofisimde oturup benimle konuşmayı istiyor musunuz?”

Duvarıma bakmayı bırakan dedektif gözlerime baktı. Bakışları isyankârdı. Şaşırmadım. Kimi insanlar ağırlarını içselleştirirdi. Kimileriye dışsallaştırır, açığa vururdu. D.D. Warren’ın bunlardan hangisine girdiğini kestirmek çok da güç değildi.

“Hayır,” dedi açıkça.

“O halde neden geldiniz?”

“İşime geri dönmek istiyorum. İşimi seviyorum.” Sesindeki saldırganlık azaldı, daha savunmacı bir tutum aldı.

“Cinayet masası dedektifisiniz, değil mi?”

“Evet.”

“Peki, işinizden keyif alıyor musunuz?”

“İşimi çok seviyorum.”

“Anlıyorum. O halde mevcut durumunuzdan dolayı şu an çalışmamak sizin için zor olmalı.”

Dedektif çabucak, “Hastalık izindeyim,” dedi. “Kulağa karmaşık tarafı yokmuş gibi gelebilir: Yaralıysan evde yatarsın. İyileşirsen işinin başına dönersin. Ama her bürokraside olduğu gibi, teşkilat da işleri yokuşa sürmeyi seviyor. Omzum iyileşmiş olabilir ama peki ya kafam? Hâlâ o eski soğukkanlı ve sakın dedektif miyim? Bir kriz durumuna müdahale etmek için lazım olan fiziksel yeteneklerimi geri kazanmış olabilirim. Ama müdahale edecek miyim? Yoksa sol tarafımı çarpar da omzumu zorlarım düşünceyle korkup tereddüt mü edeceğim? Teşkilat, görevimin başına dönebilmem için yalnızca bedenen değil, aynı zamanda kafa olarak da hazır olmamı istiyor. Onları anlıyorum ama yine de...”

“Amirlerinizi memnun etmek için buradasınız.”

“Şöyle diyelim: Cinayet masası komiser yardımcısı, kartınızı bizzat kendi verdi. Ben de mesajı aldım.”

Öne doğru eğilerek, “Öyleyse planınız nedir?” diye sordum. Şimdi gerçekten ilgileniyordum. “Benimle birden fazla seansa katılmanız gerekecek, sadece bir seansa katılarak kimseyi ağrı tedavisini ciddiye aldığınıza inandıramazsınız. Altı biraz fazla olabilir. Ben sizin için üç diyorum. Beni üç kez göreceksiniz. Sonra bir ‘ayarlama’ yaparız.”

Dedektif ilk defa etkilenmiş göründü. “Üç bence de iyi bir sayı.”

“Tamam. Üç seans. Ama bir şartım var: Benimle olan görüşmelerinizi ciddiye alacaksınız. Her söylediğime inanmak zorunda değilsiniz. Fakat görüşmelerimiz devam ettiği sürece en azından beni dinlemenizi ve vereceğim ödevleri yapmanızı istiyorum.”

“Ödev mi?”

“Aynen. İlk ödeviniz, ağrınıza bir isim vermek.”

“Efendim?” Dedektif tüm dikkatini tekrar bana vermişti. Büyük ihtimalle kaçık olduğumu düşünüyordu.

“Ağrınıza bir isim verin. Bir dahaki sefere gecenin bir yarısı uyandığınızda, kendinize tekrar uyumaya çalışmayı söylemek yerine ağrınıza isimle hitap etmenizi, onunla konuşmanızı, sonra da varsa söyleyeceklerini dinlemenizi istiyorum.”

D.D., “‘Bana Percocet ver,’ gibi falan mı yani?” diye mırıldandı.

Gülümsedim. “Hazır lafı açılmışken, kullandığınız bir ilaç var mı?”

“Hayır.”

“Neden?”

O belli belirsiz baş sallama. Ya da belki omuz silkmişti. “Uyuşturucuya hayır deseniz yeter, falan filan işte. Reçeteli olsun reçetesiz olsun, uyuşturucu ilaçlar konusunda ince bir çizgi var ve ben o çizgiyi geçmemeyi tercih ediyorum.”

“İlaçlardan korkuyor musunuz?”

“Efendim?”

“Bazıları korkuyor. İlaçların, üzerlerinde yaratacağı etkiden korkuyorlar. Bağımlı hale gelmekten korkuyorlar. Bunu, eleştir-diğim için söylemiyorum. Sadece soruyorum.”

“İlaçları sevmiyorum. Bu kadar basit. Bana göre değil.”

“Kendinizi bundan daha sert biri olarak mı görüyorsunuz?”

“Beni etiketliyorsunuz.”

“Siz de soruma yanıt vermiyorsunuz.”

“Acı hissedemediğiniz doğru mu?”

Gülümsedim, iyice geriye yaslanıp duvardaki saate baktım. “Yirmi iki dakika,” dedim.

Dedektif aptal değildi. Masamın yanında asılı duran duvar saatine baktı, sonra kaşlarını çatı.

“Siz dedektifsiniz,” diye devam ettim. “Tabii ki geçmişimle ilgili araştırma yaptınız. *Boston Herald* ve çok sayıda bilimsel der-ginin rahatsızlığımı büyüleyici bulduğunu düşünürsek epey bilgi toplamışsınızdır. Sonrasında konuyu dağıtmak, saptırmak gereği duyana kadar tek yapmanız gereken, beklemektir. En iyi müdafaa, hücumdur, doğru mu?” Sesim sakindi. “Bu arada, bilginiz olsun diye söylüyorum dedektif, hiçbir fiziksel acı hissetmiyorum. Bu da demek oluyor ki en iyi yapabileceğim şey, sizinkine odaklan-mak. Ayrıca sorduğum soruya hâlâ cevap vermediniz? Kendinizi sert biri olarak mı görüyorsunuz?”

“Evet,” dedi.

“Sırtınızın, omzunuzun sizi bu şekilde yavaşlatmaması gerektiğini düşünecek kadar sert mi?”

“Saçımı bile yıkayamıyorum!”

Bekledim.

“Oğlumu kucağıma alamıyorum. Üç yaşındaki oğlumu. Dün gece bana sarılmak istedi ama ben canımın yanacağını bildiğimden geri kaçtım. Acıyı göze alamadım!”

Bekledim.

“Doktorlar düzeleceğini söylüyorlar. Şunu yap, bunu iç falan diyorlar. Ama bir taraftan da ne uyuyabiliyorum, ne hareket edebiliyorum, ne de yatakta tembel tembel uzanmaktan keyif alabiliyorum. Yatağımdan nefret ediyorum. Çünkü yatarken ve kalkarken inanılmaz canım yanıyor. Yaşlıyım, bedenim işe yaramaz durumda ve işsiz sayılıyorum. Kahretsin!”

Sonra: “Kahretsin, lanet olsun, siktir, siktir, siktir. Kahretsin!”

“Melvin,” dedim.

D.D. bakışlarında yarı vahşi bir ışıltıyla, “Efendim?” dedi. İşimde defalarca karşılaştığım bir ifade, acı çeken bir hayvanın bakışı.

Sakin bir şekilde, “Melvin,” diye tekrarladım. “Bence ağrınıza Melvin adını vermelisiniz. Kahrolası, lanet olası Melvin. Sizi her rahatsız ettiğinde ona bağırın. Küfredin. Neden yapmayasınız ki? Bakarsınız kendinizi daha iyi hissedersiniz. Melvin’in dizginlerini *benliğinizin* eline vermenin onu küçültürken *benliğinizi* daha güçlü kıldığını göreceksiniz. Zaten sizin de gerçekten özlemini çektiğiniz şey bu değil mi? Kendinizi güçlü hissetmek?”

D.D., “Melvin,” dedi.

“Sadece bir öneri. Şüphesiz sizin için önemi olan bir isim seçmek istersiniz.”

“Saatiniz ne kadar demiştiniz?”

“Yani, ben bir doktorum. Ve birkaç unvanım var.”

“Melvin. Yüce Tanrım, ağrımın adı Melvin.”

“İçsel Aile Sistemleri modeli, zihni dört temel kısma ayırır. Merkezde, sistemin doğal lideri olan *benlik* yer alır. Sonra *sürgünler* adı verilen bölüm var. Burada, henüz başa çıkmaya hazır olmadığınız ve bu nedenle de bir kenara attığınız acı ve travmalar bulunur. Ne yazık ki *sürgünler* hikâyelerini paylaşma gereği duyarlar. Seslerini duyurana kadar kendilerini öfke, dehşet, keder ve utanç şeklinde göstermeye devam ederler.”

“*Sürgünler* sorun çıkarmaya başladığında devreye bir sonraki grup olan *itfaiyeciler* girer. İtfaiyecilerin klasik teknikleri arasında madde bağımlılığı ya da alkol istismarı, aşırı yemek ve uzun vadeli ağrılarla başa çıkabilmek için kullanılan diğer kısa vadeli çözümler yer alır. Son olarak da *idareciler*. Bu kısım da her durumda aşırı kontrolcü davranarak *sürgünleri* sindirmeye çalışır. Mücadele, yargılama, kendini eleştirme. Bunların hepsi *idarecilerin* işidir. Esas itibarıyla, sürgüne yollanan acılarınız/travmalarınız duygusal acılara sebep olur ve bu duygusal acılar da *itfaiyecileri* kendine zarar veren, *idarecileri* de baskıcı nitelikte çeşitli eylemlere iter. Ve hayatın çekirdek *benliğin* dizginleri elinde bulundurmayışının sebep olduğu işlevsiz döngüleri içinde bu şekilde döner durursunuz.”

D.D., “Ben merdivenlerden düştüm,” dedi.

“Evet.”

“Bunun *sürgünlerle*, *itfaiyecilerle* ve *idarecilerle* ne alakası olduğunu anlamıyorum. Ah, ve bir de gerçek *benliğimle*.”

“Düşüşünüz, travma. Bu, acıya yol açtı ama aynı zamanda korku, güçsüzlük ve çaresizlik de yarattı.”

Dedektifin omuzları hafifçe düştü. Yüzünü buruşturdu.

Kibarca, “Bu duygular sizin *sürgünleriniz*,” dedim. “Seslerini duyurabilmek için çığlık atıyorlar. Sistemdeki *itfaiyeciler* buna alkol düşkünlüğüyle ya da reçeteli ilaçları istismar ederek yanıt verebilir...”

“Ben hiçbir ilaç kullanmıyorum!”

“Ya da *idareciler* öne çıkıp,” diye devam ettim, “sizin acıya gösterdiğiniz tepkiyi denetleyerek ve değerlendirerek bütün sistemi çok yakından idare edebilirler. Aslına bakarsınız, sizden sert olmanızı da talep edebilirler.”

D.D.’nin gözleri biraz büyüdü. Tam bir dakika boyunca bana baktı. Sonra gözlerini kıstı.

“*Sürgünlerin* sesine kulak verilmeli,” diye mırıldandı. “Bu yüzden ağırla konuşmamı istiyorsunuz.”

“Melvin. Genel anlamda, karşı tarafın bir ismi olduğunda konuşmayı sürdürmek daha kolaydır.”

“Peki, Melvin ne diyecek? ‘Hey, ben yaralandım. Güçsüzüm. Merdivenlerden nefret ediyorum.’ Ben de tamam diyeceğim ve sonra ağrım geçecek mi?”

“Ve sonra ağrınızla daha rahat başa çıkabilirsiniz. Çekirdek *benliğiniz* öne çıkarken sistemin geri kalanı rahatlayabilir. Bu arada, fiziksel acı üzerine yapılmış çok sayıda araştırma var. En ilginç olanlarından biri de şu: Herkesin bir yeri ağrır ama sadece bazı kişiler bundan rahatsız olur. Yani amiyane tabirle, tavır her şeydir.”

Dedektif usulca, “Sanırım,” dedi, “bu, bugüne kadar duyduğum en büyük saçmalıktı.”

“Diğer taraftan, buradayız. Bir seans bitti, kaldı iki.”

D.D. garip bir şekilde omzunu silkip yavaşça doğruldu. “Kahrolası Melvin,” dedi kendi kendine. Sonra, “Ona küfretmeyi sevdim sanırım.”

Kapıya yönelirken, “Dedektif,” dedim. “Geriye sadece iki görüşmemiz kaldığını düşünürsek sizin için en kıymetli hedef ne olurdu? Üzerine gitmemizi istediğiniz şey nedir? Şu an en çok ne istiyorsunuz?”

“Hatırlamak istiyorum,” dedi hemen.

“Neyi?”

“Düşüşümü.” Bana sorgular gibi baktı. “Aramızda doktor-hasta gizliliği var, değil mi?”

“Elbette.”

“Ağrılarım, bir suç mahallinde merdivenlerden düşmemle oluştu. Silahımı ateşledim. Fakat neden orada olduğumu ya da kime nişan aldığımı hatırlamıyorum.”

“İlginç. Düşmeden dolayı beyin sarsıntısı mı?”

“Muhtemelen. Doktorlar, bunun hafıza kaybına yol açabileceğini söylüyorlar.”

“En son hatırladığınız şey nedir?”

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki sorumu duymadığını sandım. Sonra, “Kan kokusu,” diye fısıldadı. “Düşme hissi. Düşer bebek, beşik, hepsi düşer.”

“Dedektif Warren?”

“Efendim.”

“Gece yarısı, Melvin’e küfretmeyi bitirdiğinizde ona bir soru sormanızı istiyorum. Ona neden hatırlamak istemediğini sormanızı istiyorum.”

“Cidden mi?”

“Cidden. Sonra şöyle demenizi istiyorum: ‘Hepsi geçti. Güvendesin. Artık korkmana gerek yok.’”

“O gece olanlardan mı?”

“Evet. Kendinizi hazırlayın, Dedektif Warren. Melvin’in o gece olanları unutmanızı istemesinin çok iyi bir nedeni olabilir.”

Dördüncü Bölüm

“Ağrımın adı Melvin.”

D.D.’nin kocası Alex Wilson, “Wilson’dan daha iyi,” dedi. “Ya da mesela Horgan’dan.” Cinayet Masası Komiser Yardımcısı Cal Horgan, D.D.’nin amiriydi.

“Lütfen, siz ikiniz küçük baş ağrılarısınız ama Melvin epey büyük bir baş ağrısı.”

D.D., kırmızı tuğladan, mütevazı, bitişik nizam evin verandasında bekleyen kocasına doğru yürümeye devam etti. Hava kararmak üzereydi. Güneş batıyordu. Daha kışın başı olmasına rağmen havada ısıricı bir soğuk vardı. D.D. arabasını üç blok geriye park etmişti. Belki işten eve dönen bir mahalleli. Ya da akşam yürüyüşüne çıkan ve tesadüf eseri kendini yakın zamanda bir cinayetin işlendiği mahallede bulan yaralı bir dedektif.

Burada olmamalıydı. Aslında, burada olmaya hakkı yoktu.

Ne var ki doktorun ofisinden çıktıktan sonra en son işlenen cinayet mahalline gideceğini biliyordu. Yolcu koltuğuna usulca yerleşirken, Alex’in sürücü kapısının iç tarafına monte ettiği kayışa dikkatle uzanmış, ardından sol kolunu fazla sarsmadan kayışı çe-

kerek kapıyı kapatmıştı. Oldukça yavaş, rahatsız ve zahmetli bir süreçti.

Bu da demek oluyor ki fikrini değiştirmek için epey vakti olmuştu.

Anahtarı kontağa sokmuştu. Arabayı geri vitese almıştı.

Birden güçlü bir dejavu hissi yaşamıştı. Sanki bunu daha önce yapmış gibi. Kendine, evine gitmesini söylemiş ama onun yerine olay yerine yönelmişti.

Tabii ki. Yetişkin hayatının büyük bölümünde bu davranışı tekrarlamıştı.

Tek fark, bu kez kocası, öldürülen kadının evinin önünde duruyordu ve karısını ona doğru gelirken gördüğünde hiç de şaşırılmış görünmüyordu.

Alex, D.D.'nin altından geçip verandaya ulaşabilmesi için açık sarı bandı kaldırırken, "Doktorla görüşmen nasıl geçti?" diye sordu.

"Ağrıyla konuşmam gerekiyormuş. Sence nasıl geçmiş olabilir?"

"Ağrın da konuşuyor mu?"

"Anlaşılan, bu, ağrının doğasında var."

Alex, "İlginç," dedi.

"Saçmalık."

D.D. kocasının yanında durdu. Alex'in bakışları her zamanki gibi sakin, yüzü ifadesizdi. Yüreği hızla çarpıyor, hafifçe nefes alıp veriyordu. *Ağrıdan*, dedi kendi kendine. Fiziksel iyileşme o kadar çok enerji tüketiyordu ki üç basamak çıkmak bile muazzam bir gayret gerektiriyordu.

D.D. sonunda, "Onlar mı çağırdı?" diye sordu. "Uzmanlığına

mı ihtiyaçları varmış?” Alex zamanının çoğunu polis akademisinde olay yeri analizi dersleri vererek geçiriyordu. Özel danışmanlık da yapıyordu. Yeteneklerinin körelmemesi için arada sahaya indiğı de oluyordu. Zaten yıllar önce de böyle tanışmışlardı. Yine bunun gibi bitişik nizam bir evde. Fakat o olayda bir adam önce bütün ailesini öldürmüş sonra da tabancayla kendi hayatına son vermişti.

D.D. o olay yerini hâlâ hatırlıyordu. O, kan izlerini takip ederken Alex de her kan gölü ve kan sıçramasında yazılı olan hikâyeyi anlatıyordu. Adam, karısının omurgasını arkadan vahşice kesmişti. Atletik yapılı, delikanlı oğlunu pusuya düşürerek kaburgalarının arasına bıçağı saplamıştı. Sonra da evin arka tarafındaki yatak odasında son direnişlerini yapan iki küçük çocuğuna sıra gelmişti. İçlerinden birinin o odadan cesedi çıkarken diğeri, şanssız olanı sağ kurtulmayı başarmıştı.

Alex sadece, “Geleceğini biliyordum,” dedi.

“Beni geri mi göndereceksin? Ait olduğum yere, arabama mı koyacaksın?”

Alex sadece gülümsedi. Uzanıp, yüzüne düşen bir bukleyi kulağının arkasına götürdü. “Rüzgâra da esmemesini söyleyeyim bari. Hadi, D.D. görünüşe bakılırsa, Boston Emniyeti’nin biraz yardıma ihtiyacı var. Hazır ben de buradayken gel birlikte evi bir dolaşalım.”

Dürüstçe, “İşte ben de bu yüzden ağıma Wilson adını vermedim,” dedi.

Ne var ki Alex’in yüzündeki ifade ciddileşmişti. “Ben olsam teşekkür etmekte o kadar acele etmezdim.”

Karanlık antreye adımını atan D.D.’nin dikkatini çeken ilk

şey, koku oldu. Tekrar bir dejavu yaşadı. Kendini Christine Ryan'ın dairesine girer, aynı keskin kokuyu içine çeker ve daha cesedi görmeden onu korkunç bir manzara beklediğini anlarken hayal edebiliyordu. Sonra bir de uzun ve kıvrımlı şeritler halinde yüzülen derisi bir yığın halinde yanında duran genç bir kadının cesedine baktığını fark ettiğindeki o ilk, ürpertici an.

Alex, hepsi bir suçbilimcinin analizi için oldukça önemli öğeler olan zemini, duvarları ya da merdivenleri değil de D.D.'yi inceliyordu. Ona son derece dikkatli bakıyordu. Bu, en az diğer her şey kadar, D.D.'yi kendini toplamaya zorladı.

Bu kez ağzından derin bir nefes alıp ciddi yüz ifadesini takındı.

Alex, duvarın bitişiğindeki bir kutuyu işaret etti. İçinde, olay yerinde bulunan bütün soruşturmacıların takması için galoş ve boneler vardı. Bu, genellikle bir suç mahalli son derece karmaşık ve deliller de bir o kadar hassas addedildiğinde alınan ilave bir tedbirdi.

Öyleyse ilk maktulde izlenenden farklı bir yöntem izlenecekti. O olay yeri de korkunçtu ama büyük oranda kurbanın kana bulanmış şiltesiyle sınırlı kalmıştı. Buysa...

D.D. alçak topuklu çizmelerine galoşları geçirdi. Galoşlar geniş ve esnek olduklarından tek elle, çok zorlanmadan giyilebiliyordu. Saçma boneyi geçirmekse daha zordu. Bir taraftan asi buklelerini toplamaya çalışırken diğer taraftan da boneyi kafasına nasıl yerleştireceğini çözmeye çalışıyordu. Alex'in yardım etmesi gerekiyordu. Saç çizgisi boyunca gezdirdiği parmaklarıyla D.D.'nin sarı buklelerini toplayıp bonenin altına sokuşturdu. Onun nefesini yanağında hisseden D.D. kıpırdamadan durdu, hünerini gösterme-

sine izin verdi. Alex'in, duş alırken yardım ettiği anlar dışında, haftalardır birbirlerine hiç bu kadar çok dokunmamışlardı.

Alex, "Bak," dedi ve merdivenlerin bitişiğindeki duvarı işaret etti.

Alex'in parmağını takip eden D.D., en alt basamağın hemen üstünde, açık renk boya üzerindeki koyu renk lekeyi hemen gördü. İlk kan lekesi.

"Buraya da." Alex şimdi de karısının sol ayağının on beş santim ötesinde, yerdeki bir noktayı gösteriyordu. Loş ışıktaki görmek zordu ama bu iz daha büyük ve daha belirgindi.

D.D. izi daha yakından incelemek için eğilirken Alex de yüksek yoğunluklu ışığını açtı. İzi aydınlattığında D.D. şaşkınlığını gizleyemedi.

"Pati izi."

"Maktulün Lily adında küçük bir köpeği var. Basamaklara bakılırsa kabarık tüylü, küçük bir köpek."

Daha yakından incelediğinde D.D. kocasının ne demek istediğini anladı. Oradaki kan lekesi, belirgin bir sürünme izi oluşturmuştu. Tıpkı kana bulanmış saçlar yerde sürüklendiği ya da duvardan aşağıya doğru kaydığında oluşan çizgiler gibi düzinelerce ince çizgi vardı.

D.D., "Düz tüylü, kıvrıkcık değil," diye mırıldandı. "Ama evet, Lily kabarık tüylü bir köpek."

D.D. şimdi neden galoş giyilmesi gerektiğini anlamıştı. Köpek, ne kadar masumane de olsa, olay yerini çoktan kirletmişti ve dedektifler dikkatlerinin daha fazla dağılmasına izin veremezlerdi.

D.D., doğrudan merdivenlere yönelen Alex'i durdurdu. Etrafı

iyice sindirip, bu evle ve burada yaşayan kadınla ilgili ilk izlenimini oluşturmak için biraz süre istedi.

Antre mütevazıydı. Üzeri, çiçekli yastıklarla kaplı bankın üstü de altı da ayakkabı yığınlarıyla çevriliydi. Çizmeler, sabo terlikler ve birkaç çift de topuklu ayakkabı. Mat kahverengi ve siyah tonlarda, abartısız topuklu, pratik ayakkabılar. Tamamı kadın ayakkabısı ve 38,5 numara.

Antre, küçük bir oturma odasına açılıyordu. İçeride biraz eskimiş, fazla doldurulmuş, adaçayı yeşili bir kanep ve aynı renk bir puf vardı. Çift kişilik kanepenin üstünde polar battaniye, pufun üstünde de bir köpek battaniyesi duruyordu. Bir kıyafet yığını – katlanmayı bekleyenler yığını?– muhtemelen normalde oraya ait olmayan sandalyeyi süslerken üçlü kanep, orta boy bir düz ekran televizyona bakıyordu.

D.D. oturma odasından, yıpranan altın muşambası ve eski, zeytin yeşili fırınıyla 1970’leri andıran klasik bir mutfığa geçti. Çok kullanılmış oturma odası ve antrenin aksine bu alan neredeyse steril di. Keurig marka kahve makinesi, tezgâhın üstünde küçük bir mikrodalga fırın. Eviyenin içinde bir tabak, çatal, bıçak ve bardak. Kesinlikle yemeğini dışarıdan söylemeyi tercih eden birinin kullanacağı cinsten bir mutfak. D.D. biliyordu çünkü Alex’le evlenmeden önce onun mutfığı da neredeyse tıpkı bunun gibi görünüyordu.

Alex’le antreye geri döndüler. D.D., “Bence hemşire,” dedi. “Maaşı, daireyi satın alacak kadar iyi ama mutfak dolaplarını yeniletecek ya da Pottery Barn’a para saçacak kadar yüksek değil. İsteyken zamanının büyük çoğunluğunu ayakta geçirdiğinden genel de modaya uygun olmasından ziyade rahat ve pratik ayakkabı-

ları tercih ediyor. Yalnız ya da yeni bir ilişkiye başlamış. Ama öyleyse bile erkeğin evine gidiyorlar çünkü burası maktulün alanı ve burayı paylaşmaya henüz hazır değil.”

Alex bir kaşını kaldırdı. “Yaklaştın. Regina Barnes. Kırk iki yaşında, yeni boşanmış. Bu yakınlardaki bir huzur evinde meslek hastalıkları uzmanı olarak çalışıyor. Yeni bir erkek arkadaşıyla ilgili bir bilgin yok ama elimizde ne bir görgü tanığı var ne de içeri zorla girildiğine dair bir iz.”

“Belki yakın zamanda biriyle tanışmıştır. Ya da çevrimiçi bir ilişkisi vardır. Onu içeri almıştır.”

Alex bir şey demedi. Bilişim uzmanları, maktulün bilgisayarı ve diğer cihazları tarayıp internet ortamındaki faaliyetlerine ulaşmaya çalışacaklardı. Kanlı pati izleri ve merdivenlerden yukarıya doğru aralıklı olarak devam eden kan lekeleriyle Alex’in alanına giriyordu.

D.D., “Christine Ryan’ın evinde içeri zorla girildiğini gösteren hiçbir iz yoktu,” diye düşündü. “Ayrıca arkadaşları da ister sanal ister gerçek olsun, hayatında yeni biri olsaydı mutlaka bileceklerini söylediler. Komşulardan bir şey duyan var mı?”

“Hayır.”

Uzanıp iç duvara vurdu. Genelde, bu tarz bir muhitteki bitişik nizam evlerin duvarlarında ses geçirmezlik özelliği bulunmazdı. Maktul, katille boğuşsaydı ya da çığlık atsaydı bunu duyan birileri mutlaka olurdu.

“Mahalledeki kameralar, ev güvenlik sistemi?”

“Sıfır.”

“Ölüm zamanı?”

“Gece yarısı ile iki arası.”

“Belki de kurbanlarına uykularında saldırıyordu. Boğuşma izine rastlamamamızın nedeni bu olabilir.”

“Peki, içeri nasıl giriyor?”

“Maymuncukla açıyordur?” D.D. arkasına dönüp ön kapının kilit mekanizmasını inceledi. Şehirde yaşayan yalnız bir kadından bekleneceği gibi, Regina evinin güvenliği konusunda son derece titiz davranmıştı. Oldukça yeni sayılabilecek çelik sürgülü kilit D.D.’nin dikkatini çekti. İlk kurban Christine Ryan da eşit ölçüde dikkatliydi.

Alex sessizce beklerken karısı da onun zaten bildiği cevaba ulaşmaya çalıştı.

D.D., “Yapılabilir,” diye mırıldandı. “Ama kolay değil.”

“Evet, değil.”

“Ama onu kendi içeri almış olsa... eviyede sadece bir tabak ve bir bardak var. Bir parti değilmiş. Diyelim ki gece yatmadan önce bir iki kadeh bir şey içmek için özel bir arkadaşını çağırdı. Oturma odasında ya da mutfakta herhangi bir delil bulundu mu? Ayak izi, saç ya da lif?”

“Ayak izi yok. Saç ve liftense hâlâ haber bekliyoruz.”

Alex bir kez daha merdivenlere doğru yönelirken D.D. başını sallayıp yerdeki pati izine baktı.

Oyalanıyordu. Ayakları, o ileri adımı atıp, merdivenlerden yukarı çıkmak, ebeveyn yatak odasına gidip sorunun merkezine varmak yerine olduğu yerde duruyordu. Yatak odasında karşılaşacağı manzaradan bu kadar mı korkuyordu? Yoksa daha da kötüsü, merdivenlerden mi korkuyordu?

Alex sonunda merdivenlere doğru yürüdü. İlk birkaç basamağı tırmandı. Öyle olunca D.D. de peşinden gitmek zorunda kaldı.

Alex'in, yüksek yoğunluklu ışığıyla aydınlatıldığı yolları üzerindeki kan izlerini, köpek merdivenlerden aşağı inip yukarı çıktıkça oluşan bazıları tam, bazıları yarım pati izlerini ve merdivenlerin tepesinde sanki kocaman bir kan gölünün silinmeye çalışılması sonucu oluşmuş gibi duran çok daha büyük bir izi gördüler.

Alex, "Kan izlerinin bir modelini çıkarabilir miyiz görmek için bazı testler yapmamız gerekecek," diyordu, "ama bence bu kan izleri de köpekten. Üzgündü, cesedin yanında durmuştu. Sonra da koridorda bir oraya bir buraya koşturdu. Bence burada, merdivenlerin tepesinde bir süre yere yattı. Belki de yardım gelmesini bekledi."

D.D. nefes alıp vermekte yine zorlanıyordu. Merdivenler, dedi kendi kendine. Sağdaki tırabzanı sımsıkı tutuyordu, göğsü her zamankinden fazla sıkışmıştı. Sanki bir dev, vücudunun içine uzanmıştı ve büyük, güçlü elleriyle ciğerlerini sıkıyordu.

Hafif öne doğru eğildi. Soluk soluğa kalmıştı.

Sonra, gözlerinin önünde beyaz noktalar belirmeye başladığı sırada...

Ağaç dalında, uyusun da büyüsün bebeğim...

"Elimi tut. Sakin ol. Şimdi nefes al. Ağzından al, bir, iki, üç, dört, beş. Burnundan ver. Bir... iki... üç... dört... beş."

"Sakin ol, tatlım. Acele etme."

Bir dakika geçti. Belki de iki, üç, on. Bütün vücudunun kontrolsüzce titrediğini fark edince utandı. Ayrıca terliyordu da. Alnında tomurcuklanan ve yanaklarından aşağı süzülen ter damlacıklarını hissedebiliyordu. Bir an, içinde basamakları hızla inip kapıdan fırlayıp gitmek için dayanılmaz bir istek duydu. Olay yerinden kaçacaktı. Uzaklaşacak ve ardına bile bakmayacaktı.

Alex'in parmakları onunkileri bir ağ gibi sarmıştı.

Usulca, “Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi. “İstedğin an buradan gidebiliriz, D.D. Seni eve bırakırım.”

Bu kadarı da fazlaydı artık. Kocasının sesi o kadar sabırlı, o kadar anlayışlıydı ki dişlerini sıkıp metin olmaktan başka bir seçeneği yoktu. Bu kişi olmak istemiyordu. Kahrolası merdivenleri çıkmak için bile kocasının yardımına ihtiyaç duyan bu zayıf ve titreyen kadın olmak istemiyordu.

Soluğunu içine çekti, beşe kadar sayıp boşalttı. Sonra başım kaldırdı.

Alex’in yüzüne bakmadan, sadece, “Özür dilerim,” dedi. “Anlaşılan, spor yapmak gerekiyor.”

“D.D.”

“Sürekli tembel tembel yatmak. Vücuda iyi gelmiyor.”

“D.D.”

“Belki de ağırıma isim vermek yerine onu koşturmak zorlamalıyım. Böylelikle dersini almış olur.”

“Sus.”

“Ne?”

“Bana yalan söyleme. Kendine yalan söylemek istiyorsan tamam. Ama bana yalan söyleme. Geçirdiğin kazadan sonra ilk kez bir olay yerine geliyorsun. Bir tür panik atak geçiriyor olman...”

“Ben paniklemiyorum!”

“Bir çeşit duygusal tepki göstermen anlaşılır bir durum. Sonuçta taştan değilsin, bir tanem.” Alex’in sesi nazikleşti. “Sen gerçek bir insansın. Ve gerçek insanlar korku, acı ve belirsizlik hissederek gelirler. Bu, seni zayıf yapmaz. Sadece insan olduğun anlamına gelir, o kadar.”

Hâlâ başka tarafa bakarak, “Ben paniklemiyorum,” diye ho-

murdandı. Sonra köpeğin durumunu sordu: “Köpek iyi mi?”

“Şu an komşuda. Anladığım kadarıyla, orası zaten ikinci evi gibiymiş.”

“Kanlar içindeydi, değil mi? Köpek yani. Bu kadar büyük bir kan izi... Köpeğin bacaklarının ve karnının kanlar içinde olması gerekir. Ya şilteden ya da sahibinin ve yüzülmüş deri yığınlarının yanında durmaktan...”

“Eve gidebiliriz, D.D. Ne zaman istersen.”

“Rüzgâr esince,” diye mırıldandı.

“O ne?”

D.D. sadece gülümsemekle yetindi. Sonra başını kaldırıp omuzlarını geri itti. “Düşer bebek, beşik, hepsi düşer.”

Koridorda ilerledi.

Olay yerinde her şey olduğu gibi bırakılmıştı. Tabii ki ceset götürülmüştü. Ama kana bulanmış şilte, şampanya şişesi ve kürklü kelepçe duruyordu. Ve bir de çıplak bir duvara asılı duran kanlı çarşaf vardı. D.D. bu tekniği daha önce de görmüştü. Nevresim, kıyafetler hatta zeminin bazı bölümleri, kan sıçrama izlerini daha iyi tahlil edebilmek adına cinayetin işlendiği yerde duvara asılıyordu. Buna rağmen Alex tepe lambasını açıp, koyulaşan gölgeleri kovup kanlı manzarayı tüm çıplaklığıyla gözler önüne sererken D.D.’nin kendini hazırlaması gerekiyordu.

Alex usulca, “Suç mahallini olabildiğince orijinal haliyle bırakmalarını istedim,” dedi. “Cinayeti, işlendiği yerde incelemek istediğimi söyledim.”

D.D. başını salladı. Sol omzu zonklayıp ağrımaya başlamıştı.

Gözlerini duvarda asılı duran çarşaftan ayırmadan, “Aynı şampanya şişesi,” dedi.

“Phil, katilin her şeyi –şampanya, kelepçe, gül– yanında getirdiğini düşünüyor.”

“Oyununu sahnelemek için gerekli malzemeler.”

Alex, “Aynen kafasında kurduğu gibi olmasını istiyor,” dedi. “Herhangi bir şarap şişesi ya da herhangi bir çiçek değil. Özellikle bu nesneler.”

“Bir ritüel.” Bunu daha önce de düşünmüştü. Bir katilin son derece gelişmiş fantezisine bakıyorlardı. Şimdi tıpkı bir rüyanın gölgeleri gibi, başka düşünceler de aklına geliyordu. Ülkenin dört bir yanında işlenen suçlara ilişkin ayrıntıların yer aldığı, arama yapılabilen bir veritabanı olan Şiddet Suçlularını Yakalama Programı’nı kastederek, “VICAP?” dedi. Soruşturmacılar, bu programı kendi yetki alanlarında işlenen bir suçla farklı bölgelerdeki benzer olaylar arasında bağlantı kurmak için kullanabiliyorlardı.

“Eminim kontrol ediyorlardır.”

D.D., “Romantik bir hava katmaya çalışıyor,” dedi. “Çiçekler, şampanya, seks oyuncakları. Ama asıl neden, kontrol. Her şeyin kontrolünün kendinde olmasını istiyor.”

Alex bir şey demedi. Arkasına dönüp yüksek yoğunluklu ışığını tekrar koridora doğrulttu. Parlak beyaz ışık, çoğunluğu köpeğin sağda solda gezinmesinden kaynaklanan kanlı pati izleri olan düzinelerce lekeyi anında aydınlattı. Sonra ışığı tekrar yatak odasının zeminine tuttuğunda ortaya çıkan zıtlık D.D.’nin hemen dikatini çekti. Bir dizi pati izi, çift kişilik orta boy yataktan kapıya kadar gidiyordu. Yatağın sağındaki komodinin bulunduğu yerin zeminindeyse daha ince kan izleri vardı. Bunlar, katilin buradaki

kanı silmeye çalışması sonucu oluşan izlerdi.

Bunun haricinde hiçbir şey yoktu.

Burada, D.D.'nin gördüğü en korkunç cinayetlerden birinin işlendiği odada delil niteliğinde neredeyse hiç kan izi yoktu. Ne yerde. Ne de duvarlarda.

D.D. heyecanla, "Ama... ama..." dedi. Sonra daha kararlı bir şekilde, "Mümkün değil. Üstün başın kan olmadan bir insanı doğramanın imkânı yok. Ayrıca katilin hiçbir iz bırakmadan evden çıkmak bir yana, bu odanın içinde dolaşması bile imkânsız. Etrafı çamaşır suyuna batırılmış bir paspasla temizlemiş olsa dahi bütün lekeleri çıkarmış olamaz. Bu da senin işinin sihri. İnsan gözüyle görünmese de kan, hikâyesini anlatmak için doğru yüksek yoğunluklu ışığın ya da uygun kimyasal çözeltinin gelmesini bekler, oyalanır. Bunu..." eliyle, üzerinde neredeyse kan olmayan ahşap döşeme zemini göstererek, "...görüyorum ama inanmıyorum," dedi.

"Dediğim gibi, Boston Emniyeti biraz yardıma hayır demez." Alex, ışığı düzenli bir süpürme hareketiyle sağa sola gezdirerek odanın içine doğru yürüdü. "Yatak çarşafıyla başlayalım mı? Sahnırım hikâyenin başlangıç noktası orası."

D.D. başıyla onayladı. Alex'in eliyle yaptığı işarete uyarak tepe ışıklarını söndürdü. Karanlıkta, Alex'in yüksek yoğunluklu ışığına ve koyu renkli, ölümcül lekelerden oluşan korkunç izleri aydınlatan huzmesine odaklanmak daha kolaydı.

D.D. kan lekesi modellerinin, darbenin hızına ve yüzeyin gözenekli oluşuna göre değişiklik gösterdiğini daha önce öğrenmişti. Anlaşılan yatak takımı, örneğin battaniye ve şilteler, çok yumuşak ve gözenekli bir yüzeye sahipti çünkü sıçrayan kan yüzeye çarptığında sekmek ya da yıldız patlaması modeli oluşturmak yerine

doğrudan emilmişti. Aslına bakılırsa, beyaz çarşafın üzerinde şu an, beyaz çubukların ortadan ikiye ayırdığı, çok uzun ve neredeyse silindirik şeklinde tek bir kan izi vardı. Alex’le ikisi çarşafa yaklaşıp izin dış kenarlarını incelediler.

D.D., “Zerrecikler halinde kan izleri göremiyorum,” diye mırıldandı, “mesela yüksek hızlı bir ateşli silahla ateş edildiğinde olduğu gibi.”

“Maktule ateş edilmemiş. Kan izleri düşük hızlı bir darbeyi işaret ediyor.”

D.D. bunun bıçaklamalarda rastlanan bir durum olduğunu biliyordu. Kaşlarını çattı. “Ama hiç sıçrama izi yok. Bıçağın sapından veya kenarından rasgele damlama izleri dahi yok. Bunu nasıl açıklıyorsunuz?”

“Katil bıçaklamıyor. Ölüm nedeni bilinmiyor. Ancak savunma yarası, arteriyel ve sıçrama kan izlerinin olmadığını düşünürsek katil, derisini yüzmeye başlamadan önce maktul çoktan ölmüştü. Ben bir davranış bilimci değilim, sadece bir suçbilimciyim ama katilin amacının maktule acı çektirmekten ziyade maktul üzerinde kontrol kurmak olduğu anlaşılıyor. Burada gördüklerimiz, katilin, maktulü öldürdükten sonra yaptıklarının bir sonucu.”

Bu düşünce onu rahatlatmalıydı. Maktul, buz gibi bıçak derisinin altına girmeden önce çoktan ölmüştü. Ama D.D. neredeyse daha da dehşete düşmüştü. Karşı konulmaz bir acı çektirme saplantısı olan cinsel sadist bir avcı, neredeyse anlayabileceği bir şeydi. Ama bu... kurbanlarının derilerini eğlence için yüzen bir katil?

D.D. geniş, yuvarlak kan lekesinin ortasında yer alan iki lekesiz, beyaz alanı işaret ederek “Boşluklar?” diye fısıldadı.

Alex eline bir kalem aldı. Sol eliyle, gösterip açıklamaya ko-

yuldu. “Unutma, katil, maktulü öldürdükten sonra çoğunlukla gövdeyi ve dizden yukarısını kesmişti. Kan lekesine bakarsan üst tarafta lekenin yayıldığını görebilirsin. Buradaki izlerse, bence maktulün kürekkemiklerinin çarşafa uyguladığı baskı ve kanın emilmesini sınırlaması sonucunda oluşmuş. Yani bu durumda, burası kafası. Omuzları, gövdesi, bacakları. Diyelim ki...”

“Boşluklar, maktulün uyluklarının her iki tarafında da var.”

“Bunların, katilin bacaklarının alt kısmından olduğunu düşünüyorum. Temelde, katil maktulün vücudunun üstüne çıkmıştı. Kavalkemiklerinin ön kısımları, maktulün uyluklarının iki tarafında da şilteye baskı uygularken, aynı zamanda da çarşafın bu kısmına kan bulaşmasını engelledi.”

D.D. olayların sırasını zihninde canlandırmaya çalışarak, “Kurbanlarını etkisiz hale getiriyor,” diye mırıldandı. “Sonra, muhtemelen ortamı hazırlıyor. Şampanya, kelepçe, gül. Etraf batmadan her şeyi hazır etmek istiyor.”

Alex dönüp, yüksek yoğunluklu ışığını şampanya şişesi ve diğer malzemelerin durduğu komodinin etrafında gezdirdi. Işık, tek bir kan damlası açığa çıkarmadı.

“Mantıklı tahmin,” dedi.

“Ardından... maktulü soyması, derisini açığa çıkarması gerekiyordu.”

Alex’in ışık huzmesini tuttuğu, yatağın sağ tarafında D.D. koyu renk bir kıyafet yığını gördü.

Alex, “Siyah eşofman altı, bol bir Red Sox tişörtü, iç çamaşırı,” dedi.

“Bekâr bir bayan için pijama yerine geçebilecek kıyafetler. Onları kenara atmış.”

Alex başıyla onayladı.

“Sonra...” D.D. yatağa doğru döndü, “...yatağın üstüne çıkıyor, maktulün çıplak cesedinin üzerindeki yerini alıyor ve... derisini yüzmeye başlıyor. Neden?”

Alex omuz silkti. “Ritüelin bir parçası? Katil belki gerçekten bir ölüsevicidir ve cesetle geçirdiği bu anlar onun en çok tatmin olduğu anlardır. Kestiği deri parçaları ince. Adli tabibin ilk kurban üzerinde yaptığı incelemeye göre kesikler kusursuz ve sistemli. Ayrıca katilin, yüzme işlemine en az bir hatta belki iki ya da üç saat harcadığını tahmin ediyor.”

D.D., “Sperm?” diye sordu. “Cinsel saldırı izi?”

“İlk kurbanda, hayır. İkinci kurban için sonuçları hâlâ bekliyoruz.”

“Anlamıyorum. İçeri giriyor, kurbanlarını etkisiz hale getiriyor. Onlara ilaç mı veriyor?”

“Toksikoloji testinin sonuçları da henüz gelmedi.”

“Sonra... bıçakla kesmeye başlıyor. En az bir saat mi?”

Alex, “Eli de yatkın,” dedi. “Adli tabip, katilin bir avcı ya da belki bir kasap olabileceğini söylüyor. Ama düz ve pürüzsüz darbeler bakılırsa katilimizin biraz tecrübesi var.”

“Kullandığı bıçak?”

“Büyük ihtimalle küçük ve jilet gibi keskin bir şey. Hatta sırf bu iş için tasarlanmış bile olabilir. Düşünmemiz gereken başka bir nokta daha var. Bu tür suçlarda çoğunlukla, katil eninde sonunda silahını bırakır. Bilirsin, dinlenirken, tutuşunu değiştirirken ya da hatta yatağa çıkıp inerken bile bıçağı bıraktığı olur. Aklından bile geçirmediği gayriihtiyari bir hareket. Ama bu eylem, geride bıçağın kanlı bir izini kanıt olarak bırakır. Bu, katilin cesetle böylesine

kanlı bir olay yerinde bu kadar çok vakit geçirdiği bir olayda bulmayı bekleyebileceğin türden bir kanıttır. Ama...”

“O bırakmamış.”

“Ya da başka bir kan lekesinin ortasında, bıçağın bir iz bırakmayacağını düşündüğü bir yerde dinlenecek kadar bilinçli ve kontrollüydü.”

D.D. kocasına baktı. “Az önce, iz bırakmayacağını *düşündüğü* mü dedin?”

Alex belli belirsiz gülümsedi. Duvarda asılı duran kanlı çarşafa geri dönmüştü ve çarşafı elindeki fenerin ışığıyla yakından inceliyordu. “Bu tarz, kurbanın uzun süre boyunca çok sayıdaki yarısından kan kaybettiği bir saldırıda...”

“Öyle de denebilir tabii.”

“Kan üstüne damlayan kan lekeleri olur. Kurumaya başlayan kan koyulaşır, trombositlerden ayrılan hemoglobin yüzünden kenarları sararır. Eski kan, yeni kanın damlaması için bir yüzey oluşturmaya başlar.”

D.D. bunu neredeyse zihninde canlandırabiliyordu. “Yani eğer katil kurumakta olan kanın bulunduğu bir alana taze kanla kaplı bir bıçak koymuşsa, eski kanın bulunduğu yüzeyde bir iz kalmış olabilir.”

“Aynen.”

“Bu durumda...”

Yüzü, kabuk bağlamış kırmızı yüzeyden yalnızca beş santim uzaklıktaki Alex, “Sanırım... bir kontur görebiliyorum. Pek belirgin değil, ama var. Fileto bıçağı olduğunu tahmin ediyorum ama dürüst olmak gerekirse emin olmak güç. İnsan bazen gerçekten orada olanı değil de görmek *istediğini* görebiliyor. Bununla

birlikte, birkaç ayarlama yapabilir, laboratuvardaki bazı kimyasalları kullanarak zıtlığı artırabiliriz. Kesinlikle denemeye değer,” dedi.

“Kesinlikle.”

Alex tekrar kaşlarını çatıp dikkatle lekeye baktı. Kocasına uyup D.D. de baktı ama bir kan lekesinin içindeki başka bir kan lekesinin nüansını anlamıyordu. O daha ziyade dayanılmaz kan kokusunun, çarşafın, şiltenin farkındaydı.

Fakat arkasına döndüğünde odanın geri kalanında bu kokuyu duymadı.

Karı koca, katilin eylemler dizisinin son adımını düşünürken Alex yüksek yoğunluklu ışığı bir kez daha duvarlarda ve zeminde gezdirdi.

D.D., “Temizlendi,” diye mırıldandı.

“Kesinlikle.” Alex de hemfikirdi. “Temizlendi.”

Işığı, yavaş ve ritmik hareketlerle yatağın çevresinde gezdirdi. Pati izleri. Yatak odası kapısının yakınında, koridordakine benzer büyük bir kan izi daha vardı. Köpek Lily yine yere uzanmıştı.

D.D., “Köpek havlamamış mı?” diye sordu.

“Kimse bir şey duymamış.”

“Bununla birlikte, köpeğin üzgün olduğu aşikâr.” Sağa sola, her yana giden bütün pati izlerini işaret etti.

“Üzgündü, tamam ama belki kafası daha karışıktı? Unutma ki kulağa ne kadar garip gelse de bu, şiddet içermeyen bir saldırıydı. En azından, katilin eve zorla girdiğine ve maktule güç kullanıldığına dair elimizde hiçbir kanıt yok. Her ne olursa... sessizce olmuş. Ölüm sonrası kesme bile. Katil, cesedin üstünde oturmuş

olmalı. Ne bir çılgılık, ne boğuşma, ne de maktulün acı çektiğine işaret eden görünür bir iz.”

D.D. ürperdi. Elinde değildi. Tekrar odaklandı ve yüksek sesle, “Bir planı vardı,” dedi. “Planı uyguladı. Sonra da...”

Alex, “Sonra da etrafı temizledi,” deyip kaşlarını çatı. “Anlamadığım kısım da burası. Olay yeri dağınık olmasa bile –ne kaçma, ne kovalama, ne direnme– maktulün vücudundan sızan ve şilteye geçen kan miktarını düşününce... Katilin ellerinin, kollarının kan içinde olması gerekirdi. Cesedin üstünde oturmasından dolayı bacaklarına ve ayaklarına bulaşması gereken kandan bahsetmiyorum bile. Zeminin her tarafında kan olması gerekirdi. Kanlı ayak izleri, sıçrama izleri vesaire olmasa bile en azından katil, sözünü ettiklerimi silmeye çalışırken geride kalması gereken izler olmalıydı. Peki, neden yok?”

D.D., Alex’in ne demek istediğini anladı. Köpeğin sağda solda gezinmesinden dolayı oluşan onlarca pati izi saymıştı. Ama hepsi buydu.

D.D., “İşini bitirdikten sonra banyoda mı temizleniyor?” diye düşündü. “Belki duş alıyordur? Eminim Phil olay yeri inceleme ekibine duş ve lavabo giderlerinden vücut sıvısı için numune aldırmıştır.”

“Phil’in bunu yaptırdığına şüphem yok. Fakat katil banyoya nasıl gitti? Uçarak mı?” Alex ışığı yatakla banyonun kapı aralığı arasında gezdirdi. Yerde tek bir kan lekesi görünmedi. Işığı bu kez pirinç kapı tokmağına tuttu. Aynı şekilde, vücut sıvısı da yoktu. Ardından, bakmadık hiçbir yer kalmaması için yüksek yoğunluklu ışık huzmesini çatlak muşamba zeminde, yıpranmış beyaz küvette, lavaboda, klozette gezdirdi. Hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey.

D.D., “Bir çeşit özel temizleyici mi?” diye düşündü. “Ne yani, eline bir diş fırçası ve çamaşır suyu alıp karış karış her yeri fırçaladı mı?”

“Mümkün, ama olası mı?” Alex’in yüzünde kuşku vardı. Daha önce de belirttiği gibi, kan lekesini yüzde yüz çıkarmak neredeyse imkânsızdı. Dolayısıyla, suçbilimciler duvarları çamaşır suyuyla yıkayan ama pencere mandalını unutan ya da kendi derilerinin üzerine süngerle temizleyen ama saatlerinin kurma kolunu unutan akıllı katilleri yakalamak için kan delili kullanarak meslekte ilerleyebiliyorlardı. Katiller yalnızca görebildiklerini temizleyebiliyorken akıllı bir soruşturmacı yüksek yoğunluklu ışıklar ve luminol gibi kimyasallar sayesinde her suç mahallini özünde x-ışını görüşüyle ele alıyordu.

D.D.’nin aklına yeni bir fikir geldi. “Bunu bir de başka bir açıdan düşünelim. Önümüzde, kurbanın dairesine fark edilmeden giren ve daireden yine bu şekilde fark edilmeden ayrılan bir katil var. Fakat çıkarken üstü başının dağınık hatta kurbanı bıçakla doğradığı için kan revan içinde olması gerekirdi. Peki, bütün bunları nasıl gizledi?”

Alex omuz silkti. “En bariz çözüm, senin de dediğin gibi, cinayetten sonra duşa girmesi olurdu. Üzerindeki bütün kan izlerini yıkadı, temiz kıyafetlerini giydi ve herhangi biri gibi ön kapıdan çıkıp gitti.”

“Fakat, senin de dediğin gibi, yatakla banyo arasındaki alanda, banyo zemininde, duşta ve lavaboda da kan izleri görürdük. Bu da demek oluyor ki... Ya çıplaksa? Ya maktulü etkisiz hale getirdikten sonra... asıl olaya başlamadan önce kendi kıyafetlerini çıkarmışsa?”

Alex, “Temkinli,” dedi. “Kanı deriden çıkarmak, kıyafetten çıkarmaktan daha kolay.”

“Dikkatimi çeken diğer bir husus ise maktulün banyosunda eksik havlu yok gibi. Havlu askısında bir el havlusu ve rafta da iki banyo havlusu var. Peki, eğer burada duş aldıysa neyle kurulandı?”

Alex başını salladı. Düşünüyordu.

D.D., “Belki,” diye devam etti, “katil cinayet için getirdiği malzemelerin yanı sıra kendi temizlik setini de yanında getiriyor-
dur. İki havlu hatta belki de yatağın yanındaki zemine koymak üzere kendi banyo paspasını bile yanına almıştır. Buradaki bu izi görüyor musun?” Sağ taraftaki komodinin yanında bulunan kan izini gösterdi. “Banyo paspasını yere seriyor, kıyafetlerini çıkarıyor, sonra da her ne yapacaksa onu yapmak için yatağın üstüne çıkıyor. Sonrasında yataktan inerek paspasın üstüne basıyor, havluyla vücudunu silip temiz kıyafetlerini, çoraplarını, ayakkabılarını giyiyor. Daha sonra paspası topluyor, kanlı havluyu, bıçağı vesai-reyi çantasının içine güvenli bir şekilde yerleştiriyor. Her şeyi spor çantasına koyduktan sonra gitmeye hazır. Şüphesiz bu, banyo da dahil olmak üzere evin geri kalan kısmında kan izi olmamasını açıklıyor.”

Alex, “Sadece temkinli değil,” diye düzeltti. “Aynı zamanda zeki.”

“Deneyimli,” dedi. “Adli tabip de öyle demedi mi zaten? Bu adam ne yaptığını biliyor. Ayrıca kontrollü de. En başından en sonuna kadar. Burada sihirli cevaplar bulamayacağız.”

Gece lambasını yakan Alex, fenerinin ışığını söndürdü. “Ben bundan o kadar emin olmazdım. Kıyafetlerini çıkarması, kanın bir yerden başka bir yere taşınması riskini azaltmış olabilir ama katilin

geride saç, lif ve DNA bırakması ihtimalini de artırmış oluyor.”

“Tamam.”

“Hâlâ kurbanlarını nasıl etkisiz hale getirdiği sorusuna bir yanıt bulamadık. Adli tabip, bunu bulduğunda elimizde soruşturmaya devam etmek için bir şeyler olacak.”

Yatağın yanından ayrılıp koridora geçtiler. Oradan da merdivenlere.

D.D. merdivenlerden aşağıya doğru bakarken, “Artık iyileşmek istiyorum,” dedi.

“Biliyorum.”

“Kendimi bu kadar zayıf ve işe yaramaz hissetmek istemiyorum. Görevimin başında olmak istiyorum. Bu katilin izini sürmek istiyorum.”

“Hatırladığın herhangi bir şey var mı?”

“Neden merdivenlerden aşağı uçmayı denediğim ya da neden tabancamı alçı levhaya üç kez ateşlediğim gibi bir şey mi yani?” Başını iki yana salladı.

“Bu gece yardım ettin.”

“Resmi olarak değil. Resmi olarak, yalnız başına bir suç mahalline dönen ve silahını geçerli ya da geçerli olmayan bir sebeple ateşlemiş bir dedektifim. Mevcut durumda, teşkilata yarardan çok zararım var. Üstelik sol kolum bir mucize eseri bir gecede iyileşse dahi rozetimi öylece geri vermeyeceklerini ikimiz de biliyoruz. Ben cevaplandırılmamış bir soruyum ve polisler bundan nefret eder.”

Alex, “Sen cevaplandırılmamış bir sorusun,” dedi ve karısına doğru yürüdü.

“Tanrım, teşekkür ederim.”

Alex, ona düşünceli bir şekilde baktı. “Ama biliyor musun? Bundan daha fazlasısın.”

“Harika bir dedektif? Kusursuz bir eş? Sevgi dolu bir anne? Sorun değil, pohpohlayabilirsin. Melvin yavaş yavaş tepemi attırmaya başlıyor zaten. Ayrıca klişe de olsa şu an birkaç tatlı söze hayır demem doğrusu.”

“Aslına bakarsan, benim aklımdaki daha çok, dedektiflerin soruları nasıl cevaplandırırdığıydı. Ya da gerçekten benim nasıl cevaplandırırdığım.”

D.D. kocasına baktı. “Sen bir suçbilimcisin.”

“Aynen. Ben suç mahallerini incelerim. Ve sen D.D., omzun, kolun, yaraların, sen bir suç mahallisinsin. Daha da iyisi, sen katilimizin kontrol altına almadığı tek suç mahallisinsin.”

Beşinci Bölüm

Acı...

Üvey babamın ben on iki yaşındayken hem fiziksel hem de duygusal acının çeşitli şekil ve işlevlerini anlamama yardımcı olmak için başlattığı bir sohbetir. Acı... bir bardak kıran kâhyamızın, başparmağına saplanan cam parçalarını acıyla inleyerek cımbızla çıkarmasını izlemektir.

Acı... daha gece çalışmış olmama rağmen sınavda *vertebra* sözcüğünün yazılışını unutmaktır. O yüzden doksan almıştım. Babam sorun olmadığımı söylese de ikimiz de bunun mükemmel olmadığını biliyorduk.

Acı... babamın eyalet bilim fuarına gelememesidir. Yeni bir vaka, acil bir makale, bitmek bilmeyen işler. Ama sonrasında beni sevdiğini ve üzgün olduğunu söylerken, benim de onu yakından inceleyip o duyguları da anlamaya çalışmamdır. Üzüntü. Vicdan azabı. Pişmanlık. Acı sürecinin doğal sonucu olarak ortaya çıkan duygular.

Acı... en yakın dostumun, ilk öpüşmesini tüm ayrıntılarıyla anlatmasıdır. Yüzünün kızarmasını izleyip, kıkırdadığını duyup

bir daha aynı duyguları yaşar mıyım diye merak etmektir. Babam, acıya karşı duyarsızlığı olan ve evlenip çocuk sahibi olmuş kız kardeşlerle ilgili iki vaka incelemesi bulmuştu. Teoride, acıyı hissedememek âşık olmayı ve sevmeyi engellemiyordu. Genetik açıdan anormal kişilerin normalleşmeyi umut etmelerine mani olmuyordu.

Sizi bir aile kurmayı istemekten alıkoymuyordu.

Üvey babam, hemen olmasa da beni sevmiştir. Yaradılışı gereği. Hayata karşı ölçülü, kontrollü bir yaklaşımı vardı. Evlatlık bir çocuğu bekleyen acımasız gerçekleri anladığından bana evini açmış ve hatırı sayılır mali kaynaklarını kullanarak gelecekteki bakımım için gerekli yatırımı yapmıştı. Büyük olasılıkla, kendisi benim rahatsızlığımı araştırmaya devam eder ve şaşırtıcı derecede sıkıcı akademik raporlar yazarken uygun bir personelin de günlük ihtiyaçlarımı karşılayacağını varsaymıştı.

Bununla birlikte, ne gördüğüm kâbusları tahmin edebilmiş ne de acıyı hissedemeyen küçük bir kızın gecelerce rüyasında acıyı görebileceğini öngörebilmiştir. Başlangıçta, bu olgu üzerine çok kafa patlattı, bana bitmek bilmeyen sorular sordu. Ne görüyordum? Ne duyuyordum? Ne hissediyordum?

Ama cevap veremedim. Tek bildiğim şey, korktuğumdu. Geceden. Karanlıktan. Gülme efektlerinin sesinden. Oyuncak bebeklerden. Makastan. Naylon çoraptan. Kalemlerden. Bir keresinde, bahçe kulübesine dayanmış bir kürek gördüğümde çılgınlık atarak odamdaki dolaba girmiş ve saatlerce dışarı çıkmamıştım.

Gök gürültüsü, şimşek, şiddetli yağmur. Kara kediler. Mavi yorganlar. Bazı korkularım çocukluk dönemi için normal sayılabilirdi. Bazılarıysa tamamen hayret vericiydi.

Üvey babam bir çocuk terapistine danıştı. Tavsiyesine uyarak, benden kâbuslarımın resmini çizmemi istedi. Ama çizemedim. Sanat görüşüm, ortasından silik sarı bir çizgi geçen siyah bir havuzla sınırlıydı.

Daha sonra, terapistin babama dediklerine kulak misafiri oldum: “Bir dolabın içinde kapalıyken tüm görebildiği muhtemelen bundan ibaret. Fakat küçük bir çocuğun bile dehşeti tanıyıp, ona tepki gösterebileceğini anlamanızı istiyorum. Kaldı ki o evde olan biteni, babasının yaptığı şeyleri düşününce...”

Babam, “Fakat benim anlamadığım nokta, nasıl *bilebilir*?” diye ısrarla sordu. “Bunu o zamanlar sadece küçük bir çocuk olduğu için söylemiyorum. Eğer acıyı hissedemiyorsa neden korkacağını nereden biliyor? Korkularımızın çoğunun kaynağı, acının kendisi değil midir?”

Terapistin bu sorulara bir cevabı yoktu. Benim de öyle.

On dört yaşındayken bir mucize gerçekleşti ve ben kâbuslarımın kendilerini ele vermelerini beklemeyi bırakarak, ailemle ilgili araştırma yapmaya başladım. Öz babam Harry Day’in “Beverly Korku Evi” ve “Gözü Dönmüş Marangozun Seri Cinayetleri” başlıkları altındaki serüvenlerini okudum. Görünüşe bakılırsa, öz babam sekiz fahişeyi öldürmekle kalmamış, onları bir de özel atölyesinin ve oturma odamızın altına gömmüştü. Polis, babamın bu kadınlardan bazılarını günlerce hatta belki de haftalarca öldürmeyip onlara işkence yaptığını tahmin ediyordu.

Bir ara, Harry Day’le ilgili bulabileceğim her şeyi öğrenmeyi takıntı haline getirmiştım. Bunun sebebi sadece, geçmişimin dehşet verici ve sarsıcı olması değil, aynı zamanda bana... yabancı gelmesiydi de. Ön verandaya yaslanmış paslı bir bisikletin dur-

duğu evin resimlerine bakardım. Ama... hiçbir şey hissetmezdim.

Kendi öz babamın fotoğrafına bakarken bile tanıdık gelen hiçbir özelliğini bulamazdım. Onda ne kendi gözlerimi ne de ablamın burnunu görürdüm. Ne nasırlı, kocaman ellerini gözümün önüne getirebilirdim ne de zayıf ve derinden gelen kıkırdamasını duyabilirdim. Harry Day, 338 Bloomfield Caddesi. Bir film setindeki sahnelere bakmak gibiydi. Hem gerçek hem de hayal ürünü.

Elbette, polisler Harry'nin adam öldürme hobisini keşfedip evimize baskın yaptıklarında ben daha sadece on bir aylıktım. Harry banyo küvetinde bilekleri kesilmiş halde ölü bulunurken annem de akıl hastanesine yatırılmıştı. Annem tek başına ve kendi güvenliği için elleri, kolları bağlı halde ölürken ablamla ben de eyaletin vesayeti altına girmiştik.

Harry'nin sırttan suratına bakmadığım bazı günler annemi araştırırdım. Elimde çok fazla fotoğrafı yoktu. Lise terk olduğunu öğrendim. Orta batıda bir yerlerde yaşayan ailesinin yanından kaçmış. Boston'a gelip bir lokantada garson olarak çalışmaya başlamış. Ardından Harry'yle tanışınca da artık geri dönüşü olmayan bir yola girmiş.

Annemin bulabildiğim tek resimleri, dedektifler evin ahşap döşemelerini sökerken arka planda durduğu sırada çekilen polis fotoğrafları. Yorgun yüz hatları olan, dağınık kahverengi saçlı ve çoktan çökmüş, bir deri bir kemik görünümlü bir kadın.

Ona bakınca da kendi gözlerimi ya da ablamın burnunu göremezdim. Tek gördüğüm, bir hayalet, dışarıdan yardım gelmeden çok çok önce yitip giden bir kadındı.

Sonunda kâbuslarım sona erdi. Bana kusurlu DNA'mı veren ailemle ilgili endişelerim azalırken üvey babamın övgüsünü kazanmak

için daha çok çalıştım. Bunun sonucunda, o da hafta sonları persone-line izin vermeye, okul projelerimde bizzat kendi yardım etmeye ve hatta zamanla, uyku tutmadığı gecelerde benimle oturup huzur veren, güçlü ve düşünceli varlığıyla bana eşlik etmeye başladı.

Beni seviyordu. Onun ciddi yapısına ve benim rahatsızlığıma rağmen bir aile olmayı başarmıştık.

Sonra bir gün, öldü. Kâbuslarım da intikam almak için geri döndüler.

İlk gece, babamın cenazesinin ardından yapayalnızdım. Çok fazla şarap içmiştim. Sonunda gözlerim kapanmaya başlamıştı...

Sonra birden dolabın kapağının açıldığını gördüm. Küçük, darmadağın odamın karşı tarafındaki çıplak ampulden yayılan ince parıltıyı hatırladım. Babamın bakışları bir ablama bir bana kayarken, yürümeyi daha yeni öğrenen ablamı odanın ortasında, eskimiş oyuncak ayısını sımsıkı tutarken gördüm.

Kendimi tekrar karanlığın içinde bulmadan önce annemin, “Lütfen, Harry, bebeğe dokunma,” dediğini duydum.

Acı, gördüğünüz ya da hissettiğiniz şey değildir. Acı, karanlıkta bir başınıyzayken, sadece duyabildiğiniz şeydir.

İlk defa, saat on biri biraz geçerken uyandım. Uyuyalı daha yaklaşık on dakika olmuştu ama kalbim yerinden fırlayacakmış gibi küt küt atıyordu ve yüzüm ter içindeydi. Yatak odamın asma tavanına baktım. Uzun yıllar önce öğrendiğim derin nefes egzersizlerimi uyguladım.

Yatak odamın köşesindeki beyaz gürültü makinesini çalıştırmayı unutmuştum. Tabii ya.

Yataktan çıkıp Brookstone perakende satış mağazalarından aldığım ünitenin kocaman düğmesine bastım. Odayı, sahile vuran okyanus dalgalarının ve martı çığlıklarının teskin edici sesi kapladı. Yatağa geri döndüm. Bir tabutun içindeymiş gibi, kollarım yanlarda, sırtüstü yattım. Gözlerimi kapatıp egzotik ve tuzlu bir sahilin sesine odaklandım.

Çalar saatimin parıldayan kırmızı rakamlarına baktım: sekiz dakika. Sonra yatakta hızla doğruldum, çarşafı avuçladım, çığlığımı yutup tüm dikkatimle geniş yatak odamdaki gölgelere baktım. Üç gece lambası. Etrafında yumuşak ve yeşil ışık havuzları oluşturan oval biçimli LED gece lambaları. Işıkları beş kez sayarak kalp atışlarımı yavaşlatmaya ve nefes alış verişlerimi düzenlemeye çalıştım. Sonra vazgeçtim, yatağımın baş ucundaki gece lambasını açtım.

Güzel bir yatak odam var. Pahalı. Yerleri en yumuşak yünlü halılarla kaplı. Tamamı açık mavi, koyu krem ve adaçayı yeşilinin farklı tonlarındaki özel nevresim takımı ve elde dikilen perdeler de dahil olmak üzere, dizaynında yalnızca en kaliteli ipekler kullanıldı.

Hem göze hitap eden hem de kullanışlı, teskin edici bir sığınak. Üvey babamın cömertliğinin ve kendi başarımın bir ürünü.

Ama bu gece işime yaramayacaktı. Saat on bir buçuğa geldiğindeyse ne yapacağımı biliyordum.

Çünkü hem bir birey ve bir vaka incelemesi olarak hem de bir doktor ve bir hasta olarak entelektüel açıdan en iyi şekilde yetiştirilmeme rağmen sonuçta hâlâ bir insandım. Ve insan karmaşık bir varlık. Öyle ki doğruyu bilseniz bile bu, yanlış olanı yapmayacağınız anlamına gelmiyor.

Duş aldım. Dar ve siyah kalem eteğimi, diz boyu, siyah deri çizmelerimi ve bir an bile düşünmeden ablamın favorisi fuşya ka- zağımı giydim. Saçlarımı salık bıraktım. Makyaj yapıp sol yüzük parmağıma basit, altın bir yüzük taktım. Karşındaki gibi evli görünenin, başarının anahtarı olduğunu yıllar önce öğrenmiştim. Bu, karşı tarafın hem gelecekte oluşabilecek bir ilişkiye dair korkularını azaltıyor, hem de karşılıklı suçluluk hissini kuvvetlendiriyordu. Onlardan daha iyi olmadığınız için cazip bir hedef oluyordunuz.

Gece yarısına on dakika. Banyo dolabının alt çekmecesinin arka kısmında saklı tuttuğum plastik kutuyu kapıp gri çantamın içine yerleştirdim. Evden çıktım. Arabamı, Boston'm Logan Havalimanı'na ve favori yerim olan Hyatt Boston Harbor Oteli'ne sürdüm.

Pazartesi gece yarısından sonra, büyük bir şehirde de olsa çoğu bar sakinleşiyordu. Ama havalimanı otellerinde zaman kavramı farklıdır. İnsanlar o kadar çok farklı zaman çizelgelerine göre yatıp kalkarlar ki gerçek zaman anlamını yitirir. Bir havalimanı otelinde daima içki içen birilerini bulabilirsiniz.

Hyatt'ın dillere destan Boston manzarasına nazır pencerelerin yanındaki bir masaya oturdum. Aşağıda, limanın karanlık suları; yukarıdaysa şehrin parıltılı ışıkları. Kadınsı tavırlarımı bozmadan, kendime alkol oranı yüksek bir Cosmopolitan kokteyl söyledim. Sonra da işe koyuldum.

Barda benim dışında sekiz müşteri vardı. Bir çift ve alt tek. Bunlardan kisi yaşlıca beyefendilerdi. Biri önündeki viskiye dal-

mış bir Avrupalı, diğeryse Asyalıydı. Onların ilgisizliğinden ziyade ben onlarla ilgilenmediğim için onları eledim.

İlgimi en çok barın en sonunda oturan iki adam çekti. İkisinin de üzerinde mavi takım elbise vardı. Düzgün kesimli, kısa koyu renk saçlı. Tahminen, orta batılı. Sağdaki, baskın olan, daha iriydi ve oldukça rahat görünüyordu. Benim tahminim: satış temsilcisi. Hem her gün başka bir şehirde olmaktan rahatsızlık duymayacak kadar hayatını yollarda geçirmeye alışık, girişken ve enerji dolu; hem de seyahat etmenin dezavantajlarını asgari düzeye indirirken avantajlarını da azami düzeye çıkarmanın yolunu bulmuş akıllı bir adam.

Meyveli martinimi yudumlarken bardağın sert kenarını dişledim ve dilimle hissettim. Bakışlarımı sırtına diktim ve oradan ayırmadım.

On beş dakika sonra, yanakları kırmızı, gözleri ıslıl ıslıl, masamın yanında belirdi. Alkol mü? Beklenti mi? Önemi var mıydı ki?

Sol elime kayan gözleri, aynısından kendisinde de olan yüzüğümü fark etti. Rızlı olan iki yetişkin, aynı kısa vadeli ihtiyaçlar, aynı uzun vadeli kısıtlamalar. Tebessümü genişledi. İçki ısmarlamayı teklif etti. Karşımdaki boş sandalyeye oturmasını teklif ederek karşılık verdim.

Bara döndü. Görünüşte içki ısmarlamak içindi ama muhtemelen seyahat arkadaşına onu beklememesini söylüyordu. Sırıtan seyahat arkadaşı çıkışa yöneldi.

Yanıma dönen satış temsilcisi kendini Neil olarak tanıttı. Kaşağıma hayran hayran baktı –güzel renk!– ve sonrasında sohbe başladı. O bana sorular sordu, ben de ona. İkimiz de zorlanmadan cevapladık, muhtemelen çoğu da yalandı. Ama kötü niyetli değildi ve tatlı yalanlardı. Her zamanki şeyler işte. Bu arada ben üçüncü

Cosmo'mu içerirken, o da dört, beş ya da altıncı viskisini iti. Sonra onun, altdudağını yalayıp bir sonraki hamlesini düşünmesini izlerken kritik an geldi çattı.

Kolay lokma olmayı sevmiyordum. Ne manalı kıkırdamalara başvururdum ne de davetkâr dokunuşlara. Standartlarım vardı. Adam bana gelmeliydi. Biraz uğraşmalıydı.

Sonra nihayet, profesyonel bir satış temsilcisine yakışır şekilde, teklifini yaptı. Daha sessiz bir yere çekilmek ister miydim? Konuşmamıza baş başa devam etmek ister miydim?

Cevaben, çantamı alıp ayağa kalktım. şansının yaver gittiğini, bardaki tanımadığı kadının gerçekten evet dediğini ve Allah var, ayaktayken de en az otururkenki kadar güzel olduğunu fark ettiğinde adamın gülümsemesi genişledi. İçinden, *lütfen Tanrım, lütfen Tanrım o dar eteğin altında siyah bir tanga giyiyor olsun*, diye geçirdi...

Birlikte odasına gittik. Kendi odam olmadığını söylemek zorunda bile kalmadım. Günümüzde oda tutmak için fotoğraflı kimlik gerekiyordu ve bu gece beni buraya bağlayacak hiçbir şey istemiyordum.

Odaya girdiğimizde her şey oldukça basitti. Ne özel ne de sapıa bir istekte bulundu. Bu, beni hep şaşırtmıştır. Bütün bu erkekler, hep aynı cinsel eylemleri yapmak için mi eşlerini aldatıyorlardı? Kendilerine has belli bir repertuvarları mı vardı? Ya da belki sandıkları kadar çeşitlilik istemiyorlardı. Yeni bir partnerle bile, gayriişhtiyari olarak en rahat oldukları rutini tercih ediyorlardı.

Tek bir isteğim vardı: Işıklar açık kalsın.

Bu hoşuna gitti. oğunun da giderdi zaten. Ne de olsa erkekler görseldir.

Uzun deri çizmelerimi ve dar eteğimi çıkarıp siyah dantelli tangamı ortaya çıkarmasına izin verdim. Ardından ben de pantolonunun ve gömleğinin düğmelerini çözdüm. Kıyafetler yerde; iki beden, yatağın üstünde; kondom, komodinin üstündeydi. Tıraş losyonunu kokladım. Muhtemelen aşağıya inmeden hemen önce sürmüştü. Elleri çıplak bedenimde gezinirken kısık kısık çıkan övgü dolu sözlerini duydum.

İç geçirip kendimi bıraktım. Kalçalarımı kavrayan parmaklarının baskısı. Göğüs uçlarıma sürtünen sakallarının sertliği. Bedenime girişinin ilk, keskin duygusu. Hissedebildiğim duygular. Anlayabildiğim, fiziksel bir eylem.

Sonra, zamanın durduğu o an, başını geriye attı, dişlerini sıktı, kolları titredi...

Gözlerimi açtım. Hep açardım. Karşımdaki insanın aldığı zevkin bir an için bile olsa benimle ilgisi olup olmadığını bilmek zorundaydım.

Yanağına dokundum. Parmaklarımı kahverengi gür saçlarına gömdüm. Ve hiçbir şeyin farkında olmadığı bu anda, bu kısa süreli temasın benim gibi biri için ne kadar önemli olduğunu görmesine izin verdim.

Tüm hayatını, hissedebildiği şeylere güvenmesinin fiziksel açıdan tehlikeli olacağını dinleyerek geçiren, her şeyin kontrolünü elinde bulunduran bir kadın. Hâlâ acının sırrını çözmeye çalışan ve hâlâ karanlıktaki seslerden kesinlikle korkan bir çocuk.

Sonrasında, yığılıp kaldı. Uzanıp ışığı kapattım.

“Sabah erkenden uçağım var,” dedim. Söylenmesi gereken yegâne sözcükler.

Satış temsilcisi rahatlayıp uykuya dalarken ben de yanında

uzanarak, sanki parmak uçlarımla vücudunun düz yerlerinin haritasını çıkarıyormuşum gibi üst kolunun kaslı hatlarını okşayıp omuzlarına ve kol kaslarına yoğunlaştım.

İlçimden dakikaları saydım. Beş dakika sonra, nefes alış veriş viskinin ve birleşmemizin de etkisiyle yavaşlayıp, ağırlaşınca harekete geçtim.

İlk iş olarak banyonun ışığını açtım. Çantamı kaptım, sonra aydınlık banyoya girip arkamdan kapıyı kapattım. Artık düşünmüyordum. Birazdan yapacaklarım, akla ve mantığa tersti.

Gündüz yeni hastam Dedektif Warren'a ne açıklamaya çalışmıştım? Denge olmayınca, *benliğin* farklı kısımları hâkimiyet kurmaya çalışıyordu. Yani en güçlü *idareci* zihin bile kontrolü sürekli elinde bulunduramıyordu. Er ya da geç, zayıf ve yaralı *sürgünlerin*, zincirlerini kırıp etrafa zarar vermesi kesin gibiydi. Sonrasını da *itfaiyeciler* hallediyordu.

İtfaiyeciler kendi kendilerine zarar veren çeşitli eylemlere girişiyor, sırf dram olsun diye dram yaratıyor, dünyanın geri kalanının, en azından kısa bir süre için, acılarını hissetmelerini sağlıyorlardı.

İnce, siyah plastik kutuyu çantamdan çıkarıp açtım. İçinden, *lidokaine* batırılmış kare mendil paketlerini aldım. Paketi yırtarak açtım, içindeki mendili çıkardım. Mendili sağ elimde tutarken sol elime de paslanmaz çelikten, ince neşteri aldım.

Banyo kapısını açtım. Parıldayan beyaz ışık huzmesi, hedefimin uyuyan silueti üzerine ince bir ışıldak gibi düşene kadar kapıyı araladım. Kısa bir duraksamanın ardından, yatağın hafifçe horlayan hedefimin bulunduğu tarafına sessizce yürüdüm.

Önce, *lidokainli* mendil. Artık lokal anestezik bir etkisi olan

bu mendili, derinin yüzeyini yavaş yavaş uyuşturması için hafif ve düzgün darbelerle satış temsilcisinin sol omzundan aşağıya doğru sürdüm.

Mendili kenara koydum. *Lidokainin* etkisini göstermesi için dikkatlice altmışa kadar saydım.

Parmaklarımı sol omzunun kenarları boyunca gezdirdim, kasların yerlerini zihnimde bir kez daha saptadım.

Sonra, neşteri elime aldım. Bıçağı omzuna yaklaştırıp fiziksel tepkisini test etmek için hafifçe batırdım.

Hiçbir şeyin farkında olmayan satış temsilcisinin huzur içinde horlamaya devam ettiğini görünce kendi kendime beni ailemden ayıran şeyin bu olduğunu söyledim. Ablam gibi değildim. Babam gibi değildim.

Birilerine acı çektirme ihtiyacıyla hareket etmiyordum. Ben sadece... Bazen...

Aklı başında hiç kimse, yapmak üzere olduğum şeyi yapmazdı. Ama. Ama...

Sağ elim hareket etti. Dört hızlı darbe. İkisi uzun, ikisi kısa. Yaklaşık yedi buçuk santim uzunluğunda ve altı buçuk milimden daha dar, ince şerit halinde bir deri parçası kestim. Neşterin bıçağı yardımıyla etten ayırdım. Sıcak ve ıslak bir halde sol avucuma koydum.

Satış temsilcisinin uyuşan derisinin yüzeyinde kan birikmişti. Siyah iç çamaşırımı alıp kanama yavaşlayana, sonra da durana kadar yaraya bastırdım.

Hızlı hareketlerle banyoya geri döndüm. Deri şeridini küçük, boş bir cam tüpe koydum. Ağzını kapatıp etiketledim. Kullandığım anestezi mendili, neşteri ve diğer her şeyi plastik kutuya yerleş-

tirip çantamın içine bıraktım. Ellerimi yıkadım. Yüzümü ve ağzımı duruladım.

Kıyafetlerimi giymeye çalışırken kalbim küt küt atıyor, parmaklarım titriyordu. Nihayet, eteğimi, sutyenimi, kazağımı ve son olarak da çizmelerimi giydim. Elimi kahverengi saçlarımın arasından geçirdikten sonra, yere düşen saçları toplayıp tuvalete attım. Aynaya son bir kez daha baktım. Kendi yüzümü görmeme rağmen, sanki kendi derimin dışına çıkmışım gibi, kendimi tamamen yabancı biri gibi hissettim. Burada duruyor olması gereken, ablamdı. Ya da babam.

Anneme benzeyen olan değil. Sözde masum olan değil.

Arkama doğru uzanıp banyonun ışığını kapattım.

Karanlıkta tek başıma öylece durdum. Artık korkmuyordum çünkü bundan böyle karanlık benim dostumdu. Onunla güçlerimizi birleştirmiştik. O bana yapmamı istediği şeyi söylemiş, ben de güvenip ona sığınmışım.

Gezgin satış temsilcisi Neil sabah, aşırı alkol yüzünden dayanılmaz bir baş ağrısı, vücudunun değişik yerlerinde hoş bir sızı ve omzunun arkasında hafif bir acıyla uyanacaktı.

Şüphesiz, duş almaya gittiğinde omzunun arkasını aynada incelemeye çalışacak ve sol kürekkemiğinin aşağısında, kenarları hafif büzülmüş kırmızı bir şerit görecekti. Ne olduğunu anlamaya çalışacaktı. Bir yere çarpıp çarpmadığını merak edecekti. Ancak yara daha çok geniş bir sıyrığı andıracak, adam kendini bir kemer tokası ya da keskin bir kayış gibi bir şeye taktırmış olabileceğini düşünecekti.

Sonunda omuz silkip duşa girecekti. Yara muhtemelen bir saniye kadar acıyacaktı, hepsi o kadar. Zamanla iyileşecek, geride

belli belirsiz beyaz bir çizgi bırakacaktı. Sebebi ise sonsuza dek bir sır olarak kalacaktı.

İnsanın barda tanıştığı birinin, uyurken neşterle bir parça derisini keseceği kimin aklına gelirdi ki? Ve o deri parçası şu an, Adeline'nın sebebini açıklayamadığı ama bulundurmamak zorunda olduğu özel bir koleksiyonun parçası olarak küçük bir cam tüpte duruyordu.

Üvey babam benim genetik olarak acıyı hissedemeyişimi takıntı haline getirmişti.

Ama belki asıl endişelenmesi gereken, benim doğuştan gelen, acıyı başkalarına çektirme eğilimimdi.

Eve döndüm, herhangi bir beklenmedik yara alıp almadığımdan emin olmak için bütün vücudumu ayrıntılı olarak inceledikten sonra kendimi yatağa bıraktım. Tek bir rüya görmeden uyudum.

Sabahın köründe hapishaneden gelen telefonla uyandım.

Müdire McKinnon'm sesi kararlı ve kendinden emindi. "Adeline, yeni bir olay oldu. Shana bir yerlerden bir bıçak bulmuş. Anlaşılan, geceyi kendini keserek geçirmiş. Şu anda revirde ve hayatı tehlikesi yok, ama Adeline... bayağı kötü."

Başımı salladım. Konu ablam olunca hiçbir zaman iyi bir şey olmamıştı. Telefonu kapatıp yataktan kalktım. Hapishaneye dönmek için hazırlandım.

Altıncı Bölüm

Alex bütün hazırlıkları yapmıştı. D.D.'nin fizik tedavi uzmanı, Phil ve Neil onlarla D.D.'nin merdivenlerden düştüğü ilk cinayet mahallinde buluşacaklardı. Saat yedi: D.D. mutfakta üç yaşındaki Jack'in karşısında oturmuş, ona Cheerios kahvaltılık gevrek yedirirken bir taraftan da onunla komik surat yarışması yapıyordu. Her zamanki gibi, kazanan Jack'ti ama D.D. iyi mücadele ettiğini düşündü.

Saat sekiz: Alex, oğullarını kreşe, caddenin sonundaki komşularının evine bırakmaya gitti. D.D. kendine gergin olmadığını telkin etti. Alex'in düşme sonucu vücudunda oluşan travmadan yola çıkarak altı hafta önceki ateş etme olayını canlandırma fikri son derece mantıklıydı. Adli tıp çarpışma uzmanları bunu sürekli yapırlardı. Hasar gören A arabasına ve hasar gören B arabasına bakar, ardından da kazanın şaşırtıcı derecede doğru analizlerini yapırlardı. Buna kazaya kimin sebebiyet verdiği de dahildi. Bu yöntem arabalarda işe yarıyorsa insanda neden yaramasındı?

Saat sekiz buçuk. Alex eve döndü. Asıl zorluk şimdi başlıyordu. Sol kolunun kısıtlı hareket kabiliyetine ve boynunun büyük

bölümüne ve omzuna yayılan dayanılmaz acıya rağmen giyinmek.

Aynada, kaburgasının üstüne koyduğu sol koluna bakarak, “Melvin,” dedi.

Omzu ani bir acıyla yandı. Bunun fazla gerilen kaslardan ve iltihaplı sinirlerden kaynaklandığını, iyileşmesinin aylar süreceğini söylemişlerdi.

Psikiyatristi ne demişti? Melvin’le konuş. Ona kimin patron olduğunu göster.

Aynadaki aksine, “Pekâlâ,” dedi. “Beni iyi dinle: Önemli bir gün beni bekliyor. Ciddi bir çalışma yapacağız ve bu çalışmanın bir parçası da *senin* bana unutturduğun şeyleri hatırlamaya çalışmak olacak.”

Aynada gördüğü omzu hâlâ... aynı omuzdu.

“Ah, Tanrı aşkına. Bu, bugüne kadar yaptığım en aptalca, en budalaca... Tamam!” Aynadaki yansımasına kaşlarını çattı. “Bu kıyafetleri çıkaracağım ve kendimi gerçek bir insan gibi hissetmek için duş alacağım. Ardından da dar yoga kıyafetlerimi giyeceğim çünkü bana böyle söylendi.”

Aslında fizik tedavi uzmanı Russ İlg ona siyah yoga pantolonu ve siyah dar bir tişört giyerek gelmesini söylemişti. Bu arada, Russ yanında tebeşir getiriyordu ve D.D’yi kara tahta olarak kullanırsa hiç şaşırmamalıydı.

D.D. acımasızca, “Seni dinlemek istemiyorum,” dedi. “Benim dediğim gibi yapacağız: O yüzden... sen biraz dinlen istersen, Melvin. Hayat devam ediyor ve ben bu evde tıklı kalmaktan, kocamın kıyafetlerini giymekten ve hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi kokmaktan bıktım. Altı hafta oldu ve ben... bir şeyler yapmalıyım. Sürekli yatıp durmak bana göre değil. Eğer sen ben-

sen bunu mutlaka biliyorsundur, Melvin. Eminim anlıyorsundur.”

Arkasında, kapı eşiğinde beliren Alex, aynada göründü. “İşe yarıyor mu?”

“Siktir, siktir, siktir.”

“Bunu bir belki olarak kabul ediyorum.”

“Kahretsin.”

“Bir şeyler yapalım mı?” Alex yatak odasına girip D.D.’nin sol kolu üzerine düğmelenmiş, ona bol gelen ama aslında kendine ait gömleği işaret etti.

“Olur.”

Alex en üst düğmeden başlayıp teker teker hepsini çözdü. Bir zamanlar, bu adamın boy aynası karşısında onu yavaşça soyması, nefesini kesiyor, dizlerini titretiyordu. Şimdiyse kendini çoğunlukla uyuşmuş hissediyordu.

Hayır, bitik, zayıf ve işe yaramaz hissediyordu. Bu, uyuşmuşluktan da kötüydü. Uyuşmuş hissetmesi ilerleme sayılırdı.

Alex gömleği omzundan usulca çıkardı. Arkasından, sutyenin kopçasını açtıktan sonra ipini dikkatlice yaralı olan sol koldan aşağı kaydırды. D.D. en ufak bir dokunuşta, tepkisini koyan iltihaplı sinirler yüzünden inledi.

Kocasının aynada D.D.’ninkilerle buluşan mavi gözleri sesizce özür diler gibiydi. Üstteki kıyafetlerin hepsini çıkarınca sıra alttakilere geldi. Eşofmanı çıkarmak daha kolaydı. Son olarak da çoraplar ve iç çamaşırını.

Alex, duş başlığını açıp D.D. küvete girerken ona kolunu uzattı. Soyunma sırası ondaydı. Sonra daracak yerde ona katıldı. İki ay öncesine kadar seksi ve ateşli olan bir etkinlik şimdilerde sadece, iki üç saniye içinde bir çiftin başına neler gelebileceğinin

acı dolu bir parodisinden ibaretti.

D.D. saçını ıslattı ama yıkayıp durulaması için kocasının yardımını gerekiyordu. Ardından Alex su hâlâ akarken D.D.'nin küvetten çıkmasına yardım etti. Üşümemesi için omuzlarını kocaman bir banyo havlusuyla sardı. D.D. anne babasının yardımını bekleyen iki yaşındaki bir çocuk gibi orada öylece durdu. Alex de kendi bakımını bitirdikten sonra banyo paspasının üzerinde ona katıldı.

Islak ve üşüyor olmasına rağmen nezaketen önce D.D.'yi kuruladı. Minnettar olmalıydı. İlgili ve sevecen kocasına minnet duymalıydı. Ona her konuda yardım eden bir kocaya sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilmeliydi.

Halbuki kendini kızgın ve sinirli hissediyordu. Usanmıştı. Daha da kötüsü, bunu Alex de biliyordu. Fakat nankörlük, vücudundan kuru öfke dalgaları gibi yayılırken bile Alex onunla hiç sesini çıkarmadan ve etraflıca ilgileniyordu.

Alex, sırf ortamdaki gerilimi azaltmak için de olsa, "Sen de benim için aynısını yapardın," dedi.

"Hayır, yapmazdım. Ben o kadar iyi bir insan değilim."

"Doğru değil. Seni Jack'le gördüm, hatırlıyor musun? Başkalarına sert görünebilirsin, D.D. ama benimleyken sert görünmene gerek yok."

"Doktor, gerçek *henliğimi* ruhumda dolaşıp duran bir grup kontrol hastası *idareciye* kaptırdığımı söylüyor."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Kahrolası Melvin," diye fısıldadı ama sesi artık kendi gibi çıkmıyordu. Dokunsan ağlayacak gibiydi.

"Her şey yoluna girecek." Başının üstünü öptü.

"Yalan söyleme. Senin kuralındı, değil mi? Kendime yalan

söyleyebilirim, ama sana söyleyemem. Aynı şey senin için de geçerli. Doktorun yanmdayken ben de vardım. Kolumu tekrar eskisi gibi kullanamayabileceğimi söylediğini duydum. Boston Emniyeti'nin her yıl uyguladığı fiziksel uygunluk testine o kadar çok girdim ki bunun ne anlama gelebileceğini gayet iyi biliyorum. Saha testini geçemezsem sahada da çalışmam. Ben mi? Görevimin başında olmamak mı? Böyle bir şeyi düşünebiliyor musun?"

"Her şey düzelecek."

"*Yalan söyleme!*"

"Söylemiyorum. Seni tanıyorum, D.D. öyle ya da böyle bu işi halledeceksin. Her şey yoluna girecek. Peki, bunu nereden biliyorum, biliyor musun?"

"Nereden?"

"Çünkü şu an görev başında olmamana rağmen sabahını bir katili yakalamaya çalışarak geçirmek üzeresin. Hadi. Oyalanmayı bırak. Hazır bu kadar sinirlenmişken senin şu güzel omzunun üzerine bir gömlek geçirsek iyi olur. Neydi senin şu ağrının adı?"

"Melvin," diye homurdandı.

"Pekâlâ, Melvin. Ben Alex. Tanıştığımıza sevindim. Şimdi, defol git."

Phil ve Neil olay yerinde bekliyorlardı. D.D. eve tedirgince girdi. Sanki etrafını gölgelerin sarmasını ve kan kokusu duymayı bekliyordu. Oysa alt kat, pencerelerden sızan doğal güneş ışığıyla gayet güzel aydınlanmıştı ve havada da Lysol'ün o kendine has, keskin kokusu vardı. Dairesiyle ilgilenmesi için sonunda ev sahibine izin verilmiş olmalıydı. Tam da bu tarz işte uzmanlaşmış şir-

ketlerden birinden profesyonel temizlikçiler tuttuğuna bahse girebilirdi. İçinde birden üst katta nasıl bir mucize yarattıklarını görme merakı uyandı.

Ekip arkadaşlarına, “Ölüm sebebiyle ilgili bir haber var mı?” diye sordu.

Phil, hafif alaylı, “Günaydın, D.D., seni görmek de çok güzel. Kendini nasıl hissediyorsun?” dedi.

“Harika. Koca bir kayayı kaldırıp indirebilecek gibi. Kolumu kırırdatabildiğimi varsayarsak elbette. Neil.” D.D. ekibin en genç üyesine yarım yamalak sarılırken Alex de iki adamın elini sıktı. Uzun boylu, ince yapılı, kırmızı saçlı, on altısında gösteren ama aslında otuz üç yaşında olan Neil sonunda hak ettiği yere geliyordu. Hatta son soruşturmayı o yönetmişti. Ama bildiği her şeyi ona Phil ve D.D. öğrettiğinden, elbette bütün övgüleri ikisi almıştı.

Neil polis olmadan önce acil tıp teknisyeni olarak görev yapmıştı. Adli tıp bürosuyla olan irtibatı o sağladığından D.D.’nin sorusuna yanıt vermesi en muhtemel kişiydi.

Şimdi, “Kloroform,” dedi.

D.D. gözlerini kırıştırdı. Alex’le mutfağın ortasındaki tezgâhın yanında durdular. Christine Ryan’ın mobilyaları hâlâ yerli yerindeydi ama ölü bir kadının kanepesinde oturmak saygısızca bir davranış olacağından dördü birlikte mutfakta toplandılar.

Alex, “Katil maktulleri aşırı dozda kloroform vererek mi öldürmüş?” dedi. “Böyle bir şey mümkün mü ki?”

“Kloroformu öldürmek için değil, onları etkisiz hale getirmek için vermiş. Açıkçası, Ben’in ilk kurbanın üzerindeki kokuyu alması gerekirdi ama onun da dediği gibi, onca yüzülmüş deri, dikatini biraz dağıtmış.”

“Cesedin üzerinde kokusu alınabiliyor mu?” D.D. bunun etkileyici mi yoksa korkunç mu olduğundan emin değildi.

“Kesinlikle. Koku, ağız civarında ve sinüs boşluklarında kalır. Bir otopsi sırasında uygulanan ilk adımlardan biri, cesedi koklamaktır. Pek çok zehir ve toksin kendini bu şekilde ele verir. Dediğim gibi. Ben özür diledi.” Adli Baştabip Ben Whitley, Neil’in eski sevgilisiydi. Ayrılıklarının ilk zamanlarında zorlanmışlardı ama şimdilerde ikisi de daha iyi görünüyordu.

Alex yüksek sesle, “Yani katil önce iki kadını da bayıltmış,” dedi. Gözlerini kıstı, aklından bir sürü düşünce geçiyordu. “Ya sonra?”

“Travmatik asfiksi.”

D.D., “Travmatik asfiksi mi?” dedi. Şaşırmıştı. “Doktorların, yeni doğan bebeklerle uyumayı tavsiye etmemelerinin sebebi de bu değil mi? Çünkü bir yetişkin gece yarısı bebeğin üstüne yuvarlanırsa travmatik asfiksiye sebep olabilir. Doğru mu?”

“Aynen. Asfiksi; göğüs ya da karnın, kişinin artık nefes alamayacak noktaya gelene kadar sıkıştırılması sonucu meydana gelir. Yani boğulma.”

Alex, “O halde büyük ihtimalle iriyarı bir faili arıyoruz,” dedi. “İki kadını, tabiri caizse, ezebilecek bir cüsseye sahip birini?”

“Pek sayılmaz. Travmatik asfiksi, doğru yere, doğru şekilde kuvvet uygulandığında da gerçekleşebilir. Mesela, yeterli bir süre boyunca maktulün diyaframına bastırılan diz.”

D.D., “Maktulün zaten baygın olduğu düşünüldüğünde,” diye mırıldandı, “fiziksel açıdan heybetli bir fail aradığımıza inanmıyorum. Cüsse, beraberinde genelde bir güç hissini de getirir, değil

mi? Halbuki bu yaklaşım –sinsilik, pusu, ilaç verme, ardından hemen boğma, sonrasında da son derece törensel, ölüm sonrası deri yüzme– herhangi bir yüzleşmeden kaçınmaya çalışan birini aklıma getiriyor. Kendine hiç güvenmeyen hatta belki gerçek kadınlardan korkan ufak tefek, zayıf bir erkeği çağırıştırıyor; dolayısıyla da fan-tezisinde ölü kadınlar yer alıyor. Maktullerin hiç uyanmamış, kendilerine neler yapıldığını bilmemiş olma ihtimali var mı?”

“Var.” Neil omuz silkti. “Ben, ölüm sebebini gözlerdeki ve üst göğüs bölgesindeki peteşiyal kanamaların varlığına dayanarak saptadı. Normalde katilin asfiksi tekniği hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak için göğüs ve karın bölgesindeki morarma haritasını çıkarırdı, ancak ilginçtir ki cesette tam da bu bölgelerdeki derilerin yüzülmüş olması bir analiz yapmasını zorlaştırdı.”

“Yani gövdedeki deriyi yüzmesinin sebebi, geride iz bırakmamak içindi.”

Yüzünü ekşiten Phil başını iki yana salladı. “Bence biz bu adamı gözümüzde biraz fazla büyütüyoruz. Kurbanlarını bu şekilde boğması için üstüne çıkıp onları ezmiş olması gerekir, değil mi? Bu, kulağa çok da karmaşık gelmiyor. Aslında, düşündüğünüzde adam kestirme, zahmetsiz bir cinayet peşinde gibi görünüyor.”

Alex, “Eve giriyor,” dedi. “Sessizce üst kata çıkıyor. Boğuşma ihtimalini ortadan kaldırmak için kurbanlarına uyurlarken kloroform veriyor. Sonra dizini diyaframalarına bastırarak onları boğuyor. Haklısın. Gerçekten... kestirme. En çabuk öldürme yolu. Sonrasında yavaşlıyor, acele etmiyor. Her cesedin başında muhtemelen saatlerce oyalanıyor. İlginç.”

D.D., “Neden travmatik asfiksi?” diye sordu. “Bu, oldukça

olağandışı. Özellikle de yetişkin yetişkine. Demek istediğim, neden daha klasik yöntemi kullanmıyor, yüzlerine yastık bastırvermiyor?”

Phil ve Neil başlarını iki yana salladılar. Oysa Alex'in bir cevabı vardı.

“Cesetlerin üstüne oturuyor, unuttunuz mu? Maktullerin kalçalarının iki yanında da katilin kaval kemiği izleri vardı. Bu, onları sadece kesmek için değil, aynı zamanda öldürmek için de kullandığı pozisyon.”

“Belli ki oldukça hükmedici bir pozisyon.” D.D., Neil'a baktı. “Buna rağmen cinsel saldırı izi yok mu?”

Başını salladı. “Ben olmadığını söylüyor. Ölüm sonrası doğrama var, ama cinsel saldırı yok.”

Alex, “Bıçakla ilgili bir gelişme var mı?” diye sordu.

“Hayır, ama Ben'in karşılaştırma için topladığı bıçak yığını bir görmelisiniz. Biraz zaman alacak.”

D.D., “Benim aklıma avcılar geldi,” dedi. “Christine Ryan'ın otopsi raporu, deri şeritlerinin ustalıklı kesildiğini söylüyordu. Deri yüzme konusunda tecrübeli olarak aklıma gelen tek insan grubu, avcılar. O nedenle ben de dün gece YouTube'da tavşan, sincap, geyik gibi av hayvanlarının nasıl yüzüldüğünü gösteren birkaç video izledim.”

Alex sanki karısının gece yarısından sonra yataktan kalktığını daha şimdi fark ediyormuş gibi ona garip garip bakıyordu. D.D. hangisinin daha kötü olduğunu merak etti: yokluğunu fark etmemesi mi yoksa parçalara ayrılan yaban hayvanlarının kanlı videolarını izlemek için onu karanlık evin içinde sessizce yürürken gözünün önüne getirmesi mi? Videolar onu rahatsız etmişti. Fidece-

ğini düşünmemişti, ne de olsa hayatının büyük bölümünü parçalara ayrılmış insanlara bakarak geçirmişti.

Bununla birlikte... videoları izledikten sonra hemen yatmamıştı. Onun yerine, Jack'in odasında oturup, gece lambasının rahatlatıcı ışığında oğlunun huzur içinde uyumasını izlemişti.

"Ben avcı değilim," diye devam etti, "o yüzden, bu konuda hiçbir şey bilmediğimi itiraf ediyorum. Ancak bir düzine video izledikten sonra... tecrübeli avcılar aslında bıçaklarını bile kullanmıyorlar. Yani, anüsün etrafına iki kesik atıp, kafayı koparıyorlar, sonra çoğu, hayvanın bütün derisini çıplak elleriyle sıyrıyor. Ve deriye zarar vermek istemedikleri için sanırım böyle de yapılması gerekiyor. Tek parça halinde daha değerli."

Phil, ona boş bir ifadeyle bakıyordu. "Ne yaptın? Ne yaptın?"

"Google'da deri yüzmeyi arattım. Sonra da birkaç video izledim. Hadi ama, bu adamın kafasının içine girmeye başlamalıyız. Daha iyi bir fikri olan var mı?"

"Hastalık iznindesin."

"Yaralı kolumdan dolayı. Ama beynim hâlâ sağlam. Bana doğruyu söyleyin. Son birkaç haftadır avlanma ruhsatlarını inceleyip, isimleri karşılaştırıyorsunuz."

Kıpkırmızı olan Phil ağırlığını bir ayağından öbürüne geçirdi. "Olabilir."

"Aynen. Çünkü deri yüzmek deyince aklınıza avcılık geliyor. Mantıklı. Ama ben bu adamın bir avcı olduğunu sanmıyorum. Onların tekniği tamamen farklı. Ve tabii ki bıçakları da. Tercih ettikleri bıçaklar büyük, katlanmayan ve en az dört beş santim genişliğinde. Avcılar bıçakların keskin ve sağlam olmasına dikkat edi-

yorlar. Örneğin, Ka-Bar bıçağı. Bununla, bir geyiğin derisini yüzebilir, bir balığı temizleyebilir ve bir çukur kazabilirsiniz. Böyle bir bıçakla Boston sokaklarında dikkat çekmeden yürümek şöyle dursun, bir kadının gövdesinden ince şeritler kesilebileceğini aklım almıyor.”

Phil, “Katlanabilen av bıçakları da gördüm,” diye karşı çıktı. “Kaldı ki yanında birden fazla bıçak taşıyan arkadaşlarım var. Ka-Bar’ın da işe yaradığı yerler var ama ava giderken yanlarına daha küçük, daha hafif bıçaklar da aldıkları oluyor.”

“Ama yakaladıkları avın derisini uzun, ince şeritler halinde mi yüzüyorlar?”

Gönülsüzce, “Hayır,” diye itiraf etti. “Bu, yeni bir şey olurdu. Gerçi deriyi tuzladıktan sonra ip falan yapmak için şeritler halinde kesen adamlar da var. Şu sıralar moda olan paranoyak kıyamet hazırlıkçılarını düşününce, kıyamet sonrası hayatta kalma tekniklerini araştıran kaç insan olduğunu ancak Tanrı bilir.”

D.D., “Adamımız bir hazırlıkçı değil,” dedi.

“Hayır, değil.” Alex hemfikirdi. “Bizimkinin derdi, hükmetme ve kontrol. Amacı, pratik yapmak değil.”

Neil duygusuzca, “Zaten pratik yaptığı da yok,” dedi. “Kloroform kullanması, kendine has asfiksi yöntemi, deriyi sistemli bir şekilde yüzmesi... Bu adam ne yaptığını gayet iyi biliyor. Katilimiz öldürdükçe öğrenen biri değil. Katilimiz zaten ustalaşmış biri.”

Ön kapının zili çaldı. Bir cinayet mahallinde çıkan bu son derece sıradan ses hepsinin irkilmesine sebep oldu. Hepsinin yüzünde utanma ifadesi vardı.

D.D., “Russ İlg, fizik tedavi uzmanım,” diye tahmin etti.

Alex kapıyı açmaya gitti.

Alex yanlarından uzaklaşır uzaklaşmaz Phil, “Bunu yapmak istediğine emin misin?” diye sordu.

“Evet. Neden olmayayım ki?”

Phil ve Neil bakıştılar. D.D. bu bakışmayı doğru yorumlayarak onlara sinirli bir bakış attı.

“Beni korumanız gerekmiyor,” dedi. “Yapacağımız bu... canlandırmanın sonunda benim, tabancasını durduk yere ateşleyen, kontrolden çıkmış bir deli olduğum sonucu çıkarsa, ASA-SE’ye bunu aynen rapor etmelisiniz. Sadaka istemiyorum. Gerçeği istiyorum.”

Neil, “Arkadayız,” diye mırıldandı. “Ne olursa olsun. Biz bir aileyiz, biliyorsun.”

“Lütfen, senin ailenle tanıştım ben.”

Bu, onları gülümsetti. Neil’in ailesi bir grup İrlandalı ayyaştı. Sık sık ailesinin yüz karası olduğuyla ilgili espri yapardı. Ama eşcinsel olduğu için değil, ailedeki tek ayık kendisi olduğu için olduğunu söylerdi.

Alex, yanında siyah eşofmanlı, kendinden daha genç gösteren, bir seksen boylarında ve son derece formda bir adamla geri döndü. Tanıştırma işini D.D. yaptı. “Dedektif Phil ve Neil, Boston Emniyeti’nden. Russ İlg, kişisel işkencecim, şey, fizik tedavi uzmanım.”

Herkes tokalaştı. D.D. giderek artan gerginliğinden dolayı titreyen ellerini kimsenin görmemesi için kollarını vücuduna bitişik tuttu. Aslında bu görev için ilk tercihi, doktoru olurdu. Fakat tıp doktorlarının çalışma programları son dakika değişikliklerine

pek müsaade etmiyordu, o nedenle bu görev Russ'a düşmüştü. Dahası, onun deyimiyle doktorların tek yaptığı şey, hasara tanı koymaktı. Onun işiyse onarmak ve düzeltmekti. Bu sayede kişinin hem geçmişteki hem de var olan yaralanmalarına dair çok daha derin bilgi sahibi oluyordu.

Soruşturmayı yöneten Phil, grubu mutfaktan merdivenlerin dibine getirdi. D.D., sağ taraf boyunca uzanan alçı levhadaki kurşun deliklerini görebiliyordu. Yüzeyin üzerine serpiştirilmiş üç münferit iz. Eğer belli bir hedefe ateş etmişse nişancılığı konusunda soru işaretleri uyandırıyordu.

Phil boğazını temizledi. "Pekâlâ, D.D., şey, Çavuş Dedektif Warren merdivenlerin dibinde baygın halde bulunmuştu. Aldığı yaraları göz önünde bulundurursak, merdivenlerin tepesinden aşağıya düştüğünü söyleyebiliriz."

Russ başıyla onayladı. D.D.'ye bakmadı, gözlerini düz bir şekilde yukarı çıkan dar merdivende tuttu. D.D. bunun için minnettardı. Birden kendini kötü hissetti. Midesi kasıldı, alnında ter damlalarının tomurcuklandığını hissedebiliyordu.

Uyusun da büyüsün, bebeğim...

Sanki içindeki kötü hissin gitmesini sağlayacakmış gibi, gözlerini sımsıkı kapadı. Bu kadar tedirgin olduğu için kendi kendine kızdı. Buraya hatırlamaya gelmişti. Hatırlaması *gerekliyordu*.

Zorla açtığı gözlerini kurşun deliklerine kilitledi. Kendi tabancasından ateşlenen kurşunların sebep olduğu hasar. Onlar ona aitti. Ve öyle ya da böyle hep onun kalacaklardı.

Russ sanki D.D.'nin düşüncelerini okumuş gibi, "Pekâlâ," diyerek başladı, "ilk dikkatimi çeken şey, bu merdivenin sağ tarafında tırabzan yok. Bildiğim kadarıyla, kanunlara aykırı ama tadi-

lat yapılan, dar merdivenli, eski evlerde görülen bir durum bu.”

Hepsi başını salladı.

“Sadece bu değişikene bakarak bile düşme anında D.D.’nin karşısında ikinci kat koridoru olduğunu ve kesinlikle geriye doğru düştüğünü söyleyebiliriz.”

Merdivenleri işaret edince hepsi ona uyararak tek sıra halinde peşi sıra yukarı çıktı.

Şimdi Russ, “Düşerken, yapacağınız ilk şey nedir?” diye sordu. Cevabı kendisinin vereceğini tahmin ettikleri için kimse yanıt vermedi. “Bir yere tutunmak için elinizi uzatırsınız. Bu durumda, D.D. tabancasını sağ elinde tutuyordu, doğru mu?”

D.D. başıyla onayladı.

“Üç el ateş ettiğini düşünürsek, düşerken tabancayı hâlâ sağ elinde tutuyordun. Yani tutunmak için sol elini kullanmak zorundaydın. Bu da omzundaki hasarı açıklıyor.” Russ merdivenlerin tepesine ulaşmıştı. Gruba koridordaki yerlerini almalarını işaret etti. O sırada birkaç basamak aşağı indi, sonra sol tırabzanı sol eliyle yakaladı ve aniden kıvrılıp sallandı.

D.D., fizik tedavicisinin sallanan vücudunun dönüşünü ve boynundaki, omzundaki ve sol kolundaki kasların gerilişini hemen gördü. Kendine engel olamayarak yüzünü acıyla buruşturdu, başını çevirdi ve zaten vücuduna bitişik tuttuğu kolunu vücuduna biraz daha bastırdı.

Russ duyusuzca, “D.D. geriye doğru düşüyor,” dedi. “Vücudunun geriye doğru kazandığı momentumu kırmak için sol kolunu öne doğru uzatıyor. Tırabzana tutununca sol kolu birden burkulup dışa doğru dönüyor ve sol üst kolun küçük tüberozitesinde kopma kırığı meydana geliyor. Burada, kası kemiğe bağla-

yan tendonlar üst kolun bir parçasını koparıyor. Sonra momentum aniden kesilmesiyle başı sert bir şekilde yana doğru savrulurak, kol sinir ağında aşırı gerilmeden kaynaklanan yaralanmaya sebep oluyor.

Bu noktada, boynunda ve omzunda hissettiği ani ve dayanılmaz acıyı düşününce muhtemelen tırabzanı bıraktı. Momentumu yavaşlamıştı ama yine de hâlâ dengede değildi. Bunun sonucunda da merdivenlerden aşağıya yuvarlanarak, başının üstüne düştü. Bu da sırtındaki morlukları ve orta şiddetteki beyin sarsıntısını açıklıyor.”

Russ, D.D.’ye baktı. “Saymadığım kaldı mı? Sanırım dosyadaki bütün yaralanmaları söyledim.”

D.D. başını iki yana salladı. Russ’ın bakışları kibar hatta sevecendi. Ama faydası yoktu. Burada daha fazla durmak istemiyordu. Bu evde, bu koridorda. Kafasında, hareket eden çok fazla gölge vardı.

Alex, “Açık bir merdivene neden sırtın dönüktü ki?” diye sordu.

D.D. etrafına bakındı. Bunun, mantıklı bir soru olduğunu fark etti. O, Phil, Neil ve Alex merdivenlerin tepesinde duruyorlardı. Hiçbiri açıklığı görüş hattından çıkarmıyordu. İçgüdüsel olduğu kadar ihtiyatlı da bir alışkanlık.

D.D., “Arkama bakıyordum,” diye fısıldadı.

Hepsi ona baktı.

Döndü, koridorun öbür ucundaki açık yatak odası kapısına baktı. Kanın mide bulandırıcı kokusu. Karanlıkta tek başına orada öylece dururken gecenin onu saran uzun, siyah parmakları. Görmek istememişti. Hissetmek istemişti. Ve sonra...

"Bir şey duydum."

Phil soğuk bir şekilde, "Bir şey mi?" diye sordu. "Yoksa bir mi?"

"Bil... bilmiyorum. Döndüm. Ve sonra düştüm."

"Hayır."

"Efendim?" Dönüp, hâlâ merdivenlerin ortasında dikilen Russ'a baktı. Dört polisin bakışlarıyla olduğu yerde kalakalan fizik tedavi uzmanı birden kıpkırmızı kesildi.

"Demek istediğim, olası değil."

"Nasıl yani?"

Russ sanki anlattıklarını bilmeleri gerekirmiş gibi, "Yaralanman, kopma kırığı, oldukça nadir görülür ve sadece, yeterli kuvvet, tendonun kemikten bir parçayı koparmasına sebep olduğunda meydana gelir. Kemikler oldukça sağlamdır," diye devam etti. "Tendonlar, ortalama kuvvet uygulandığında parça koparmazlar. Burada söz konusu olan, oldukça fazla bir gerilme. D.D.'nin düşme sırasında hatırı sayılır bir momentumu olması gerekirdi. Mesela merdivenlerin tepesinden koşarak gelmesi ya da atlaması gibi. Fakat o esnada sırtının merdivene dönük olduğunu düşünürsek..."

D.D., "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Ben düşmemişim."

"Evet," Alex kolunu koruyucu bir şekilde beline doladı. "Sen itilmişsin."

Yedinci Bölüm

“Babam eskiden kan eşittir sevgi derdi. Sonra gülerdi. Jileti daha da bastırırdı. Kanın yavaş yavaş birikmesini izlemeyi severdi. ‘Bu işleri aceleye getirmeye gerek yok,’ diye fısıldardı. ‘Rahat ol. Gösterinin tadını çıkar.’”

Shana’nın zar zor anlaşılan kelimeleri sönüp kayboldu. Ablam artık bana değil, bembeyaz duvardaki uzak bir noktaya bakıyordu. Hapishanenin revirindeydik. En az bir hapishane hücresi kadar iç karartıcıydı. Tek fark, duvara sabitlenmiş çelik yatağın el ve ayak bilekleri için kelepçeleri vardı.

Cezaevi Müdüresi McKinnon, Shana’yı sabah altı yoklamasında hücresinde bulduklarını söylemişti. Yatağının üstünde cenin pozisyonunda kıvrılmıştı. Ve kat gardiyanı bunun oldukça olağandışı bir durum olduğunu söylemişti. Kendisine yapılan sesli uyarılara yanıt vermeyince hücresine zorla girmek için minder kalkanlarıyla bir güvenlik ekibi çağırılmıştı. Zaman kaybedilmişti ama bu, ablamın kendi hatasıydı. O güne kadar, tutukluluk süresi boyunca iki gardiyan ve bir mahkûmu öldürmüştü. Onun şöhretindeki bir mahkûm söz konusu olduğunda hiçbir şey şansa bırakılmazdı.

Yani ablamın kanı, kestiği uyluklarından şiltesine yavaş yavaş damlarken bile ceza infaz memurları önce kendi güvenliklerini düşünmüşlerdi.

Müdireye göre, beş dakika daha geç kalınsaymış Shana muhtemelen kan kaybından ölmüş olacaktı. Müdire McKinnon'ın, gardiyanlarının vakitli müdahalesinden dolayı gurur mu yoksa pişmanlık mı duyduğunu anlayamadım. Söz konusu ablam olunca hiçbir şey basit değildi.

Shana, seyahat tipi bir diş fırçasından bir bıçak yapmıştı. Oldukça küçük ve keskin. Başkalarına zarar vermek için en iyi silah değildi. Ama gecenin karanlığında uyluklarının iç taraflarını kesmek için son derece idealdi. Şaşırdığımı söylemeyi çok isterdim ama bu, onun dördüncü intihar girişimi olmuştu. Tıpkı Shana'nın çeşitli ev yapımı bıçaklar kullandığı bütün şiddet olaylarında olduğu gibi, bu girişimlerin hepsinde kendini kesmişti. Bir keresinde, gerçekten ölmeye çalışıp çalışmadığını sormuştum. Omuz silkmişti. Meselenin ölmeyi istemek olmadığını, daha ziyade bir şeyler kesme ihtiyacı olduğunu söylemişti. Hücre hapsinde olduğu düşünülürse, bir kız bazen elindekilerle yetinmeyi bilmeliydi...

Shana uyutulmuştu. Dikiş atılmış ve ilaç verilmişti. Vücudu bağışlanan kanlarla ve taze sıvılarla dolduruluyordu. Çok geçmeden onu tekrar günde yirmi üç saat vahşi bir hayvan gibi tutulduğu hücrelerine göndereceklerdi. Ama şimdi baş başa kalmıştık. Ağrı kesicilerin ve kan kaybının etkisi geçtikçe de ablam ailemizden bahsediyordu. Benim işimse orada sessizce durmak ve aklımdan notlar almaktı.

Öz babamızı kastederek, ilgisiz bir ses tonuyla, "Harry seni keser miydi?" diye sordum.

“Kan sevgidir, sevgi kandır,” dedi. “Babamız beni severdi.”

“Yani bu sevgi mi şimdi?” Sargılı bacaklarını işaret etti.
“Özsevgi?”

İlaçların etkisi altındaki ablam kıkırdadı. “Tatmin olup olmadığımı mı soruyorsun?”

“Oldun mu?”

“Hissdebiliyorsun. Deri, geçkin bir meyve gibi yarılıp açılıyor. Kan çıkıyor. Kendimi iyi hissediyorum. Ama zaten senin bunu biliyor olman lazım.”

“Ben acı hissetmiyorum, unuttun mu?”

“Ama bu acı değil, kardeşim. Ah, hayır. Bu, acı dışında her şey.”

“Babamıza göre.”

“Kıskanıyorsun. Onu hatırlamıyorsun.”

“Dört yaşındaydın. Onu hatırladığına inanmıyorum.”

“Ama hatırlıyorum. Ben hatırlıyorum ama sen hatırlamıyorsun. Ve bu yüzden de benden nefret ediyorsun. Çünkü babam en çok beni seviyordu.”

Ablam iç geçirdi, donuk gözleri uzaklara daldı. Muhtemelen bir zamanlar yaşadığımız küçük evi görüyordu. Ablam gibi hatıralarım olmadığı için benim evle ilgili bilgilerim çoğunlukla olay yeri fotoğraflarındandı. İçerideki tek mobilyanın meşe parke üzerinde duran kirli şilte olduğu annemle babamın odası. Odanın her tarafına dağılmış olan kirli kıyafetler, lekeli çarşaf, yere atılmış yiyecek ambalajları. Köşede ya da geceleri yatak odası dolabında duran bir araç koltuğu. Dedektiflerin raporlarına göre benim yaşadığım araç koltuğu.

Ben o araç koltuğunda uyurken Shana, annem ve babamla o

kana bulanmış şiltenin üzerinde uyumuştı.

Shana, “Seni seviyordum,” dedi. Sesi hâlâ belli belirsiz çıkıyordu. “O kadar güzel bir bebektin ki. Annem seni tutmama izin verirdi. Küçük tombul yumruklarını sallarken bana gülümserdin. Seni ne kadar sevdiğimi bilmen için son derece dikkatli bir şekilde bileğini kestim. Annem çılglık attı ama sen yine de gülümsedin. Anladığını biliyordum.” Sesi tekrar kederli bir hal aldı. “Beni terk etmemeliydin, Adeline. Önce babam, sonra sen. Sonra da her şey boka sardı.”

Bakıcı annemiz, Shana’nın dikiş makasıyla ön kolumu kestiğini öğrendikten sonra altı yaşındaki ablam antipsikotik ilaçlar kullanıp günlerinin çoğunu bir yatağa bağlı olarak geçirdiği yüksek güvenli bir akıl hastanesine gönderilmişti. Tedavisi o kadar başarılı olmuştu ki başka bir hastayı öldürmeye ancak beş yıl sonra teşebbüs edebilmişti. Bu bariz başarıyı göz önünde bulunduran hastane yönetimi, ablamı on dördüncü doğum gününde mucizevi bir şekilde akli dengesinin yerinde olduğunu açıklayarak masum bir bakıcı ailenin yanına vermişti. Uzman görüşüme göre, sonunda birilerini öldürmeyi başarması bir an meselesiydi.

“Babamızı hatırladığında,” diye sordum, “aklına ne geliyor?”

“Sevgi.”

“Ne duyuyorsun?”

“Çılgıllıklar.”

“Ne kokusu alıyorsun?”

“Kan.”

“Ne hissediyorsun?”

“Acı.”

“Ve bu, sevgi mi?”

“Evet!”

“O halde, çocukken beni kestiğinde sadece beni ne kadar sevdiğini bilmemi mi istiyordun?”

“Hayır. Seni ne kadar sevdiğimi *hissetmeni* istiyordum.”

“Ufacık kardeşini keserek.”

“Evet!”

“Peki, şimdi elinde bir bıçak olsa?”

“Kan sevgidir,” dedi. “Bilddiğini biliyorum, Adeline. Hatta kalbinin derinliklerinde anladığını bile biliyorum.”

Sonra gülümsedi. O kadar sinsiceydi ki tüm bedenim ürperdi. Sanki altı saat önce tam olarak ne yaptığımı, aldığı eğitim aksi şekilde davranmasını söylemesine rağmen içgüdülerine uyan bir canavar gibi davrandığımı biliyormuş gibiydi.

Sakin bir ses tonu ve odaklanmış bir zihinle, “Ya sana yemeğin sevgi olduğunu söylesem?” dedim. “Birilerini kesmek yerine onlara ekmek uzatman gerektiğini söylesem?”

Kaşlarını çatan Shana sağ eliyle şakaklarına dokundu. İlk kez kafası karışmış, şaşırılmış göründü. “Babam hiç ekmek uzatmazdı.”

“Peki annem?”

“Annem mi?”

“Annem ekmek uzatır mıydı?”

Aniden kırılmanlaşan sesiyle, “Annem, sevgi değil,” dedi.

“Annem, sevgi değil.” Bu konuyu daha önce defalarca konuşmuş, ama hiçbir ilerleme kaydedememiştik. Şimdi, geçmişle ilgili bu ender anı yakalamışken konunun üstüne gitmeye karar verdim. “Neden değil? Annem neden sevgi olamaz?”

İnatla dudaklarını bükerek, cevap vermeyi reddetti.

“Harry onu seviyordu ve onunla evlendi. O da Harry’yi se-

viyordu ve eviyle ilgilenip onunla çocuklarını büyüttü.”

“Harry onu sevmiyordu!”

“Seni mi seviyordu?”

“Evet. Kan sevgidir. O, *beni* seviyordu. Onu değil.”

Öne doğru eğilip sessizce, “Onu dövüyordu. Dedektiflerin raporlarına göre, her gün hem de. Eğer acı, sevgiyse o zaman babamız annemizi çok ama çok seviyormuş.”

Shana bana homurdandı: “Aptallık etme! Herkes birilerini dövebilir. Bu, sevgi değildir. Kan, sevgidir. Bunu biliyorsun! Kesmek, düşünceli hatta hassas olmayı gerektirir. Deriyi katman katman, büyük bir özenle kesmek. Kalça iç, uyluk ya da diz ardı atardamarlarını bilerek sakınmak. Sadece ama sadece büyük safe-nöz damarı kesmek...” Sargılı bacaklarını gösterdi. “Kan, sevgidir. Büyük ilgi ister. Bunu biliyorsun, Adeline. Sen bunu biliyorsun!”

Ablamın gözlerinin içine baktım. “Senin suçun değildi, Shana. Babamızın yaptıkları, o evde olanlar, senin suçun değildi.”

“Sen bir bebeksin! Zayıf, işe yaramaz bir bebek. Annem, sırf seni rahat bıraksın diye babama böyle derdi. Ama ben sana sevgimi gösterdim. Sırf kendini yalnız hissetmemen için bileğini kestim. Ve annem sonrasında beni öldüresiye dövdü.”

“Sana vurdu mu? Yoksa babam mı vurdu?”

“*Annemiz* vurdu. Annemiz sevgi değil. Sen de hâlâ zayıf ve işe yaramazsın!”

Konuyu değiştirip arkama yaslandım. “Shana, yaralarına kim dikiş attı? Eğer kan sevgiyse ve babamız seni her gece kestiysen seni her sabah kim eski haline getiriyordu?”

Ablam başım çevirdi.

“Biri seni eski haline getiriyordu. Her sabah, biri seni tekrar

iyi etmeliydi. Ayrıca seni hastaneye de götüremiyorlardı. Bu çok fazla dikkat çekerdı. O yüzden her sabah birinin yaralarını temizleyip sarması, kendini daha iyi hissetmen için elinden geleni yapması gerekiyordu. Shana, bunu senin için yapan kimdi?”

Omuzları seğıren, çenesi titreyen Shana bakışlarını uzak duvardan ayırmadı.

“Annemiz yaptı, değil mi? Sana dikiş attı. Babam seni her gece paramparça ederken annem seni her sabah yeniden bir araya getirdi. Ve bunun için onu asla bağışlamadın. İşte bu yüzden annemiz sevgiye eşit olamaz. Babam senin canını yakıyordu. Ama annem seni hayal kırıklığına uğrattı. Ve bu daha kötüydü, değil mi? Onun yaptığı, senin daha çok canını yakıyordu.”

Bakışlarını birden bana diken Shana’nın kahverengi gözleri gizemli bir şekilde parıldadı: “Sen, osun. Ben babamızım, ama sen annemizsin.”

“Seni onarmaya çalıştığımı mı düşünüyorsun? Ziyaretlerimi sabah gibi görüyor, yanından gittiğimde de seni tekrar geceye terk ettiğimi mi düşünüyorsun?”

“Babamız, sevgi. Annemiz, sevgi *değil*. Annemiz kötü olan.”

“Sen Shana’sın. Ben Adeline’ım. Anne ve babamız öldü. Yaptıkları bizim suçumuz değil. Ama onları unutmak bizim elimizde.”

Shana bana gülümsedi. “Babamız öldü,” dedi, ama sesi tekrar sinsi, neredeyse neşeli hale bürünmüştü. “Biliyorum, Adeline. Ben oradaydım. Ya sen?”

“Ben hatırlamıyorum. Bunu biliyorsun.”

“Ama oradaydın.”

“Araç koltuğuna bağlanmış bir bebek. Bu sayılmaz.”

“Polis sirenlerinin sesi...” diye teşvik etti.

Sakince, “Harry Day panikledi, polislerin onu yakalayacağını fark etti,” diye tamamladım. “Canlı yakalanmaktansa bileklerini kesti.”

“Hayır!”

“Raporları okudum, Shana. Babamıza ne olduğunu biliyorum.”

“Kan sevgidir, Adeline. Anladığımı biliyorum çünkü oradaydın.”

Tereddüt ettim, kaşlarımı çattım. Ama ne kadar uğraşsam da Shana’nın ne demek istediğini bilmiyordum. Çünkü ben daha küçük bir bebektim ve sahip olduğum bilgilerin tamamı polis raporlarına dayanıyordu.

“Shana...”

“Annemiz ona aspirin verdi. Kanı inceltir.” Ablamın sesi neredeyse bir çocuğunki gibi tekdüzeleşmişti. “Sonra küveti doldurdu. Sıcak su. Damarların genişlemesini sağlar. Babamız kıyafetlerini çıkardı. Küvete girdi. Sonra bileklerini uzattı.

Babamız, ‘Yapmalısın,’ dedi.

Annemiz, ‘Yapamam,’ diye fısıldadı.

‘Beni biraz olsun sevdiysen,’ dedi. Annemize en sevdiği usturasını, şu fil dişi saplı, eski moda olanı verdi. Zamanında babası hediye etmiş. Bana bir keresinde öyle söylemişti.

Güm, güm, güm, ön kapıya vuruldu. Kapıyı açın, polis. Güm, güm, güm.

Annemiz, babamızın bileklerini kesti. İkisine de ikişer darbe. Ama yatay değil, dikey. Çünkü yatay kesildiğinde doktorlar dikebiliyorlar. Dikey kesik, öldürücü darbe.

Babamız, annemize gülümsedi. ‘Yapabileceğini biliyordum.’

Annemiz usturayı suya düşürdü. Babamız kırmızı su denizine gömüldü.

Annemiz, ‘Seni hep seveceğim,’ diye fısıldadı, sonra polisler eve girerken yere yığıldı.”

Shana, “Kan sevgidir,” dedi. “Ayrıca anne babamız hiçbir yere gitmedi. Ben babamızım, sen de annemiz. Ve annemiz sevgi değil, Adeline. Annemiz kötü olan.”

Ablama, “Artık dinlensen iyi olacak,” dedim.

Ama o, bana sadece gülümsedi.

“Kan galip gelecek, Adeline. Kan sonunda hep galip gelir, sevgili kardeşim.”

Sonra elimi yakaladı. Bir an, içeri bir bıçak daha soktuğunu ve bana saldıracığını düşündüm. Ama bileğimi tutmakla yetindi. Ardından ilaçlar etkisini göstermeye başladı. Gevşedi. İç geçirdi. Gözleri kapanan katil ablam elimi tutarken uykuya daldı.

Bir süre sonra elimi usulca çektim. Elim kaldırıp, kendimi bildim bileli bileğimdeki soluk mavi damarların üzerinde yer alan belli belirsiz, beyaz yara izini inceledim. Ablamın kırk yıl önce koyduğu yara izini.

Şimdi üvey babamın sesini kafamın içinde neredeyse duyabiliyordum: *Acı...?*

Acı, hatırlamaktır, diye düşündüm.

Acı, ailedir.

Bu da benim gibi acı konusunda uzman birinin bile neden arkasını dönüp, çekip gittiğini açıklıyor.

Sekizinci Bölüm

D.D.'nin eve döner dönmez yaptığı ilk iş, adli tabip Ben Whitley'yi aramak oldu. Alex'in çalışmaya devam etmesi gerektiğinden evde yalnızdı. Sabah kazanın analizini yapmaya giderken giydiği yoga kıyafetleriyle kanepenin üstüne yayılmıştı.

Ben telefonu açar açmaz D.D., "Bir sorum var," dedi.

"D.D.!" Ben'in sesi, kulağında gürledi. Adli tabip dünyanın en sıcakkanlı kişiliği değildi ama D.D.'nin ekip arkadaşı Neil'la çıktıkları yıllarda birbirlerini kişisel olarak tanımışlar, hatta ikisi Neil'la Ben ayrıldıktan sonra bile arkadaş kalmışlardı. "Kopma kırığıyla ilgili haberleri aldım. Kendini mümkün olan en yaratıcı şekilde yaralamayı başarmışsın."

"Öyle."

"Sol kol?"

"Evet?"

"Buz tedavisi? Egzersiz? Dinlenme?"

"Evet. Evet. Çoğunlukla."

"Aklını kaçırıyor olmalısın."

"Evet!"

“Beni de bu yüzden aradın. Dur tahmin edeyim, derisi yüzülen en son kurbanla ilgili bilgi istiyorsun.”

“Hayır.”

Ben ilk kez duraksadı. D.D. telefonda Ben’in düşünmekte olduğunu neredeyse duyabiliyordu.

Kıbarca, “İkinci kurbanla ilgili değil,” dedi. “Onun otopsisine daha başlamamışsındır diye düşündüm.”

“Bugün öğleden sonra.”

“Doğrudur. Benim asıl birinci kurban, yani Christine Ryan’la ilgili bir sorum var. Onun cesedini incelemek için vaktin olduğunu varsayıyorum. Üstelik senin gibi akıllı bir adli tabip, alanının en iyilerinden biri...”

“Biraz yağcılığa hayır demem doğrusu.”

“Kesilen deriyi inceledin mi?”

“Evet.”

“Katilin kullandığı bıçakla ilgili herhangi bir teorin var mı?”

“Yine, evet. Çok ince, silahın ağzında en ufak bir çentik ya da hasar yok. Günün sorusuysa, aradığımız silah bir bıçak mı yoksa jilet mi?”

“Ah.” D.D. bunu hiç düşünmemişti. Ama şimdi, düşününce... “Böylesi... karmaşık bir işlemde jilet kullanmak zor olmaz mı? Yani, ince şeritleri düşünürsek, bir kesme aleti olarak tamam. Ama ince şeritlerin sayısını göz önünde bulundurursak, işin gerçeği, jilet elden kayar gibime geliyor. Ne dersin?”

“Bir sapa iliştilmiş olabilir. Usturayı düşün mesela. Ya da maket bıçağı da olabilir. Başka bir fikrim daha var, bir neşter de olabilir. Ama bıçaklardan vazgeçtim. Evvela son birkaç hafta içinde onlarca bıçak test ettim ama hiçbirisi aynı sonuçları vermedi. En

azından, benim uyguladığım testlerde bıçak geniş ve kalın olunca deriye asılarak, derinin kenarlarında büzülmelere yol açıyor. Oysa failimiz... oldukça ince ve düz kenarlı doku şeritleri kesiyor. Bu da tecrübeli olduğunun açık bir kanıtı. Sahip olduğum eğitime rağmen ben bile ancak birkaç denemeden sonra düzgün kesebildim. Elbette başlangıçta kötü silah seçimleri yapmamın da bunda etkisi vardı. Aramama artık cerrahi aletleri de dahil ettiğime göre, yaptığı kusursuz kesme modellerini taklit etmeye giderek daha da yaklaşıyor gibiyim.”

“Tamam.” D.D. bir saniye duraksadı. Katilin bir neşter kullanmış ve en azından temel seviyede cerrahi eğitim almış biri olabileceğini aklından bile geçirmemişti. Ama geçenlerde yaptığı beyin fırtınası düşünülürse neşter pekâlâ cinayet silahı olabilirdi ve aslında... “Senin gibi metin biri,” diye devam etti, “sanıyorum ki...”

“Şimdiden yağ içinde kaldım. Devam et, D.D. biraz yoğunum.”

“Deri şeritlerini bir araya getirmeyi, tekrar birleştirmeyi denemişsindir.”

“Burada önemli olan kelime, *denemişsindir*.”

“Birleştiremedin.” Sesine heyecan geldi, kalp atışları hızlandı. İşte, D.D.’nin parlak zekâsı yine iş başındaydı: “Çünkü parçaların tamamı yok. Deri şeritlerinin bazıları eksik. Katil onları almış.”

“Bingo. Güzel sarışın dedektife ödülünü verin. Bana doğruyu söyle, seni başkalarından üstün kılan, altın buklelerin mi?”

“Kesinlikle. Ne kadar deri eksik? Az mı çok mu?”

“Yaklaşık yarım düzine kesilmiş et şeridi diyelim. Hayatta

olan bir kurbanın, eksikliğini mutlaka fark edebileceği kadar.”

O da böyle düşünmüştü. Katilin, kurbanlarının derisini yüzmesi sadece bir fetiş değildi. Bu aynı zamanda onun en çok arzuladığı şeye da ulaşmasını sağlıyordu: işlediği suçun son derece kişisel bir yadigârı.

Dikkatini tekrar telefona verdi: Ben’e, “Son sorum,” dedi. “Kurbanın derisi. Yüzülmeden önce herhangi bir şey sürülmüş mü? Yani bazı ilginç kimyasallara rastladın mı? Mesela alkol. Ya da hatta formaldehit?”

“Katilin, ganimetini korumak için kurbanı öldürmeden önce bir çeşit solüsyonla silip silmediğini mi merak ediyorsun?”

“Aklımdan geçmedi değil hani.”

“Sorunun cevabı: hem evet hem hayır. Christine Ryan’ın gövdesinde, geriye kalan deride normal antibakteriyel sabuna rastladım. Ne var ki kollarında ve bacaklarının alt kısımlarında yoktu. Şimdi, kurbanın, uyku öncesi ritüelinin bir parçası olarak banyoya girdiğini varsayarsak aynı antibakteriyel artık izlerine bütün vücudunda rastlamamız gerekirdi. Böyle olmadığına göre, bence kurbanın gövdesini basit bir temizlik solüsyonuyla, büyük ihtimalle de deriyi yüzme işleminden önce katilin kendisinin sildiğini söylemek yerinde olur.”

D.D. kaşlarını çatı. “Bir cerrahın yaptığı gibi mi? Deriyi keşiğe hazırlar gibi mi?”

“Gerçek bir cerrahi hazırlıkta, kesim bölgesi çoğu alkol bazlı olan resmi bir hazırlık solüsyonuyla ‘boyanır’. Kurbanımızın derisi yıkanmış ama kesinlikle hazırlık solüsyonu sürülmemiş.”

“Öyleyse katil keseceği bölgeyi temizlemeye çalışmış ama sterilize etmeye çalışmamış.”

“Öyle olduğuna inanıyorum. Ayrıca bir önceki sorunun cevabını tamamlayacak olursak, hiç formaldehit izine rastlamadım. O nedenle koruyucu madde kullanmamış diyebiliriz.”

“Tamam.”

Adli tabip, “Bu elbette katilin, ganimetini kurbanı kestikten sonra korumaya çalışmadığı anlamına gelmiyor,” diye devam etti. Konuya ısınıyordu. “Akıllı bir katil, deri şeritlerini içinde formaldehit solüsyonu olan cam bir kavanoza koyabilir hatta şeritleri bir tuzlama işleminden geçirerek kurutabilirdi de. Seçenekler hakikaten sınırsız.”

“Bunu öğrendiğim iyi oldu.”

“Sen sordun.”

“Mesleğin riski işte. Öyleyse, bulgularını özetleyecek olursak: Katilimiz, kurbanı kloroformla etkisiz hale getirdikten sonra göğsüne baskı uygulayarak boğdu. Kurbanın kıyafetlerini çıkarıp, derisini normal antibakteriyel sabunla sildi. Daha sonra asıl olaya, kurbanın gövdesinden ve üst uyluk bölgesinden büyük bir itinayla uzun deri şeritleri kesmeye geçti. Ki sen bu işlemi yaparken neşter kullandığını düşünüyorsun. Ardından maktulden kestiği derileri, son derece marazi ganimetini yanına alarak olay yerinden ayrıldı. Doğru özetledim mi?”

“Daha iyi özetleyemezdin.”

D.D. hâlâ sesli düşünüyordu: “Katilimiz ameliyat veya ameliyat öncesi hazırlık konusunda belli bir deneyime sahip olmasının yanı sıra cesetlerin yanında da rahat. Aslına bakarsan, ölüm sonrası gerçekleşen suçun ana öğelerini göz önünde bulundurduğumuzda cesetlerin yanı, *en* rahat ettiği yer bile olabilir.”

Adli tabip, “Jeffery Dahmer?” dedi. “Kendini, kurbanlarının

vücut parçalarını saklamak zorunda hisseden ölüsevici değil miydi o? Kusursuz sevgiliyi –onu asla terk edemeyecek olanı– aradığını iddia etmişti.”

“Ama en son duyduğumda, bizim iki kurbanımızda cinsel saldırı izleri bulunamamıştı?”

“Saptayabildiğim hiçbir kanıt yok.”

D.D. kendi kendine başını salladıktan sonra ahizeye konuşmayı hatırladı. “Pekâlâ, çok yardımcı oldun.”

“Katilin kim olduğunu buldun mu?”

“Henüz değil, ama muhtemel mesleğine dair bir fikrim var.”

“Hastaneleri ya da tıp fakültelerini mi soruşturacaksın?”

“Hastaneleri ya da tıp fakültelerini soruşturma işini Neil’a bırakacağım. Bense cenaze evlerini kontrol edeceğim.”

Yapılacak mantıklı şey, Alex’in işten eve dönmesini beklemek olurdu. Üstüne uygun kıyafetleri giymesine, sonra da arabaya binmesine yardım edebilirdi. Ama D.D. kendini mantıklı hissetmiyordu. Kendini inatçı ve koluna, omzuna, Melvin’e karşı inanılmaz sinirli hissediyordu. Güçlü bir kadındı. Özgür bir kadın. Ve iz peşinde bir dedektif.

Kendi kendine giyinecekti. Melvin de bunu sineye çekmek zorunda kalacaktı.

Ama Melvin’in başka fikirleri vardı elbette.

Derin yuvarlak yakalı yoga tişörtünü çıkarmaya çalıştığında Melvin harekete geçti. Elastan tişörtünü sağlam olan sağ omzu üzerinden çıkarmaya girişti. Bir şekilde sol omzunu ağırlıttı. Niha yet başından geçirdikten sonra tişörtü sol kolundan aşağı sıyırması gerekiyordu. Ardından da sıra, siyah dar yoga pantolonunu çıkarmaya gelecekti. Yoga pantolonunu indirirken omuz kaslarını kul-

lanması için kesinlikle hiçbir sebep yoktu. Ama yine de sol kolunda bir yanma ve üstdudağında ise ter damlacıkları oluşmaya başladıgını hissetti.

Sanki sol tarafını kıpırdatmamaya çalıştıkça her hareketinde boynu, omzu ve üst kolu daha çok sarsılıyormuş gibiydi. Dişlerini gıcırdattı, dolabından koyu gri pantolonunu kapıp kararlılıkla giymeye koyuldu. Böylece acı dolu, pantolonu sadece tek elini kullanarak, santim santim yukarı çekme işlemi de başlamış oldu. Nihayet kalçalarına kadar çıkardığında önündeki tek engel düşmesini iliklemektir. Dört kez denemesine rağmen şansı yaver gitmedi.

Bol bir tişört, diye düşündü. Ya da bir ceket. Açık olan bel kısmını kapatmak için uzun bir tişört giyecekti. Böylelikle kimse'nin ruhu bile duymayacaktı.

O kadar mantıklıydı ki yatağının kenarına oturup ağladı.

Bundan nefret ediyordu. İşe yaramazlık, çaresizlik ve hüsrana hissinden nefret ediyordu. İyileşmemesinden vücudunu sorumlu tutuyordu. Ağrıyan omzuna ve kendi kemiğinden bir parça koparan aptal tendonuna kızıyordu. Ya hiç tamamen iyileşmezse? Nadir görülen bir yaralanmaydı. Hiç kimse ileriye dönük kesin bir şey söyleyememişti. Altı ay sonra nihayet kendi kendine giyinebilecek miydi? Tabancasını tutabilecek miydi? Yavrusunu kucağına alabilecek miydi?

Yoksa hâlâ burada kocasının kıyafetleri içinde boş boş oturuyor, içten içe acaba daha neler başarabilirdim diye merak ederken eski şaşaalı günlerinden kalma hikâyeleri anlatmakla mı yetiniyor olacaktı? Kariyerinin sona ermesine izin veremezdi. Henüz değil. Fazlasıyla genç, fazlasıyla işine bağlı, fazlasıyla bir

polisti. Onun için hayatında bir sonraki bölüm olmayacaktı. Bu işi bu kadar çok severken olmayacaktı.

Ona zarar verdikten sonra bile. Onu eski halinin bir gölgesine dönüştürdükten sonra bile.

Kendini yatağın üstüne bıraktı. Üzerinde sadece pantolon ve sutyenle yarı çıplak bir halde tavana baktı. Gözlerini kapatıp o gece merdivenlerden aşağıya itilmeden hemen önce ne görmüş olabileceğini gözünün önüne getirmeye çalıştı.

Melvin. Melvin'i çağırıyorum. Ben buradayım, hazırım ve bilmek istiyorum. Hadi, Melvin. Bir güzellik yap da hatırlamama izin ver.

Dr. Glen de öyle dememiş miydi zaten? Ağrısıyla konuştuğu, Melvin'den doğrudan ona yardım etmesini istediği takdirde zayıf olan *sürgün* teslim olacaktı. D.D.'nin tek yapması gereken, sonrasında olacaklara hazır olmaktı.

Melvin sessiz kaldı. Ya da aslında her zamanki saçma, zonk-lamasını sürdürdü.

Sessiz yatak odasında, dişlerinin arasından, "Ben hazırım," diye bağırdı. "Başa çıkabilirim, Melvin. Hadi, seni aşağılık herif. Bilmek istiyorum. Söyle bana."

Hiçbir şey olmadı.

"Katil miydi? Küçük fantezisini tekrar yaşamak için gelip de beni orada bulunca kötü bir sürpriz mi yaşamıştı?"

Ancak çoğu katil suç işledikleri alanın dışında oyalanırdı. Olay yeri şeridinin altından geçip polis barikatını ihlal etmek onları riske sokabilirdi. Böyle bir durumda katil, haneye tecavüzden hapse girebilir hatta polis sorgusuyla bile karşı karşıya kalabilirdi. Şimdi, belki kusursuz psikopat, üstünlüğüne güvenen katil böyle

bir riskin çekimine kapılırdı. Ama onların katili? Yalnız yaşayan kadınlara uyurlarken saldıran bir adam? Ölümünün bile basit, acısız bir infaz olması için onları hemen kloroformla uyutan bir adam...?

Bir an, D.D. böylesi bir adamı neredeyse kafasında canlandırmayı başarmıştı. Ufak tefekti. Kendine saygısı az, sosyal becerileri zayıf, otoriter kişilerin, özellikle de kadınların yanında rahatsız olan biri. Hiç uzun süreli bir ilişki yaşamamıştı. Muhtemelen annesinin evinin bodrumunda yaşıyordu. Ama içinde dev bir bastırılmış öfke dalgası barındıran, sindirilmiş oğul değildi; o katil, kurbanlarının üzerine ancak tamamen kontrol altına alındıklarında atılırdı. Bu katilse... içi dışı sakın biriydi. Ama takıntılı olabilirdi. Yapması gerekeni yapmak zorundaydı. O nedenle işini en azından asgari seviyede karışıklıkla halletmeye çalışıyordu. Kurbanların, ne olduğundan haberi bile olmuyordu.

İçeri giriyor, ilaç veriyor, öldürüyor, kesiyordu.

Çünkü gerçekten umurunda olan şey buydu. Deri yüzme. Hasat etme. Toplama.

Bir koleksiyoncuydu.

D.D. böyle düşünüyor ve bunun doğru olduğunu biliyordu. Bir koleksiyoncuyu arıyorlardı. Cinayetler öfke veya şiddet suçları değil, takıntı suçlarıydı. Katil, yapması gerekeni yapmak zorundaydı.

Bu arada katil bir kadın da olabilirdi.

Çünkü cinsel sadist avcılarının neredeyse tamamı erkek olmasına rağmen bir koleksiyoncu... Cinsel saldırı olmaması. Kurbanlarını etkisiz hale getirmek için kloroform kullanması. Hatta travmatik asfiksi. Neil ne demişti? Katilin illa iriyarı olmasına

gerek yoktu. Tek yapılması gereken, yeterli bir süre boyunca doğru yere baskı uygulamaktı.

Bu da demek oluyordu ki aradıkları katil, ufak tefek, sosyal açıdan uysal bir erkek değildi. Bir kadındı. Bir kadın gece geç saatte komşular tarafından başka bir kadının dairesine girerken görülse dahi o kadar şüpheli görünmezdi. Bir kadın, ortalık karardıktan sonra olay yerinde bulunsaydı gayet inandırıcı bir şekilde kurbanın yakın bir dostu olduğunu iddia edebilirdi.

Olabilir miydi? D.D., Christine Ryan'ın dairesindeyken onu gafil avlayan belki de bir erkek değildi. Gölgelelerin arasından çıkan yalnız bir kadın da olabilirdi...

“Melvin. Hadi, Melvin! Konuş benimle.”

Fakat Melvin tek kelime etmedi.

Artık D.D.'nin canına tak etmişti. Oturduğu yerde doğruldu. Bir hışımla odanın karşı tarafına yürüdü. Fikrini değiştirmesine kalmadan, dolaptan krem rengi bol bir kazağı çekip aldı. Sonra, hissettiği dayanılmaz acı karşısında dişlerini gıcırdatmak zorunda kaldı.

“Sızlanmak mı istiyorsun, Melvin?” diye homurdandı. “Tepenin atmasını mı istiyorsun? O halde, hadi. Sana çok hoşuna gidecek bir şey vereceğim. Hadi gidip biraz eğlenelim.”

Çavuş Dedektif Warren merdivenlerden hızla indi, evden çıkıp arabasına bindi. Ağrısını dünyayla paylaşmaya hazırdı.

Dokuzuncu Bölüm

Cezaevi Müdüresi Kim McKinnon güzel bir kadındı. Kusursuz, çıkık elmacıkkemikleri, pürüzsüz bir siyah ten, berrak kahverengi gözler. Yetmişinde de en az kırkında olduğu kadar sarsıcı olacak bir kadın. Aynı zamanda son derece zeki, kararlı ve sertti. Birleşik Devletler'deki en eski kadın ceza infaz kurumunu yönetmek için gerekli olan bütün özellikler. Özellikle bu günlerde, MCI rekor doluluk yaşıyordu. Düzenlenen bir raporla, başlangıçta altmış dört kişilik olarak yapılmış olan cezaevinde iki yüz elli mahkûmun barındırılmasına karar verilmişti.

O gün, kendisine sorduğumda müdire bu durumu ceza infazın “komşuda pişer bize de düşer” kuramı, diye açıklamıştı. Çoğu şerifin nezareti tıka basa doluydu. Yani kadın ve erkek suçluları kanunların gerektirdiği şekilde birbirlerinden ayrı tutmaya yetecek alanları kalmamıştı. Buldukları çözümse: kadınları MCI'ya gönder. Onlarla Müdire McKinnon uğraşsın.

Basında çok eleştirilmişti. Kadınlar üç yataklı hücrelere doluşturulmalarına rağmen eyalet hâlâ ilave bina yapılması için fon ayırmamıştı.

Bunun dışında, müdirenin hayallerindeki işi yaptığından eminim.

Şimdi, mahkûmların deyişiyle Müdire Beyoncé devasa tunç grisi masasının diğer tarafında oturmuş, elleri önünde kenetli, ciddi bir ifadeyle bana bakıyordu.

Lafı dolandırmadan, “Giderek kötüleşiyor,” dedi. “Bu sabahki olay... Açıkçası, böyle bir hadiseyi bir süredir bekliyordum.”

Soğukkanlılıkla, “Shana’nın hücresinde fazladan aramalar yaptığınızı ve gardiyanlarınıza bıçak yapmada kullanılan malzemelere erişimi konusunda gözlerini dört açmalarını söylediğinizi mi söylemeye çalışıyorsunuz?” diye karşılık verdim.

Müdire McKinnon bana sadece bakmakla yetindi. “Hadi ama, Adeline. Bu koridorlarda yeterince dolaştın. Ablan gibi bir mahkûm söz konusu olduğunda yapabileceğimiz çok az şey olduğunu sen de biliyorsun. Üniformayı giyen biz olabiliriz ama çoğu zaman kontrolü elinde bulunduran o.”

Bu ne yazık ki doğrudu. Ablam, bütün hapishane müdürlerinin korkulu rüyasıydı: kaybedecek hiçbir şeyi olmayan, son derece zeki, inanılmaz asosyal bir yüksek güvenlikli cezaevi mahkûmu. Zaten tecritteydi. Günün yirmi üç saatini hücresinde, hiçbir yere kıpırdayamadan geçiriyordu. Bir saatlik aylık görüşmelerimiz haricinde görüş hakkı umurunda değildi. Telefon hakkı, hapishane kurslarına erişim hatta cezaevi kantininden alışveriş yapmasını sağlayacak yeterli parayı biriktirebilmesi için hak kazandığı birkaç rahatlık da aynı şekilde. Shana defalarca küçük şımarık bir çocuk gibi davranmış, cezaevi personeli de buna her defasında haklarını ya da oyuncaklarını elinden alarak karşılık vermişti.

Ancak bu durum Shana'nın umurunda değildi. Asabiydi ve bunalımdaydı. Şimdiye kadar hiçbir ilaç fayda sağlamamıştı. Sağlamış olsaydı bilirdim, çünkü son üç klinik protokolde ona ilaçlarını yazan bendim.

Ablamın intihar girişimi sadece Müdire McKinnon'ın siciline değil, aynı zamanda benim sicilimde de bir lekeydi.

Şimdi, bir sonraki mantıklı soru olarak, "Haplarını yutuyor muydu?" dedim.

"Hem ilaçlarını yutup yutmadığını kontrol ediyoruz hem de yutmadığı kapsüller var mı diye hücrelerini arıyoruz. Hiçbir şey bulamadık ama bu onun bizden bir adım önde olduğu anlamına geliyor da olabilir. Adeline, Shana'yı mevcut durumda bir hafta daha revirde tutmak zorunda kalacağımı anlıyorsundur. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun."

Başımı salladım, mesajı almıştım. Eğer hapishaneler akıl hastalarıyla dolu dersek o zaman revir de delilerin merkez üssüydü. Kaçıkların kilit altındaki revir hücrelerinin içinde dolanıp durduğu, avazlarının çıktığı kadar kendi deli saçmalarını haykırdıkları yerd.

Eğer ablam daha önce kendini öldürmek istememiş olsa bile, revirde geçireceği bir haftanın ardından bunu düşünmeye başlayabilirdi.

"Sebep, işlediği ilk cinayetin yıldönümü mü?" diye sordum. "Maria bir gazetecinin Shana'yla irtibata geçmeye çalıştığını, bir sürü sorular sorduğunu söyledi."

Cevaben, Müdire McKinnon açtığı bir çekmecedен bir tomar mektup çıkardı. "Adı Charles Sgarzi. Ofisimi ilk defa altı ay önce aradı. Personelim ona talebini doğrudan Shana'ya iletmesini söyledi. Bana söylenenlere göre, Shana ilk birkaç mektubu okumuş

ama cevap göndermemiş. Görünüşe bakılırsa, gazeteci bundan sonra daha da kararlı hale gelmiş.”

Mektup tomarını bana uzattı. Posta damgalarındaki tarihlere göre düzenlenmiş bir düzineden fazla mektup saydım. Gazetecinin üç ay öncesi itibarıyla haftada en az bir mektup yazmaya başladığı anlaşılıyordu. Zarfların hepsi açılmıştı ama güvenlik protokolleri düşünülünce bunun pek bir önemi yoktu.

“Bütün bunları aynı adam mı yazmış?”

“Evet.”

“Hangi gazete?”

“Gazete değil. Bir blog. Dijital gazetecilik, bilmiyorum. Gazetelerin artık modasının geçtiğini söylüyorlar. İnternet haberciliği geleceğin Pulitzer Ödülü kazandıran gazeteciliği olacakmış. Tabii ki kedi kumluğuna bunu nasıl koyarsın, orasını bilmem.”

“Peki, Shana her mektubu okudu mu?”

“Sadece ilk birkaçını. Sonrasında hepsini reddetti.”

“Ama siz okudunuz?”

“Güvenlik ekibimizin merakını celbetti. Ablanın sevilen mahkûmlardan biri olmadığını anla lütfen.”

Başımı salladım. Ne demek istediğini biliyordum. Parmaklıklar arındayken çoğu mahkûm oldukça sosyal bir hayat sürdürüyordu. Eğer güzel bir kadınsanız bu, çekiciliği kesinlikle artırıyor. Diğer taraftan Shana kırklarının ortalarında, ömrünün büyük bölümünü hapisanede geçirmiş bir çehre züğürdüdür. Çoğu erkek muhtemelen eşcinsel olduğunu varsayıyordu. İşlediği cinayetlerin cinsel mahiyeti düşünülürse ben öyle olduğuna inanmıyordum. Ama diğer taraftan da hiç sormamıştım.

Müdire, “Gönderiler her hafta gelmeye başlayınca,” diye

devam etti, “mektupların sosyal içerikten fazlasını ihtiva edebileceğinden kuşkulandık.”

Tekrar başımı salladım. Ablam güzel olmayabilir ama geçmişte uyuşturucu kullanmışlığı olduğundan güvenlik ekibinin endişesini anlayabiliyordum.

“Bir çeşit şifreyse ya da gizli bir içerik ihtiva ediyorsa...” Müdire ellerini iki yana açtı. “Daha önce hiç bu kadar iyisini görmemiştim. Şahsi kanaatim, bu gazeteci ablana kafayı takmış durumda. Geçmişini araştırdıktan sonra, mantıklı da geliyor. Adam, Donnie Johnson`m kuzeni.”

İrkildim. Başımı kaldırıp baktım. Shana onu elleriyle boğup, bıçakla yüzünü ve vücudunun üst kısmını parçaladığında Donnie Johnson on iki yaşındaydı. Shana cinayeti işlediği sırada yalnızca on dört yaşında olmasına rağmen işlediği suçun “korkunç” mahiyeti göz önünde bulundurularak bir yetişkin olarak yargılanmıştı. Duruşma sırasında, Donnie`nin ona tecavüz etmeye kalktığını ve sadece kendisini savunduğunu iddia etmişti. Donnie`nin kulağını koparmasına, yüzünü paramparça etmesine, kollarından kestiği uzun deri şeritlerine gelince...

İfadesiz bir suratla, pişmanlık olduğunu söylemişti. Anlaşılan, pişmanlığını kurbanlarını parçalayarak gösteriyordu.

Bölge savcısı, Donnie`nin soluk benizli, sıska, ufak tefek, beden eğitimi dersinde silik bir çocuk olduğunu söylemişti. Bu kırk kiloluk çelimsiz çocuğun kendinden daha iri, daha akıllı ve sokakta yağrılmış komşu kızına cinsel saldırıya yeltenmiş olma ihtimali...

Jürinin, ablamın kaderini tayin etmesi iki gün bile sürmemişti. Üstelik bu, savunma makamı ablamın geçmişteki sabıkala-

rının mahkemeye ibrazını engelledikten sonra olmuştu. Bu sabıklar arasında, on bir yaşındayken bir akıl hastanesinde bulunduğu sırada bir çocuğa bıçakla saldırdığı başka bir hadise de vardı.

Ablama o dönemlerde bütün büyük medya organları tarafından canavar damgası vurulmuştu. Cezaevindeyken ikisi gardiyan üç kişiyi daha öldürdüğü dikkate alınırsa halkın onun hakkındaki algısının yanlış olduğunu sanmıyorum.

Kendi deyimiyle, o, babamızdı. Doğuştan bir avcı.

Bense annemizdim. Ve annemiz kötü olandı.

Kendime engel olamadım. Aklım, dolabımın zemininin altındaki bir ayakkabı kutusuna yerleştirilmiş cam tüplere ve içlerinde yüzen deri parçalarına gitti. Shana, hayatımın onun sandığı kadar sıkıcı ve masum olmadığını; onun, babamızın ve benim ortak bir şeylerimiz olduğunu bilseydi ne düşünürdü acaba?

Kendimi toplayıp tekrar mektuplara odaklandım.

“Ne istiyor?” diye sordum.

“Ona bazı sorular sormak.”

Mektupları havaya kaldırdım. “Sormuş mu?”

“Hayır. Onunla irtibata geçmesi için bilgiler verip duruyor, o kadar.”

“Ayrıca kurbanın kuzeni olduğunu da itiraf etmiyor. Bunu siz kendiniz buldunuz.”

“Aynen.”

“O halde niyeti daha şimdiden kuşku uyandırıyor.”

Müdire McKinnon, “Ben olsam kuşkulardım,” dedi.

“Sence Shana biliyor mudur?”

Duraksayan müdire bana tekrar baktı.

“Neden gazeteciyle Donnie Johnson arasında kişisel bir bağ

olduğundan şüphelenebileceğini düşünüyorsun?”

Omuz silktim. “Sana göre, bu mektuplar Shana’yı üzdü. Neden? Sırf bir gazeteci onunla temasa geçmek istedi diye mi? Shana’yı sen de en az benim kadar tanıyorsun. Canı sıkkın, zeki ve dediği dedik biri. Şahsen, kendisine bu şekilde uzanan bir elin onun ilgisini çekeceğini tahmin ederdim.”

Müdire McKinnon, “Onunla hiç Donnie’yle ilgili konuştuğun mu?” diye sordu.

“Ara sıra, dolaylı olarak konuştuğumuz oldu.” Ama diğer konulardan, örneğin ailemizden konuştuğumuz kadar sık konuşmamışızdır.

“Ama sorularını yanıtlamadı.”

“Hiç böyle bir tarzı olmadı.”

“Ondan bahsetmiyor. Hiç bahsetmedi. Burada geçirdiği onca yıl boyunca, buradan ne danışmanlar ne psikologlar ne sosyal hizmet görevlileri geldi geçti... Shana ondan bahsetmiyor. On bir yaşındayken bıçakladığı çocukla ilgili bilgim var. On altı yaşındayken cezaevine ilk girdiğinde karnını deştığı, kendi deyimiyle, *sürtükle* ilgili de bilgi sahibiyim. Ama soyadı Johnson olan o çocuk, o konuya hiç girmiyor.”

Kaşlarımı çatıp düşündüm. Shana şiddetten, falancayı bıçaklamak, filancayı öldürmekle ilgili fantezilerinden bahsederken gayet açıksözlü olabilirdi. Söyleyeceği hiçbir şey size fazla sarsıcı, fazla müstehcen, fazla saldırgan gelmezdi. Diğer taraftan, bütün söylediklerini özetleyip çözümlediğinizde... Yaptığı şey gevezelikti. Tam birkaç kişiyi öldüren bir katilden bekleyebileceğiniz tarzda, şiddet dolu laflar ederdi. Sohbetin geri kalanını bastıran ve sizin devam etmenizi engelleyen, cinayetle ilgili beyaz gürlütü yapardı.

Şimdi Shana'ya Donnie Johnson'ı neden öldürdüğünü sor-sam omuz silkip, bir sebebi olmadığını söylerdi. Shana kendini bir süper avcı olarak görüyordu ve süper avcılar özür dilemezlerdi. Süper avcılar, avlarına o kadar borçlu olduklarını düşünmezlerdi.

Ancak çocukla ilgili neden konuşmadığını, gazeteciye neden karşılık vermediğini ya da o mektuplardan bana neden hiç bahset-medığını sormak ilginç olabilirdi.

Aradan otuz yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ neyi saklı-yordu?

Müdire McKinnon'a, "Bunları alabilir miyim?" diye sordum.

"Nasıl istersen. Gazeteciyi arayacak mısın?"

"Olabilir."

"Peki, Shana'yla konuşacak mısın?"

"Yarın gelsem senin için bir sakıncası olur mu?"

"Mevcut şartlar altında, gelebilirsin."

Başımı sallayıp mektup tomarını aldım. Kafamda daha şim-diden bin bir düşünce vardı. Ama tam ayağa kalkmak üzereyken, müdirenin tereddüt ettiğini hissettim.

"Başka herhangi bir şey?" diye sordum.

"Belki son bir şey. Bugünkü gazeteleri gördün mü?"

Başımı iki yana salladım. Kendi gece... aktivitelerimi ve ar-dından cezaevinden gelen telefonu düşünürsek, ülkede neler olup bittiğinden haberdar olma fırsatı bulamamıştım.

Şimdi Müdire McKinnon *Boston Globe* gazetesini masasının pürüzsüz yüzeyi üzerinde bana doğru kaydırdı. Parmağıyla gaze-tenin katlama yerinin altında, sağ alt köşedeki bir manşete do-kundu. Bir kadın öldürülmüştü, bunu başlıktan anında anladım. Sonra bakışlarımı aşağıya indirip sonraki birkaç paragrafa göz gez-

dirdiğimde, cinayetin ayrıntılarını, deri şeritlerini, ustaca kesildiklerini...

Gözlerimi kapadım. Vücudumu beklenmedik bir ürperti sardı. Ama bu olamazdı... Ben... Yanlış düşünceyi kafamdan vahşice kesip attım. Şimdi bunun ne zamanıydı ne de yeri.

Müdire, "Hafızam beni yanıltmıyorsa..." diye başladı.

"Haklısın," diye araya girdim.

"Eğer bu cinayetle ablanın ve babanın işlediği suçlar arasındaki benzerlikleri ben bile tespit edebildiysem başkaları da tespit edecektir."

"Doğru."

"Bu da demek oluyor ki sen ve ablan için işler daha da karışabilir."

"Ah, evet," dedim. Bakışlarım masanın üzerine kilitlenmişti, müdirenin gözlerine bakmıyordum. "İşler çok ama çok karışmak üzere."

Onuncu Bölüm

Coakley ve Ashton Cenaze Evi yetmiş yılı aşkın bir süredir Bostonlu ailelere hizmet vermekteydi. D.D. bu zarif, beyaz boyalı sömürge dönemi yapısına daha önce iki kez gelmişti. Bir defasında, bir arkadaşını, bir defasında da bir meslektaşını son yolculuğuna uğurlamak için. Bu muhtemelen bir cinayet masası dedektifinin itiraf etmemesi gereken bir şeydi ama cenaze evleri D.D.'nin tüylerini ürpertiyordu.

Belki de çok iyi bildiğinden olsa gerek, ölümü bu şekilde özenle temizlenmiş bir mekânda görmek onda yabancı bir his uyandırmıştı. Tıpkı çok uzun zaman önce yitirilen ama hiç de hatırladığınız gibi görünmeyen bir sevgili gibi.

Cenaze Müdürü Daniel Coakley, D.D.'yi bekliyordu. Geniş omuzlu, gür beyaz saçlı ve yaşlıca bir beyefendiydi. Üzerinde kömür grisi bir takım elbise vardı. Etrafına, perişan haldeki aile üyelerini teskin etmek ve ona açılıp içlerini dökmelerini teşvik etmek için gerekli olan soğukkanlılığı yayıyordu.

D.D. adamın uzattığı eli sıktı. Sonra ahşap kaplama antreden geçip koyu kırmızı halı döşeli koridordan ofisine kadar onu takip

etti. Mekânın geriye kalanına hâkim olan kasvetli ve modası geçmiş havanın aksine Coakley'nin ofisi şaşırtıcı derecede aydınlık ve modernydi. Çimli ortak bir alana nazır geniş pencereler, beyaz boyalı gömme kitap rafları ve üzerinde son teknoloji bir dizüstü bilgisayarın yer aldığı kendinden desenli akçaağaçtan bir masa.

D.D. her yerde karşısına çıkan ve pencere denizliğini kaplayan çiçek düzenlemesi haricinde neredeyse tekrar nefes almaya başladığını hissedebiliyordu.

D.D., “Kuzgunkılcı,” dedi. “Bana mı öyle geliyor yoksa çoğu çiçek düzenlemesinde varlar mı?”

Coakley, “Bu çiçek, hatırlamayı ifade eder,” dedi. “O nedenle cenazelerde oldukça rağbet görür. Aynı zamanda ölen kişiyle de eşit derecede alakalı olabilecek karakter gücünü, onuru ve sadakati temsil eder.”

D.D. başını sallayıp boğazını temizledi. Nereden başlayacağını bilemedi. Coakley yüzüne cesaretlendirici bir gülümseme oturttu. İçinden bir ses adamın, rahatsız konuklara ve garip sorulara alışık olduğunu söylüyordu ama bunun da bir faydası olmadı.

Temel bilgilerle başladılar. Coakley ve Ashton'ın üçüncü nesil bir şirket olduğunu, Daniel'in hem cenaze müdürü hem de baş tahnitçi olarak görev yaptığını öğrendi. Tahnitçilerin, ruhsatlarını alabilmeleri için önce cenaze evi okuluna gitmelerinin yanı sıra bir yıllık da çıraklık eğitimini tamamlamaları gerektiği ortaya çıktı. Bunu öğrendiği iyi olmuştu.

İşletmede, idari görevlere ve cenaze hazırlıklarına yardım eden, hatta yeri geldiğinde tabutu da taşıyan üç tamzamanlı ve beş de yarızamanlı çalışan personel bulunuyordu. Bu, D.D.'nin dikkatini çekti.

Öne doğru eğilerek, “Peki, diğer çalışanlarla ilgili neler biliyorsunuz?” diye sordu. “Onları bu işe çeken nedir?”

Coakley’nin yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. “Yani neden bir cenaze evinde çalışmak istiyorlar mı demek istiyorsunuz?”

D.D. utanmamayı başardı. “Aynen.”

“Yarızamanlı çalışanlarım daha yaşlılar ve emekli topluluk üyeleri. Pek çoğu hayatlarında çok sayıda cenaze görmüş insanlar. Sanırım başkalarının yaşadığı bu zorlu süreçte acılarını hafifletmek onları cezpt ediyor. Ne ilginçtir ki çoğunlukla yaşlı adamlar. Ancak şunu da söylemeden geçemeyeceğim: Ailelerin büyük çoğunluğu onların varlığını rahatlatıcı buluyor.”

“Peki, personelinizin geri kalanı?”

“On yıllardır benimle birlikte çalışan bir sekreterim var. Sanırım iş görüşmesine geldiğinde bir cenaze evinde çalışma konusunda kafasının karışık olduğunu söyleyecek ilk kişi o olurdu. Ama dediği gibi, ha burada telefonlara bakmışsın ha başka bir yerde. Kaldı ki arka odadaki tahnit görevleri dışında diğer işletmelerden çok da farklı sayılmayız. Şirket arabalarımız var ve bir şirket ofisini idare ediyoruz.” Eliyle etrafı gösterdi. “Çalışanlarımızın maaşlarını ödüyor, vergimizi veriyoruz. Bu bir ticari faaliyet ve çalışanlarımın çoğu başka herhangi bir yerde hangi sebepten çalışırsa muhtemelen benim için de aynı sebepten çalışıyordur. Bu, iyi bir iş. Onlara iyi davranıyorum ve kendilerini değerli hissediyorlar.”

D.D. başını salladı. Adamın görüşlerine tamamen katılmasa da ne demek istediğini anlamıştı. Coakley şirketinin diğer işletmeler gibi olduğunu söyleyebilirdi ama her Allah’ın günü ölümle

muhatap oluyordu. Çoğu şirket bunu söyleyemezdi. Pek çok insan bu durumda rahat olmayabilirdi.

D.D., “Belki bana süreci anlatabilirsiniz,” dedi. “Size telefon ediyorlar. Biri ölmüş. Ya sonra?”

“Müteveffa, işletmemize naklediliyor.”

“Nasıl?”

“Çeşitli yollar var. Yerel hastanelerden naaşları alabiliyoruz. Ayrıca özellikle uzak mesafelerde nakil konusunda uzmanlaşmış profesyonel cenaze hizmeti şirketleri var. Örneğin, cenaze Boston’dadır ama müteveffa Florida’da ölmüştür. Bu durumda naaşın oradan buraya nakledilmesi gerekir. Bu da bizim hizmet alanımızın dışında.”

D.D. not aldı. Cenaze hizmeti şirketleri. Bir cesedin yanında saatlerce durmaktan rahatsız olmayan daha çok insan, daha çok çalışan demek. Hatta içlerinden bazıları sırf bu yüzden bu işe girmiş olabilirdi. “Peki, sonra?”

“Aileyle buluşup cenaze için isteklerini tespit ediyorum. Açık tabut, kapalı tabut, naaşın yakılması. Elbette yaptıkları seçimler bir sonraki adımı etkiliyor: tahnit işlemi.”

“Naaşı nasıl hazırlıyorsunuz?” D.D. kendine hâkim olamadı. Dikkat kesilip marazi bir merakla öne doğru eğildi.

Daniel Coakley gülümsedi ama bu kez daha belirsizdi. Belli ki bu soru daha önce de sorulmuştu. Pek çok kokteylde hem meraklı hem de dehşete kapılmış insanlar tarafından sorulduğuna şüphe yoktu.

“Temelde, tahnit işlemi, tahnit sıvısıyla kan aktarımını içerir. Büyük atardamarlara birkaç küçük kesik atılır. Ardından formaldehit sıvısı damarlara zerk edilir. Böylece kan vücuttan çıkarken yerini tahnit sıvısı alır.”

D.D., “Tahnit işlemine başlamadan önce naaşı hazırlıyor musunuz?” diye sordu. “Mesela, yıkıyor musunuz?”

“Hayır. Tahnit oldukça kirli bir işlem olabiliyor. Şahsen ben sonuna kadar bekliyorum. Sonra bütün naaşı yıkıyorum.”

“Tercih ettiğiniz özel temizleme solüsyonları var mı? Ticari ürünler?” Aklına tekrar temiz cinayet mahalleri gelmişti. Neredeyse imkânsız derecede temiz yatak odaları.

Coakley omuz silkti. “Normal bir antibakteriyel sabun kullanıyorum. Dokuya zarar vermiyor. Ayrıca o kadar yumuşak ki çiplak elle de kullanabiliyorsunuz.”

D.D. çabucak bir not daha aldı. *Antibakteriyel sabun*. Adli tabip de ilk kurbanın gövdesinde bu sabunun izlerine rastlamıştı. “Ondan sonra?” diye ısrar etti. “Sanırım odanın da temizlenmesi gerekiyor?”

“İşlem, adli tabiplerin otopsi için kullandıklarına çok benzeyen, paslanmaz çelikten tahnit masaları üzerinde gerçekleşiyor. Kendine ait gideri var elbette. Sonrasında paslanmaz çelik yüzeye hortum tutuyor ve çamaşır suyuyla dezenfekte ediyoruz. O kadar karmaşık değil. Bu da özellikle çok yoğun olduğumuz dönemlerde bizim işimize geliyor.”

D.D. dudaklarını büzüp düşündü. Gecenin bir yarısı, katilin en çok ölümlerleken rahat olduğu düşüncesine kafayı takmıştı. Ölü insanları düşününce de aklına cenaze evleri gelmişti. Katil, bir tahnitçi, cenaze evi okulunda neşter kullanma eğitimi almış, teknik deneyime sahip biri olabilirdi. Kaldı ki katilin olay yerini temizleme becerisi, D.D.’nin bütün kan ve vücut sıvısı izlerini ortadan kaldırmak için cenaze evlerince kullanılabilecek özel ürünleri merak etmesine sebep olmuştu. İlginç.

Coakley birden, "Bir soru sorabilir miyim?" dedi.

"Elbette."

"Bu konuştuklarımız Gül Katili vakasıyla mı ilgili?"

"Efendim?"

"Gül Katili? *Boston Herald* gazetesinin ön sayfasından alıntı yapıyorum. Bu, işine bağlı dedektiflerin hiç yapmadığı bir şey olabilir."

D.D. gözlerini kapadı. Ama tabii ya. Boston Emniyeti ilk cinayetin ayrıntılarını basından uzak tutmayı başarmıştı. Şanslarının asla iki kez bu kadar yaver gitmeyeceğini bilmesi gerekirdi.

Tek gözüyle bakarak, "Sakıncası yoksa söyler misiniz, *Herald*'da ne yazıyordu?" diye sordu. "Daha doğrusu, ön sayfanın tamamını hangi ayrıntılar süslüyordu?"

Coakley, D.D.'ye şefkat dolu bir ifadeyle baktı. "Makale, iki kurban olduğunu iddia ediyor. Katilin onları, bir çeşit ne yaptığını bilmeyen bir sevgili gibi, kendi yataklarında katlettiğini ve geride komodinlerin üzerinde bir gül bıraktığını söylüyor."

"Başka?"

"Yani diri diri derilerinin yüzüldüğü dışında mı?"

"Diri diri değil!" D.D. karşılık vermemesi gerektiğini fark etti ama iş işten geçmişti. Diğer taraftan, Coakley gazeteci değil, cenaze evi müdürüydü. "Durun. Laf aramızda, bunu benden duymadınız. Ancak deri yüzme işlemi, kurbanlar öldükten sonra gerçekleşti. Burada bulunmamın sebeplerinden biri de bu. Fazla ayrıntıya inemem ama katil... Sadece şu kadarını söyleyeyim, katilin, kurbanlarıyla geçirdiği vaktin büyük çoğunluğu ölüm sonrasında. Sanki öldürme kısmının hiçbir önemi yokmuş gibi. Sanki asıl istediği, bir cesetmiş gibi."

Coakley, “Ölüsevicilik?” diye mırıldandı.

D.D., “Cinsel saldırı izi yok,” dedi. Battı balık yan gider.

“Sizin de aklınıza cenaze evi müdürleri geldi. Çünkü açıkça görölüyor ki hayatlarını tahnit yaparak geçiren insanlar cesetlere karşı sağlıksız bir ilgi duyuyorlar.” Coakley bunları sakince söyledi.

D.D. içtenlikle kızardı.

D.D., “Biliyorum,” dedi. “Tıpkı hayatlarını cinayet soruşturarak geçiren insanların şiddete karşı sağlıksız bir ilgi duymaları gerektiği gibi.”

“En azından birbirimizi anlıyoruz.”

“Evet.”

“İyi bir cenaze evi müdürü olmak için ne gerekir biliyor musunuz, Dedektif Warren?”

“Muhtemelen hayır.”

“Şefkat. Empati. Sabır. Evet, işimin bir parçası da bir cesedi defin için hazırlamak. Bu, yıllarca süren teknik eğitimin yanı sıra, dürüst olmak gerekirse, sanat da gerektiren bir işlem. İyi tahnitçiler, formaldehit oranı ve en gerçekçi fondöten makyajı konularında fikir sahibidir. Ama biz kuramsal çalışmıyoruz. Bizim hedefimiz, bir aile için üzücü, kahredici ve çoğunlukla da korkutucu olan bir şeyi alıp onu duygusal rahatlamaya dönüştürmek. Her gün, en hassas anındaki insanlarla uğraşıyorum. Bazıları ağlamaya yatkın. Ama bazıları da öfkelenmeye yatkın. Benim işim, bu insanların her birinin elinden tutup yas sürecinin başlangıç aşamasını atlattıklarında onlara nazikçe yol göstermek. Bunu yaparken de bol bol şefkat, empati ve sabır gerekiyor. Şimdi, cesetlerle olan rahatlık seviyemi bir kenara koyarsak, sizce ben bir katil miyim?”

D.D. tekrar kızardı. "Hayır."

"Teşekkür ederim."

"Ama..."

Daniel Coakley'nin kaşları kalktı. İlk defa, cenaze evi müdürü hem şaşırmış hem de sinirlenmenin eşiğinde göründü. "Ama ne?"

"Anlattığınız özellikler. Onlar iyi bir cenaze evi müdürü olmak için gerekenler. Belki ben kötü bir cenaze evi müdürü arıyorumdur."

Coakley kaşlarını çatarak ona baktı. Aniden, "Ya da," dedi, "başarısız olmuş bir cenaze evi müdürü. Çok sık olduğunu söyleyemem ama arada sırada bu iş için gerekli olan... kişiler arası iletişim becerilerinden bariz bir şekilde yoksun bazı çıraklarım oldu."

"Ne yaptınız?"

"Anlaşmayı feshettim."

"Elinizde kayıtlar var mı?"

"Lütfen. Aklıma böyle olan sadece bir kişi geliyor. Kaldı ki en son duyduğuma göre, o da aşçılık okuluna geçmişti ve oldukça başarılıydı. Soruşturmanızın kapsamını göz önünde bulundurduğumuzda bence cenaze evinden cenaze evine dolaşmak yerine soruşturmanın kapsamını genişletmenizde fayda var."

"Ne öneriyorsunuz?"

"Cenaze evi okulları. Boston'da iki tane var. Başarısız olan öğrencilerin isimlerini sizinle paylaşmak isteyip istemeyeceklerine bir bakın. Ben de sağa sola sorup soruşturabilirim. Bizim sektörde herkes birbirine yakındır. Eğer hakkında bilgi edinmek istediğiniz özel bir isim ya da siz artık ne diyorsanız -şüpheli biri- olursa muhtemelen birkaç yeri arayabilirim."

“Teşekkür ederim.”

D.D. ayağa kalkarken Coakley usulca, “Bizler gulyabani değiliz,” dedi.

“Öyle bir şey demek istemedim.”

“Ama zaman zaman gulyabanimsi özellikler taşıyanları da çekmiyor değiliz.”

D.D., “Hayatımın hikâyesi,” dedi.

Belli belirsiz gülümseyen Coakley sessizce ama kararlılıkla D.D.’ye kapıya kadar eşlik etti.

On Birinci Bölüm

Üvey babamla geçirdiğim tüm zaman boyunca yalnızca bir defa büyük bir tartışma yaşadık: ablamın mektuplarını keşfettiği gün.

Zar zor okunan mektup tomarı elinde, “Aptallık etme!” diye gürlemişti bana. “Bundan elde edebileceğin hiçbir şey yok. Aksine her şeyi kaybedebilirsin.”

“O, benim ablam.”

“Sana makasla saldırdı. Ayrıca hâlâ son bir iki hedefinden daha şanslısın. Bana, cevap yazmadığını söyle.”

Sustum.

Dudaklarını birbirine bastırdı. Sert yüzünden memnuniyetsizlik yayılıyordu. Sonra aniden iç geçirdi. Kâğıt tomarını masamın üstüne koydu, pembe fırırlı yatağıma doğru yürüyüp yavaşça oturdu. O zamanlar altmış beş yaşındaydı. Muhtemelen bu iş için fazla yaşlı olduğunu düşünen, ince, kır saçlı bir genetikçi.

Bana bakmadan, “İki çeşit aile olduğunu hatırlıyorsun,” dedi.

Başımila onayladım. Bu, çoğu evlatlık çocuğun yürüdüğü bir yoldu. İki çeşit aile vardır: doğuştan olan ve sonradan oluşturulan.

Öz aileler doğuştan olanlardır. Evlatlık ailelerse sonradan oluşturulanlardır. Bu noktada, çoğu evlat edinen anne ve baba, sonradan oluşturulan bir ailede yer almanın ne kadar iyi olduğu hakkında coşkulu bir konuşmaya girerler: Diğer çocuklar da anne babalarını, kardeşlerini, vesaire, vesaire seçebilmek için neler vermezlerdi. Bak, ne kadar şanslısın!

Üvey babam, gelişim yıllarımda bana bu konuda pek çok kitap okumuştur. *Kalbimin Çocuğu. Bir-İki-Üç-Aile!* Ancak babam kendi kanından biri olsaydım da beni yine bu kadar seveceğini söylediğinde ona inanmak için geçerli bir sebebim vardı: kendi öz çocuğu yoktu. Karısı da yoktu. Dr. Adolfus Glen benimle karşılaştığı güne kadar halinden son derece memnun bir bekâr olmasının yanı sıra yalnızlığı da oldukça seven biriydi. Duygularını gösteren bir baba değildi. Ama beni sevdiğinden bir an bile kuşku duymadım. Daha çocukken, nadir görülen dürüstlüğünü, sessiz ağırbaşlılığını fark ettim. Beni gerçekten seviyordu. Ve onun gibi bir adam için bu, her şey demekti.

O gün, “Onu seçmek zorunda değilsin,” dedi. “Shana senin doğuştan olan ailen olabilir ama oldukça geçerli sebeplerden dolayı senden alındığını da unutma. Eğer bu mektubu yazan, baban olsaydı yine de okur muydun?”

“Bu, aynı şey değil!”

“Neden? İki de katil.”

“O daha küçücük bir kızdı...”

“Ama psikopat bir yetişkin oldu. Kaç kişiyi öldürdü? Üç, dört, beş. Sordun mu?”

“Belki yaptıkları, kim olduğu... Belki onun suçu değildi.”

Bana gözlerini ayırmadan baktı. “Eğer babanın doymak bil-

mez şiddet iştahına maruz kalmasaydı mı demek istiyorsun? Sen bir dolabın içinde saklanırken, her gece babanın ahlaksızlığına tanıklık etmeseydi mi demek istiyorsun?”

“Bir çocuğun hayatındaki ilk beş yıl en önemli dönemdir,” diye fısıldadım. Lisans programımı daha yeni bitirmiştım. “Ben o evde sadece bir yıl kaldım. O ise dört. Yani kilit gelişim safhasının büyük bölümü...”

“Kalıtım ve çevre ikilemi. Sen şefkatli bir yuvaya kavuşurken ablan koruyucu aile sisteminde kaldı. Sen Boston’daki en prestijli tıp fakültelerinden birine gitmişken ablan sonsuza kadar hayat okuluna zincirlenmiş olarak kalacak.”

“Bu zalimce.”

“Kendine yalan söylüyorsun, Adeline. Bunun kalıtım ve çevre ikilemiyle hiçbir ilgisi yok. Bu, sadece hayatta kalma suçluluğu. Bu kadar basit.”

“O benim ablam...”

“Ablan, sen de dahil başkalarına karşı sayısız şiddet eylemlerinde bulunmuş biri. Adeline, bana Shana’yı aile olarak seçmek için tek bir geçerli sebep söyle. Tek bir geçerli sebep söylersen, bu konuyu kapatacağım.”

İsyan edercesine dudaklarımı birleştirdim, başımı diğer tarafa çevirdim. “Çünkü,” diye mırıldandım.

Babam ellerini iki yana açtı. “Tanrı beni ukala üniversite öğrencilerinden korusun. Söyle bana, ona para gönderdin mi?”

Sessizlik. Babam bir kez daha iç geçirdi.

“İstedi, değil mi? Neden istemesin ki? O, kendi çıkarları için insanları kontrol etmede usta biri. Sen de kolay bir hedefsin. Sen büyük bir evde yaşıyorsun. O ise hapishanede çürüyor.”

“O, benim ablam. Ben de onun kız kardeşiyim ve kız kardeşler birbirlerine yardım ederler.”

“Güzel duygular. O mu yazdı?”

“Ben saf değilim!”

“Pekâlâ. Ona para göndermeyi bırak. Bakalım o zaman da mektup gönderecek mi?”

“Beni tanımak istiyor.”

“Ya sen?” Babamın sesinde ilk defa kuşku hissettim.

“Ben... merak ediyorum. Babamın alçak bir adam olduğunu ikimiz de biliyoruz.” Kendimi, *“Hasta ve sapkın Harry Day’in tek istediği, güzel bir kadın bulmaktı. Onu yakalamak, bıçaklamak, vurmak, doğramaktı amacı. Ona da en çok onu sevdiğini söyledi. Sonra diğerleriyle birlikte gömdü onun da kemiklerini,”* derken duydum.

Bu şiiri ilk defa ortaokulda duymuştum. Ama bunu üvey babama hiç söylememiştim. Çünkü acı bazen bilmektir. Bazen de bu bilgiyi seni seven ama elinden bir şey gelmeyen biriyle paylaşmaktır.

Babamın omuzları düştü. Kahverengi gözleri kibardı. “Doğru.”

“Ablam da öyle. Öyle değil mi? Bir katiller ailesinden geliyorum.”

Ciddi bir sesle, “Evet,” dedi. “Bu, senin gen havuzun.”

“Ayrıca ne düşünmek istersek isteyelim kalıtım, psikolojik davranışların belirlenmesinde büyük rol oynuyor. Tek başına sevgi, dünyayı değiştiremez.”

“Bu kadar olumsuz olmak için daha çok gençsin, yavrum.”

“Katil olduğumu sanmıyorum,” diye devam ettim.

“Şükürler olsun.”

“Ama bence bilmediklerimi öğrenmeli, hatırlayamadıklarımı araştırmalıyım. Çünkü öz ailem benim mirasım. Ayrıca sen hep bana inkârla bir yere varılamaz derdin. Yüzleş, tahlil et, iyice öğren. Tavsiye ettiğin bu değil mi?”

“Tavsiye ettiklerim arasında ihtiyat da vardı sanıyorum. Unutma, acının pek çok türü var, Adeline. Ve aile...” ablamın elle yazdığı mektupları gösterdi, “...herhangi bir aile, ama özellikle de *senin* ailen, acı çektirme konusunda doğal bir yeteneğe sahip. Harry Day’le ilgili hazırlanan dosyayı okuduysan, o fotoğraflara gerçekten baktıysan o zaman bunu sen de en az benim kadar iyi biliyorsundur.”

Ablamın gönderdiği mektuplara bakarak, “Biraz mektuplaşıyoruz, hepsi o kadar,” dedim. “Ayda bir falan, mektup arkadaşları gibi. Bir şey olmayacak.”

“Sadece mektupla kalmayacak. Er ya da geç ablan seni görmek isteyecek. Ve sen de gideceksin, Adeline. Tam da böyle zamanlarda acıyı hissedebilmeni diliyorum. Çünkü belki o zaman kendini koruma adına daha iyi içgüdülere sahip olurdun.”

“Her şey yolunda gidecek, baba. Güven bana, ben ne yaptığımı biliyorum.”

Sonra yüzümü çevirmiştim. Konuşma bitmişti. Sonuca varılmıştı. Kararlılığım artmıştı.

Ve belki direnebilirdim. Belki mektupların ötesine geçmeye bilirdim. Fakat o sıralar babam öldü. Sonradan oluşan ailem dağılmıştı. Dünyada tek başıma kalmıştım. Acıyı hissedemesem de yalnızlığın sızısını gayet iyi hissediyordum.

Altı ay sonra, Massachusetts Cezaevi’ne ilk ziyaretimi gerçekleştirip, ablamın karşısına oturdum. Sonradan anladım ki üvey

babam her zamanki gibi yine haklı çıkmıştı: Ablamın acı çektiirme konusunda, doğuştan gelen çok özel bir yeteneği vardı.

Shana'nın olayının haberini aldıktan sonra o günkü bütün programımı iptal etmişim. O nedenle, ofisime gidip Çavuş Dedektif D.D. Warren'ı kapalı kapımın önünde dikilirken gördüğümde çok şaşırmışım.

Asansörden indim. Elimde ofisimin anahtarı, bir an duraksadım. Korkuyla ürperdiğimi hissettim. Dedektifin üzerindeki koyu renk pantolon, krem rengi kazak, görev başındaki bir kadına işaret ediyordu. Son zamanlarda Boston'da meydana gelen iki cinayetle ilgili sabah gazetesindeki ayrıntılı makaleyi düşününce, kendi ailemin geçmişi...

Sonra Dedektif Warren'ın ayakta duruş şeklini, daha doğrusu ahşap kaplama duvara yaslanışını, incelikle oyulmuş korkunç bir acı maskesini andıran solgun yüzünü fark ettim.

Ona doğru ilerleyerek dikkatlice, "İyi misiniz?" diye sordum.

"Buradayım, değil mi? Siz ne düşünüyorsunuz?" Ses tonu sertti. Sol kolunu, korumak istercesine gövdesine bitişik tutuyordu. Dedektifin kötü bir gece ve daha da kötü bir sabah geçirdiğini tahmin ettim. En iyi savunmanın saldırı olduğunu düşünürsek, anlaşılan D.D. Warren olabildiğince saldırgan olmaya karar vermişti.

Önünde dururken mümkün olduğunca duygularımı belli etmeden konuştum. "Ben mi karıştırıyorum? Randevumuz olduğunu hatırlamıyorum..."

"Buradan geçiyordum. Şansımı deneyip, müsait misiniz diye bir bakayım dedim."

“Anlıyorum. Çok beklediniz mi?”

“Hayır. Ben de az önce geldim. Pencereerde ışık görmeyince talihime küsüp geri dönecektim. Ama sonra asansörün sesini duydum ve işte buradasınız.”

Tekrar başımı salladım. Anahtarı kilide sokup çevirdikten sonra ofisimin kapısını açtım. Kısa süreli bir değerlendirmeden – teslimiyet?– sonra, “Lütfen, içeri gelin,” dedim.

“Teşekkür ederim.”

“Çay, kahve, su?”

“Kahve. Zahmet olmazsa tabii.”

“Haber vermeden ofisime geldiniz. Zahmetini düşünmek için biraz geç.”

Ben ışıkları yakar, ceketimi asar, çantamı bir kenara koyarken D.D. de sonunda gülümseyip peşimden çift odalı ofisime girdi.

“Sekreteriniz nerede?”

“Bugün izin verdim.”

“Normalde çarşambaları çalışmaz mısınız?”

“Acil bir durum çıktı.”

Ben kahveyi demlerken D.D. başını salladı. Odanın içinde gezinip duvarda asılı duran, çerçevelenmiş diplomaları inceledi. Benim alanıma açılan iç kapıyı açtım. D.D. sert arkalıklı sandalyeye oturdu, istemeden de olsa usulca iç geçirdi. Sol eli titriyordu. Sızı, yorgunluk, emin olmak zordu ama dedektifin kolay kolay pes etmeyen kadınlardan olduğu kanısındaydım. Benim hizmetimden yararlanmak istemesi aslında şu anki fiziksel acı seviyesine dair bir fikir veriyordu.

“Sigorta için,” diye bilgilendirdim, “bu görüşmemizi resmi bir seans olarak saymak zorunda kalacağım.”

“Tamam.” Sonra, “Bu ne anlama geliyor?”

Gülümsedim, masamın arkasında, her zamanki koltuğuma oturdum. “Bu, daha iki gün önce saçmalıktan bahsetmekle suçladığınız bir ağrı yönetimi uzmanının ofisine haber vermeden gelmenizin gerçek sebebini anlatmanız için bir saatiniz var anlamına geliyor.”

D.D., “Şahsınızı kastederek söylememiştim,” diye belli belirsiz itiraz etti. “Sadece, şey... bilirsiniz, yaklaşım. Melvin’e isim koymak. Hadi ama, gerçekten acı çekiyorum. Bir isim bunu nasıl değiştirir ki?”

“Hadi bulalım. Söyleyin bakalım. Şu anki ağrınıza birle on arasında kaç verirdiniz?”

“On iki!”

“Anlıyorum. Peki, ne kadar zamandır bu şekilde hissediyorsunuz?”

“Bu sabahtan beri. Giyinirken biraz sinirlendim. Muhtemelen usulca çekmek gerekirken biraz sert asıldım. O zamandan beri de Melvin’in dumanı tepesinden çıkıyor.”

“Pekâlâ.” Not aldım. “Sabah saat kaçta?”

“Onda.”

Saatime baktım. Saat şu an ikiydi. “Öyleyse son dört saattir acı çekiyorsunuz. Ne gibi müdahaleler denediniz?”

D.D. bana boş bir ifadeyle baktı.

“Peki, ağrı kesiciler? Reçetesiz satılan ibuprofen? Reçeteli ilaçlar? Herhangi birini yuttunuz mu?”

“Hayır.”

Bir not daha aldım. Son görüşmemize dayanarak, çok da şaşırđığım söylenemezdi.

Sonra, “Buz?” diye sordum.

“Eve uğramadım,” diye mırıldandı.

“Ya ağrı kesici lokal merhem? Biofreeze, İcy Hot? İki ürünün de dışarıdayken kullanım amacıyla krem ya da jel olarak satıldığını sanıyorum.”

Kıpkırmızı kesilip başını diğer tarafa çevirdi. “Sürmesi zor. Ayrıca biliyorsunuz... kokuyor. Kıyafetimle gitmiyor.”

“Kesinlikle,” diye onu rahatlattım, “kıyafeti feda etmeyelim.”
Tekrar kızardı.

“Peki ya ilaç içermeyen müdahaleler? Melvin’le konuşmayı denediniz mi?”

“Ona birkaç kez sövdüm. Bu, sohbet sayılır mı peki?”

“Bilmem. Sayılır mı?”

Dedektif çarpık şekilde gülümsedi. “Kocama sorsak benim adıma bu soruya muhtemelen evet, derdi.”

Kalemimi bırakıp soğukkanlılıkla hastama baktım. “Özetlemek gerekirse, inanılmaz bir acı çekiyorsunuz. Ama buza, yangı önleyici ilaçlara, ağrı kesicilere, lokal merhemlere ve anlamlı bir sohbete hayır dediniz. Pekâlâ. Peki, sonuçlarından memnun musunuz?”

D.D.’nin çenesi yukarı kalktı, gözlerine sonunda fer geldi. Hararetle bir şekilde: “Ve işte, beklenen psikiyatrist konuşması. ‘Peki, sonuçlarından memnun musunuz?’ Belli ki memnun değilim. Yoksa şu an burada olur muydum? Kendimi sanki kolum yarıyormuş, hayatım sona ermiş ve kariyerime bir daha asla geri dönemeyecek, çocuğumu kucağıma alamayacak ya da kocama sarılamayacakmışım gibi hissediyorum. Bu berbat. Melvin... berbat,” diye karşılık verdi.

“Siz de bu yüzden buraya geldiniz. Çünkü hayatınız berbat

ve dürüst olmak gerekirse, hissettiğiniz ağrıyı paylaşabileceğiniz birine ihtiyacınız var. Nasıl gidiyorum, Dedektif Warren? Dışarı atmak varken neden içinize atasınız ki?”

“Kafamın içinde dolaşmayı bırakın!”

“Kusura bakmayın ama ben bir psikiyatristim. Hastalarımın kafasına girmek en iyi yaptığım iştir. Şimdi, bağırmaya devam etmek mi yoksa sızının biraz hafiflemesini mi istersiniz?”

D.D. bana baktı. Güçlkle nefes alıyordu. Gergindi. Öfkeliydi. Ama aynı zamanda da acı çekiyordu. Gerçekten acı çekiyordu. Öne doğru eğilerek, daha kibar bir şekilde şöyle dedim:

“D.D., en acı verici yaralanmalardan birini yaşadınız. Tendonunuz kemikten bir parça kopardı. Ve bu kırığın düzelmesi için kolunuzu dinlendirmenize izin verilmediği gibi bir de onu her Allah’ın günü hareket ettirmeniz gerekiyor. Zira eminim doktorlarınız açıklamıştır, hareketsizlik, donmuş omza ve uzun süreli fiziksel sakatlanmaya yol açabilir. Kırık olan üst kolunuzu her gün fizik tedavi egzersizlerine maruz bırakıyor, gömlek kollarından geçiriyor, araba kapılarıyla boğuşuyor ve ani, dayanılmaz ağırlara sebep olan, bütün gün boyunca düzinelerce başka ufak, bilinçsiz hareketler yapıyorsunuz. Çavuş Dedektif D.D. Warren’ın hayatının bir gününe hoş geldiniz. Canınız yanıyor ve canınızın yanmasından nefret ediyorsunuz. Daha da kötüsü, kendinizi çaresiz hissediyorsunuz. Bu da sizi umutsuzluğa sürüklüyor ve siz bu iki duyguya da alışık olmayan bir kadınsınız.”

D.D. tek kelime etmeden, ifadesiz bir yüzle bana öylece bakmayı sürdürdü.

Çabucak, “Psikiyatristlere güvenmiyorsunuz,” diye devam etti. “Beni sevdiğinizden bile emin değilsiniz. Yine de ağrınız

için bugün başvurabileceğiniz onca müdahalenin içinden yalnızca benim kapımda belirlemeyi seçtiniz. Muhakkak bunun sizin için bir anlamı olmalı.”

Evet anlamında başını hafifçe salladı.

“Pekâlâ, bunun üzerine koyalım o zaman. Bugünkü fizik tedavi egzersizlerinizi yaptınız mı?”

“Henüz değil.”

“Sanırım iyileşme sürecinin bu aşamasında sadece sarkaç egzersizleri yapabiliyorsunuz?”

“Yaralanmalar ve fizik tedaviyle ilgili oldukça bilgilisiniz.”

“Evet, öyleyim. Şimdi de sizinkini görmek istiyorum. On beş sarkaç egzersizi. Lütfen başlayın.”

D.D.’nin yüzü soldu. Çenesi titredi. Sonra bunu fark edip kararlı bir ifade takındı. “Hayır... teşekkür ederim.”

“Evet, lütfen.”

“Bakın, ağrım zaten on ikide. Bana fizik tedavi yaptırırsanız işim bitti demektir. Hem arabayı kullanamam hem de muhtemelen kiliminizin üzerine kusarım.”

“Anlıyorum. Fizik tedavi sizin için son derece acı verici. Ağrıyla başlıyorsunuz ve dayanılmaz bir ıstırapla bitiriyorsunuz.”

“Bunu diyen de acıyı hissedemeyen bir kadın.”

“Doğru. Kolum kırılrsa bile sarkaç egzersizleri yapabilirim. Aslına bakarsanız, kolum kırılrsa perende bile atabilirim. Kemiklerimin geri kalanını, vücudumdaki eklemleri ve kasları tahrip eder ama bunları yaparken hiçbir sorun yokmuş gibi görünebilirim.”

Dedektif sessiz kaldı.

Usulca, “Acı iyidir,” dedim. “Acı, vücudunuzun sizi zarar görmekten korumak için kullandığı başlıca tekniktir. Bunu şu an

anlayamazsınız. Ağrınıza kıızıyorsunuz. Ya ona bağıyorsunuz ya da onu büsbütün görmezden geliyorsunuz. Bunun karşılığında ağrınız da daha yüksek sesle homurdanıyor çünkü sizin ilginize *ih-tiyaç duyuyor*. Daha fazla zarar görmenize engel olmak için yapması gerekeni yapıyor. Belki de sesini yükselttiği için Melvin'e sövmek yerine sizin adınıza harcadığı çabalar için ona teşekkür edebilirsiniz. Ona, yapmaya çalıştığı şeyi anladığınızı, fakat önümüzdeki on, on beş ya da yirmi dakika boyunca kolunuzu ve omzunuzu hareket ettirmek zorunda olduğunuzu anlaması gerektiğini söyleyin. Kısa vadede yaranızı iltihaplandırırsa bile uzun vadede iyileşmeniz için egzersizlerinizin gerekli olduğunu belirtin. Onunla konuşun. Sadece küfretmeyin.”

“Şimdi, bakın, işte yine saçmalık gibi gelmeye başlıyor.”

“Şöyle düşünün: On yıl önce, büyük sporcular ve ağır eşikleriyle ilgili bir araştırma yapıldı. Bunlar fiziksel açıdan sürekli olarak neredeyse insanlık dışı seviyelerde performans gösteren ve bunun gerektirdiği antrenman programlarını uygulayan insanlardı. Bu araştırmanın dayandığı başlıca kuram, bu sporcuların sıradan insanlardan muhtemelen daha yüksek ağır eşiğine sahip olduklarıydı. Dolayısıyla da vücutlarının sınırlarını çok daha uç noktalara kadar zorlayabiliyorlardı. Ne var ki araştırmacıların tahmin ettiğinin tersi bir sonuç çıktı. Aslında sporcuların çoğunun, kontrol grubuna kıyasla daha aktif bir merkezi sinir sistemine sahip olduğu ve ağır farkındalıklarının da normalden önemli ölçüde daha yüksek olduğu belirlendi. Sporcular, şiddetli vücut ağrılarının farkında olmalarının aslında yüksek seviyelerdeki performanslarına yardım ettiğine inandıklarını söylediler. Başarının, fiziksel sınırların ya da sakatlanmaların farkında olmayarak değil, sınırları kabullenip

kendi vücutlarıyla birlikte çalışarak geldiğini belirttiler. Zihin, maddeden üstündür düsturundan ziyade performanslarının sürekli farkında olmalarını, değişiklikler yapmalarını ve geliştirmelerini sağlayan bir zihin-beden bağlantısı. Mantıklı geliyor mu?"

D.D. kaşlarını çatarak, "Sanırım," dedi.

"Benim burada savunduğum da bu: Ağrınızı görmezden gelmeyin. Hissedin, kabullenin, sonra da sınırlarınızı zorlamak için kendi vücudunuzla işbirliği yapın. Ağrınıza isim vermek... Bu, ağrınızı tespit edip ona odaklanmanıza yardımcı olmak için bir araç, hepsi bu. Eğer ağrınıza Melvin demek kendinizi aptal hissettiriyorsa, demeyin. Ona ya Ağrı deyin ya da hiçbir isim vermeyin. Ama ağrı eşiğinizi kabul edin. Sakatlığınızı düşünün. Sonra da yapmanız gerekeni yapmak için vücudunuzla işbirliği yapın. Ki bu da bence on beş sarkaç egzersizi." Masamın önündeki boş alanı gösterdim. "Lütfen. Buyurun."

D.D. dudaklarını yine birbirine bastırdı. Bir an, yapmayacak sandım. Daha önce söyledikleri abartılı değildi. Fizik tedavi seanslarını acıdan kusarak sonlandıran hastalar görmüştüm. Mesele sadece kırık bir kolu hareket ettirmeye çalışmak değildi. Kırığın etrafındaki sinirlerin iltihaplandığını da dikkate almak gerekiyordu... Kopma kırığı en acı verici sakatlanmalardan biriydi. Ya da bana öyle söylenmişti.

Şimdi Dedektif Warren yavaşça sandalyesinin ucuna doğru hareket etti. Belinden öne doğru eğilerek, fizik tedavicilerin dediğiince tıpkı bir filin hortumu gibi, sol kolunu dümdüz aşağıya saldı. Bu basit hareket dahi dedektifin acıdan anında inlemesine sebep oldu. Nefes aldı, verdi. Üstdudağında ter damlaları tomurcuklanmaya başlamıştı bile.

“Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?” diye sordum.

Kaba bir şekilde, “Böyle mi tatmin oluyorsunuz?” diye karşılık verdi. “Acı hissedemiyor, o nedenle de başkalarınınkinden mi nasipleniyorsunuz?”

“Dedektif, bir ile on arasında, ağrınıza puan verin.”

“On dört!”

“Küfredin.”

“Efendim?”

“Beni duydunuz. Şimdiye kadar başlıca başa çıkma stratejiniz karşı tarafa saldırmak oldu. O yüzden yapın. Bana bağırın. Bana sürtük, sapık ya da parazit deyin. Siz orada fiziksel acı dalgalarında boğulurken daha önce bir kâğıt kesığının acısını bile hissetmemiş olan ben burada oturuyorum. Öfke, D.D. Gönlünüzce bağırıp çağırın. Hiçbiri daha önce duymadığım bir şey olmayacak.”

Bağırıp çağırdı da. Küfretti, sinirlendi, bağırdı, esip gürledi. Birkaç dakika bu şekilde devam etmesine izin verdim. Bu esnada sol kolunu yavaş ama emin adımlarla, adeta sallanan bir sarkaç gibi, küçük dairesel hareketlerle sallamaya başlamıştı. Alnı ter içinde kalmıştı. Arada küfürler savuruyor, kırık kolu kendi protestosunu yaparken soluk soluğa kalıyordu.

“Durun,” dedim.

“Ne?” Bana bakmak için başını bile kaldırmadı. Bakışları kilimin üstündeki bir noktaya kilitlenmiş, kendini zorlamasının verdiği stresten dolayı neredeyse gözlerinin feri kaçmıştı.

“Bir ile on arasında, ağrınıza bir puan verin.”

“Ne demek istiyorsunuz? Daha şimdi on iki sarkaç egzersizi yaptım. Kahrolası on beş. Ya da on sekiz. Belki de yirmi! *Benim ne istiyorsunuz siz?*”

“Bu durumda, küfretmek işinize yaradı mı?”

“Ne?” Başını kaldırıp baktı. Yüzü kül gibiydi. Kafası karışmıştı.

Soğukkanlılıkla devam ettim: “Son iki dakikadır acınızı dış-sallaştırıp öfkenizi boşalttınız. Kendinizi daha iyi hissediyor musunuz? Bu başa çıkma stratejisi işinize yaradı mı?”

“Tabii ki hayır! Fizik tedavi egzersizleri yapıyorum ve ikimiz de biliyoruz ki fizik tedavi eşittir ıstırap. Tabii ki bir...”

“Durun.”

Açılan ağzı kapandı. Bana öfkeyle baktı.

“Şimdi, kolunuzu ters yönde sallamanızı istiyorum. Yapmanız gereken de bu zaten, değil mi? Lütfen yönü terse çevirin. Ayrıca bağırmak yerine bu kez benimle birlikte nefes alıp vermenizi istiyorum. Yediye kadar nefes alacağız, üçe kadar tutacağız, sonra da vereceğiz. Lütfen başlayın...”

Küfretti. Elimi uzattım.

“Dedektif Warren, bana gelen sizdiniz, unuttunuz mu? Ayrıca görüşmemizin sona ermesine daha kırk dakika var.”

Bana isyankâr bir şekilde bakmayı sürdürdü. Alnından terler akıyordu. Sonra yavaş ama emin adımlarla, buyruğuma uyarak nefes aldı.

Çabucak, “Şimdi,” dedim, “söylediklerimi tekrar etmenizi istiyorum: Teşekkür ederim, Melvin.”

“Kahrolası Melvin!”

“Teşekkür ederim, Melvin,” diye devam ettim. “Bunun acı verdiğini biliyorum. Bana, bunun ne kadar acı verdiğini söyleyerek işini yaptığını biliyorum. Seni anlıyorum, Melvin. Ayrıca omzumu korumama yardım etmeye çalıştığın için minnettarım.”

D.D. kendi kendine homurdandı. Bazı kelimelerin övgü dolu sözler olmadığı aşikârı. Sonra dişlerinin arasından:

“Pekâlâ, Melvin. Bu durumun ne kadar berbat olduğunu bana bildirdiğin için teşekkür ederim. Ama doktorlar bu egzersizi yapmam gerektiğini söylediler. Tekrar hareketlilik kazanmamda bana yardım edecek. O nedenle, ikimiz de bu durumun ne kadar boktan olduğu konusunda hemfikir olsak da lütfen bana yardım et. Bu işte birlikteyiz, değil mi? Bunu atlatmalıyım, Melvin. Koluma ihtiyacım var. Senin de koluma ihtiyacın var. Öyle değil mi?”

D.D.’ye otuza kadar saydırdım. Sonra ikinci kez kolunu diğer tarafa doğru çevirmesini ve yine otuza kadar saymasını söyledim. Egzersizi birkaç tur yaptık. Sakin bir sesle konuştum. Nefes alıp verirken talimatlar verdim, söyleyebileceği övgü dolu sözler önerdim. Nefes alıp vermekte zorlanana kadar dediklerimi yaptı, sonra:

Onun yerine, “Teşekkür ederim, Melvin,” dedim. “Yardımların için, vücudumla ilgilendiğin için teşekkür ederim. Artık işimiz bitti ve ikimiz de dinlenebiliriz. İyi iş çıkardın.”

Konuşmayı bıraktım. Bir saniye sonra, D.D. belinden doğrularak tekrar dik oturdu. Ne olduğunu anlamamışa benziyordu.

“Başka sarkaç egzersizi yok mu?”

“Hayır, yok. Şimdi, bir ile on arasında, ağrınızı puanlayın lütfen.”

Bakışlarını bana dikti. Birkaç kez gözlerini kırptırdı. “Canım yanıyor.”

Ben sessizliğimi korudum.

Sonunda, “Sekiz,” dedi. “Sekiz veriyorum.”

“Normalde egzersizlerden sonra böyle mi hissedersiniz?”

“Hayır. Şu an yerde dertop olmam gerekirdi. Cenin pozisyo-

nunda.” Kaşlarını çattı, sağ parmaklarıyla alnına dokundu. Yavan bir sesle, “Anlamıyorum,” dedi.

Omuz silktim. “Ağrınızı dışsallaştırıyor, onu öfkeye çeviriyordunuz. Bunun sizin için kendinizi çok daha rahat hissetmenizi sağlayan bir duygu olduğunu tahmin ediyorum. Sonra bu öfkeyi dışa vuruyorsunuz. Bu noktada, kalp atışlarınız hızlanıyor, nefes alış verişleriniz kısıyor ve kan basıncınız birden yükseliyor. Dolayısıyla fiziksel acınız da artıyor. Bunun aksine, bense sizin kendi içinize bakmanızı sağlamaya çalışıyorum. Normal nefes alıp vermeye, kalp atışlarınızı yavaşlatmaya ve kan basıncınızı düşürmeye odaklanmanızı istiyorum. Böylelikle sinir sisteminiz rahatlayacak ve ağrı eşliğiniz yükselecektir. Doğum yapan kadınların ve yoga tutkunlarının asırlardır kullandığı derin nefes alma tekniklerini düşünün.”

D.D. gözlerini devirdi. “Ben normal doğum yaptım,” diye mırıldandı. “Nefes alma egzersizlerini hatırlıyorum. Ama doğum saatler süren bir olay. Buysa...”

Sakince, “Dahası,” diye devam ettim, “ağrınızla bir diyalog kurmanızı sağlayarak sizi kendi vücudunuzla yaşadığınız düşmanca ilişkinin ötesine geçirmeye çalışıyorum. Hissettiklerinizle yüzleşmek kabullenme, kabullenme de ilerleme sağlayacak. Özündeki, az önce de yaşadığınız gibi, Melvin’le konuştuğunuzda kendinizi daha iyi hissediyorsunuz. Ona hakaret ettiğinizde kendinizi daha kötü hissediyorsunuz.”

“Ama ben Melvin’den hoşlanmıyorum.”

“Bu, ona saygı gösteremeyeceğiniz, rolünü takdir edemeyeceğiniz anlamına mı geliyor?”

“Onun gitmesini istiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü o zayıf. Ben zayıflardan nefret ederim.”

Ellerimi kenetledim. “O zaman beni çok seviyor olmalısınız. Ben acı hissetmiyorum, dolayısıyla hiçbir zayıflığım olamaz.”

D.D. anında, “Bu, aynı şey değil,” dedi.

Bekledim.

“Demek istediğim, sırf acı hissedemiyor olmanız güçlü olduğunuz anlamına gelmez. Belki bu da onun kendi zayıf yönüdür. Üstesinden gelmeniz gereken hiçbir şey yok. Empati kurmak için hiçbir dayanağınız yok.”

Bekledim.

D.D. sinirli bir şekilde soluğunu boşalttı. “Ah, olamaz. Bana Melvin’in aslında iyi olduğunu söyletmeye çalışıyorsunuz. Acının da faydaları vardır, kişiliği güçlendirir, falan filan. Üstelik bunu yapmak için de ters psikoloji kullanıyorsunuz. Siz psikiyatristlerin yapmayacağı bir şey yok mu?”

İfadesiz bir şekilde, “Acı hissetmememin yanı sıra kalpsiz olduğumu da düşünüyorum,” dedim. “Ama gerçekten, Melvin’in bir değeri var mı?”

Dedektif dudaklarını büzdü. “Benim daha fazla zarar görmeme engel olmaya çalışıyor. Bunu anlıyorum.”

“Buna saygı gösterebilir misiniz?”

“Peki.”

“Ona daha az hakaret edebilir hatta arada belki minnet gösterebilir misiniz?”

“Bilmiyorum. Bana çiçek gönderecek mi?”

“Daha da iyisini yapacak. Omzunuza çığlık atmak yerine kulağınıza usulca fısıldayacak.”

“Sol kolum hâlâ ağrıyor.”

“Sol üst kolunuz hâlâ kırık.”

“Ama kendimi eskisi kadar...” D.D. durakladı, belli ki doğru sözcükleri arıyordu. “Kendimi eskisi kadar vahşi, eskisi kadar akıllımı yitirecekmiş gibi hissetmiyorum.”

“Kontrolün sizde olduğunu hissediyorsunuz.”

“Evet. İşte bu.”

“Aile Sistemleri modelinin bir savunucusu olarak, kendinizde rahatsızlık duyduğunuz parçanızla, *sürgünle* yüzleştiğinizi ve bunun sonucunda da gerçek *benliğinizin* bir kez daha merkeze gelip kontrolü ele aldığını söyleyebilirim.”

D.D. bana baktı. “Derin nefes almanın faydalı ve Melvin’le konuşmanın o kadar da kötü olmadığını söyleyeceğim. Yüzleş, kabullen, ilerle. Pekâlâ. Bir grup üstün sporcuda işe yaradıysa bende neden işe yaramasın?”

Gülümsedim, ellerimi açtım. “Kendinizle ilgilenmenin yanlış bir tarafı yok, D.D. Sizinki gibi bir işe ve aileye sahip bir kadın olarak, sık sık ilginizi başka yerlere vermeniz gerektiğini düşündüğünüzü tahmin ediyorum. Ama kendi ihtiyaçlarınızı da kabullenmekte bir sorun yok. Bilirsiniz, bir başkasının size çiçek almasını beklemek yerine kendi kahrolası omzunuza kendiniz buz tutun.”

D.D. sonunda güldü. Tam cepte telefonu çalarken ayağa kalktı. Numaraya baktıktan sonra hemen bana baktı.

“Bu önemli bir telefon. Sakıncası var mı?”

Dış ofisi işaret etti. Başımla izin verdiğimi belirttim. Kapı eşliğinden geçerken, konuşmaya başlamıştı bile. Odada dolaşarak dosya yığınlarını ve her yanı kaplayan evrakları karıştırdım. Ama aslında gizlice onu dinliyordum. Acı hissedemiyor olabilirdim ama merakım hâlâ yerindeydi.

“VICAP’te bir şey mi bulundu? Ciddi misin?” Dedektif, bekleme odasında heyecanlı heyecanlı konuşuyordu. “Birden fazla kurban, ölüm sonrası kesilen deri koleksiyonu... Kendi dolabında mı? Tanrım, bu iğrenç. Dur biraz. Adam artık hayatta değil de ne demek?”

Ürperdiğimi hissettim. Bakışlarım, masamın üzerinde hâlâ okunmayı bekleyen günlük gazeteye kaydı. Ön sayfada iki cinayet haberi vardı. Kurbanların derileri kendi yataklarında yüzülmüştü. İsmi vermek istemeyen bir dedektif daha önce hiç böyle bir şey görmediğini söylemişti. Ama ben görmüştüm. Eski olay yeri fotoğraflarında. Üstelik bu fotoğraflardaki katliamı yapan kişi çok daha usta biriydi. Çok daha kötü biri.

İnsan derisine duyduğu ihtiyacı, iki kızma birden aktarmış olan biri.

Kapı boşluğuna doğru ilerledim. Kendimi tutamamıştım. Orada öylece durup Dedektif D.D. Warren’ın hemen önünde, kısık mavi gözlerine bakarken onun gibi tecrübeli bir dedektifi bu kadar huzursuz edebilecek tek kişinin adını fısıldadım: “Harry Day.”

On İkinci Bölüm

D.D. görüşmeyi sonlandırdı. Ceptelefonunu ceketinin cebine geri koyarken bakışlarını doktorunun üzerinden bir an olsun ayırmadı.

D.D., “Bu ismi nereden biliyorsunuz?” diye sordu. Daha şimdiden şüphelenmişti.

“Benim öz babamdı.”

“Harry Day mi? Seri katil mi?”

“Öldüğünde bir yaşımdaydım. Adamı tanıdığımı söyleyemem. Daha ziyade yıllar içinde onunla ilgili bilgi topladım. Bugünkü gazeteyi ve pazartesi geceki cinayetle ilgili makaleyi gördüm, Dedektif Warren. Kendimi merak etmekten alıkoyamadım.”

D.D. ağrı uzmanım incelemeyi sürdürdü. Adeline iki odanın arasındaki kapı boşluğunda durmuş, her zamanki gibi sakın ve soğukkanlı görünüyordu. Uçuk kahverengi pantolon, ahududu rengi kaşmir boğazlı kazak. Bugün saldığı, omuzlarına düşen kahverengi saçları, neredeyse pahalı olduğı her halinden belli deri çizimleri kadar parlaktı. Zinde, başarılı ve bir dizi unvana sahip bu kadın, kırkında bile, kötü şöhretli bir seri katilin kızından çok bir

Ann Taylor mankenini andırıyordu.

D.D., “Biraz konuşalım,” dedi ve tekrar ofise doğru hareketlendi.

Doktor saatine baktı. “On dakikanız kaldı.”

“Benim süremde değil. Sizinkinde.”

Adeline omuz silkmekle yetindi. “Dürüst olmak gerekirse, dedektif, adını bilmem dışında size Harry Day’le ilgili anlatabileceğim çok az şey var.”

“Durun bakalım, doktor. Sizin uzmanlığınız varsa benim de var. Başlayalım mı?”

D.D. içerideki odayı işaret etti. Tekrar omuz silken Adeline önden, D.D. de arkasından ofise geçtiler. D.D. hızla düşünüyor, kafasındakileri toparlamaya çalışıyordu. İşlenen iki cinayetdeki törensel öğeler dikkate alındığında Şiddet Suçlularını Yakalama Programı’nda bir şeyler bulabileceklerine kanaat getirmişti. Ancak şu anki cinayetlerin, katili çoktan ölmüş olan kırk yıllık seri cinayetlerle eşleşmesi, işleri çözüme yaklaştırmaktan çok daha da karmaşık bir hale sokmuştu. Belki de ortada kopyacı bir katil vardı. Seri katiller, Tanrı bilir, bugünlerde çoğu film yıldızından daha geniş hayran kitleleri topluyorlardı. Psikopatları yüceltmeye adanan internet sitelerini ve sohbet odalarını düşününce her şey mümkündü.

Diğer taraftan, D.D.’nin yeni doktorunun, daha yalnızca iki kez gördüğü ağrı uzmanının, katilin adını kendiliğinden bilmesi hatta onunla arasında kişisel bir bağlantı olması... D.D.’nin kitabında bu, bir tesadüften ziyade ürkütücü bir durumdu.

Zonklayan kolunu ve omzunu koruyacak şekilde duvara yaslamış olan D.D. her zamanki yerine oturmak yerine Adeline’in karşısında ayakta kaldı.

D.D., “Bana babanızdan bahsedin,” dedi.

Adeline, “Dr. Adolfus Glen,” diye başladı.

D.D. gözlerini devirip anında elini kaldırdı. “Evet, evet, evet. Anladım. Üvey babanızı gerçek babanız olarak görüyorsunuz. Sizi büyüttü, sevdi, psikopatlığa gidebilecek bir hayattan kurtarmak da dahil bir evladın ihtiyaç duyabileceği her şeyi verdi.”

“Pekâlâ, hazır sözü açılmışken...”

“Bana Harry Day’dan bahsedin.”

Doktorun yüzündeki inatçı ifade kayboldu. İç geçirip arkasına yaslandı. Mutlu değildi ama belli ki kaderine teslim olmuştu. “Sadece okuduğum kadarını biliyorum. Harry’nin seri cinayetleri son bulduğunda ben daha bir bebektim. Bildiğim kadarıyla kurbanlarından biri olan genç bir garson kız elinden kurtulmayı başarmış. Karakola gitmiş. Polisler harekete geçip tutuklamaya gelene kadar Harry her iki bileğindeki kesikler yüzünden çoktan ölmüş. Annem zihinsel çöküntü yaşayıp bir akıl hastanesine yollanırken ablam ve ben çocuk hizmetlerine verilmişiz. Polisler sonraki altı hafta boyunca sistematik bir şekilde evin altını üstüne getirerek oturma odasının altında iki, Harry’nin arka taraftaki ahşap atölyesinin altında da altı ceset bulmuşlar. Harry marangozdu. Aletlere karşı bir düşkünlüğü vardı.”

D.D. heyecansız bir sesle, “Kurbanlarına işkence ediyor-muş,” dedi. Phil’den bu kadarını öğrenebilmişti. “Bazıları haftalarca sağ kalmış.”

“Ama şu anki iki cinayete bağlantılı olarak sistemde adının çıkmasının sebebi bu değil, öyle değil mi?”

“Hayır, değil.”

“Soruşturduğunuz katil, kurbanlarının derilerini yüzdü, doğru

mu? *Boston Globe* fazla ayrıntı vermemiş olmasına rağmen Harry'yle ilgilenmenize dayanarak kurbanların derilerinin uzun, ince şeritler halinde kesildiğini tahmin ediyorum. Daha da önemlisi, olay yerinde bütün deri şeritlerini bulamadınız. Yani katil bazı derileri yanında götürdü. Bir ganimet olarak. Ve şimdi de Harry Day'le ilgili duyduklarınızdan yola çıkarak bu şeritlerin bazılarının, içinde Harry'nin tam da böyle bir amaç için mükemmelleştirdiği özel bir formaldehit solüsyon bulunan cam tüplerde saklanıp saklanmadığını merak ediyorsunuz.”

Ayakta durmaktan vazgeçen D.D. oturdu. Ellerini iki yana açtı, farkında olmadan yaptığı hareket sol kolunu biraz zorlayınca acıdan yüzünü buruşturdu. “Söylemem gerek, müthiş bir tesadüf. Aralarında kırk yıl olan iki katil ve ikisinin de kurbanlarının etlerini kesip saklamaya karşı düşkünlüğü var. Sizce Harry kaç kadını öldürmüştür?”

“Sekiz olduğu söyleniyor.”

“Evinizde buldukları sekiz ceset. Basın o sırada eve ne isim takmıştı? Korku Evi falan mı?”

Adeline belli belirsiz omuz silkti. Yüzünde duygusuz bir ifade vardı. D.D. bunu daha önce, daha iyi tanımları gereken kişilerle ilgili korkunç gerçeklerden kendilerini soyutlayan aile üyelerinde görmüştü.

D.D., “Harry'nin ganimet koleksiyonu,” diye devam etti. “Polisler, içinde insan derisi olan otuz üç cam kavanoz bulmuşlar. Kavanozları yatak odası dolabındaki döşeme tahtalarının altına saklamış.”

Doktor irkildi.

D.D., “İlk on iki tanesi küçük cam kavanozlardı,” dedi. “ama

görünüŖe bakılırsa Harry zaman geçtikçe kendini geliŖtirmiŖ. Formaldehit solüsyonunu iyileŖtirmekle kalmamıŖ, aynı zamanda parfümler için kullanılan tarzdeki cam tüplere gemiŖ. Üstelik onları bir de etiketlemiŖ. İsimlerle değil de onun için bir anlamı olduğunu sandığım rasgele ayrıntılarla. Sa rengi, yer ismi, bir parça kıyafet. Koleksiyonundaki her bir numune için eŖsiz ama kurbanları da tamamen objeleŖtiren tanıtıcı bilgiler.”

Doktor tekrar irkildi.

Adeline, “Kurbanların hepsini teŖhis edebildiler mi?” diye sordu. “Sanırım birkaç yıl önce... faili meçhul olaylarla ilgilenen bir ekibin... korunmuŖ dokuları tahlil edip... sonuçları aynı zaman dilimindeki kayıp kiŖiler listesiyle karŖılaŖtırmayı düŖündüęünü okumuŖtum. AltmıŖların sonlarında kaybolan bazı kadınların hâlâ hayatta olan aile fertlerinden DNA örnekleri alıp eŖleŖen sonuçlar bulmayı umut ediyorlardı.”

D.D. bunu duymamıŖtı ama mantıklıydı. DürüŖe, “Bilmiyorum,” diye karŖılık verdi. “Ama kırk yıllık bir dosyadan bu kadar çok ayrıntının VİCAP’te neden yer aldığını açıklayabilir.”

“özölememiŖ tecavüz vakalarına da bakacaklardı. Pek çok cinsel sadist avcı saldırıyla baŖlıyor, değil mi? Sapkın fantezileri zamanla kontrolden çıkıp onları röntgencilikten tecavüze, tecavüzden de cinayete kadar götürüyor. Bu da demek oluyor ki Harry’nin kurbanlarının toplam sayısı muhtemelen sekizin çok çok üzerinde.”

D.D., “Onlar sadece evinin yakınında bulundurduklarıydı,” diyerek ona katıldı. Az kalsın, *böylece onlarla daha fazla vakit geçirebiliyordu*, diye ekliyordu ama eklemedi. Seri cinayet, giderek kontrolden çıkan bir suç olduğundan Harry Day cinayet kariye-

rindeki o ana kadar pek çok alete, özel çalışma alanına ve esnek bir çalışma programına sahip, ustalaşmış bir avcı halini almış olacaktı. Yani eğer o garson kız kaçmamış olsaydı...

Karşısındaki Adeline mırıldandı: “Er ya da geç bütün evlatlık çocuklar, öz anne babalarının gerçek kimlikleriyle ilgili hayaller kurarlar. *Benim annemle babam kraliyet ailesine mensuptu ama krallığı ele geçirmek isteyen kötü kalpli büyücüden korumak için beni doğduğumda uzaklara göndermek zorunda kaldılar, falan.* Üvey babam bir genetikçiydi. İyi ama duygusuz bir adamdı. Şöyle diyelim, ona ailemle ilgili gerçeği sorduğum ilk seferde bana anlatmıştı. Sonraki on yıl boyunca kâbuslar, derimin yanıp içinden bir canavarın fırladığını izlediğim son derece gerçekçi rüyalar gürdüm.”

“Üvey babanız sizi bebekken mi evlat edindi?”

“Üç yaşındaydım ve acıya karşı doğuştan duyarsızlık tanısı daha yeni konmuştu. Benim vakamla ilgilenen doktorlardan biriydi. Yüksek riskli sağlık durumum göz önünde bulundurulduğunda, tecrübesiz bir koruyucu ailenin ihtiyaçlarımı yeterince karşılayabileceğine inanmıyordu. Bunun üzerine beni bizzat evlat edinmek için başvuruda bulundu.”

“Çok şanslısınız.”

“Evet.”

“Ya ablanız? İki kardeş olduğunuzu söylemiştiniz.”

Adeline sadece, “Onda nadir görülen bir genetik kusur yoktu,” dedi. Onun dünyasında bu, her şeyi açıkça anlatıyordu.

“Peki ya öz anneniz?”

“Harry’nin ölümünden altı ay sonra, tek kelime etmeden öldü. Bir çeşit zihinsel çöküntü yaşamıştı ve temelde katatonik bir durumdaydı.”

D.D., “Sizce kocasının yaptıklarından haberi var mıydı?” diye sordu. “Harry eve iki ceset gömmüş. Onları, söktüğü döşeme tahtalarının altındaki boşluğa atmış ve üzerlerine kireç dökmüş. Bana yine de kokmadığını söyleyemezsiniz.”

Adeline başını iki yana salladı. Bakışları tertipli düzenli masasının parlak yüzeyi üzerine kilitlenmişti. “Bilmiyorum. Üvey babam, öz anne babamın geçmişleriyle ilgili bazı bilgiler derlemişti. Aile, mirastır ve benim hazırlıklı olmamı istiyordu. Yıllar içinde bu bilgileri defalarca inceledim. Harry Day ile ilgili önemli belgeler var. Komşular onu sempatik, zeki ve eli işe yatkın biri olarak anlatmışlar. Denilenlere göre, annemle babam diğer insanlarla pek kaynaşmazmış ama sokakta Harry’ye rastlarsanız size sırt çevirmez ya da sizi dehşete düşürmezmiş. Hatta komşulardan biri, yaşlıca bir dul, Harry’nin ne kadar iyi bir adam olduğunu, su sızdıran penceresini tamir ettiğini, gıcırdayan kapısını düzelttiğini ve para bile almadığını, sadece ev yapımı elmalı turtasından bir parça istediğini anlata anlata bitirememiş. Elbette bu tarz hikâyeler gerçek ortaya çıktıktan sonra neredeyse efsanevi bir hal alıyor. İyi kalpli, soğukkanlı katil. Ama dürüst olmak gerekirse, ben buna inanmıyorum.”

“Yaşlı komşu hikâyeyi uyduruyor muydu yani?”

“Hayır.” Adeline başını kaldırıp D.D.’ye boş bir ifadeyle baktı. “Harry numara yapıyordu. Süper avcılar böyle yaparlar, değil mi? Kamuflaja bürünürler. Bence o aynı hafta, muhtemelen zavallı bir kızı atölyesindeki tezgâhına zincirlemişti. Bir komşuya yardım etme zahmetine de bu yüzden katlanmıştı. Böylece polisler onu soruşturmaya geldiklerinde hepsi aynı hikâyeyi dinleyecekti: Harry Day, ne kadar da iyi bir adam. Daha geçen gün kırık pence-remi tamir etti...”

D.D. başını salladı. Aynı olguyla –Ama O Kadar İyi Bir Adama Benziyordu Ki Katili– kendisi de karşılaşmıştı ve Adeline’in değerlendirmesine katılıyordu. Psikopatlar asla iyi olmazlardı. İşlerine geldiğinde o rolü oynamayı iyi beceriyorlardı, o kadar.

Şimdi, D.D. ısrar etti: “Anneniz hakkındaki soruma hâlâ bir yanıt vermediniz.”

“Çünkü veremem.”

“Veremez misiniz yoksa vermeyecek misiniz?”

“Veremem. Ödül almış bir araştırmacı olan üvey babam bile onun hakkında hiçbir bilgi bulamadı. Bir hayaletti. Ne bir ailesi ne de geçmişi vardı. Boston’a orta batıda bir yerlerden göç etmiş, en azından insanlara böyle söylüyormuş. Evlilik cüzdanında kızlık soyadının Davis olduğu yazılıydı ama işin doğrusu, etkili bir şekilde izini sürmek için fazla yaygın bir isim. Polislerin sorduğu hiçbir soruya cevap vermemiş. Komşular bile onu pek tanımıyor-muş. Anne Davis bir gölge gibi yaşamış. Sonra da bir hayalete dönüşmüş.”

D.D. kendini kontrol edemeyip hafifçe ürperdi. “Bu belki de kocasının yaptığı şeyleri bildiğinin bir kanıtıdır. Ve bu bildikleri onun zihinsel çöküntüsüne yol açmıştır: hayatta kalma suçluluğu.”

Adeline yalnızca omuz silkti. “Alakası yok. Benden bile daha iyi bildiğiniz gibi, Harry tam bir psikopattı ve bu tarz bir avcı daima baskındır. Anne yaptıklarını bilseydi dahi elinden hiçbir şey gelmezdi. Kontrolü elinde bulunduran Harry’ydi.”

D.D. bir kez daha, “Babanız,” dedi sırf gıcıklık olsun diye.

Adeline’nın ifadesinde en ufak bir değişiklik olmadı. “Nadir görülen bir genetik rahatsızlığım olduğunu düşünürsek DNA’nın

potansiyel sakıncalarını benden iyi kimse bilemez.”

Bu, D.D.’nin ilgisini çekti. Öne doğru eğildi. “Rahatsızlığınız Harry’de de var mıydı? Onun da acı hissedememiş olması mümkün mü?”

“Hayır. Acıya karşı doğuştan duyarsızlığa çift çekinik gen sebep olur, yani anne babanın ikisinin de bu genetik mutasyonun taşıyıcıları olmaları gerekir. ABD’de bilinen vaka sayısı elliden az ve bu rahatsızlık tanısı konan çocukların yarısı üç yaşına ulaşamadan güneş çarpmasından ölüyor. Kolları ve bacakları tamamen işlevsel olarak yetişkinliğe ulaşmış benim gibi biri... Ben istisnayım, kaide değil.”

“Neden?”

“Gen mutasyonu gereği, sıcağı hissedemiyoruz. Yani terlemiyoruz. Bu, bebekler ve yürümeye yeni başlayan çocuklar için özellikle tehlikeli. Sıcak bir yaz öğleden sonrasında, vücutları herhangi bir acı belirtisi göstermeksizin tehlikeli seviyelere kadar ısınabiliyor. Anne babalar, halsiz çocuklarını hastaneye yetiştirene kadar da iş işten geçebiliyor.”

D.D. kendini tutamadı. “O halde yazları ne yapıyorsunuz?”

“Klimanın keyfini çıkarıyorum. Bol sıvı tüketiyorum. Ve günde birkaç kez vücut sıcaklığımı ölçüyorum. Hissettiklerime güvenemem, dedektif. Vücudumun iyi olup olmadığını bana söylemeleri için harici tamlayıcılara güvenmek zorundayım.”

D.D., “Melvin işe yarıyor,” diye mırıldandı.

“Melvin işe yarıyor. Hayatımda bir kez olsun ne kumsalda uzandım ne de yakıcı yaz güneşinin altında yürüdüm. İlk önce suyun sıcaklığını kontrol etmeden duşa bile girmiyorum. Spora ve egzersiz programlarına gelirsek... Benim gibi biri için koşmak,

yüzmek, tenis oynamak ya da basketbol oynamak tehlikeli olabilir. Dizim dönebilir, ayak bileğim kırılabilir, omzumu zorlayabilirim ve ruhum bile duymayabilir. Sağlığımı korumak için sürekli tetikte olmalıyım.”

D.D. başını salladı. Doktorun, aslında epey sınırlı ve onu yalnızlaştıran yaşam tarzını anlatırken oldukça sakın konuştuğunu düşündü. İlkokuldayken birinin takımına seçilmemek bir yana, Adeline teneffüslerde bile bir kenarda oturmak zorunda kalmış olmalıydı. Güneşli bir günde özel biriyle hiç el ele yürüme fırsatı olmamıştı. Sırf canı istedi diye var gücüyle koşamamıştı. Ya da sadece yapıp yapamayacağını görmek için bir yerden bir yere atlayamamıştı.

Şüphesiz ciddi bir çocuk olarak büyüyen, sürekli tetikte kalmak zorunda olan ciddi bir yetişkin. Ayrıca nadir görülen rahatsızlığının, daha çok küçük yaşlarda onu kaçınılmaz şekilde diğerlerinden ayırdığını, onu içine kapanan bir yabancı yaptığını fark etmişti.

Melvin sadece işe yaramakla kalmıyordu. Melvin müşterekti. Ağrı herkesi bir araya getiren büyük dengeleyiciydi.

D.D., “Ya ablanız?” diye sordu.

“Onda benim rahatsızlığım yok.”

“O halde üvey babanız onu yanına almadı.”

“Hayır.”

“Bu, onu ifrit etmiş olmalı.”

“Ben üç yaşındaydım, o ise altı. İfrit olmak bir yana, olanları anlayamayacak kadar küçüktü.”

“Ona ne oldu?”

“Eyaletin vesayeti altında kaldı. Çeşitli koruyucu aile evlerinde büyüdü.”

“Hâlâ görüşüyor musunuz?”

“Evet.”

“Bir adı var mı?”

“Evet.”

“Ama bana söylemeyecek misiniz?” D.D. ’nin keskin dedektiflik duyuları titreşmeye başladı.

Doktor duraksadı. “On dört yaşına geldiğimde öz babamla ilgili bir sürü soru sormaya başlamıştım. Üvey babam, öz ailemin üç ferdi de araştırması için haberim olmadan bir özel dedektif tutmuş. Özel dedektifin emekli bir Boston polisi olduğunu tahmin ediyorum zira babam hakkında topladığı bilgilerin çoğu polis raporlarının fotokopilerinden ibaretti. Emniyetten tanıdığı eski bir dostu ona erişim izni vermiş olabilir. Annemle ilgili bilgi toplamaksa, dediğim gibi, daha zordu ve dosyası da incecik. Ablam...”

Dr. Glen durakladı.

“O sıralar sanırım on yedi yaşında olacaktı. Hâlâ eyaletin korumasındaydı. Ama daha o yaşta bile dosyası babamınkinden daha kabarıktı ve maceraları daha efsaneviydi.”

D.D. öne doğru eğildi, duyuları kıpır kıpırdı.

“Üvey babamın ölümüne kadar hiç okumadığım, en etkileyici rapor o gün ailemin evine gelen sosyal hizmetler görevlisine aitti. Bizi koruma altına alan, sonra da dört yaşındaki ablam için acil tıbbi müdahale isteyen görevliye. Dediğine göre, ablamın sırtı, kolları ve bacaklarının iç tarafları onlarca ince kesikle kaplıydı. Bazıları eski, çoğu yeniydi. Ama temelde derisinin her tarafında uzun ve düz çizgiler halinde kurumuş kan izleri vardı.”

D.D., “Onu kesiyormuş,” diye tamamladı. “Harry Day’in ablanızı kestiğini düşünüyorsunuz.”

Adeline ona baktı. “Kendi sırtına uzanamazdı ya.”

“Derisini kesip almış mı?”

“Doktorların söylediğine göre, hayır. Diğer taraftan gerek de yoktu zaten, öyle değil mi? Öldürdükten sonra onları hatırlamak için kurbanlarından ganimetler alıyordu. Ablam er ya da geç kurtulması gereken, kaçırdığı kızlardan biri değildi. O, öz kızıydı. O, sürekli elinin altında olan kurbandı. Şüphesiz diğer eğlencelerinin arasında kusursuz bir ‘vakit geçirme aracı’.”

D.D., Adeline’ı inceledi. Doktorun bakışları hâlâ onun üstündeydi, ifadesi sakindi. Ama çenesinde daha önce orada olmayan bir gerginlik vardı. Doktor kendini bırakmıyordu. Ama zorlanıyordu.

D.D. sıradaki mantıklı soruyu sordu. “Peki siz?”

“Hastane kayıtlarına göre, üzerimde tek bir iz yoktu.”

“Harry onu istismar etti ama sizi etmedi.”

“Harry Day birinci yaş gününden bir hafta önce öldü. Aynı durumun sekiz gün sonra da geçerli olup olmayacağını görmek ilginç olabilirdi.”

“Sizi yaşınızın kurtardığını düşünüyorsunuz. Bebeğiniz. Halbuki bir yaşma bastığınız an...”

Adeline omuz silkti. “Bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz.”

D.D., “Rahatsızlığınızdan dolayı olabilir mi?” diye merak etti. “Belki sizi kesmiştir. Ama siz ağlamazdınız, değil mi? Ve bu da onu pek tatmin etmezdi.”

Adeline şaşırmış görünüyordu. “Bunca yıl bu hiç aklıma gelmemişti.”

“Sahi mi? Gayet bariz bir fikir gibi görünüyor.”

“Sanırım mümkün ama olası değil. O zamanlar rahatsızlığım-

dan haberimiz yoktu. Ben üç yaşına gelene kadar keşfetmemiştik. Sonra ablam sayesinde öğrendik. Beni kesti.”

D.D. gözlerini kırıştırdı. “Altı yaşındaki ablanız sizi kesti mi?”

“Bu, onun bildiği şeydi. Her gece beynine kazıma, öğrenilmiş bir davranıştı: Kan, sevgidir. Üstelik ablam kendince beni seviyor.”

“Aile buluşmalarınızın hiçbirine katılmıyorum.”

“Makasla kolumu kesti. Sesimi çıkarmayınca daha derin kesti. Bu da babamın bilmediğinin bir kanıtı olabilir. İçimden bir ses, onun da ilk içgüdüsünün daha derin kesmek olacağını söylüyor. Ama o tarz yara izleri taşımıyorum.”

“Pekâlâ.”

“Günün sorusu, dedektif: Kötü doğulur mu kötü olunur mu?”

“Kalıtım ve çevre ikilemi.”

“Aynen. Siz ne düşünüyorsunuz?”

D.D. başını iki yana salladı. “Seçmeme gerek yok. İkisini de gördüm.”

“Ben de. İyi bir insan kötülüğe itilebilirken kötü bir insan da iyiliği bulabilir.”

“Yani?”

“Söz konusu ablam olunca bunların hiçbir önemi yok. O, ikisinin de darbesini yedi.”

D.D., “Bir seri katilin kızıydı,” diye tamamladı. “Belli bir ritüel dahilinde yıllarca istismara uğramıştı, sonra da koruyucu aile sistemine bırakıldı.” Bu noktada, kafasındaki ampul nihayet yandı ve nasıl olup da bağlantıyı daha önce kuramadığına inanamayan D.D. gözlerini kapadı. Ama kendine haksızlık etmemeliydi çünkü

dosya otuz yıllıktı. Yani o sıralar işine takıntı derecesinde bağlı bir dedektif değil, sadece bir ergendi. Yine de şöhretini düşününce...

D.D. yüksek sesle, "Shana Day," dedi. "Ablanızın adı Shana Day. Daha on dört yaşında olmasına rağmen bir yetişkin gibi yargılanan, Massachusetts'te mahkûm edilen en genç kadın katil. MCI'da öldürdüğü gardiyanlar ve mahkûmlar yüzünden on yıllarını hapiste geçirdi. O Shana Day." Ardından bir ampul daha yandı: "Onu doğramıştı, değil mi? Vakayı inceleyeli yıllar oldu ama çocuğu boğarak öldürdükten sonra bıçakla onu doğramıştı. Bir kulağını kesmişti. Bir de *deri şeritleri*..." D.D. bu durumun doğuracağı sonuçlar sebebiyle neredeyse afallamış olan Adeline'a baktı. "Ablanız şu an nerede?"

"Hâlâ, ömrünün geri kalanını geçireceği yer olan MCI'da."

"Onunla konuşmak istiyorum. Hemen."

"Deneyebilirsiniz. Ne var ki şu an hapisane revirinde yatıyor. En son kalkıştığı intihar girişiminden sonra iyileşmeye çalışıyor."

"Durumu nasıl?"

"Sabit. Şimdilik." Adeline duraksadı. "Önümüzdeki hafta, Donnie Johnson'ın ölümünün otuzuncu yıldönümü. Öğrendiğim kadarıyla, Shana bu nedenle pek de hoşuna gitmeyen bir ilgi görüyor. En azından bir gazeteci cezaevini arayıp bir mülakat talep etmiş."

"Olaydan bahsediyor mu?"

"Asla."

"Ya arkadaşları, tanıdıkları?" D.D.'nin kafası hızla çalışmaya başlamıştı bile. Shana parmaklıklar ardında olabilirdi ama sözde hapisteyken aktif sosyal hayatlarını sürdüren hükümlü katillerin

sayısı D.D.'yi dehşete düşürüyordu. Âşık oluyor, evleniyorlardı. Neden babacığının –ya da kendisinin– başladığı işi bitirmesi için yeni yetme bir katil özentisini baştan çıkarmasındı ki?

Fakat Adeline başını iki yana sallıyordu. “Ablamda şiddetli antisosyal kişilik bozukluğu var. Beni yanlış anlamayın, son derece akıllı ve zeki. Ama babam gibi değil. Hiçbir yaşlı kadın kırık penceresini onartmak için Shana'yı evine almaz. Kaldı ki arkadaşlar ya da müritler Shana'nın pek ilgisini çekmiyor.”

D.D. kendini tutamadı. “Yani babanız bir seri katil, ablanız usta bir katil –durun, üç kurban sınırını geçtiğine göre o da kendi çapında bir seri katil sayılır– ve sizin de acıyı hissetmenizi imkânsız kılan, ender görülen, doğuştan gelen bir rahatsızlığınız var. Odukça ilginç bir gen havuzu.”

“Her çan eğrisinde aykırı değerler vardır.”

“Aykırı değerler mi? Lütfen, sizin aileniz grafiğe bile giremez.”

Adline omuz silkti. D.D. konuyu değiştirdi.

“Ablanız sizi kıskanıyor mu?”

“Ona sormanız lazım.”

“Ama aranızda bir ilişki var, değil mi?”

“Ayda bir ziyaretine gidiyorum. Size kendimi suçlu hissettiğim için gittiğimi söyleyecektir. Ayrıca şunu da söylemeliyim ki benimle görüşmeyi kabul etmesinin sebebi canının sıkılıyor olması. Dedektif... bu sözde Gül Katili'nin ailemle doğrudan bir bağlantısı olabileceğini hatta belki de ailemden ilham almış olabileceğini düşünüyor gibisiniz. Sapkın kişilikler konusunda biraz tecrübe sahibi bir psikiyatrist olarak söylüyorum, yerinizde olsam o kadar emin olmazdım.”

D.D. ona kuşkuyla baktı.

Adeline, “Yeterli sayıda eğri odunu karşılaştırırsanız,” diye devam etti, “bazılarının aynı şekilde eğri olduğunu görürsünüz. Sapkın ruhlarda da durum aynı. Pek çoğu aynı takıntıları, ritüelleri ve fantezileri paylaşır. Burada karşımıza çıkan soru şu: Acaba bu katil, Harry Day’le ilgili yazılanları mı okudu yoksa Shana’yla mı görüştü? Yoksa onların başlıca inancını paylaşması yeterli mi?”

“Nedir o inanç?”

“Kan, sevgidir. Ablamın beni terzi makasıyla kesmesinin sebebi, beni incitmek değil, bana sevgisini göstermekti. On iki yaşındaki Donnie Johnson’a gelince, bence Shana’nın o geceden hiç bahsetmemesinin sebebi de muhtemelen aynı: O çocuktan nefret etmiyordu. Sadece, onu çok fazla seviyordu ve o günden beri de onu özleyiyor.”

D.D. bir kaşını kaldırdı. “Ablanız on iki yaşındaki bir çocuğu sevgisini göstermek için mi öldürdü?”

“Bilmiyorum. Ama o gece bir şey oldu, dedektif. O kadar güçlü ya da belki de sadece kişisel bir şey ki ablam gibi azılı bir psikopat bile o geceden beri ondan bahsedemedi.”

On Üçüncü Bölüm

Ben kimim? Sıradan bir güvenlik şirketi çalışanı.

Nasıl görünüyorum? Pek bir özelliğim yok. Ten rengi pantolon, yaka uçları düğmeli mavi gömlek, gözlerime indirdiğim beyzbol şapkası.

Başlıca motivasyonum ne? Sadece işimi yapıyorum.

Operasyonun amacı: Dedektifleri şaşırtmak, olayı karmaşık hale getirmek.

Net kazanç: Kötü adamları herkes sever.

Alelade güvenlik şirketi çalışanı aracını doğrudan hedefe doğru sürdü.

Garaj yolunda araç yoktu. Evde hayat belirtisi görünmüyordu. Güvenlik şirketi çalışanı caddeye park etti. Yolcu koltuğundan siyah bilgisayar çantasını kaptı. Sonra lacivert bir beyzbol şapkası taktı.

Haki pantolonu ve rengi solmuş mavi gömleği boldu. Bitparından almıştı, o nedenle üzerine tam olmamışlardı. Ama ucuz kıyafetler, kullandıktan sonra atılabilirdi. Ayrıca bol kumaş birinin

gerçek cüssesini tam olarak yansıtmadığından bu daha sonra, meraklı komşular eşkalini vermek için çağrıldıklarında işine yarayabilirdi.

Derin nefes alıp verdi. Direksiyondaki ellerini sıkıp sıkıp açtı. Önemli an gelip çatmıştı. Şimdi düşünme değil, icraat zamanıydı. Araştırmalar yapılmış, planlar gözden geçirilmiş, kararlar verilmişti. Artık çok yakındı.

İlk seferinde, hedefin bitişik nizam evinin dışında saklanmıştı. Aylar ve haftalar süren planlamanın ardından vaktin geldiğini anlamıştı... Sonra paketi hedefin alması için kapı eşiğinden ayrılmak zorunda kalacağı bir uzaklığa, yürüme yolunun ortasına dikkatlice yerleştirmişti. Zili çalmış, sonra da sundurmanın köşesindeki sahte bir Benjamin kauçuğunun arkasına çökmüştü. Hedef, ön kapıyı açmıştı. İç geçirip dört buçuk metre ötedeki paketi görmüş ve ödülünü almak için kapıdan ayrılmıştı. Böylelikle o da rahatça içeri dalıp antredeki dolabın içindeki yerini almıştı. Ta ki o gece bütün ışıklar nihayet kapanıncaya kadar...

Ben kimim? Hiçbir şey. Hiç kimse. Ya da belki de tıpkı sizin gibiyim. Kendini arayan bir yabancı.

Motivasyonum ne? Maddi rahatlık. Kişisel başarı. Vahşetin çağırısı. Ya da tıpkı sizin gibi, önemli biri olmak, sonunda aidiyet hissetmek istiyorum.

Şimdi, alelade güvenlik şirketi çalışanı minibüsten inip doğruca evin ön kapısına doğru ilerledi.

Üzerindeki bol kıyafetlerin, görüntüsünü daha da belirsizleştireceğine güvenerek eğilen alelade güvenlik şirketi çalışanı maymuncukla kilidi açınca, haliyle ev güvenlik sisteminin alarmı da çalmaya başladı.

Hiç acele etmedi. Aslında rahatlamıştı. Çünkü alarımın çalması demek, bir güvenlik şirketi çalışanının orada bulunması için bir mazeretti. Aslına bakılırsa her şey planladığı gibi gidiyordu.

Eve girdi. Merdivenlere yöneldi. Yatak odasını buldu.

Otuz saniyesi vardı. Saniyeler geçiyordu. Meraklı komşulara, uygun kişi çoktan olay yerine gelmiş gibi görünebilirdi ama bu esnada bir grup güvenlik şirketi operatörü de vakit kaybetmeden yerel polise ve ev sahibine haber vermekle meşguldü. Vakıt nakitti.

Şimdi, alelade güvenlik şirketi çalışanı yatağı inceliyordu. Yatağın sağındaki komodinin üzerinde hafif pembe ruj bulaşmış bir bardak su vardı. Daha yakından bakınca yastığın üstünde birkaç tane sarı bukle gözüne ilişti. Kesinlikle onun yattığı taraf. Uyuyabiliyor muydu? Yoksa hâlâ o geceyi mi hatırlıyordu? Karanlık koridorda tek başına, tamamen savunmasız...

Ağaç dalında, uyusun da büyüün bebeğim, diye mırıldandı alelade güvenlik şirketi çalışanı. *Rüzgâr esince sallanır beşik...*

Bir cinayet masası dedektifine saldırmak planın bir parçası değildi. Ama dedektif elinde silahıyla yatak odasından çıkarken onu duymuştu. Olay yerine dönmek bir acemi hatasıydı. Alelade kişi bunu artık biliyordu. Olay yerini tekrar görme, her ayrıntıyı yeniden inceleme isteğine karşı koyamamıştı. Her şey nasıl da öyle gelişmişti? Halbuki ev dışarıdan karanlık, boş ve güvenli görünmüştü.

Sonra dedektif aniden koridorda belirivermişti. Bir seçim yapmak zorunda kalmıştı: Dövüş ya da kaç. Aslında hiç de o kadar zor olmamıştı. Tıpkı başkalarının iddia ettiği gibi, bir kez öldürdün mü gerisi gerçekten kolay.

Doğaçlama. Hayal ettiğinden de iyi bir sonuç vermişti. Şimdi de alelade güvenlik şirketi çalışanı yine doğaçlama hareket ediyordu.

Bir taraftan da saniyeleri sayıyordu: *On sekiz, on dokuz, yirmi...*

Zamanın acıması yoktu. Plana sadık kalmalıydı.

Bilgisayar çantasının fermuarını açıp içinden ilk parçayı çıkardı. Şampanya şişesi. Sonra, elbette son derece zarif kürklü kelepçe. Arkasından, tam kadının yastığının üzerine koyduğu kırmızı gül.

Son olarak da daha bu sabah aldığı kart. Can alıcı rötuş.

Bir adım geriledi. Mizansenini son bir kez gözden geçirdi.

Operasyonun amacı: Gözdağı vermek, korkutmak, kışkırtmak. Çünkü düşündüm de belki sen olmak istemiyorum. Senden daha iyi olmak istiyorum.

Net kazanç: Adrenalin patlaması.

Otuz bir, otuz iki, otuz üç...

Komodinin üstündeki telefon çalmaya başladı. Güvenlik şirketi olduğuna şüphe yoktu. Alarmı yanlışlıkla ev sahibinin tetikleyip tetiklemediğini kontrol etmek ve sihirli bir şekilde gizli şifreyi söyledikten sonra da sistemi kapatmak için arıyorlardı.

Alelade güvenlik şirketi çalışanı arkasına döndü, sakince merdivenlerden indi, evden çıkıp tekrar onu bekleyen minibüsüne doğru ilerledi. Görev başındaki vazifesinas bir çalışan gibi, çabucak ceptelefonunu çıkarıp konuşmuş gibi yaptı. Yüzünü öne eğdi, bakışlarını kaçırdı ve sırtını şimdi pencerelerinden bakmaya başlayan meraklı komşulara verdi.

Evin alarmı acı acı bağırmayı sürdürdü.

Alelade güvenlik şirketi çalışanı aracına bindi. Ve oradan uzaklaştı.

Geride Çavuş Dedektif D.D. Warren için sevgi nişanları bırakmıştı. Aralarında bir de kart vardı. Üzerinde şöyle yazıyordu:

Geçmiş olsun.

On Dördüncü Bölüm

Alex volta atıyordu.

D.D.'nin ekibi oturma odasında toplanmıştı. Olay yeri inceleme uzmanları gelmiş, ön kapılarını incelemiş, parmak izi aramış ve katilin geride bıraktığı çeşitli sevgi nişanlarını kanıt torbalarına koymuşlardı. Üniformalı polisler çevreyi gözden geçirmişlerdi. Diğer dedektifler komşulara sorular sormuş, büyük bir ev güvenliği firmasının amblemini taşıyan alelade beyaz bir minibüsün içindeki alelade bir kişinin ev alarmının çalması üzerine garaj yolunda belirdiğini öğrenmişlerdi. Ya da belki minibüs, alarm çalmaya başlamadan önce de oradaydı. Ama öyle ya da böyle Alex ve D.D.'nin ev güvenlik sistemi çalışmış ve güvenlik şirketlerinden bir çalışan konuyla ilgilenmek için hemen orada bitivermişti. Erkek, kadın, genç, yaşlı, siyah veya beyaz, kimse emin değildi. Ama bir şirket çalışanıydı. Bir şirket çalışanı kesinlikle anında olay yerine gelmişti. Bu iyi bir şeydi, değil mi?

Alex volta atıyordu.

Notu bulan oydu. İşten eve gelmiş, araç koltuğunda duran Jack'le birlikte garaj yolunda durmuştu. Tam arabasının kapısını

açıp alarının çığılığını duyduğu sırada ceptelefonu çalmıştı. Güvenlik firması alarmla ilgili olarak arıyordu.

Dışarıdan bakınca hiçbir terslik görmeyen Alex eve girmişti. Daha önce alarmin yanlışlıkla çaldığı olmuştu. Böyle şeyler olurdu. Ön kapının zorlanmadığını, pencerelerin sağlam, alt katın da sessiz olduğunu görünce...

Rahatlamıştı, D.D.'ye kısaca böyle söylemişti. Sol kolunda Jack, sağ kulağında güvenlik şirketiyle konuşurken tuttuğu telefon, son bir kez, hızlı bir şekilde üst kata da bakmak için yukarı çıkmıştı...

Güvenlik şirketi, Boston Emniyet Müdürlüğü'ne haber vermişti. O sırada da Alex kucağında üç yaşındaki Jack'le evden hemen çıkmış ve onu anne babasına bırakmıştı.

Jack geceyi onlarla geçirecekti.

Bu esnada da olay yeri inceleme uzmanları Alex ve D.D.'nin evini inceleyeceklerdi.

Ve Alex volta atıyordu.

Ellerini arkasında kenetlemişti. Üzerinde akademi kıyafetleri vardı; haki pantolonu ve göğsüne Massachusetts Eyalet Polisi logosu işlenmiş lacivert gömleği. Omuzlarının sert hatları gergin olduğunun işaretiydi. Onun dışında, sabit, ifadesiz yüzünden bir şey anlamak neredeyse imkânsızdı. D.D. öfkesini dışsallaştırmakta ne kadar uzmansa Alex de içselleştirmekte, dizginlemekte o kadar us-taydı.

D.D., son altı haftanın onun için ne kadar zorlu geçmiş olabileceğini ilk defa fark etti. Sinirli olan ve kendini çaresiz hissetmekten yakman oydu. Ama Alex bu konuda ne kadar söz sahibi olmuştu? Karısı bir sabah işe gitmek için evden çıkmış ve o za-

mandan beri de ne kendi kendine üstünü başını giyebilmiş, ne çocuklarına bakabilmiş, ne de faydalı bir şeyler yapabilmişti.

Alex karısının acı çekmesini izlemek zorunda kalmıştı. Ağrısını artıran işlerde ona yardım etmek zorunda kalmıştı. Uzun bir süre, çocukla ilgilenmenin ve ev işlerinin bütün yükünü omuzlamak zorunda kalmıştı.

Ama bir kez olsun şikâyet etmemiş, artık kendini düşünmekten vazgeçmesi için onu terslememişti.

Alex hep yanında olmuştu. Şimdi bile, kendini nasıl bir işe bulaştırdığının ya da işinin tehlikelerini ne cüretle evlerine soktuğunun hesabını sormuyordu. Düşünüyor, tahlil ediyor, strateji oluşturuyordu.

Alex kendi veya karısı için üzölmek yerine hanesine tecavüz eden adi herifi nasıl yakalayacağını planlıyordu.

Phil sonunda, “Pekâlâ,” dedi. Dizlerinin üstünde duran not defteri, kırışık gri blazer ceket ve koyu kırmızı çarpık kravatıyla kanepede oturuyordu. İçlerinde katilin eve girmesinden en çok etkilenen o gibi görünüyordu. D.D. olmadığından soruşturmayı yönetmek ona kalmıştı. Ve ikinci bir kurban daha katledilmekle kalmamış, onlar katile yaklaşamamışken katil onlara yaklaşmıştı.

D.D., “Pekâlâ,” diye tekrarladı. Sol kolunu kaburgalarına yaslamış, sol omzunun üstünde bir buz torbası, mutfaktan oturma odasına getirdiğı sandalyede oturuyordu. Dr. Adeline Glen’le olan doğaçlama fizik tedavi seansından sonra en azından bu kadarını yapması gerekiyordu. Dahası, kendine hatta ağrı yönetimi uzmanına tam bir kontrol manyağı olmadığını kanıtlamaya çalışıyordu. Başka ağrı yönetimi tekniklerini de deneyebiliyordu. Evet, deneyebiliyordu.

Phil, “Komşulardan pek bir şey çıkmadı,” diye devam etti. “Temelde, oldukça sıradan görünümlü bir *şahıs* evinize girmiş.”

Phil’in karşısında oturan Neil omuz silkti. “Bilmediğimiz bir şey değil. Katil diğer iki cinayet mahalline de dikkat çekmeden girip çıkmayı başardı. Anlaşılan, dikkat çekmemek failin iyi yaptığı bir iş.”

Phil, “Ama tekniğine dair biraz daha bilgi sahibi olmuş olabiliriz,” dedi. “Şüpheli, bir güvenlik şirketi çalışanı gibi görünmek için kılık değiştirmişti. Diğer iki cinayet mahalline tekrar gidip evlerde alarm sistemi olup olmadığını, o gece merkeze haber verilip verilmediğini kontrol edebiliriz. Ya da diğer yaygın hizmet şirketlerine sorabiliriz. Dışında ‘haşereyle mücadele’ ya da ‘sıhhi tesisat’ yazan bir minibüs olabilir mesela. Bilirsiniz, o an gerçekten komşuların dikkatini çekmeyen türden bir şey. Ve bu kez daha belirli sorularla gidersek...”

Alex aniden, “Kim bu adam?” diye sordu. Volta atmayı bırakıp bej rengi halıyla kaplı, mütevazı oturma odasının ortasında durdu ve onlara baktı.

Neil, “Vatandaş Joe,” diye söze girdi. “Ya da Vatandaş Jane de olabilir. Çoğu katilin erkek olduğunu düşünürsek, istatistikler Joe diyor. Ama diğer taraftan, cinsel saldırı ve işe yarar herhangi bir görgü tanığı ifadesi olmaması nedeniyle Jane’i de göz ardı edemeyiz. Yani bu durumda en iyisi, sade bir vatandaş diyelim. Sade bir vatandaş arıyoruz.”

Alex anında, “Hayır,” diye karşılık verdi. “Şüphelimiz bir katil. Bu da onu nüfusun son derece küçük bir kesiminin bir parçası yapıyor. Cinsel sadist avcı *olmayan* ve iki cinayet işleyen bir katil zaten küçük olan bir kesimin daha da küçük bir kesimine da-

hildir. Peki, *kim* bu pislik herif? Çünkü şu an biz bu katili anlamıyoruz. Fakat o pekâlâ bizim canımızı sıkabiliyor.

D.D. kocasının ne demek istediğini bildiğini sanıyordu. “Bugün bir cenaze evine gittim.” dedi. “Son derece korkunç cinayetler işleyen bir avcıyı soruşturuyoruz. Ama öldürme kısmıyla pek ilgilenmiyor gibi görünüyor. Anlaşılan, onu tahrik eden, kurbanını öldürdükten sonraki kesme işlemi. Bu bilgilerden yola çıkarak, canlı insanlardan ziyade ölülerin yanında kendini daha rahat hissedebilecek birilerini düşündüm. Bu da aklıma cenaze evlerinde çalışan insanları getirdi.”

Çift kişilik kanepede oturan Neil, “Norman Bates sendromu,” diye mırıldandı.

“Evet. Ama tahnitçiyle görüştüğümde başarılı cenaze evi müdürlerinin empati konusunda çok başarılı olduklarının altını çizdi. Katilimizin bu tanıma pek uyduğunu söyleyemeyeceğim.”

Neil iç geçirip, oturduğu yerde doğruldu. “Benzer şekilde, ben de günü ölüsevicilik üzerinde düşünerek geçirdim.”

D.D., “Bunu diyen de bütün zamanını morgda geçiren biri,” dedi.

Keyfi yerinde olmadığı belli olan Neil kaşlarını çatı. “Olay şu. Bir taraftan, katilimiz kurbanlarını öldürdükten sonra onlarla daha rahat ediyor gibi. Diğer taraftan... onlara karşı *o kadar* da ilgi duymuyor. Cinsel saldırı yok. Yani ölüsevici tanımına uymuyor. Bu arada bu, failimizin bir kadın olabileceği ihtimalini ortadan kaldırmıyor. Sırf araştırmamın yeterince iğrenç olmasını sağlamak için beş ya da altı dişi ölüsevicinin vaka geçmişini inceledim.”

D.D., “Piyasada birkaç dişi tahnitçi de var,” diye ekledi. “Benden söylemesi.”

Neil, “Yani tekrar Alex’in dediğine dönüyoruz,” diye devam etti. “Ortada iki ceset var ve bu suçların işlenmesinin ardındaki sebebe dair hâlâ hiçbir fikrimiz yok. Bunlar eğer acı çektirme, tutku ya da cezalandırma cinayetleri değilse ne peki?”

D.D., “Sanırım ben bu sorunun cevabını biliyor olabilirim,” dedi. “Acı ve cezalandırma olmadığını düşünürsek katilin cinayetleri kana susadığı için işlemediğini söyleyebiliriz. Aslına bakarsanız, katilimizin öldürmekle hiç ilgilenmediğini düşünüyorum. Onun yerine, onu bu cinayetleri işlemeye iten şey, dürtü. Mesela eşi benzeri olmayan, oldukça kişisel bir özel koleksiyonu genişletmeye yönelik dayanılmaz bir istek diyelim.”

Phil, “Ne tür bir koleksiyon?” diye sordu.

“İnsan derisi şeritleri.”

Odaya sessizlik çöktü. Sonra Neil yüzünü buruşturdu. “Ed Gein, millet?” diye mırıldandı.

Şimdi herkes yüzünü ekşitmişti. Ed Gein, bir zamanlar insan derisinden abajur yapmış olan bir seri katildi.

D.D., “Gündüz,” dedi, “meçhul failimizi gözümde canlandırdığımda sınırlı sosyal becerileri olan, ufak tefek, yalnız bir adam görüp durdum. İzlediği yöntemi düşünecek olursanız, kurbanlarına uyurken saldırması, hemen ilaç vermesi, onları hızlı bir şekilde öldürmesi... İçimden bir ses, katilimizin asıl amacının, haksız öfkesini açığa vurmak ya da sapkın cinsel arzularını tatmin etmek değil, dikkatle ve ihtiyatla deri şeritleri toplamak olduğunu söylüyor. Teorik olarak, bu da insan derisi toplama saplantısı olan, sosyal tarafı zayıf, cinayete meyilli bir manyak aradığımız anlamına geliyor. Katılıyor musunuz?”

Herkes başıyla onayladı.

D.D. devam etti: “Ancak burada bir sorun var: Aslında iki sorun. Birincisi, benim omzum. Melvin’le tanışın.” Sakat olan sol kolunu ekibiyle tanıştırdı. “İkincisi, üst kattaki olay yeri. Birinci soruna dönüp bir an için failimizin erkek olduğunu varsayalım, asosyal bir deri koleksiyoncusunun ilk cinayet mahalline bizzat geri gidecek kadar cesur olduğu nerede görülmüş? Polis şeridinin altından geçmek, kesinlikle dikkatleri üzerine çekecek hatta otomatik olarak tutuklanmasına sebep olacak bir eylem. Peki, vakanın baş kadın soruşturmacısının karşısına çıkıp, şu an bir şekilde hatırlayamasam da bir gün hatırlayacağım, onu merdivenlerden aşağı itmesine ne demeli? Bunlar, sadece uykudaki kadınlara saldıran bir katil için oldukça cesur hareketler.”

Alex dudaklarını büzdü. Phil ve Neil usulca başlarını salladılar.

“Aynı şey üst katımızdaki küçük mizansen için de geçerli. Birdenbire Bay Asosyal bir polisin evine giriyor? Hem de güpegündüz? Kıyafetlerine ve aracına bir güvenlik şirketinden gelirmiş süsü veriyor, ön kapıdan elini kolunu sallayarak giriyor ve yatağımın yanına kişisel kartvizitini bırakıyor? Yani, şu sosyal mühendisliğe ve oyunbazlığa bakar mısınız...” Kaşlarını çatan D.D. buzlu omzunu sert arkalıklı sandalyede rahatsız bir şekilde hareket ettirdi. “Bana öyle geliyor ki güpegündüz bu düzeyde bir doğrudan yüzleşmeyi göze alan bir avcıyla, kadınları uykularında tuzağa düşürmekle yetinen kişi aynı adam olamaz. Özellikle cinsel saldırı olmaması ve ayrıntılı eşkalini bilmediğimizi düşününce, katilimiz bir kadın, insan derisine takıntılı dişi bir koleksiyoncu olamaz mı diye merak ediyorum.” Kendine engel olamadı, aklına hemen Shana Day geldi.

Phil, “Bir kadın için, başka kadınlara saldırmak daha çok eşit

şartlarda mücadele etmek olurdu,” dedi. “Bu durumda söz konusu olan kişi, sosyal yönden zayıf, düşük özsaygısı olan bir avcı değil. dürtülerinin peşinden gitmek için ne olursa yapmaya hazır bir kadın diyebiliriz. Böyle biri için, baş soruşturmacıyı hedef almak, oyunbazlık etmek öyle çok da imkânsız şeyler olmazdı. Özellikle de seni onunla en çok istediği şeyin, koleksiyonuna yeni parçalar ilave etmesinin arasına girmeye çalışan bir tehdit olarak görüyorsa.”

Alex, “Fakat üst kattaki kartta, *Geçmiş olsun*, diyordu,” diye mırıldandı. “Eğer D.D.’nin varlığı, katil için bir tehditse neden onun hızlı şekilde iyileşmesini dilesin ki?”

Neil, “Katil erkek de olabilir,” dedi. “Ben bu konuda aceleci davranmayalım derim. Benden söylemesi.”

Phil aniden, “Ev karanlıktı,” dedi. Sonra kızarınca D.D. ne demek istediğini anladı. Merdivenlerden düştüğü o ev, ilk cinayet mahalli. Phil, onu bulan ilk dedektiflerden biriydi. Çekingen bir tavırla, “Oraya vardığımızda,” diye devam etti, “ışıklar kapalıydı. Olay yeri sakindi. Orada birinin olduğunu düşünmedik. Sen dahil.”

D.D.’ye baktı. “Senin orada olduğunu belki katil de bilmiyordu. Olay yerine gitmenin güvenli olduğunu düşünmüş olabilir. Ama öyle değildi elbette.”

D.D., “Katili şaşırttım,” diye fısıldadı.

Alex, “O da seni merdivenlerden aşağı iterek karşılık verdi,” diye devam etti. “Hatta öldüğünü sanmış bile olabilir. Fakat gazette cinayet mahallinde bulunan ölü bir dedektifle ilgili bir haber yayımlanmadı.”

D.D. kaşlarını çatı. “Yaralı bir dedektifle ilgili de bir haber yayımlanmadı, değil mi? İyileşene kadar işimin başına dönebileceğimle ilgili...”

Hepsi durakladı, bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalıştı. İlk konuşan D.D. oldu. “Katil beni buldu. Beni izliyordu. Yaralanmamla ilgili bilgi sahibi olmasının başka açıklaması olamaz.”

Alex kararlı bir sesle, “Hayır,” dedi.

“Ne demek istiyorsun...”

“Yaralanmanın üzerinden altı, yedi hafta geçti. Hiçbir şey duymadığın bir altı, yedi hafta. Ta ki bugüne kadar. Söyle bakalım, son yirmi dört saatte ne değişti? Nereye gittin?”

Sonra anladı. “İkinci cinayet. Yeni bir suç mahalli...”

Alex, “Oraya gittin,” diye teşvik etti.

“Oraya gittim,” dedi.

Phil, “Katil oradaydı,” diye tamamladı. “Hâlâ olay yerini izliyor, hâlâ olan biteni kontrol ediyordu. Dosyasına eklenecek bir not daha.” Neil’a döndü. “Adamımız ya da kızımız bir gözlemci. Bu işimize yarayabilir, kesinlikle yarayabilir.”

Neil başını sallayıp not aldı. “Ama katil eğer bir koleksiyoncuysa neden cinayet mahallerine geri gitsin ki? Bu normalde cinsel sadist avcılarının, anın heyecanını tekrar yaşamak için yaptıkları bir şey değil mi?”

D.D., “Bu hâlâ heyecan için işlenmiş bir cinayet olabilir,” dedi. “Ama burada heyecanı veren şey toplama işi. Cinayet anından ziyade öldürdükten sonraki zaman. Fakat aynı kurallar geçerli. Hatırlamak, anı tekrar yaşamak istiyor. Bu, koleksiyonun ve onda uyandırdığı hatıraların toplam değerinin bir parçası.”

Alex ona dikkatle bakıyordu. “Artık sen de öylesin. Katilin fantezilerinin, ihtiyaçlarının, dürtülerinin bir parçasısın. Belki ilk seferinde onu şaşırttın. Belki de katil dürtüsel bir kararla tepki vererek seni merdivenlerden itti. Ama sonra geri döndün. İkinci ci-

nayet mahallinde tekrar ortaya çıktın. Görev başında bile değildin ama onun peşindeydin... Bu, bir şeyleri tetikledi. Olayı kişiselleştirdi. Sen, D.D., bunu kişiselleştirdin.”

Çok küçük de olsa bir suçlama kırıntısı yakaladı ama bu kadarı da yeterliydi. İşi zaten kendini yaralamasına sebep olmuştu. Şimdi de dedektif içgüdüleri ailesini tehlikeye sokmuştu.

“Bugün evimize girenin, katille aynı kişi olduğunu biliyor muyuz ki?” diye fısıldayarak gönlünden geçeni söyledi.

Phil, D.D.’nin içinde, derinlerde bir yerlerde zaten bildiği bir şeyi söyledi. “Diğer iki cinayet mahallinde bırakılanla aynı marka şampanya. Bu ayrıntı gazetelerde yer almamıştı. Bunu kazanılmış küçük bir zafer addetmiştik. Kahrolası medyanın haberden en azından bu kadarını çıkarmasını sağlamıştık.”

D.D., “O halde evimize giren, kesinlikle katildi,” diye özetleyip Alex’e baktı. “İnsan derisi toplama ve yaralı dedektiflerle alay etme takıntısı olan bir avcı.”

Sesinin kızgın çıkmasını istememişti ama çıktı. Sesinin korkmuş çıkmasını da istememişti ama bunda da şansы pek yaver gitmedi.

Neil, “Peki, nasıl bir katilin deri şeritleri kesme takıntısı vardır?” diye sordu.

D.D. derin bir iç geçirdi. “Ah, o konuda da bazı fikirlerim var.”

Hepsi boş ifadelerle ona baktı.

“Sizi Harry ve Shana Day’le tanıştırayım.”

Harry Day’le başladı, kırk yıl önce estirdiği dehşeti anlattı. Kaçırıldığı, işkence ettiği ve sonunda öldürdüğü kadınları. Vücut

organları kesme takıntısını, yatak odası dolabının zemininin altında bulunan kesik deri kavanozlarını.

Alex ve Neil konuya biraz ilgisiz yaklaştılar. Ta ki açıkladığı son iki bilgiye kadar. Harry Day'ın büyük kızı Shana kendi çapında ün yapmış bir katildi ve halihazırda MCI'da müebbet yatıyordu. Ve tabii bir de diğer kızı vardı: Dr. Adeline Glen yani D.D.'nin yeni ağrı tedavisi uzmanı.

Alex, "Ne?" diye patladı. "Bu bir tesadüf olamaz. Ya evimize giren kişi bu doktorsa? Yaralanmandan da, onunla konuştuğun için iki cinayete dair ayrıntılardan da haberi vardı. Bir seri katilin kızı olarak, bir polise takıntısı olması için geçerli sebeplere sahip. Hatta sırf hastalarından biri olman için seni merdivenlerden itmiş bile olabilir."

D.D. gözlerini devirdi, kızıştı. "Paranoya aşkına... Öncelikle, bugün öğlen Dr. Glen'le bizzat birlikteydim..."

"Saat kaçta?"

"Bilmiyorum. Birle iki arası."

"Eve saat üç buçuk sularında girildi. O da girmiş olabilir."

"Hadi ama. Dr. Glen'i görmeye başlamamın tek nedeni, Komiser Horgan'ın onu tavsiye etmesiydi. O zaman bile eğer düşüşüm küçük ya da farklı türde bir yaralanmaya yol açmış olsaydı ona gitmeme gerek kalmayacaktı. Yani kötü niyetli bir psikiyatristin beni sırf kendi hastası yapmak için bir cinayet mahallindeki merdivenlerden ittiğini varsaymak... Bu usta işi planda oldukça büyük bir hata payı var derim ben."

Alex, "Ama onu Komiser Horgan tavsiye etti," diye ısrar etti. "Yani teşkilat tarafından tanınıyor ve daha önce onun hizmetlerinden faydalanılmış. Yani yaralı bir polisin kendini onun ofisinde

bulması o kadar da olasılıksız olmayabilir.”

D.D. ona kaşlarını çattı.

“Psikiyatrist mi yoksa psikolog mu demiştin?”

“Psikiyatrist.”

Phil, “O halde bir doktor, değil mi? Tıp fakültesine gitti, tıp eğitimi aldı, ” diye devam etti. Katilin neşteri iyi kullanmasına atıfta bulunuyordu.

D.D. itiraz etmek istedi. Yeni doktorunu seviyordu. Adeline Glen zeki, güçlü ve zorlu biriydi. Aynı zamanda... merak uyandıran da biriydi. Bütün soğukkanlılığına rağmen bir yalnızlık, bir kabullenilmiş soyutlanma hissi uyandırıyordu. D.D. acı hissedememenin dünyadaki en büyük nimet olacağını düşünüyordu, özellikle de son zamanlarda. Ancak bugün öğlen Dr. Glen’le konuştuktan ve az da olsa kadının dünyasını anladıktan sonra... Doktor sonsuza dek farklı olacaktı. İnsanoğlunu inceleyecek ama hiçbir zaman birinin izinden gerçekten yürüyemeyecekti.

Ve kadın bunu biliyordu.

Elini kızıl saçlarının arasından geçiren Neil, “Biraz geriye gidebilir miyiz?” diye sordu. “Katilimiz erkek ya da kadın olabilir. Muhtemelen cesetlerle olmaktan rahatsızlık duymayan bir tahnitçi ya da deri yüzme konusunda sıkıntı yaşamayan bir avcı ya da hatta tıp geçmişi olan ruhsatlı bir psikiyatrist. Neden olmasın? Kafamı karıştırırsa bu cinayetlerin kırk yıl önce ölmüş olan bir adamla ya da, tam olarak belirtmek gerekirse, onun hâlâ hayatta olan kızlarıyla alakası olabileceğini söylüyor olmanız.”

Phil başını salladı. “Söylemem gerek, bu benim de kafama pek yatmadı.”

D.D., “Henüz bir şey söylediğim yok,” diye açıkladı. “Daha

ziyade, sormamızda fayda olan birkaç soru ortaya koyuyorum. Bakın, VICAP'ın varoluş sebebi, yöntemler arasındaki benzerlikleri yakalamak. Ona göre, şu anki katılımızın bir eşleşmesi var: Harry Day. Şimdi, Day'ın kırk yıldır ölü olduğunu düşünürsek avcımıza bizzat yardım ettiği konusunda endişelenmemize gerek olmadığı düşünüyorum. Diğer taraftan... çeşitli seri katillerin kariyerlerini yüceltmek için var olan yüzlerce hatta binlerce internet sitesinin bulunduğu bu bilgi çılgınlığı çağında... mevzunun, asosyal katılımızın Day'ın büyük bir hayranı olmasından ibaret olup olmadığını merak ediyorum. Harry Day'le ilgili araştırma yaptı. Bir psikopatın sapkın zihninden beklendiği şekilde, korunmuş insan eti dolu kavanozlarla ilgili yazıları okuyunca beyninde şimşekler çaktı. Bunu istiyorum!"

Alex, "Harry Day'i takdir etti," diye açıklık getirdi. "Ya da en azından onu anladı."

D.D., "Bu ilk olmaz," dedi ve Dr. Glen'in söylediklerini düşündü: Yeterli sayıda eğri odunun içinden en azından bazıları aynı şekilde eğri olacaktır.

Neil, "Harry Day'in kendi internet sitesi var mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bakacak vaktim olmadı. Ama işte ikinci düşüncem. Eğer katılımız Harry Day'i araştırıyorsa kızı Shana'nın ismiyle de karşılaşmıştır. Harry'ye tekniğiyle ilgili soru soramaz belki ama diğer taraftan Shana'ya..."

Phil, "Hapiste ona ulaşmış olabilir," dedi. Çabucak bir not aldı.

"Sormaya değer başka sorular."

Son derece odaklanmış olan Alex, "Peki ya doktorun?" dedi. "Babasının hayranlarından onunla temasa geçen olmuş mu?"

“Ona göre, olmamış. Bununla birlikte soyadı Day değil, Glen. Yani katilin, aile bağlantısını bulabilmesi için daha ayrıntılı bir araştırma yapması gerek. Dahası, katilin ilham kaynağı, insan derisini korumanın... kişisel... çekiciliğiye Adeline’la temas kurmasını gerektirecek bir sebep yok. Diğer yandan Shana daha iyi bir kaynak olabilir, zira ilk kurbanını kesip doğradığı herkesçe biliniyor. Şimdi, Dr. Glen ablasının ziyaretçi kabul etmediğini ve mektuplara cevap yazmadığını söylüyor. Ama bu konunun ne kadar üzerine gittiğini ya da ablasının ona ne kadarını itiraf ettiğini de bilmiyorum.”

Phil, “Shana’yla görüşmeliyiz,” dedi.

D.D., “Dr. Glen bu konuda yardımcı olmaya hazır olduğunu söyledi,” dedi.

“Sen de orada olacaksın, değil mi?” Alex gözlerini D.D.’ye dikti. Bunu bir soru olarak söylememiştii.

“Eğer Horgan izin verirse bulunmak isterim.”

“Neden?”

“Çünkü. Benim işim bu. En iyi bildiğim şey bu. Kaldı ki o gece neler olduğunu ve beni merdivenlerden itenin bir erkek mi bir kadın mı yoksa cinsiyetsiz bir uzaylı mı olduğunu hatırlamıyorum. Şimdi de *iki* kadın öldü ve katil evimizde elini kolunu sallaya sallaya gezinip bizimle alay ederken ben hâlâ hiçbir şey bilmiyorum.” İstmeden de olsa sesi yükseldi. “Ya bir dahaki sefere şampanya olmazsa? Ya bir dahaki sefere yastığımızın üstüne cinayet mahallerinden aldığı ganimetleri ya da yatağımızın ortasına deri şeritleri bırakırsa? İşler daha da kötüye gidecek, Alex. Seri katillerin bir numaralı kuralı nedir?”

“İşledikleri suçlar kontrolden çıkar.”

“Doğru. İşledikleri suçlar kontrolden çıkar. Şimdi, bana bak! Kahrolası aptal omzuma bak. Evimize bak. Gerçeği kabul edelim, ikimiz de bu gece burada uyumayacağımızı biliyoruz. Bu benim hayatım. Benim ailem. Ve silahımı bile dolduramıyorum. Hiçbir şey yapamıyorum ve hepsi benim suçum... Kahretsin!” Sesi çatladı. “Allah kahretsin.”

Phil ciddi bir şekilde, “Sokağa bir devriye arabası gönderteceğim,” dedi.

D.D. başını salladı ama bakmadı.

Neil, “Elimizde artık epey bir bilgi var,” dedi. “Bunlar iyi soruşturma yolları. Bu olayın basındaki yerini düşününce Horgan ekibi genişletmeye onay verecektir, biliyorsun. Baskı altında olacağından bu işi bir an evvel halletmek isteyecektir.”

Bakışları hâlâ halının üzerinde olan D.D. tekrar başını salladı.

Alex hareketlendi. D.D.’ye doğru yürüyüp, elini sağ omzuna koydu. Bu hareket sol kolunu sarssa da yüzünü ekşitmemek için kendini zorladı.

Alex kararlılıkla, “Bizim ailemiz, D.D.,” dedi. “Bu işi biz halledeceğiz. Birlikte. Omuz omuza. Üç sağlam kolla, katilin hakkından geleceğiz. Çünkü bu, ikimizin de en iyi yaptığı iş.”

“Kolumu hâlâ kıpırdatamıyorum,” diye fısıldadı.

Alex artık konuşmuyordu. Karısını başından öptü. D.D. gözlerini kapatıp bunun yeterli olmasını diledi.

Ama değildi.

Bir katil, D.D.’nin evinde gezinmişti. İsteddiği, ne kocasının sevgisi ne de ekibinin korumasıydı.

İsteddiği, intikamdı.

On Beşinci Bölüm

Gökdelen tarzı apartmandaki mabedime girdim. Oldukça büyük deri çantam sol omzuma asılıydı. Kafam çok uzaklara gitmişti. Ablamın en son intihar girişimini ve Dedektif Warren'la cinayete meyilli ailem hakkında yaptığımız konuşmayı düşünüyordum. Bir aile, iki katil, meşhur bir ölüm ve yıkım mirası. Derken kafamın içinde, üvey babamın sesini duydum: *Herhangi bir aile, ama özellikle de senin ailen, acı çektirme konusunda doğal bir yeteneğe sahip.*

Keşke şimdi onunla konuşabilseydim. Sanırım kararlı ve analitik varlığıyla bana kol kanat genişinin kıymetini hiçbir zaman bilemedim. Sonra da öldü. Ne yapacağımı bilemez oldum. Mutlu, huzurlu ve gelecek vadeden bir psikiyatristken birden hapisteki ablamı ziyaret etmeye başladım. Genç ve başarılı bir kadınsa birden, elimde bir neşterle havalimanında takılmaya ve ince cam tüp koleksiyonları yapmaya başladım.

Son zamanlarda işlenen iki cinayet. İnsan derisi kesme takıntısı olan bir katil. Bunun bir anlamı var mıydı? Bir anlamı olabilir miydi?

Aklımda hâlâ bin bir türlü düşünceyle asansöre bindim. Kabin yükselirken düşünmek istemediğim şeyler düşünüyordum. Kapılar kayarak açıldı. Şimdi kendi kendime doğrudan gömme dolabıma gidip, gevşek döşeme tahtalarını kaldırıp değerli koleksiyonumu kontrol etmeyeceğimi söyleyip durdum. Onun yerine yoga yapacak, kendime bir kadeh şarap dolduracak ve benim gibi eğitilmiş ve başarılı bir kadına uygun bir şey, herhangi bir şey yapacaktım.

Nihayet kapımın önüne vardığımda hâlâ istememem gerektiğini bildiğim şeyi istiyordum.

Derken uzak duvardan bir gölge çıktı ve önümde aniden bir adam belirdi.

“Dr. Adeline Glen?”

Gayriihtiyari çantamın kayışını kavradım. Soluğum kesildi.

“Buraya nasıl çıktınız?”

Adam gülümsedi ama yüzünde tatsız bir ifade vardı. “Bu sabah aldığınız haberi düşünürsek bu, endişelerinizin en önemsizi olmak üzere.”

Adam kendini Charlie Sgarzi olarak tanıttı. Müdire McKinnon’a göre, son birkaç aydır ablamı arayan ve ona mektuplar yazan gazeteciydi. Aynı zamanda Shana’nın on iki yaşındaki kurbanı Donnie Johnson’ın da kuzeniydi. Ancak ilginçtir ki Sgarzi bu bilgiyi benimle paylaşmaya pek istekli değildi.

Şimdi, “Birkaç sorum var,” dedi. “Ablanız Shana Day ve otuz yıl önceki Donnie Johnson cinayetiyle ilgili.”

“Size yardım edemem.”

Adam bana baktı. İri değil, tıknaz bir adamdı. Yanık tenli ve küçük koyu renk gözlüydü. İstediginde oldukça ürkütücü biri olduğunu düşündüm. Soru şuydu: Ürkütücü olmak istiyor muydu?

Doğrudan, “Ah, bence edebilirsiniz,” dedi. “MCI’da yatan ablasıyla ayda en az bir kez görüşen profesyonel bir psikiyatrist? Her türlü şeyi bildiğinize bahse girerim.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Pek sayılmaz.”

“Beni içeri bari davet etmeyecek misiniz?”

“Hayır. Pek sayılmaz.”

Kaşlarını çattı, kızgın görünmeye başladı. Aynı zamanda hüsrana uğramıştı, çünkü belli ki bu konuşma hiç de planladığı gibi gitmiyordu. Ama başka bir şey vardı. Tam olarak ne olduğunu bilemiyordum ama karanlık ve güçlü başka bir duygu beni huzursuz ediyordu.

Şimdi kızmıştı. Ellerini üzerine bol gelen Dick Tracy trençkotunun ceplerinden çıkarıp bir yalvarma hareketi yaptı.

“Hadi ama. Acıyın bu adama. Ablanız on dört yaşında olup da bir yetişkin gibi yargılanan ilk kişilerdendi. Bugünlerde haberlerde sürekli ahlakı bozuk, katil gençleri görüyor gibiyiz. Ama Shana, on iki yaşındaki Donnie’ye yaptıkları... o çok başkaydı. Bana bunu düşünmediğinizi söyleyemezsiniz. Ablanızın hayatınızı etkilemediğini söyleyemezsiniz.”

Hiçbir şey demedim. Çantamın üzerindeki elimi oynatmakla yetindim. Dairemin anahtarlarını kapıp, şahdamarma saldırsam ya da gözüne batırsam acaba beni kendini koruyan bir kadın olarak görürler miydi? Yoksa benim de en az ailemin geri kalanı kadar şiddete yatkın olduğum mu kanıtlanmış olurdu?

“Ablanız sizin için bu kadar değerli mi?”

Sustum.

“Demek istediğim, onunla birlikte büyümediniz. Hayır, siz şanslı oldunuz.” Bir adım geri gitti. Benden biraz uzaklaştı. Sanki tam da aklımdan geçenleri biliyormuş gibiydi.

Soğukkanlı bir sesle, “Hakkımızdaki her şeyi okudum,” diye devam etti. “Ucubeler çıkaran bir gen havuzunda, hepsinden daha ucube çıkmayı başardınız. Nadir görülen bir genetik rahatsızlık sayesinde, babanız rolünü oynaması için kendinize zengin bir doktor buldunuz. Tebrikler, Adeline. Ablanızın sizden sırf bunun için bile nefret ettiğine bahse girerim.”

Dikkatle bana baktı. Sustum.

“Acı hissedemediğiniz doğru mu?”

“Vurun da görün.”

Gözlerini fal taşı gibi açtı. Blöfünü görmüştüm ve ilk defa kararsız görünüyordu. Omuzları düştü, ifadesi şaşkındı. Hızlı bir şekilde tekrar durum değerlendirmesi yaparken beynindeki çarkların döndüğünü neredeyse görebiliyordum. Ardından kendini toparladı. Yüzüne tekrar o kararlı ifadeyi yerleştirdi. Öyle ya da böyle benimle konuşmayı kafasına koymuştu. Ablamdan sürekli olarak ret cevabı aldığı için mi? Ona en yakın olabileceği nokta ben olduğum için mi? Yoksa onu motive eden daha karanlık, daha güçlü bir şey mi vardı?

Sanki kahve içmek için buluşmuş iki komşu gibi, daha dostane bir tonla, “Gardiyanların onu zamanında kurtarmalarına sevinirsiniz mi?” diye sordu. “Yoksa biraz olsun hayal kırıklığına mı uğradınız? Bana gerçeği söyleyebilirsiniz, Adeline. Yani sizin gibi başarılı bir kadının Shana gibi sorunlu bir ablası olması. İnsanlar böyle şeyleri anlarlar. Ben anlarım.”

Usulca, “Teyzenizle enişteniz nasıl?” diye sordum. “Oğullarının cinayetinin otuzuncu yıldönümü onlar için çok zor olmalı diye tahmin ediyorum.”

Sgarzi’nin yüzü donup kaldı. Bütün gayretlerine rağmen hedefi vuran ilk ben olmuştum ve bunu o da biliyordu. Yüzünde bir kasılma oldu. Belli belirsizdi ama çok şey anlatıyordu. Adamın etrafında dönüp duran o duygu akıntısının ne anlama geldiğini, adamın üzerindeki trençkot kadar somut bir şekilde işte o zaman anladım: keder. Charlie Sgarzi kızgın değildi. Kederliydi. Aradan otuz yıl geçmesine rağmen o gece ve ablam onu hâlâ rahat bırakmıyorlardı.

Sarsıldığımı hissettim.

“Artık aramızda değiller. Sorduğunuz için teşekkürler.” Sesi tekrar sakindi.

“Kendi aileniz?”

“Buraya onlar hakkında konuşmaya gelmedim. Buraya sizin aileniz hakkında konuşmaya geldim. Kaçamak cevaplar vermeyi bırakın.”

“Benim sorum da konuyla bir o kadar alakalı. Kuzeninizi öldürdüğünde ablamı tanı mıyordum. Ama siz tanıyordunuz. Dolayısıyla ablamın gerçekleştirdiği eylemler sizin hayatınızda benimkine nazaran muhtemelen daha büyük bir etki yapmıştır.”

“Donnie iyi bir çocuktı.”

Bekledim.

“Donnie ondan hoşlanıyordu, biliyor musunuz? Size hiç bundan bahsetti mi? Görüşmelerinizde ondan bahsediyor mu?”

Sabırlı davrandım. Charlie daha yeni başlıyordu. Muhakkak...

“Mektuplar buldum!” Gazeteci neredeyse patladı, ifadesi birden canlandı. Öfke, keder, şüphe. Otuz yıl sonra bile bir adamın içine kazınmış olan kederin aşamaları. Acı insanı böyle yapıyordu işte. Ablam insanı böyle yapıyordu işte. “Eniştemin masasının alt çekmecesine saklanmış altı tane mektup buldum. Ne olduklarını biliyor musunuz? *Aşk mektupları*. Ablanızın kuzenime yazdığı aşk mektupları. On iki yaşında, tek bir arkadaşı olmayan yalnız bir küçük adamdı. Sonra bu ondan büyük ve şehirli yeni kız çıkageldi. Ne kadar havalı bir bisikleti olduğunu, belki arada buluşabileceklerini söyledi. Onunla leylak çalılarının orada buluştu. Ablanız onu sadece öldürmekle kalmadı. Onu öldürmek için tuzağa sürükledi.”

“Kan, sevgidir,” diye mırıldandım ama Sgarzi artık dinleyecek gibi görünmüyordu. Duvardan uzaklaşmış, huzursuzca koridoru gitmeye başlamıştı.

“Teyzem olayın şokunu hiç üstünden atamadı. Kuzenimin ölümünden sonraki on yıl kendini içkiye verirken, annemin onu durdurabilmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kurbanların ailelerine hep aynı yalanı söylüyorlar: Her şey düzelecek. Zaman tüm yaraları sarar. Vesaire, vesaire, vesaire. Otuz yıl. Otuz kahrolası yıl. Altı ay önce eniştem beylik tabancasını çıkarıp kafasına sıktı. Ablanız yalnızca kuzenimi öldürmekle kalmadı. Bütün ailemi mahvetti. Şimdi birkaç sorum var. Cevaplama nezaketinde bulunur musunuz?”

“Neden?”

“*Neden mi?*” Karanlık yüzündeki şaşkınlıktan neredeyse donmuş bir ifadeyle bana baktı. “*Neden mi?*”

Usulca, “Aradan otuz yıl geçti, Bay Sgarzi,” dedim. “Söyleyeceğim hiçbir şey ailenize olanları değiştirmeyecek.”

“Lütfen. Kuzenimin artık hayatta olmadığını biliyorum. Teyzemle amcamın öldüğünün farkındayım. Annemin evden çıkamaz hale geldiğini ve pizzacı çocuklara güvenilmediğinden eve pizza bile söyleyemediğini biliyorum. Erişim istiyorum, tamam mı? Massachusetts eyaletinin gelmiş geçmiş en meşhur kadın katillerinden biriyle özel bir röportaj yapmak istiyorum. Shana’nın kuzenime yaptıklarından sonra, kulağını kesip, kollarını doğrayıp... En azından şöyle bol sıfırlı bir kitap anlaşmasını hak ettiğimi düşünüyorum. Belki o zaman ödeşiriz.”

Elimde olmadan şaşırmıştım: “Kuzeninizin cinayetinden menfaat sağlamak niyetinde misiniz?”

“Hayır. Annemin evdeki sağlık bakım masraflarını ben karşılıyorum. Annem kanserden ölüyor, sağ olun. Ayrıca babamın onun için yaptığı evden ayrılmak istemiyor. Ben bir blog yazarıyım. Annemin ihtiyacı olan parayı kazanamıyorum. Ama bir kitap anlaşması. Aileme yaptıklarını ablanızın ağzından yazabilirsem... Gerçek suç romanlarının hiç de fena olmayan bir piyasası var. Özellikle de kurbanın kuzeni tarafından yazılmış olması ve içinde Shana Day gibi meşhur bir katille yapılmış özel bir röportajın yer alması gibi özel dokunuşlar olursa. Bir süredir yayınevi çevrelerinde nabız yokluyorum. İlgi gösterenler var. Kuzenim iyi bir çocuktuktu. Teyzesine yardım etmekten mutluluk duyacaktır. Şimdi, sizin mazeretiniz nedir?”

“Bay Sgarzi, siz ablamın beni dinlediğini farz ediyorsunuz. Israrla gönderdiğiniz yazılı isteklerinizden sonra Shana’nın benim dememle bir mucize eseri fikrini değiştireceğini varsayıyorsunuz. Açık söylemem gerekirse, aramızda böyle bir ilişki yok.”

Charlie’nin yüzünde yine o ifade belirdi, çelik gibi bir azım

ve haşın bir kararlılık. Şimdi fark ediyordum ki sadece kederli değil, annesinin giderek kötüye giden sağlığı nedeniyle son derece gergin de bir adamdı.

“Onu kandırın,” dedi.

Ona baktım.

“Beni duydunuz. Bir psikiyatrist olduğunuz kadar bir kardeşsiniz de. Boş boş oyalanmayı bırakın ve Shana’yı istediğinizi yaptırmak için bir şekilde ikna edin.”

“Yani sizin ısrarla mektup yazarak yapmayı denediğiniz gibi mi demek istiyorsunuz? Peki, bu ne kadar işe yaramıştı?”

“Hey, buna ihtiyacım var. Annem bunu *hak ediyor*. Şimdi, bunu yapacak mısınız, yapmayacak mısınız?”

“Bay Sgarzi...”

“Ona Gül Katili’ni sorun.”

Soluğum bir gün içinde ikinci kez kesildi. “Efendim?”

“Beni duydunuz. Bu yeni cinayet dizisi. Etrafta dolanan psikopatın biri şerit halinde kestiği insan derileri topluyor. Bunun size sevgili babacığınızı hatırlatmadığını söyleyemezsiniz.”

Sessiz kaldım. Artık konuşmak için kendime güvenmiyordum.

Sgarzi alaycı bir tonla, “Katil bunu nasıl yapıyor acaba, merak ediyorum?” diye düşündü. “Bir kadının gövdesini aşağıya doğru en iyi şekilde nasıl keseceğini, o çok değerli şeritleri nasıl kesip alacağını, o anılarını sonsuza dek canlı tutmak için şeritleri nasıl koruyacağını nereden biliyor acaba? Sanki bilen birinden öğrenmiş gibi...”

Sert bir şekilde, “Neredeyse otuz yıldır hapiste olan ablamın bu cinayetlerle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?” diye sordum.

“Bana kalırsa ablanız sizi yıllardır parmağında oynatıyor.

Yaptığınız bütün o bir saatlik görüşmelere rağmen hiçbir zaman doğru soruları sormadınız. Bir mucize olup da ablanızın size gelmesini bekliyor, bekliyorsunuz. Neden korkuyorsunuz, Adeline? Acı bile hissetmiyorsunuz. Korkacak neyiniz var?”

“Ne demek istediğinizi bilmi...”

Sgarzi sesini alçalttı. “Artık nazik davranmayı bırakın. Dobra dobra, Shana’ya işbirliği yapma vaktinin geldiğini söyleyin. Sandığınızdan daha fazlasını biliyor.”

“Peki, bunu nereden biliyorsunuz?”

“Çünkü mektup yazdığım tek kişi Shana değildi. Başka birkaç mahkûma daha yazdım. Ve bunların ikisi artık parmaklıklar ardında değil. Shana’yla ilgili, onun bilmesi mümkün olmayan ama bildiği şeylerle ilgili anlattıkları hikâyeleri bir duysanız... Ablanızın bir bağlantısı var. Bir ortağı ya da bir arkadaşı, orasını henüz çözemedim. Ama sandığınız gibi, bir hücrede çürüyüp gitmiyor. Aradan geçen bunca yıla rağmen hâlâ işinin başında.”

“Kanıtlayın.”

“Kanıt mı istiyorsunuz? O iki gardiyana neler yaptığını sorun. Tam olarak ne yaptığını, tam olarak nasıl yaptığını. Acı hissedemediğinizi mi düşünüyorsunuz, Adeline? Bence ablanız sizi haksız çıkaracak.”

Charlie Sgarzi bir hışımla koridorda uzaklaştı. Doğrudan asansöre yöneldi.

Olduğum yerde çakılı bir halde, aşağıyı gösteren okun sonunda çınlayarak yanışını, asansörün açılan kapılarının gazeteciyi yutup onu uzaklara götürüşünü izledim.

Çantamı kolumdan aşağıya kaydırıp anahtarı ararken ellerim hâlâ titriyordu.

Sadece bir gazeteci, diye kendimi rahatlatmaya çalıştım. Bir makale yazmak uğruna her şeyi söyleyebilecek, ailesinin trajedisinden menfaat sağlayabilecek bir adam.

Ama kendimi ikna edemedim. Önce, ablamın intihar girişimi, ardından babamın kırk yıl önceki cinayetlerini son zamanlarda işlenen iki cinayetle ilişkilendiren gazeteler ve şimdi de bu.

Nihayet daireme, sakın mabedime girerken düşünmekten kendimi alamadım: *Ah, Shana. Ne yaptın sen?*

On Altıncı Bölüm

Kahvaltı yaparlarken telefon çaldı. Telefona Alex baktı. D.D. ile ikisi mutfak masasında karşılıklı oturmuş, sıradan bir sabahmış gibi davranıyorlardı. Elbette gece iyi uyumuşlardı, evlerinin emniyetli ve güvenli olduğundan şüpheleri yoktu. Beklenmedik seslerde hiç irkilmemişlerdi. Kilidi, güvenlik sistemini, Alex'in komodinun üstüne koyduğu Glock 10 tabancasını tekrar kontrol etmek için gece bir kez olsun uyanmamışlardı.

Profesyoneldiler. Bir katilin yatak odalarına girdiği, katlettiği kurbanlarına verdiği hediyelerin aynılarını bırakmış olduğu düşüncesi onları perişan etmemişti.

D.D. gecenin ikisinde tavana bakarken, “Ona bir isim vermeliyiz. Bilirsin, Melvin gibi,” demişti.

“Evimize giren kişiye bir isim mi vermek istiyorsun?”

“Tabii ki. Adam tam bir baş belası. Ya da kadın tam bir baş belası. Gördün mü, kadın mı erkek mi olduğunu bile bilmiyoruz. Ayrıca bu şekilde sürekli hem erkek hem de kadın için cümleler kurmak artık benim sinirlerimi bozuyor. Evimize giren kişinin bir isme ihtiyacı var. Melvin gibi olabilir mesela. Bakarsın onunla başa çıkmamızı da kolaylaştırır.”

Alex bir an sessiz kaldı. “Benim oyum, Bob’a.”

“Sünger Bob gibi mi yani? Kişisel katil zanlımıza Jack’in en sevdiği çizgi film kahramanının adını mı vermek istiyorsun?”

“Evet. Bob kulağa oldukça öldürülebilir geliyor. Bob adında birini yok edememen nasıl mümkün olabilir?”

Saat 02.05’e kadar D.D. meseleyi düşünmüştü. “Pat’e ne dersin? Hem o da gayet öldürülebilir. Üstelik soruşturmanın ruhuna uygun olarak da çift cinsiyetli bir isim. Bob, henüz elimizde olmayan bir bilgiyi ima ediyor.”

Alex, “*SNL* skeçlerindeki Pat,” diye düşündü. “Bana uyar.”

“O halde Pat. Melvin, bu Pat. Pat, bu Melvin. Şimdi, ikiniz de gidin.”

Alex, D.D.’nin eline uzanmıştı. Karanlık yatak odasında yana yana uzanmış, boş tavana bakar, parmakları hafifçe birbirine dokunurken sessiz nöbetlerine devam etmişlerdi.

Şimdiyse, saat sekize geliyordu. Telefon çaldı. Alex açtığı telefonu bir saniye sonra D.D.’ye uzattı.

Phil lafı dolandırmadan, “Shana Day’la görüşmek için izin aldık,” dedi.

“Ne zaman?”

“Tam dokuzda.”

“Nerede?”

“MCI’da.”

“Kim?”

“Kardeşi orada olacak, Shana’nın şartları. Bir de bir dedektif.”

D.D. hemen, “Neil olmaz,” dedi.

“Amma yaptın. Onu çiğ çiğ yer. Ben yaparım.”

“Yufka yürekli baba rolünde mi olacaksın?”

“Gidişata göre bir şeyler uyduracağım.” Phil duraksadı. Kısaca, “Aslında sen olmalısın,” dedi. “Bunu bilmediğimi sanma.”

D.D. arkadaşının fikrini paylaşarak, “Ben olmalıyım,” dedi. “Kaldı ki yufka yürekli baba rolüne de inanmayacak zaten. Onun dünyasında, anlamak zayıflıktır. Ayrıca kurban olarak erkekleri tercih ediyor.”

“Horgan’a sordum...”

“Vazife başında değilim. Ben yapamam. Bunu biliyorum.”

“Yine de gelecek misin? Cezaevindeki sorgu odasının gözetleme penceresi olduğunu söylediler. İçeri giremezsin ama izlemene engel olacak bir durum yok.”

“Geliyorum. Dosyasını okudun mu?”

“Tam da şimdi onunla ilgileniyordum.”

“Zahmet etme. Dün gecemi o ve babası Harry Day hakkında araştırma yaparak geçirdim. Bana inan, hatırlaman gereken tek bir şey var.”

“Nedir?”

“Kan, sevgidir. Ve baba rolünde, onu çok sevdiğini kanıtlamak zorundasın.”

Alex, D.D.’nin duş alıp giyinmesine yardım etti. D.D. gergindi. Bu, kendisini şaşırttı. Elleri titriyordu. Her zamankinden farklı olarak sol kolu ve omzundaki ağrıyı neredeyse hiç hissetmiyordu. Alex, D.D.’ye önden düğmeli ipek gömleğin sol kolunu giymesine yardım etti. D.D. acıdan yüzünü ekşitti. Sonra bluzu giyince Alex düğmeleri ilikledi.

Alex, “Bu arada,” dedi, “çıkarma işlemini tercih ederim. Bu, benim tabiatıma aykırı.”

D.D. gülümsedi ama aklı başka yerdeydi.

“O da sıradan bir katil, D.D. Bugüne kadar kaç tanesiyle görüştün?”

“Düzinelerce.”

“Aynen. Ayrıca bu seferki, parmaklıkların ardında. Yani o kadar iyi olamaz.”

“On dört yaşındaydı. Arkasında iz bırakmamayı düşünecek kadar olgun ve öngörülü değildi.”

Alex, “O da sıradan bir katil,” diye tekrarladı.

D.D. başını salladı ama bunun bir işe yaramadığını ikisi de görebiliyordu. Sonra Phil geldi. O, D.D.’den de heyecanlı görünüyordu. Alex başını iki yana salladı.

İkisine de, “Dedektif olan sizsiniz,” dedi. “Daha zeki, daha tecrübeli ve kesinlikle daha beceriklisiniz. Şimdi, gidin ve Pat’i yok etmek için ne bilmeniz gerekiyorsa öğrenin.”

Phil, “Pat?” diye sordu.

D.D., “Uzun hikâye,” dedi.

Gergin bir biçimde, “Harika,” dedi. “Şu an o hikâyelerden bir tanesine ihtiyacım var.”

Adeline onları cezaevinin lobisinde bekliyordu. Üzerinde profesyonel bir kıyafet vardı. Koyu kahverengi pantolon. Mavi bir kaşmir kazak. D.D., *sevgi dolu kız kardeşten ziyade saygın psikiyatrist*, diye düşündü. Son derece ilginç geçeceği kesin bir görüşme için mi kolları sıvamıştı?

Doktor onları karşılamak için öne doğru yürüdü. Temel cezaevi protokolünü açıkladı. Bütün mücevherler, çantalar, atkılar,

aksesuarlar boş dolaplara konacaktı. Phil silahını da dolaba koydu. MCI, silahın mahkûmlardan birinin eline geçmesi ve onlara karşı kullanılması riskini en aza indirmek amacıyla gardiyanların bile ateşli silah taşımalarına müsaade etmiyordu.

D.D., Adeline'in tıbbi uyarı bilekliğini çıkarmadığını fark etti. *Rahatsızlığı sebebiyle ona tanınan bir başka ayrıcalık*, diye düşündü. Acil bir durumda, ilk müdahale ekibinin, hastanın acıyı hissedemediğini ve dolayısıyla kendi durumunu sağlıklı bir şekilde değerlendiremeyeceğini bilmesi gerekecekti. Ayrıca bir de vücudunun şu aşırı ısınma riski vardı. Sıcak bir yaz günü, Adeline sokak ortasında yere yığılsa...

D.D., Adeline'a o bileklikle ve ne anlama geldiğiyle ilgili günde kaç defa soru sorulduğunu merak etti. Ayrıca Adeline'ın bu tarz soruları ne kadar isteyerek ve ne kadar gerçekçi yanıtladığını da merak etti.

Bütün kişisel eşyalarını bildirdiklerinde fevkalade elmacık-kemikleri olan, sarsıcı, siyahi bir kadın yanlarına geldi. Adeline, kadını Müdire Kim McKinnon olarak tanıttı. Kadın, onları güvenlik-ten geçirmek için önlerine düştü, dar bir koridordan geçirerek Shana'nın çoktan yerleştiği ve onları beklediği sorgu odasına götürdü.

Uzun, pis ve beyaz koridorda hızlı adımlarla ilerleyen McKinnon, "Dünkü olaydan sonra hâlâ kendini toplamaya çalışıyor," diye kısaca bilgilendirdi. "Çok kan kaybetti, o nedenle çok çabuk yoruluyor. Hâlâ sorularınızı cevaplandırabiliyorken doğrudan konuya girmenizi öneririm."

D.D., "Kendini mi kesti?" diye sordu.

Müdire başıyla onayladı.

"Ciddi bir intihar girişimi mi?"

“O kadar ciddi ki birkaç dakika daha geç kalsaydık ölmüş olacaktı.”

“Bunu daha önce de yaptı mı?”

“Shana’da antisosyal kişilik bozukluğunun yanı sıra ağır depresyon var. Şöyle düşünün: Sadece sizden nefret etmiyor, kendinden de nefret ediyor.”

D.D., “Aman ne güzel,” diye mırıldandı. “Shana’yı ne kadar zamandır tanıyorsunuz?”

“On yıl önce cezaevinin müdür koltuğuna ilk oturduğum günden beri.”

D.D. merakla, “Onunla başa çıkabildiğinizi düşünüyor musunuz?” diye sordu.

Müdire zarif şekilli kaşlarından birini kaldırdı. “Shana Day’le başa çıkabileceğini düşünen her kim olursa olsun ahmaktır. Kadın o kadar zeki ki kendine zarar veriyor. O kadar canı sıkılıyor ki başkalarının sağlığı için tehdit oluşturuyor.”

“Ona belli ölçüde saygı duyuyormuş gibisiniz.”

Müdire konuyu düşünüyor gibiydi. Sonunda, “Shana on dört yaşında hapse atıldı,” diye karşılık verdi. “Hayatının üçte birinin yalnızca ilk kısmını bu duvarların dışında geçirdi. Şöyle diyelim, MCI’ı ben yönetiyor olabilirim ama burada asıl uzman Shana. Ondan her şeyi beklerim. Ve bu nedenle benim sorumluluğumda tek bir gardiyan ölmedi.”

Müdirenin sakince söylediği son cümle, Shana’nın yapabileceklerinin bariz bir hatırlatmasıydı. Müdirenin diğer yanında yürüyen Phil titredi.

Gidecekleri yere, karanlık bir odaya bakan cam bir pencereye vardılar.

Hepsi durdu. Phil gergin bir şekilde sol başparmağındaki şeytan tırnağını ısırırken, Adeline ifadesiz bir yüzle doğrudan karşıya bakıyordu. *Ciddi olduğundaki yüzü*, diye düşündü D.D. Yakınlarda işlenen iki cinayetle ilgili kendi ablasını sorgulama konusunda sahip olduğu duygu ve düşünceleri dikkatlice kutulayıp kenara koyuyordu.

Sorgu odasına bir ses sistemi döşenmişti. Müdire McKinnon, Phil'e odanın içine girdiğinde onunla iletişim kurmalarını sağlayacak olan kulaklığı sol kulağına takmasına yardım etti. Ses sistemi açıldığında, sıkışık dokuz metrekarelik alanda söylenen her şey duyulabilecekti.

Odaya Phil ve Adeline girecek, D.D. ve müdireyse camın diğer tarafında kalarak gözlem yapacaklardı. Shana avukatını yanında bulundurma hakkına sahipti ama istememişti.

Şimdi Müdire McKinnon, yanlarından biraz ötede duran Adeline'a baktı, sonra da dikkatli bakışlarını Phil'e çevirdi.

McKinnon, Phil'e, "Hazır mısınız?" diye sordu.

"Elbette."

"Eğer ara vermek isterseniz odadan çıkıverin. Unutmayın, içeriye istediğiniz gibi girip çıkabilirsiniz. Orada oturması gereken, o."

Konuşma Phil üzerinde etkili olmuşa benziyordu. Duruşunu dikleştirip, anladığını belirtircesine başını salladı.

Müdire McKinnon uzanıp bir ışık düğmesine bastı. Shana Day odanın içinde belirdi. Üzerinde hapisanenin turuncu kıyafeti vardı. Kelepçeli ellerini küçük bir sorgu masasının üstünde kenetlemişti.

Adeline kapıyı açıp Phil'in önünden içeri girerken mahkûm yavaşça başını kaldırdı.

İlk bakışta, yaşlanan kadın katil hiç de D.D.'nin hayal ettiği gibi çıkmamıştı. İnternette gördüğü fotoğraflar yaklaşık otuz yıl öncesinin bir cinayet duruşmasından kalma siyah beyaz karaltılar olduğundan D.D., belli olmayan yerleri kendi kafasında doldurmak zorunda kalmıştı. Adeline'in zarif güzelliğini ve Shana'nın erkekleri öldürme tercihini göz önünde bulunduran D.D., daha on dört yaşında sakar bir genç kızken katil olan kadının çekici sayılabilecek orta yaşlı bir kumrala dönüşmüş olmasını beklemişti. Halbuki yanından bile geçmiyordu.

Açık kahverengi saçları omuzlarına düşüyordu. Solgun ten, koyu renk, şiş gözler, çökük elmacıkkemikleri. Sürekli asık duran, çizgi şeklinde bir ağız. Üzerine bol gelen hapisane kıyafetine rağmen kadının adeta bir deri bir kemik olduğu açıktı. Otuz yıllık hapis hayatı Shana Day'e pek yaramamıştı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunu o da biliyordu.

Odaya giren Adeline ve Phil'e bakmak yerine, sanki D.D. ve Müdire McKinnon'ın orada olduklarını biliyormuş gibi, bakışlarını gözetleme penceresinden ayırmadı.

Sonra gülümsedi.

D.D.'nin anında gerilmesine neden olan ufak, belli belirsiz ve ukala bir gülümseme.

Masaya yaklaşan Phil, "Shana Day?" diye başladı. "Adım Phil. Boston Emniyeti'nde dedektifim."

Phil'e bakmadı.

"İşteğin üzerine, kız kardeşinle geldim. Müdire McKinnon'ın da bahsetmiş olduğu üzere son zamanlarda işlenen iki cinayetle il-

gili birkaç soru sormak istiyorum.”

Phil, kadının cevap vermesini beklemeden boş sandalyelerden birini çekip oturdu. Kollarını göğsünde birleştirerek kapı sövesine yaslanan Adeline kenarda bekledi. *Destek rolünde*, diye düşündü D.D., sahneyi Phil’e bırakmak için elinden geleni yapıyordu.

Shana nihayet biraz canlanıp Phil’in varlığını kabullendi. Onu şöyle bir süzdü, homurdandıktan sonra da dikkatini kız kardeşine çevirdi.

Shana, “Bu rengi sevdim,” dedi. “Mavinin güzel bir tonu. Kaşmir mi o?”

Adeline, “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Ne önemi var ki?”

“Hâlâ sırf kibarlık olsun diye sorular sorduğumu mu düşünüyorsun?”

“Şu an burası dışında herhangi başka bir yerde olmayı dilediğini düşünüyorum. Evlat edinilmemiş olmayı ve o doktorun öz baban olmasını, ayrıca tek çocuk olmayı dilediğini düşünüyorum.”

Adeline saatine bakarmış gibi yaptı. Kibarca, “Sabah sabah bu ne kendine acındırma böyle,” dedi.

Shana, “Siktir git,” dedi ama kelimelerde öfkeden ziyade mutsuzluk vardı. *Depresyon*, diye düşündü D.D. Daha önce düşünmemişti ama moralsizlik mantıklı geliyordu. Öfkenin büyük kısmı kendinden nefret etmekten kaynaklanıyordu.

Adeline nihayet hareketlendi. Kapıdan uzaklaşarak soğukkanlılıkla masaya doğru ilerledi. Phil’in etrafından dolandı, ikinci sandalyeyi çekip oturdu. Bunun üzerine Shana iki konuyla yüzleşmek ve ilk defa Phil’e gerçekten bakmak zorunda kaldı.

Phil bir şey demedi. Yüzünden sabır okunuyordu. Bu, D.D.'nin hoşuna gitti. Hedefini kendine çek. Bütün işi Shana'nın yapmasını sağla.

Shana birden, "Ne kadar zamandır dedektifsin?" diye sordu.

"Yirmi yıldır."

"Neden?"

"Güzel iş."

"Şiddeti seviyor musun?"

"Hayır. Şahsen ben ellerimi sarılmak için kullanmayı tercih edenlerdenim."

Phil'in rahat tavrı Shana'yı şaşırtmış gibiydi. Tekrar kaşlarını çattı.

"Hakkında araştırma yaptın mı? Ne yaptığımı biliyor musun?"

"Evet."

"Sence suçlu muyum?"

"Evet."

"Pekâlâ, en azından aptal değilsin."

Phil, "Şiddeti seviyor musun?" diye sordu.

"Elbette. Her zaman. Sevilmeyecek nesi var ki?"

"Hapishane," dedi.

Shana beklenmedik bir kahkaha attı. "Bak bu konuda haklısın işte. Fakat öte yandan, burada çok şiddet var. Burada eller vurmak için ya da bıçaklamak için kullanılıyor. Ben şahsen kaliteli bir ev yapımı bıçağı tercih ederim. Favori silahım."

"O halde neden kaçmaya çalışıyorsun?"

"Kaçtığımı da kim söyledi?"

Phil, serum iğnesinden dolayı hâlâ sargılı olan elini işaret etti. "Kendini kesmişsin, neredeyse kan kaybından ölüyormuşsun."

Bunlar bana kaçmaya çalışan bir kadını çağırıştırıyor.”

“Hayır. Yanlış duymuşsun. Kesmek, gelecekle ilgili değil. Şimdinin ve burada olmanın keyfini çıkarmakla ilgili. Aile babasına benziyorsun. Ergenlik çağında en azından bir ya da iki çocuğun olacak yaştasın. Bir ara kızına jiletin, derinin altına kaymasını izlemenin nasıl bir duygu olduğunu sor. Mastürbasyon gibi. Bahse girerim sana hepsini anlatacaktır.”

Kollarını masanın üstünde kavuşturan Phil öne doğru eğildi. Usulca, “Seni kim korkutuyor, Shana?” diye sordu. “Senin gibi sert bir kadının damarlarını kesmesine sebep olacak ne oldu? Kimi tanıyorsun?”

Sorunun dobralığı D.D.’yi şaşırttı. Shana’yı da hazırlıksız yakalamışa benziyordu.

Bağlı elleri ve sargılı bacakları nedeniyle hareketleri daha garip olsa da Shana da öne doğru eğildi. Eşit derecede ciddi bir ses tonuyla, “Anlayamazsın,” dedi. “Beni tanımıyorsun, Bay Dedektif Phil. İstedğin kadar konuşabilir, istediğin kadar soru sorabilirsin ama bunun bir önemi yok. Beni *tanımıyorsun* ve bu odada ne kadar zaman geçirirsek geçirelim bu değişmeyecek.”

Bakışları Adeline’a kaydı. “Sen de aynı şekilde. Her ay görüşüyoruz. Peki, ne için? Senin için bir projeden başka bir şey değilim. Beni bir kardeş olarak hatta bir birey olarak bile görmüyorsun. Geliyorsun, aylık hayrını işliyor, sonra da saygın işine ve lüks evine geri gidiyorsun. Şu an burada bulunmanın tek nedeni, benden bir şeyler alacak olman. Aksi takdirde hâlâ kalan yirmi dokuz günü geri sayıyor olacaktım. Burada başka bir iş yaptığım yok zaten, biliyorsun. Günleri sayıyorum. Sen ne sıklıkla bunu yapıyorsun?”

Adeline serinkanlılıkla, “Kes artık,” dedi.

“Neyi keseyim?”

“Kendini acındırmayı. Bu seninle benim aramda. Bu –haklısın– yaklaşık otuz gün sonra aramızda halledeceğimiz, kardeşler arasında bir dargınlık. Ama bu dedektif bunca yolu bizim tartışmamızı dinlemek için tepmedi. Bu, özel bir ziyaret değil, Shana. Bu, profesyonel bir ziyaret.”

Shana pis pis sırıttı. “Çünkü benden bir şey istiyorsun. Meselenin özü bu. *Bende senin* ihtiyacın olan bir şey var.”

Konuşmanın kontrolünü tekrar eline almaya çalışan Phil, “Pekâlâ,” diyerek araya girdi. Sağ eliyle sol başparmağını tekrar yolmaya başlamıştı. “Biraz konuşalım. Sonuçta isteği kabul ettin. Halbuki öyle bir zorunluluğun yoktu.”

“Kalkıp gidebilir miyim yani?”

“Elbette. Hemen şimdi. Gitmek istiyorsan git. Meşgul bir kadın olduğundan eminim. Tanrı biliyor ki benim de yapacak bir dünya işim var.”

Shana ona şüpheyile baktı. “Yalan söylüyorsun.”

“Sana haklarını söylediler mi, Shana? Bu soruların hiçbirini cevaplamak zorunda olmadığını biliyor musun? Ve eğer istersen avukatını bulundurma hakkına da sahipsin.”

Şimdi homurdandı. “O ne yapacak ki? Hatta sen yapacaksın ki? Ben zaten sonsuza kadar buradayım. Bundan daha büyük ceza ne olabilir?”

“Onun için mi kendini kestini?”

“Kapa çeneni!”

D.D. bu cevabı evet olarak algıladı.

Phil öne doğru eğildi. Ellerini önünde kenetlemişti. Yüzün-

deki sabırlı ifade hâlâ duruyordu. Dünya kadar vakti olan ve hâlâ etkilenmeyi bekleyen bir adam.

“Sana baktığımda ne görüyorum biliyor musun?” diye sordu şimdi.

“Müstakbel karını mı?”

“Bir zamanlar bir hata yapan zeki bir kız. Ama geri dönemiyorsun, değil mi? Aradan geçen otuz yılın ardından, bunu senden iyi kimse bilemez. Olan oldu. Üstüne kaldığı için Donnie Johnson’dan nefret edebilirsin. Bu karşı konulmaz insanları kesip doğrama ihtiyacına kızabilirsin. Ama olan oldu. Ve işte buradasın. Geçen otuz yılda akıllandın ama hâlâ hiçbir yere gidemiyorsun. Hayır, kendine zarar vermeye çalışmanın sebebi, hapisteki şiddetten kaçmak değil, Shana. Seni asıl öldüren, can sıkıntısı.”

Kurnazca gülümsedi. “Beni eğlendirecek misin, Bay Dedektif Phil?”

Saatine baktı. “Belki bir yirmi dakika daha.”

“Neden sadece yirmi dakika?”

“Çünkü yaralısın, Shana. Dinlenmen gerek. Buna engel olmayacağım.”

Gözlerini kırıştıran Shana’nın bu kibar konuşma karşısında belli ki aklı karışmıştı. Phil toparlanmasına müsaade etmedi.

“Bana babandan bahset.”

“Ne?”

“Baban. Bana ikinizin çok yakın olduğu söylendi.”

“Hayır.” Birden yüzündeki ifade karardı. Geriye yaslandı. “Yapmayacağım.”

“Neyi yapmayacaksın.”

“Bu onun için, değil mi?” Adeline’ı işaret etti. Elindeki plas-

tik kelepçe cırtladı. “Babamız, babamız, babamız, bana babamızdan bahset. Sürekli ondan bahsetmemi isteyen o. Çünkü hatırlamıyor. Sadece bir *bebektir*.”

Phil’e ilk defa bakan Adeline usulca, “Onu hatırlamıyorum,” dedi. “Daha küçük bir bebektim. Bildiğim sadece birkaç şey var. Onlar da Shana’nın benimle paylaştığı anılardan.”

Shana arkasına yaslandı. Belli ki böbürleniyordu.

Phil onu görmezden gelerek dikkatini Adeline’a verdi. Yolduğu sol başparmağının derisi kanamaya başlamıştı ama fark etmemişe benziyordu. Adeline’a, “Ama babanızla ilgili araştırma yaptınız, değil mi?” diye sordu.

“Evet.”

“Yakın dostları, tanıdığınız arkadaşları var mıydı?”

Dudaklarını büzen Adeline düşünüyordu. “Sizin için bakabilirim. Elimde eski polis raporları var...”

“Ne?” Shana oturduğu yerde doğruldu.

Adeline, “Polis raporları,” dedi. Artık ablasına bakmıyordu bile. Phil’le konuşmaya devam etti. “Harry’nin dava dosyasından. Hepsi var elimde. Eğer resmi kanallardan erişmeniz uzun sürecekse onları sizin için çoğaltabilirim, dedektif.”

“Bu harika olur.”

Shana, “Hey!” dedi.

Gözleri hâlâ Phil’in üzerinde olan Adeline, “İstedığınız başka bir bilgi var mı?” diye devam etti. Sonra birden, “Aman Tanrım, size ne oldu böyle?”

Uzanıp Phil’in kanayan başparmağını havaya kaldırdı.

“Ah, sadece bir şeytan tırnağı. Boş verin...”

Adeline işaretparmağını kopan etin üstüne koyup sıkıca bas-

tırırken Phil'in sesi alçalıp söndü. Phil büyülenmiş gibi Adeline'in solgun parmağına baktı. Adeline parmağını yavaşça çekerken dedektifin yarasını inceledi, sonra itinayla manikürlenmiş tırnağının ucunu...

Adeline usulca, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Parmağıma kan bulaştı."

Şimdi ablasının gözünün içine baktı. Kanlı parmağını havaya kaldırdı, ardından yavaşça dudaklarına götürdü...

Sonuç son derece şiddetliydi.

"Hayır! Hayır, hayır, hayır. O benim!"

Shana ayağa kalkmıştı. Sandalyesi geriye devrilmişti. El bileklerindeki plastik kelepçeler titredi.

Adeline kısık sesle ve hızlı bir şekilde, "Hayır, değil," diye karşılık verdi. Profesyonel psikiyatrist gitmiş, onun yerine, ablasını çıldırmanın eşiğine getirmeye kararlı görünen koyu renk saçlı ve koyu renk gözlü bir kadın gelmişti. "O benim hakkım. Ona yardım ettim. Benim o."

"Seni sürtük..."

"Hiçbir şey yapmadın! Orada oturmuş, sırtıyor, her şeyi biliyormuş gibi davranıyorsun. Bahse girerim babamızı hatırlamıyorsundur bile. Ne de olsa daha küçücük bir çocuktun. Neden bu kadar çok soru soruyorum sanıyorsun? Çünkü yalan söylediğini, hepsini uydurduğunu biliyorum. İstedğin kadar Harry'yi hatırladığını iddia edebilirsin. Ama dosyalar bende. Gerçeği biliyorum, Shana. Gerçeği *daima* da bildim!"

Shana aniden, "Yüz elli üç!" dedi. Bakışları hâlâ aralarında asılı duran Adeline'in kanlı parmağına kilitlenmiş durumdaydı.

Phil sandalyesini hafifçe geriye itmişti. Sanki dövüşmeye ya

da kaçırmaya hazırlanmış ama hangisini yapacağından emin değilmiş gibi elleri masanın üstündeydi.

Adeline, “Yüz elli üç ne?” diye sordu.

“Madem o kadar zekisin kendin bul!”

“Hayır. Mesele ben değilim. Mesele sensin, Shana. Mesele senin artık kendini kanıtlaman. Otuz yıldır burada çürüyorsun. Dedektif Phil az önce yalan söylemiyordu. Zekisin. Beceriklisin. Parmaklıklar ardında bile önemli biri olabilirsin, Shana. Gerçek bir cinayet soruşturmasına yardım edebilir, bu dünyada biraz iyilik yapabilirsin. Belki o zaman sana acınacak biri gözüyle bakmam. Belki o zaman sana abla derim.”

Shana, “Ben babamızı tanıyorum,” dedi. “Sen tanımıyorsun!”

“Kanıtla!”

İki kardeş öfkeyle birbirine baktı. Phil usulca yutkundu.

“İşe yaramamı mı istiyorsun?” Shana birden ağır ağır konuştu.

“Bence senin için ilginç bir değişiklik olabilir.”

“Pekâlâ.” Shana gülümsedi. “Yarın sabah işe yarayacağım. Tanıdığın en işe yarayan kişi olacağım. Aslında, o kadar işe yarayacağım ki beni bu hapisten çıkarıp evine götüreceksin.”

“Olası değil.”

“Ah, ama olacak. Bay Dedektif Phil bile öyle yapmana razı olacak.” Shana bağlı elleriyle Phil’i gösterdi. “Ayrıca artık senin bir hayır projen değil de ablan olacağıma göre evinde kalmama izin vereceksin, Adeline. Hatta yatağında uyumama bile izin vereceksin. Kırk sekiz saat.” Başım salladı. “İşe yaramamın karşılığı bu olacak. Kırk sekiz saat senin kıyafetlerini giyip, senin banyonda duş alıp, senin lüks dairende kalacağım. İşte, işe yaramamın bedeli bu olacak.”

“Hayır.”

Shana fısıldadı: "Yüz elli üç."

Phil, "Shana..." diye başladı.

Usluca, "Şşşt," dedi. "Bu, seninle ilgili değil, Bay Dedektif Phil. Sen şimdi sessiz ol. Bu, benimle kardeşim arasında. Bu, hep benimle kardeşim arasındaydı. Yarım kalmış bir iş."

Adeline, "Yüz elli üç ne?" diye sordu.

Shana tekrar gülümsedi. Ama suratındaki ifade duygudan yoksundu ve donuk kahverengi gözlerindeki soğukkanlı, kurnaz parıltıyı gizlemiyordu.

D.D. yavaş yavaş, numara yaptığını fark etti. Saldırganca hareketler. Kendi kendini keşişiyle ilgili verdiği ayrıntılarla onları sarsma girişimleri. Hatta Phil'e garip garip kur yapmalar. Bunlar gerçek duygular değildi. Bunlar tıpkı diğer insanların kıyafet değiştirdiği gibi Shana'nın da bir takıp bir çıkardığı maskelerdi.

Gerçek Shana Day buydu. Soğukkanlı bir katil. Ve şimdi de neredeyse yumuşak olan bakışlarını kardeşinin kanlı parmak ucu üzerinde dolaştırıyordu.

Shana, "Yüz elli üç," diye fısıldadı. "Bu benim kanıtım. Ben babamızı hatırlıyorum. Ve onu seviyorum. Onu hep sevdim. Şimdi evine git, küçük kardeşim. Dosyalarını oku. Küçük polis dostlarınla konuş. Sonra kapını kilitle. Çünkü acı hissedememen, senin için geldiğinde canının yanmayacağı anlamına gelmiyor."

On Yedinci Bölüm

Sorgu odasından çıktığımda sakın kalmaya çalışıyordum ama aslında tüm varlığımla sarsılmıştım. Üvey babam haklıydı. Ablamla tekrar bağ kurmak beni ilk seferinde şans eseri kaçmayı başardığım korku evine geri götürmüştü.

Phil ve müdire arkada konuşmayı sürdürürlerken ben de D.D.'nin üzerimde olan bakışlarının farkında, kanlı parmağımı yanığıma indirdim.

Elimi işaret eden D.D. aniden, “Hadi,” dedi. “Bir lavabo bulup elinizi yıkayalım.”

Çoktan harekete geçmişti, ben de peşinden gittim. Bir doktor gözüyle, D.D.'nin bu sabah kendini daha iyi hissettiğini düşündüm. Bunun kabul görmüş ağır yönetimi tekniklerinin etkili kullanımından mı, yoksa bir dedektif olarak tekrar görevinin başına dönmüş olmanın verdiği adrenalin patlamasından mı kaynaklandığını...

Ablamla yaptığımız görüşme benim tüm enerjimi götürürken D.D. neredeyse sersemlemiş görünüyordu.

“Onu kandırdınız,” dedi. “Başta soğuk bir doktordunuz, sonra birden saldırıya geçip hatıralarını küçük gördünüz, şöhretini

elinden aldınız. Tam bir kardeş gibi davrandınız. Sonra şu Phil'in kanına bulanmış parmağınızı salladınız. Tamamen dâhiyane."

Hiçbir şey demedim. Kırmızı lekeli parmağımı yumruğumun içine gömdüm. Ablamla konuşurken yaşadığım sorun, onun şiddet takıntısı değildi; sorun, onun iştahının benim iştahıma seslenmesi. Canavardan canavara, aile ferdinden aile ferdine. Ta ki parmağımı dudaklarıma götürüp o nefis lezzetin tadına bakmayı gerçekten isteyene kadar...

Hem kadın hem erkek için olan tek kişilik bir tuvalete geldik. Bir mahkûmun –ya da ziyaretçinin– mahremiyetini tamamen ortadan kaldıran camlı bir kapısı vardı. Neyin nerede olduğunu bilecek kadar uzun bir süre cezaevine gidip gelmiştim. Ellerimi yıkamak dışında hiçbir şey yapmadım.

D.D. koridorda bekledi.

Dışarı çıktığımda, "Sizce gerçekten bildiği bir şeyler var mı?" diye sordu. "Babanızın kırk yıl önce işlediği suçlarla şimdiki cinayetler arasında bir bağlantı?"

Duraksadım. "Charlie Sgarzi adında bir gazeteciyi tanıyor musunuz?"

Dedektif başım iki yana salladı. Tekrar Phil ve Müdür Mc-Kinnon'ın yanına doğru yürüdük.

Yürürken, "Shana'nın on iki yaşındaki kurbanı Donnie Johnson'ın kuzeni," diye açıkladım. "Son üç aydır Shana'ya mektup yazıyor. Kuzeninin cinayetiyle ilgili yazmakta olduğu kitap için ondan görüşme izni istiyor. Shana'nın, ailesine verdiği zarar sebebiyle kendisine borçlu olduğuna inanıyor."

"Tamam."

"Shana mektuplarının hiçbirine cevap vermedi, o da derdini

bizzat anlatmak için dün gece kapıma geldi. Ayrıca zamanında Shana'yla birlikte hüküm giyen diğer mahkûmlarla görüştüğünü iddia ediyor. Dedğine göre, Shana bilmemesi gereken şeyler biliyormuş. Sanki dış dünyayla hâlâ bağlantıları varmış ve işleri parmaklıklar ardından idare edebiliyormuş gibi.”

Kaşlarını çatan D.D., “Mafya babası gibi mi?” diye sordu.

“Muhtemelen. Ama sorun şu: Shana diğer mahkûmlarla bağ kurmaz, mektup arkadaşlarıyla yazışmaz ya da ziyaret saatlerinde eğlenmez. Her ay, görüştüğü tek kişi benim. Bunun dışında günün yirmi üç saatini tecrit hücresinde kilitli halde geçiriyor. Hapishane duvarlarının ötesine ulaşacak türden karmaşık bir sosyal ağ kurabilecek fırsatı bir kenara bırakın, yeteneğe bile sahip olduğunu hayal edemiyorum. Ancak...” Sesim azalıp söndü.

“Ancak?”

“Bildigi bazı şeyler var. Ufak tefek, rasgele şeyler. Mesela yakınlarda aldığım bir kazağın rengi gibi. Önemli olmayan ama insanda biraz da olsa endişe uyandıran türden ayrıntılar. Konunun üzerinde durmamayı sağlayacak kadar basit ayrıntılar. Belki kazağı aldığımı söyleyip sonra da unutmuşumdur. Ama... son zamanlarda bu türden gözlemleri giderek arttı. Son birkaç aydır onu her ziyaret ettiğimde ablam benim hakkımda teoride bilmemesi gereken bir şeyler biliyordu.”

“Sizi izlediğini mi düşünüyorsunuz? Ya da daha doğru bir ifadeyle, sizi izlettiğini mi düşünüyorsunuz?”

“Ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

D.D. çağrışım yapması için, “Yüz elli üç,” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

“Bu sayıda size Harry Day’i anımsatan hiçbir özellik yok mu?”

“Hayır. Dava dosyalarına bakmam gerek.”

“Bu harika olur. Tanrı biliyor ya Phil içeride yalan söylemiyordu. Şehrin arşivlerindeki eski dava dosyalarına ulaşmak için bir ton evrak işiyle uğraşmak ve kaya gibi bir sabır gerekir. Şansımız yaver giderse aynı bilgilere yalnızca altı hafta içinde falan erişim sağlarız. Yani eğer bu bilgiye bir bakabilirsanız gerçekten çok makbule geçer. En azından şimdilik.”

“Eve gider gitmez ilk işim bu olacak.”

“Harika. Bir yandan da müdireyle konuşalım. Eğer ablanızın dış dünyadan biriyle temas kuruyor olabileceğini bilen biri varsa bu, ondan başkası değildir.”

Müdire McKinnon meseleyle ilgili olarak son derece açık-sözlüydü:

“Dış dünyayla iletişim kurmak mı? Lütfen, bu mahkûmların çoğu, temas olmayan bir tesiste cinsi münasebet yaşıyorlar. Konuşma, endişelerimizin en önemsiz olanı.”

Müdirenin dediğine bakılırsa, mahkûmlar aralarında iletişim kurmak için çok sayıda yaratıcı yöntem kullanıyorlardı. Shana yüksek güvenli bir hücrede tıklı olmasına rağmen kitap taşıma arabasından düzenli olarak kitap alıyor, cezaevi kantininden sipariş veriyor ve günde üç kez yemek tepsisi alıyordu. Hapishane hayatında, ister elle yazılmış bir not olsun, ister aceleyle fısıldanan bir kelime olsun, isterse de dikkatle ve ustalıkla oluşturulmuş bir şifre olsun her etkileşim, mesaj almak veya göndermek için bir fırsattı.

Müdire McKinnon, “Üzücü ama,” dedi, “para, uyuşturucu,

cinsel ilişki karşılığında mahkûmların iletişim kurmalarına yardım eden bazı gardiyanlar bile var. Şimdi, sizin de tahmin edebileceğiniz gibi, Shana'nın pek tutulduğunu söyleyemeyeceğim ama temas halinde olduğu o diğer mahkûm, gözdelerden biri olabilir. Ayrıca sırf can sıkıntısından kurtulmak için bu tarz işlere yardım etmeye istekli mahkûmlar da var. Velhasıl; biz, politikalarımızı değerlendirmeye ve prosedürlerimizi gözden geçirmeye üç ayda bir yalnızca bir iki saat ayırabilirken mahkûmlar haftanın yedi gün yirmi dört saatini, yılın üç yüz altmış beş gününü sistemi nasıl alt edeceklerini çözmeye çalışarak geçiriyorlar. Üstelik burada, kafalarını kötülük yerine iyilik için kullandıkları takdirde Fortune 500 şirketlerini bile yönetebilecek zekâ ve yeteneğe sahip kadınlar var.”

“Shana'mın yakın olduğu bir mahkûm var mı? Bir arkadaş? Geçmişte ya da şimdi?”

Müdire McKinnon hafifçe kaşlarını çatı. “Bildiğim kadarıyla yok. İşte bulmacanın beni en çok şaşırtan parçası da bu ya. Çoğu mahkûm ilişki kurar. Hatta Shana gibi katı bir kadın bile... Bu tarz bir şeye saygı duyabilecek daha genç, daha savunmasız mahkûmlar var. Üstelik kendini ister normal isterse de eşcinsel olarak tanımlasın, çoğu müebbet mahkûmu öyle ya da böyle kendine bir partner bulur. Ama eğer yanılmıyorsam Shana'nın bir kız arkadaşı bile olmadı.”

“Bana kimseden bahsetmedi,” dedim.

“Kantin alışverişlerinde de bir şey yok. Yeşermekte olan bir ilişkinin ilk işaretlerinden biri, mahkûmların birbirlerine ‘hediyeler’ almalarıdır. Tıpkı gerçek hayatta gördüğümüz gibi. Şampuan. Kokulu losyon. Ama Shana çok az alışveriş yapıyor ve aldıkları da sadece kendisi için. Ona bir hediye gönderen de olmadı. Ak-

sine...” Müdire McKinnon tereddüt etti. Bakışları bana kaydı.

Başım la devam etmesini işaret ettim.

Müdür e McKinnon, “Shana’nın neredeyse tamamen sosyal tecrit halinde yaşaması beni endişelendiriyor,” diye devam etti. “Düşündüğünüzün aksine, mutsuz mahkûmlar bizim pek işimize gelmiyor. Depresyon, öfkelenmelerine sebep oluyor. Öfkelendiklerinde de şiddete meyil etme ihtimalleri artıyor. Dr. Glen’le de konuştuğumuz gibi, Shana’nın son birkaç ay içindeki ruh hali beni huzursuz ediyor. Anladığım kadarıyla durumu giderek kötüleşiyor. Dolayısıyla dünkü intihar girişimi beni hiç şaşırtmadı.”

D.D., “Durun biraz,” dedi. “Yani Shana’nın davranışlarında gözle görülür bir değişiklik mi meydana geldi? Bu ne zaman başladı?”

“Üç ya da dört ay önce olabilir. Bunun, ilk cinayetinin yaklaşan yıldönümüyle alakalı olduğunu varsaymışım ancak kesin olarak bilemiyorum elbette. Shana akıl sağlığı hizmetlerinden yararlanma hakkına sahip olmasına rağmen bütün görüşme önerilerini reddetti.”

Phil, “Onun bakımıyla kim ilgileniyor?” diye sordu.

El kaldırdım. “Ben. Shana’nın konuşmayı kabul ettiğ i sadece birkaç kişiden biri olmamın yanı sıra, ruhsatlı bir psikiyatristim de. Bir akrabaya tanı koymak tamamen... sağlıklı... kabul edilmese de Shana’yla aramızda geleneksel anlamda bir ilişki yok. Hayatlarımızın büyük bölümünde, bir aile olarak yaşamadık bile.”

D.D., “Ama size kardeşim diyor,” diye ısrar etti.

“Sadece damarıma basmak istediğinde.”

“Kulağa tam da bir ablanın yapacağı türden bir şey gibi geliyor.”

“Ya da değişim ihtimaline düşman bir hastanın yapacağı türden bir şey.” D.D.’ye garip bir şekilde baktım. “Bazı hastalarımın, çabalarımın direnmek için söyledikleri ve yaptıkları şeyleri bir bilerseniz şaşarsınız.”

Bana sıırttı. Belli ki pişman değildi. Ardından gözlerini müdireye çevirdi. “Yüz elli üç rakamı size herhangi bir şey ifade ediyor mu?”

Müdire McKinnon başını hayır anlamında salladı.

“Sizce Shana şu sözde Gül Katili’yle irtibat halinde olabilir mi? Ya da katil onunla irtibatta olabilir mi?”

“Ah, bu mümkün. Gerçi nasıl olduğunu bilmek isterim. Aktif bir katilin, hapisteki bir katille iletişim kurduğu düşüncesi geceleri pek de rahat uyumamı sağlamaz.”

“İzin verirseniz?” Üç çift göz bana doğru döndü. “Belki şimdi bunu nasıl yaptıklarını düşünme vakti değildir. Belki daha mühim olan soru: Neden? Shana korkunç bir cinayet işledi ama bu neredeyse otuz yıl önceydi. O olay haberlerde bile yer almadı. Dolayısıyla Shana yıllardır pek göz önünde bulunmadı. Bu, önmüzdeki hafta, yıldönümü haftası değişebilir ama bugüne kadar...”

Müdire McKinnon, “Ne bir mektup arkadaşı var ne de bildiğimiz bir hayranı,” dedi. “Ki bu da alışık olduğumuz bir durum değil. Genelde, katil –erkek ya da kadın– ne kadar meşhursa gelen postaların sayısı da o kadar fazla olur. Ya da,” diye ekledi duygusuzca, “evlenme tekliflerinin sayısı. Çoğu meşhur katille kıyaslandığında Shana oldukça sakın bir hayat sürüyor.”

D.D., “Peki, bu ya Harry Day’le alakalıysa?” dedi. Dedektif tüm dikkatini bana verdi. “Diyelim biri babanızın hayranı ve daha çok bilgi toplamak istiyor, şeyle ilgili, babanızın...”

“Harry’nin,” diye düzelttim. Kendimi tutamadım.

D.D. tıklar tıklar, “Harry’nin teknikleriyle ilgili,” diye devam etti, “soracağı kişi siz olmazdınız, değil mi? Demek istediğim, siz saygın bir psikiyatristsiniz.”

Kendimi, “Mektuplar alıyorum,” derken duydum.

“Ne?” İki cinayet masası dedektifinin bakışları bana kilitlendi.

Yavaşça, “Mektuplar alıyorum,” diye tekrarladım. “Çok sık değil ama arada oluyor. Harry’nin seri cinayetlerinin üzerinden çok uzun zaman geçmiş olsa da, sizin de tahmin edebileceğiniz gibi, zaman dilimi ne olursa olsun seri katillerden etkilenen insanlar var. Örneğin, Bonnie ve Clyde’ın devam edegelen gizemi. Nadir görülen genetik rahatsızlığımın beni birkaç makalenin konusu yaptığını ve o makalelerde Harry Day’in kızı olarak bahsimin geçtiğini göz önünde bulundurursak... mektuplar alıyorum. Harry’yle ilgili yılda muhtemelen üç ya da dört mektup. Bunlar bazen sorular soran insanlardan geliyor; nasıl biriydi, onun çocuğu olmak nasıl bir duygu. Çoğunluklaysa hatıra eşyaları istiyorlar. Elimde ona ait kişisel eşyalar olup olmadığını ve onları satmak isteyip istemediğimi soruyorlar.”

D.D., “Cidden mi?” diye sordu. Yüzünde yarı dehşete düşmüş yarı etkilenmiş bir ifade oluşmuştu. Harry Day insanlar üzerinde böyle bir etki yapıyordu işte. Biraz dehşet, daha çok da marazi bir merak.

D.D.’ye, “Seri katillerin hatıra eşyalarının ciddi denebilecek bir piyasası var,” dedim. “Charles Manson’ın mektuplarını ya da John Allen Muhammed’in yaptığı bir tabloyu satmaya adanmış birkaç internet sitesi mevcut. İlk talep geldiğinde onları araştırdım.

Büyük paralara giden eşyalarsa gerçekten meşhur olanlarınkiler: Manson, Bundy, Dahmer. Harry Day onlar kadar şöhrete sahip değil. On dolar ile on bin dolar arasında değişen fiyatlarda bir eşya listesi yapsak Harry'nin imzalı mektubu on dolarlıklar tarafına çok daha yakın olurdu.”

Phil, “Size gönderilen mektupları saklıyor musunuz?” diye sordu.

“Onları kâğıt doğrayıcıya atıyorum. Zamanımı da dikkatimi de ayırdığıma değmezler.”

“Tekrar tekrar gönderen kişiler var mıydı?”

“Hatırladığım kadarıyla, hayır.”

D.D., Phil’e döndü. “Adamımız ya Adeline’a yazarak başladıysa? Sonra ondan bir cevap alamayınca Shana Day’in yerini tespit edip onunla temasa geçtiyse? Mektuplar aldı, değil mi?” D.D., müdireye baktı.

“Şüphesiz. Shana’ya birkaç mektup geldi. Ama çok fazla değil.”

“Peki ya geçtiğimiz yıl?”

“Sormam gerek.”

“Yani mektup almış olabilir. Ve Shana belki de cevap yazmaya bile karar vermiştir. Ama bunca yıl aradan sonra, bir mektuba cevap yazıp sonunda kendine bir mektup arkadaşı edindiği an sizin dikkatinizi çekeceğini de biliyordu.”

“Doğru.” Müdire başıyla onayladı.

“Bu durumda o da, tabiri caizse, çevrimdışı yöntemlere yöneldi. Farklı bir iletişim kanalından temas kurdu. Belki de başka bir mahkûm ya da gardiyanın yardımıyla? Ya da avukatının yardımıyla?” D.D. hem bana hem müdireye sorgular biçimde baktı.

“Shana’nın bir kamu avukatı var,” dedim. “Ondan hoşlanmıyor. Kaldı ki en son ne zaman görüştüklerini bile hatırlamıyorum.”

Müdire McKinnon, “İki yıl önce,” dedi. “Shana adamın burnunu ısırdı. Radyosuna el koyduk. Yine de buna değdiğini iddia etti.”

D.D. başını salladı. “Pekâlâ. İşte şimdi ilerleme kaydediyoruz. Kendini Harry Day ile özdeşleştiren ve muhtemelen Day’in en az kendisi kadar cinayete meyilli olan kızıyla bir ilişki kuran bir katilimiz var. Süper.”

Phil usulca, “Ki o kız yarın sabah ilk iş olarak onu hapisten çıkaracağımızı düşünüyor,” diye ekledi. “Benim tahminim, onun bu işten çıkarı da bu.”

D.D., “Öyle bir şey olmayacak,” dedi.

Müdire McKinnon kararlı bir şekilde, “Katılıyorum,” dedi. “Benim mahkûmum, benim hapishanem. Nokta.”

İki kadına da baktım. Ben de onlar kadar emin olabilmeyi diledim. Onun yerine, kendi kendime, “Yüz elli üç,” diye mırıldadığımı duydum.

Phil anında, “Bunun ne anlama geldiğini çözdünüz mü?” diye sordu.

“Hayır. Ama eğer ablamı biraz olsun tanıdıysam çok geçmeden pişman olacağımızı düşünüyorum.”

On Sekizinci Bölüm

Ben kimim? Önemseyen biri.

Nasıl görünüyorum? Farklı bir özelliğim yok, sadece kendimim.

Başlıca motivasyonum? İhtiyacı olana yardım etmek.

Operasyonun amacı: Yapılması gerek.

Net kazanç: ~~Hiçbir şey hissetmeyecek.~~

Net kazanç: ~~Hiçbir şey hissetmeyecek.~~

Net kazanç: ~~Hiçbir şey hissetmeyecek.~~

Düşünmeyi bırak. Vakit geldi.

Bu iş biraz alengirli olacaktı.

Derin nefes alıp boy aynasının karşısında bir kez daha pratik yaptı.

İnce tüpü dar yenine sıkıştırmıştı. Sonra avcunun içine kaydırды. El çabukluğuyla tek bir hamlede tıpasını açıp döktü. Ardından tüpü sol cebine aktardı.

Çok yavaş. Fazla yavaş. Kadının arkasının dönük olması, dikkatinin en az bir dakika dağılmış olması gerekecekti.

Buna bel bağlayamazdı. Bu hedefte olmazdı. Bu, içlerinde bugüne kadarki en çetin olanıydı. Kimseye güvenmeyen ve herkesten şüphe eden bir kadın. Hayat, canını zaten bir kez yakmıştı. Bir darbe daha indirmesine fırsat vermeye hiç niyeti yoktu.

Hayır, bu seferki girişimin kusursuz olması gerekiyordu. İçten bir gülümseme, sürekli göz teması, doğru sözcükler. Sonra fırsat doğduğunda... Hızlı ve seri bir şekilde. Cam tüpü göz açıp kapayıncaya kadar avcuna alıp, bir an bile vakit kaybetmeden tüpün içindekileri kadehine boşaltacaktı.

Arkasından daha zor olan kısım geliyordu: oturup beklemek. Adrenalin patlamasını dengelemek, nefes alış verişlerini kontrol etmek. Bu esnada da tüpün içindekiler yavaş ve emin adımlarla etkisini gösterirken içten gülümsemeyi, sürekli göz temasını ve doğru sözcükleri de ihmal etmemesi gerekiyordu.

Daha çok pratik. Gülümse. Göz teması. Doğru sözcükler.

Sıkıştır, kaydır, tıpayı aç, dök, kaldır.

Çok yavaş, çok yavaş, çok yavaş.

Pratik. Pratik. Pratik.

Ben kimim? Bir acı ustası.

Nasıl görünüyorum? Yolda gördüğünüz herhangi biri gibi.

Operasyonun amacı: Bunu yapabilirim!

Net kazanç: ... Hepimiz elbet bir gün öleceğiz.

Tüpü avcuna al, tıpayı aç, hemen boşalt, kaldır.

Gülümse, göz teması kur, doğru sözcükleri söyle.

Tekrar, tekrar, tekrar.

Çünkü en ufak bir hatada anlardı. En kötüsünün olmasını

bekleyerek çok uzun zaman geçirmişti. Onu gördüğü an tanırdı. Her şey pürüzsüz, kontrollü ve kusursuz olmalıydı. En son ana kadar.

Sorunsuzca. Tıpkı cinayetin olması gerektiği gibi.

Başlıca motivasyonum? Acısız bir ölüm.

Net kazanç: Bereketi bol bir hediye.

Ben kimim? ~~Harry Day'in mirası.~~

Ben kimim? ~~Shana Day'in mirası.~~

Ben kimim?

On Dokuzuncu Bölüm

Charlie Sgarzi doğma büyüme Güney Bostonlu bir çocuktur. Yüzündeki temkinli ifade ve keskin hatlı çenesi bunu ele veriyordu. Elbette zaman içinde nasırlı elleri, yerini çoğunlukla klavyeye saldıran pürüzsüz ellere bırakırken kabadayı deri ceketinin yerini de klasik gazeteci trençkotu almıştı. Yüzünde, görmediği şey kalmamış, karamsar bir gazeteci olmadan önceki serserilik günlerinden kalma gizemli ifade hâlâ duruyordu. Öte yandan, ikisi de daha birer çocukken kuzeninin başına gelenler düşünülünce belki de görmediği şey gerçekten kalmamıştı.

Onu, üçüncü kattaki dairesinden çıkarken yakalamışlardı. Kapısını kilitleyip başını kaldırıncı koridorun diğer ucundan yaklaşmakta olan D.D. ve Phil'i görmüş, homurdanmıştı.

“Neden bu kadar beklediniz?” dedi.

Phil, “Ne için?” diye sordu.

Phil, D.D.’yi arabada bırakmaya çalışmıştı. Daha doğrusu, D.D.’yi onu eve götürmesine izin vermesi için ikna etmeye çalışmıştı. Yorucu bir sabah olmuştu. Omzunu dinlendirmeli, gücünü geri kazanmaya odaklanmalıydı.

Halbuki D.D.'nin böyle bir şeye hiç niyeti yoktu. Havaya girmişti ve kendini haftalardır hissetmediği kadar iyi hissediyordu. Önemli bir şey bulmuşlardı. Bunu hissedebiliyordu. Shana Day, katili bulmalarını sağlayacaktı. Charlie Sgarzi ise Shana Day adındaki muammaya giden başka bir bağlantıydı. Bu durumda evde oturmasına imkân yoktu.

Eli hâlâ kapı tokmağında olan Sgarzi, “Sizi Dr. Glen mi aradı?” diye sordu. “Onu rahatsız ettiğimi mi söyledi? Çünkü onu rahatsız etmiyorum. Ben sadece benim ve ailemin hakkı olanı istiyorum.”

D.D., *eğlenceli*, diye düşünüp koridorda neredeyse sekerek ilerledi.

Şimdi D.D., “Dr. Glen’i tehdit etmediniz mi yani?” diye sordu.

Phil de, “İçeri girsek, Bay Sgarzi. Daha özel bir yerde konuşak nasıl olur?” diye ekledi.

Derin bir iç geçiren Sgarzi kapısının kilidini açıp konuklarını içeri davet etti.

Ufak, bir oda bir salon bir daire, diye düşündü D.D., kesinlikle bir bekâr eviydi. Büyük ekran bir televizyon ve çoğunlukla ikinci el mobilyalarla döşenmişti. Ama tertipliydi. Sgarzi bolluk içinde yaşamıyor olabilirdi ama etrafı adam etmek için uğraş vermişti. Tezgâhlar temizdi ve yerde hiç kirli iç çamaşırı yoktu.

Eski püskü kahverengi kanepenin önüne kurulmuş katlanır sehpanın üzerinde son model bir Mac dizüstü bilgisayar duruyordu. *Ofisi*, diye tahmin etti. Bir yandan Bruins’u takip ederken diğer yandan da dijital gazeteciliğin yeni sınırlarını zorlayabildiği yer.

“Shana Day’le hiç konuştunuz mu?” diye sorarak yaşam alanının ortasında durdu.

Phil, “Neden üstünüzdekini çıkarıp biraz durmuyorsunuz?” diye öneride bulundu.

Sgarzi omuz silkti. “Elbette, saklayacak hiçbir şeyim yok. İçecek bir şeyler ister misiniz? Su, bira? Kahretsin, biraz oturalım bari. Suçtan konuşabiliriz. Eniştemin de polis olduğunu biliyor muydunuz? En azından kafasına sıkana kadar. Shana Day’in sabıkasına bunu da eklediler mi? Aradan geçen bunca yıldan sonra bile, öldürmeye devam ediyor.”

Sgarzi montunu çıkardı. Sonra, dediğini yaparak dört adımda mutfığa gitti, musluğu açıp iki bardak musluk suyu doldurdu. Bardakları teklifsizce uzattıktan sonra beklenti içinde konuklarına baktı.

Montu yokken cüssesi küçülmüştü. Tıpkı pelerini olmayan Süpermen gibi. Uzun boylu biri değildi, muhtemelen bir seksen boylarında. Ama yine de belli bir duruşu vardı. Sanki gelmek üzere olan bir darbeye karşı kendini hazırlıyormuş da geri çekilmemeye kararlıymış gibi. D.D., *hep böyle miydi acaba*, diye merak etti. Yoksa ailesinin çoğunu kaybetmek insanı bu hale mi getiriyordu?

D.D., “Kuzeniniz öldüğünde kaç yaşındaydınız?” diye sordu.

Ona baktı. “Öldürüldüğünde demek istiyorsunuz sanırım? On dört. On dört yaşındaydım.”

“Shana Day ile aynı yaşta.”

“Onu tanıyıp tanımadığımı mı soruyorsunuz? Çünkü tanıyorum. Donnie’yle aynı mahallede oturuyorduk. Güney Boston’da eskiden öyleydi. Aileler, hatta geniş aileler, birbirlerine yakın oturlardı. Birlikte büyülerdi. Birbirlerine göz kulak olurlardı.”

Sgarzi'nin sesi duygusuzdu ama D.D. belli belirsiz de olsa bir duygu izi yakaladı. Nostalji. Pişmanlık. Kendini bu dünyada güvende hissettiği o eski günler. Ailesi, mahallesi, dünyası.

Phil soğukkanlılıkla, "Shana'yla takılır mıydınız?" diye sordu.

"Hayır. O tam bir belaydı. Bunu herkes bilirdi. Üstelik iyi türden bir bela da değildi. Bilirsiniz, hani mahalledeki şöhretinizi artıran. Shana... çok korkutucuydu. Tıpkı kuduz bir köpek gibi. Çocuklar... akli başında çoğumuz ondan uzak dururduk."

"Donnie hariç."

Yüzünü ekşiten Sgarzi omuz silkti. "Donnie... farklıydı. O, kitaplardan, bilimden, matematikten hoşlanırdı. Eğer yaşasaydı muhtemelen Bill Gates gibi olurdu, böylece annemin de kafası rahat olurdu. Ama Güney Boston'da on iki yaşında bir inek öğrenci mi? Diğer çocuklar ona kötü davranıyorlardı. Haberim olduğunda ya da onun yanında bulunduğumda onlara engel olurdum. Ama o oraya ait değildi. Kaldı ki Shana garip olmasına garipti ama zekiydi de. O zamanlar bile..." Sgarzi başım iki yana salladı. "Kuzenimin hiç şansı yoktu."

Phil, "Duruşmayı takip ettiniz mi?" diye sordu.

"Hayır, annemle babam izin vermedi. Gelişmelerden mahallenin geri kalanı nasıl haberdar oluyorsa ben de öyle haberdar oldum: Dedikoduları dinledim. Dahası, bu çok uzun zaman önceydi. Bugünkü gibi değildi. O zamanlar yirmi dört saat yayın yapan kablolu televizyon ve yoğun basın kampanyaları yoktu. Elbette yerel basın da davayı takip etti, özellikle de bölge savcısı, Shana'nın bir yetişkin olarak yargılanacağını duyurduktan sonra. Ama avukatı çok fazla direnmedi. Her şey son derece hızlı bir şe-

kilde sona erdi. Ardından herkes günlük yaşantısına geri döndü. Teyzemle eniştem hariç tabii ki.”

D.D. merakla, “Ya siz?” diye sordu. “Aradan otuz yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ kuzeninizin katiline mektup yazıyorsunuz? Ortalığı karıştırmaya mı çalışıyorsunuz?”

Şaşırdığı her halinden belli olan Sgarzi, “Hâlâ mı?” diye sordu. “Hâlâ olduğunu söyleyen kim? İlk kez üç ay önce gönderdiğim onunla mektuplar aracılığıyla temasa geçmeye çalıştım. Demek istediğim şu ki Donnie iyi bir çocuktu ama ben de öyleydim. Hayatımı katledilen bir çocuğun kuzeni olarak geçirmekten daha büyük planlarım vardı. New York Üniversitesi’ne gittim, iletişim bölümünü bitirip gazeteci oldum. Aptal biri değilim.”

Phil, “Öte yandan, işte buradasınız...” diye teşvik etti.

Sgarzi sert bir şekilde, “Annemle ilgilenmek için döndüm,” diye karşılık verdi. “Yoksa Dr. Glen size bu kısmı söylemedi mi? Annem kanserden ölüyor. Bir bakımevine, evde sağlık bakımına, bu işi gazeteci oğlundan daha iyi yapacak birine ihtiyacı var. Bu da para demek. Bugünlerde yazarların ne kadar kazandıkları göz önünde bulundurulursa elimde avcumda pek yok. Sonra aklıma bir fikir geldi. Dijital gazeteciler çok para kazanmıyor olabilirler ama şu gerçek suç kitapları var ya... Burada altı haneli, yedi haneli avanslardan bahsediyoruz. Gerekli yeteneğe sahibim. Tek ihtiyacım olan şey, doğru malzeme. Bilirsiniz, meşhur bir kadın katille özel bir röportaj mesela. Şimdi, bana söyler misiniz, çok şey mi istiyorum? Otuz yıl sonra Shana kendini affettirmek için bir fırsat isteyebilirdi. Tabii, tek bir mektubuma bile cevap vermediğini düşünürsek sanırım istemiyor.”

“Siz de kız kardeşinin peşinden mi gittiniz?”

“Elbette. Gazetecilerin işi bu. Eğer bir kaynak hayır derse gider, evet diyen başka bir kaynak bulursunuz. Bana bir evet lazım. Anneme bir evet lazım.”

D.D., “Annenize ne zaman kanser teşhisi kondu?” diye sordu.

“Altı ay önce.”

“Ve Shana’ya gönderdiğiniz ilk mektup da...”

“Aşağı yukarı üç ay önceydi.”

“Ve Gül Katili’nin, ilk kurbanını öldürmesinin üzerinden,” dedi, “kaç, altı, yedi hafta mı geçti?”

Sgarzi kaskatı kesildi. Yanına sarkıttığı elleri istemeden de olsa yumruk halini almıştı. Temkinli bakan gözlerini kıstı. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Demek istediğim şu: Görünüşte çok az insanın –ailenize saygısızlık etmek istemem– hatırladığı otuz yıllık bir vakanın işlendiği bir kitabı satmaya çalışıyorsunuz ve birdenbire sizin kitabınızın konusuyla bağlantılı bir dizi yeni cinayet işleniyor. Bana kalırsa, ilginç. Hatta bunun bir rastlantı olmadığını bile söyleyebilirim.”

“Durun bir dakika...”

Phil, “Pazar gecesi neredeydiniz?” diye sordu.

“Siktir git!”

D.D. nazikçe, “Bizi siz içeri davet ettiniz,” dedi. “Suçtan konuşuruz dediniz.”

“Ben bir gazeteciyim! Gerçeklerin peşinden giderim. Belki siz de bir denemek istersiniz. Yani kadınların kendi yataklarında öldürülmelerinden rahatsız olmuyorsanız o zaman ayrı tabii.”

“Bunu nereden biliyorsunuz?”

“Lütfen, bu ayrıntıyı bilmeyen yok. Aslında bunu söylememe gerek bile yok ama sizin asıl bilmeniz gereken, Shana Day’in en

az otuz yıl önceki kadar zeki olduğu.”

“Nereden biliyorsunuz? Size hiç cevap yazmadı ki.”

“Evet, yazmadı. Ama bu mesleğin sırrı, araştırmaya devam etmek. Onunla birlikte hüküm giyen bazı tutukluların izini sürdüm...”

“Shana hücre hapsinde.”

“Hepsi ortak bir koridoru paylaşıyor. Koridorda konuşuyorlar mı sanıyorsunuz? Kaldı ki revire ya da ziyarete gelenlerle görüşmeye giderken de karşılaşıyorlar. Sosyalleşmek için yeterince fırsatları var, hücre hapsinde bile. Yapacak başka işleri mi var sanki.”

Gözlerini kısan D.D., “Kiminle konuşunuz?” diye sordu.

“Lütfen, sizinle konuşmak isteyeceklerini mi sanıyorsunuz? Tahmin edebileceğiniz gibi, polislerden pek hazzetmiyorlar. Halbuki benim gibi yakışıklı biri olunca...”

Phil, “Bize ne dediklerini söyleyin, yeter,” dedi.

“Shana’nın bir arkadaşı var.”

“Kim?”

“Bir hayran. Çok eskilerden. Hatta belki de mahalleden ya da koruyucu aile günlerinden tanıdığı biri. Kimse bilmiyor ama bunca yıldır onunla teması koparmayan bir destekçisi. Onun için küçük iyilikler bile yapıyor.”

“Mesela?”

“Evvela, kardeşini gözetliyor.”

“Dr. Adeline Glen’i mi?”

“Evet. Shana, Adeline’a takıntılı. Kardeşinin işi, dairesi, arabası. Adeline, Shana’nın istediği her şeye sahip. Elbette boş veremiyor.”

“Peki, Shana’nın önceki mahkûm arkadaşları bütün bunları nereden biliyor?”

Sgarzi omuz silkti. “Shana’nın söylediği, atıfta bulunduğu şeylerden. Ama aynı zamanda... Shana’nın bildiği şeylerden. Buna önceki mahkûmlar hakkında olanlar da dahil. Görünüşe bakılırsa küçük arkadaşı onun için araştırma yapıyor. Çünkü ne zaman birileriyle tartışsa Shana oldukça belirli tehditler savurmaya başlıyormuş. Bilirsiniz işte, *şu aynı lanet olası şarkıyı mırıldanmayı kes yoksa o sarhoş anan, altı yaşındaki oğlunu bir dahaki sefere Billy Bear kreşine götürdüğünde ikisi de pişman olur*. Bu tarz saçmalıklar. Ama son derece ayrıntılı saçmalıklar. Öyle ki diğer kızlar Shana’nın dediklerini yapmışlar. Onları o zaman da korkutuyormuş, şimdi de korkutuyor. Şaka yapmıyorum. Kendiniz de araştırın. Shana’nın şöhreti hapishane duvarlarının ötesine uzanıyor. Kardeşini ve bütün hapishane çalışanlarını kendisinin depresyonda, yalnız bir ruh olduğuna inandırmış olabilir ama inanın bana, hepsi düzmece. MCI tarihindeki en büyük dalavereyi çeviriyor. Gündüzleri zavallı mahkûm. Geceleri dâhi katil.”

D.D., Sgarzi’ye baktı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Ne düşüneceğini bilemiyordu.

Phil, “Yüz elli üç,” dedi.

“Ne?”

“Yüz elli üç. Shana Day konusunda sözde uzman sizsiniz. Bize bu sayının ne anlama geldiğini söyleyin.”

Sgarzi onlara kaşlarını çatı. “Ben nereden bileyim.”

“Shana’nın babası Harry Day’i araştırdınız, değil mi?”

“Tabii ki.”

“Öyleyse, bu sayı onun için ne ifade ediyordu?”

“Şanslı sayı gibi falan mı yani?”

“Öyle miydi?”

“Bilmiyorum. Daha önce hiçbir yerde şanslı bir sayıdan bahsedildiğine rastlamadım.”

D.D., “Adres?” diye sordu. “Onun veya kurbanları için bir önemi olabilir mi?”

Sgarzi başını iki yana salladı. En az onlar kadar kafası karışmış görünüyordu.

D.D., “Peki, Shana için?” diye ısrar etti. “Kuzeniniz, Shana’nın koruyucu ailesi, nerede yaşıyorlardı?”

“İçinde yüz elli üç geçen bir yer değildi.” Sgarzi’nin bakışları birden keskinleşti. “Ee, bu sayının önemi nedir? Gül Katili’nden bir ipucu mu? Çözmeniz gereken bir şifre mi? Üzerinde çalışabilirim. Hikâye üzerinde ilk hak sahibi olurum ama. Her şey karşılıklı.”

D.D., “Hadi ama,” dedi. “Düdüğü çalmak için parayı vermeniz lazım, fakat siz şu ana kadar bize zaten bilmediğimiz hiçbir şey söylemediniz.”

“Size Shana’nın arkadaşını verdim.”

“Ne arkadaşı? Hayali arkadaşını mı kastediyorsunuz? Konuştuğu ama kimsenin görmediği arkadaşını mı? Oldu olacak Sevimli Hayalet Casper’ın izini sürmemizi söyleseydiniz bari.”

“Cezaevi duvarlarının ötesinde gözü kulağı var.”

“Bunu zaten biliyorduk.”

“Kız kardeşini gözetliyor.”

“Bunu da biliyorduk.”

“Gerçekten mi?”

“Dr. Glen görüldüğü kadar aptal değil. Aslına bakarsanız, son derece zeki görünüyor. Ayrıca kendi gen havuzuyla ilgili yanlış

fikirlerle kapılmayan profesyonel bir psikiyatrist. Hadi. İşe yarar bir şeyler istiyoruz. Neden Shana'nın, Gül Katili'yle bağlantılı olduğunu düşünüyorsunuz?"

"İlk olarak, deri yüzme işi. Harry Day böyle şeyleri ganimet olarak saklamasıyla tanınırdı. Ayrıca Shana'nın kuzenime yaptıklarını da gördüm. Hadi ama, on dört yaşında bir çocuktum. Tabii ki gizlice eniştemin çalışma odasına girip fotoğraflara bakmak zorunda kaldım. Yani..." Sgarzi birden sustu. Bütün havasına rağmen, otuz yıl sonra, soğukkanlılığını koruyamadı. "Bu son iki cinayetle ilgili ayrıntıları gazetede okuduğumda zihnimde beliren ilk görüntü, Donnie'nin kolu ve midesinin fotoğrafıydı. Ben... ben o kadınlara ne yapıldığını biliyordum. Çünkü daha önce görmüştüm. Kuzenimin cesedinin fotoğraflarında. Bana yanıldığımı söyleyin, dedektifler. Gözlerimin içine bakın ve bana yanıldığımı söyleyin."

D.D. ve Phil yapamadılar. Bu kez, bakışlarını kaçırانlar onlardı. Çünkü ikisi de Shana'nın otuz yıl önceki eserini geçtiğimiz yirmi dört saat içinde gözden geçirmişti. Charlie Sgarzi haklıydı. Shana'nın, kurbanına yaptıkları ve babasının, kurbanlarına yaptıklarıyla Gül Katili'nin yaptıkları arasında benzerlikler vardı...

Sgarzi şimdi, "O kadınları Shana Day öldürmedi," diye devam etti. "O kadınları Harry Day'in de öldürmediği aşikâr. Ama eğer deri yüzme, katilin imzası olmasının yanı sıra, hem babanın hem de kızının kartvizitiyse..."

Sgarzi durakladı. D.D. lafı nereye getireceğini çoktan anlamıştı.

"Bu durumda, geriye aileden yalnızca bir kişi kalıyor..."

Yirminci Bölüm

İlgilenmem gereken ilk mesele, formaldehit solüsyonundan uygun bir şekilde kurtulmaktı.

Shana'yla olan görüşmenin ardından sekreterimi arayıp haftanın geri kalanındaki bütün randevularımı iptal etmesini istemiştim. Karamsarca mı? En kötüsüne hazırlanmak mı? Üvey babam haklıydı; acı hissedememem, ailemin bana zarar veremeyeceği anlamına gelmiyordu.

Ablam bir şeyler biliyordu. Görüşme talebi, Boston dedektiflerinin soruları, bunların hiçbirini onu şaşırtmamıştı. Bu sabahtan aklımda kalan en önemli izlenimim buydu. Polisler, birbirlerini övebilir hatta Shana'nın gizemli yüz elli üç numarasını "gönüllü olarak" söylemesini sağladığım için beni tebrik bile edebilirlerdi. Ama ben ablamı tanıyordum. Bu, onun için bir oyundu. Ve o kendi isteğiyle oynamaya gelmişti. Bu da bana bunun neticede onun maçı olduğunu söylüyordu. Geriden gelen bizdik.

Dürüst davranmıştım, yüz elli üç sayısının ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ama Shana biliyordu. Ve eğer sabah onu hastaneden çıkaracağımızı, benim dairemde kalacağını, benim yatağım-

da yatacağımı ve benim kıyafetlerimi giyeceğini söylediyse ona inanıyordum. Yaptığı tahmin, görmezden gelinmeyecek kadar özellikeydi.

Ve beni dehşete düşürüyordu.

Formaldehit. İçleri bu koruyucu madde ve birer adet deri şeritle dolu tüplerden oluşan bir koleksiyona sahiptim. Hepsini atmam gerekiyordu. Hemen.

“Koleksiyonumu” dolabımın döşeme tahtasının altında sakladığım gerçeğı sizi şaşırtır mıydı? Bir profesyonel olarak size söyleyebilirim ki, en zeki insanlar bile mantıktan daha kuvvetli bazı güçlerin etkisinde kalabiliyorlar. Dürtü. Takıntı. Bağımlılık.

Şimdi devasa gömme dolabıma yöneldim. Kiraz ağacından yapılan ve sabit gibi görünen sol taraftaki şifonyeri çektim. Sıkışarak arkasına geçtim. Ardından, şifonyerin çekilmesiyle gözler önüne serilen ve her birinin kenarları çiziklerle dolu döşeme tahtalarının üzerinde çalışmaya koyuldum. Bu küçük gizli yeri, gökdelendeki yeni ve lüks daireme taşındıktan bir hafta sonra kendim oluşturmuştum. Evimin ilk projesi. Size bir şeyler anlatıyor mu?

Döşeme tahtalarının altına, sıradan bir ayakkabı kutusu yerleştirilmişti. Hiçbir özelliğı yoktu. Kapağı siyah, yanları soluk gri-mavi olan bu kutunun üzerindeki marka ismi çoktan silinmişti. Bu, içinde solmuş fotoğrafların ya da diğereğerli aile yadigârlarının bulunabileceğı türden yıpranmış, eski bir kutuydu. İki elimle bulunduğuyerden çıkardığım hazinemi göğsüme sıkıca bastırarak oradan çıktım.

Şimdi banyodaydım. Modern beyaz mermer fayans, çikolata rengi dolaplar, gri ve mavi cam mozaik duvarlar. Kutuyu krem rengi mermer tezgâhın üstüne, aslında kocam, sevgilim ya da ha-

yatımın kayıp aşkı tarafından kullanılması gereken ikinci lavabonun yanına koydum. Hani bu dairede yaşadığım tüm zaman boyunca tek bir damla su düşmeyen lavabonun.

Şimdi de içi, dışıyla tamamen zıt, kapitone ve ipek astarlı ayakkabı kutusunun siyah kapağını açtım. Cam tüp. Her biri aşağı yukarı bir deney tüpü büyüklüğünde ve her birinde kauçuk tıpa bulunan çok sayıda ince cam tüp. Harry Day'in bu kızı cam kavanoz kullanmıyordu. Gen havuzu evrilmişti.

Sonra birden tüpleri hiç saymadığım aklıma geldi. Şimdi bile onları bir bütün olarak görme eğilimindeydim. Bir koleksiyon olarak. Neredeyse on yıllık bir zaman zarfında aralıklarla biriktirdiğim bireysel parçaları saymamıştım. Bilmek istemediğini öğrenmek istemeyen psikiyatrist.

Gözlerimi kapatıp, kendimi kendi hastamışım gibi düşündüm. Kutuda kaç tüp olduğunu düşünüyordum? Bu, bir alkoliğe dün gece kaç kadeh içtiğini sandığını sormaya benzeyen bir egzersizdi.

Tahminim on ikiydi. Oldukça yüksek bir sayı. Kendime, yuvarladığımı söylemişim, çünkü dilimin ucundaki sayı aslında sekizdi. Bu durumda, bir sorunu olduğunu az çok bilen alkolik örneğine geri dönüyoruz; üç kadeh içtim demek istiyorum ama muhtemelen beşti... Zoraki dürüstlük. Eğer bir sorunu gerçekten inkâr etmezsem öyle bir sorun *gerçekten* yoktur.

Gözlerimi açıp cam tüpleri saydım.

Yirmi bir.

Sendeledim. Dengemi sağlamak için banyo tezgâhının pürüzsüz kenarını yakalamak zorunda kaldım.

Yirmi bir.

Hayır. Nasıl yani? Mümkün değil. Olamaz...

Bir daha saydım. Sonra bir daha.

İçimi garip bir duygu kapladı. Sanki bu korkunç ve dehşet verici gerçekle yüzleşen ruhum, vücudumdan gerçek anlamda çekilmiş gibiydi. Başımdan aşağıya, topuklarıma, oradan banyonun zeminine ve oradan da duşun giderine akıp gitmişti. Hatta bir ruh bile değildi. Daha çok geldiği yer olan cehenneme geri dönen karanlık bir ruhtu bu.

Bu mümkün değildi...

Rasgele bir tüpü aldım. Üzerinde, *Bilgisayar Teknisyeni* yazıyordu. Birden gözümün önüne babamın dolabının polis tarafından çekilmiş fotoğraflarının görüntüsü geldi. *Çiçekli Gömlek*. Kırk yıl önce çekilmiş polis fotoğrafındaki cam kavanozun kapağında işte bu yazı vardı. Kavanozun içindekileri, bir zamanlar o derinin içinde yaşamış genç kadına bağlayan yegâne ve gelişigüzel bir ayırtı.

Vücudum titremeye başladı. Oturmak istiyordum ama bu isteğimi bastırdım. Ayakta kalıp kendimi suçluluk duygumla yüzleşmeye zorlamalıydım.

“Ama acı yoktu,” diye fısıldadığımı duydum. “Lidokain. Ruhları bile duymamıştı...”

İnkârdan sonra mantığa bürüme gelir. Babam gibi bir canavar değilim. O, genç kadınları öldürmüştü. Onları rehin tutup günlerce işkence etmişti. Bense uyuyan partnerlerimden çok küçük bir deri parçası alıyordum. Bir kez olsun irkilmemiş, yuvarlanmamış, kaybı hissetmemişlerdi. Birlikte geçirdiğimiz bir gecenin masum bir nişanıydı bu. Bu arada, içlerinden bazıları şu koşulları kendi isteğiyle bile kabul edebilirdi: Bir geceliğine, sonunda hiçbir bağlılık,

hiçbir yükümlülük olmayan çılgınlar gibi ve tutkulu bir sevişme vaat ediyorum. Karşılığında tek yapman gerekense birkaç gün içinde tekrar yerine gelecek olan ince bir parça derini kesmeme izin vermen.

Üzerinde *Bilgisayar Teknisyeni* yazılı tüpü kaldırdım. Ardından banyo aynasındaki aksime baktım. Şu güzel ve belli ki başarılı orta yaşlı kadına bakın. Elinde tuttuğu şeyin ne olduğunu merak ediyorum...

Sonra Dedektif Phil'in parmağındaki kanın görüntüsünü anımsadım. Hissini. Kokusunu. Tadına bakmak için duyduğum dayanılmaz isteği.

Dizlerimin bağı çözüldü. Buz gibi fayanslı zemine yığıldım. Nadir görülen bir genetik rahatsızlığım olduğundan çevrenin hiçbir zaman yeterli olmayacağını ilk elden biliyordum. Bizler aynı zamanda kalıtımın da ürünleriydik. Ve bu benim yaradılışımdı. Bu korurcasına göğsüme tuttuğum cam tüp.

İçinde formaldehit ve insan derisi vardı.

Ablam bunu öğrenemezdi. Kimse ama hiç kimse bilmemeliydi. Başarısız olmuştum. Zayıflık göstermiş, bir tür genetik takıntıya yenik düşmüştüm. Ama bunu yenebilirdim. Kesinlikle. Neden olmasındı ki? Ama tabii ki önce, babamın hayaletinin bir kez daha Boston sokaklarında dolaşması, genç kadınların ölmesi ve kaçık ablamın bilmemesi gereken şeyleri bilmesi gibi olaylarla geçen bu garip ve korkutucu haftayı atlatmalıydım.

Yapılacak ilk iş, delillerden kurtulmaktı. Kutu, tüpler, formaldehit çözümü, deri şeritleri. Hepsinden kurtulmalıydım.

Ama nasıl? Formaldehit aslında numuneleri korumak amacıyla başlıca sulu çözeltilerde kullanılan renksiz bir gazdır. Yete-

rince yüksek konsantrasyonlarda bulunduğunda zehirli olmasının yanı sıra üst solunum yolunu olumsuz etkileyebilir, cildi tahriş edebilir. Ayrıca kanserin birkaç türüyle de ilişkilendirilmiştir. Formaldehit solüsyonlarının güvenli bir şekilde imha edilmesi genelde solüsyonun tehlikeli atık olarak tanımlanıp uygun prosedürler izlenmesini gerektirir.

Ama tehlikeli atık teslim ettiğime dair geride yazılı kanıt bırakmayı göze alamazdım.

Yapılacak en kolay iş, solüsyonu gidere boşaltmak veya tuvalete döküp sifonu çekmek ve şehrin kanalizasyon sisteminin göreceli olarak az miktardaki formaldehiti başarılı bir şekilde seyreltmesine bel bağlamaktı. Maalesef bunun adli tıp açısından kusursuz bir yöntem olduğundan emin değildim. Birincisi, keskin kokusu kalabilirdi ve kimsenin tuvalet temizleyiciyle karıştırmayacağı, kendine has bir kokusu vardı. Ayrıca daha sonra, oldu da ablamın planı, polislerin evimi aramasına yol açtı, bu durumda da mesela lavabomun giderinin kenarında ya da borularımda kalan bir formaldehit izini tespit edebilirler miydi? Dürüst olmak gerekirse bilmiyordum. Tıp fakültesinde bu tarz konularla hiç karşılaşmamıştım.

Solüsyonu evimden çıkarmak zorundaydım. İmha etmek için başka bir yere götürmek zorundaydım. Bunun yanı sıra deri şeritlerini, cam tüpleri ve kutuyu da yok etmeliydim.

Alışveriş merkezi. Pek çok mağazaya ve umumi tuvalete şüphe uyandırmadan girebileceğim, halka açık geniş bir alan. Belki birini orada, birini burada imha edebilirdim. Ardından da belki markete giderdim. Normal işleri için koşturan bir kadın.

İşe yarayabilirdi. Ama sakın kalıp dikkat çekmemem ve her

yerde kameralar olduğunu unutmamam gerekiyordu. Yıllar içinde ablamdan öğrendiğim bir şey varsa, o da en iyi yalanın gerçeklerin arasına gizlenmiş yalan olduğuydu. Elbette Ann Taylor mağazasının olduğu bir alışveriş merkezine gidecektim. Elbette marketten süt ve ekmek alacaktım. Bu tarz şeyleri neden yapmayacaktım ki?

Zihnimde bir plan taslağı oluşmaya başlamıştı. Sakinleşmek için nefes alıp, işe koyuldum.

Lateks eldiven. Formaldehit solüsyonunu koyabileceğim daha büyük ve tek bir cam kap. Bir cam kavanoz olabilir miydi? Ama bu garip dururdu. Biri, umumi tuvalete gizemli bir sıvıyla dolu bir cam kavanozla giren bir kadın görse, özellikle de maraton bombalamalarından sonraki Boston'da... Hayır, işe yaramayacaktı.

Paslanmaz çelik su şişesi. Mutfak dolabımda bunlardan dört ya da beş tane olacaktı. En az sevdiğim, siyah kapaklı ve zararsız görünümlü metalik mavi olanı alıp sağımdaki banyo tezgâhının üstüne koydum. Sol tarafıma da açık duran, 18x20 cm boyutundaki sandviç poşetini ekledim.

Deri şeridini kilitli poşetin içine koydum. Birkaç yemek kaşığı solüsyonu su şişesinin içine boşalttım. Hemen olmuştu gerçekten. On yıllık koleksiyon, on beş dakikadan kısa bir sürede dağılmıştı.

Poşetin, sonra da şişenin ağzını kapadım. İkisi de kocaman çantamın içine rahatlıkla sığardı.

Elbette şimdi yirmi bir adet boş cam tüpü ne yapacağım sorusuyla karşı karşıyaydım.

Onları yıkayabilirdim. Bulaşık makinesine atıp, ardından da ofisime götürebilirdim. Bir psikiyatristin ofisinde camı tüp bulun-

ması çok da garip olmazdı. Ama kauçuk tıpada formaldehit izi kalır mıydı ki? Ve tabii bir de parmak izlerim...

Bu kez 27x27 cm büyüklüğünde kilitli poşet çıkardım. İki adet. Tıplarını çıkardığım cam tüpleri poşetin içine, sonra o poşeti de öbürünün içine koydum. Paslanmaz çelik et tokmağını çıkarıp poşetlerin içindekileri dövmeye koyuldum. Böylelikle boş tüpler, işlerime koştururken –delil yok ederken– bir sonraki durağımda bir tuvalete atabileceğim kadar ufak cam parçaları haline gelecekti.

Büyük poşetleri de rasgele seçtiğim bir çöp tenekesine atacağım, kauçuk tıpları koyduğum poşeti de çantama koydum. Kutunun işi kolaydı. Ne de olsa sıradan bir kutuydu. İpek paçavrayı çıkardım, katlayıp dolabıma yerleştirdim. Dolgu süngerini attım. Kutuyu ise apartmanımın geri dönüşüm merkezine atmak üzere parçaladım.

Bu üç eşyadan herhangi birinin izini bana kadar sürmelerinin ne önemi vardı? *Evet, Memur Bey, o boş kutuyu tanıyorum. Eski-den dolabımda dururdu. Ama geçenlerde etrafı toparlarken attım onu.* Hikâyenin sonu.

Sonunda bitmişti. Çıkardığım lateks eldivenleri çantama koydum. Onları da atacaktım. Ama ayrı bir yere. Tıpkı Boston'ın dört bir yanına dağılmış suçlu ekmek kırıntılarından oluşan bir iz gibi.

Ellerimi yıkadım. Bir daha, bir daha, bir daha. Ellerim titriyordu. Kendime, bir sorun olmadığını, doğru olanı yaptığımı, bu kişi olmak zorunda olmadığımı telkin ettim. Bu kişi olmayacaktım.

Herkes değişebilirdi. Zaman içinde yeterli çabayla en derin saplantının bile üstesinden gelinebilirdi.

Ardından yatak odama geçtim. Yatağımın kenarına oturup ağladım.

Çünkü koleksiyonum artık yok olmuştu. Bir daha içimdeki boşluğu bu şekilde neyin dolduracağını, karanlık gecelerde beni neyin avutacağını bilmiyordum.

Yalnız kalmıştım.

Araba koltuğuna bağlanmış ve karanlık bir dolabın içinde mahsur kalmış bir bebek gibiydim. Tüm dünya adeta ince, meşum bir ışık huzmesinden ibaretti...

Hiçbir şey görmüyor ama çok şey duyuyordum.

Anlamasam da şu an zihnimin içinde sıkışıp kalmış minik öcüler gibi hepsini emiyordum.

Lütfen, Harry, bebeğe dokunma.

Birden... yatağımın kenarından kalktım. Evdeki ofisime koştum. Bir kitap devirdim. Dosya dolabını çekip açtım, aradım, aradım, aradım.

İşte. Üvey babamın, Harry Day vakasıyla ilgili yıllar önce derlemiş olduğu klasör. Hızlı bir şekilde sayfaları çevirdim. Fotoğrafları tarayıp dedektiflerin çeşitli notlarına aceleyle göz attım. Ve sonra onu buldum. Bir adli tıp raporu.

Yüz elli üç.

Tıpkı ablamın tahmin ettiği, –hatırladığı?– bildiği gibi.

Babamızın kendi koleksiyonu. Yaklaşık üç düzine cam kavanozda bulunan tam yüz elli üç adet muhafaza edilmiş insan derisi şeridi.

Telefonu kaldırıp Dedektif Warren'ı aradım.

Yirmi Birinci Bölüm

“Neredeyse otuz yıldır cezaevinde tutuklu bulunan Shana Day’ın bir şekilde bu sözde Gül Katili’yle bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsunuz? Hatta Shana’nın ipleri elinde tutan kişi bile olabileceğini mi söylüyorsunuz?”

“Evet.”

“Hücre hapsinde olmasına rağmen mi? Bir hayran kitlesi, tek bir mektup arkadaşı hatta onu sevdiğini iddia eden tek bir mahkûm olmamasına rağmen mi?”

“Aynen.”

“Pekâlâ.” Alex mutfak masasında halihazırda omzuna buz tutan D.D.’nin karşısına oturdu. “Düşük rütbeli bir olay yeri analisti olduğumu kabul ediyorum ama kafam karıştı.”

Sabah Shana’ya yaptıkları görüşmenin ardından Phil’le birlikte gazeteci Charlie Sgarzi’yle konuşmaya giden D.D. eve daha yeni dönmüştü. Etrafına şöyle bir bakındığında, o dışarıdayken Alex’in de hiç boş durmadığını gördü. Ön kapıya ıslıl ıslıl parlayan yepyeni son model kilitler takmış, pencereleri ahşap kamalarla güçlendirerek kaymalarını etkili bir şekilde engellemişti. Ayrıca

ev güvenlik sistemlerini, akıllı telefonlarından erişim sağlayabildikleri harekete duyarlı birkaç kamera ile güncellemişti. D.D. kendini, yeni bir reality şov programındaki bir yarışmacı gibi hissediyordu biraz, fakat birkaç saat içinde Jack'i eve geri getirecekleri düşünüldüğünde...

D.D. sadece, "Pekâlâ," dedi.

Alex başını sallayarak memnun olduğunu gösterdi.

Demek bu onların yeni dünya düzeniydi. Demek bir geçmiş olsun kartını bizzat teslim etmek için evlerine giren katil zanlısını yakalayana kadar bir mahkûm gibi ya da bir şov programı yarışmacısı gibi yaşayacaklardı.

D.D., "Elbette kafan karıştı," dedi. "Sen bir kanıt müptelasın ve şu an elimizde kanıt falan yok. Kanıt yok derken gerçek kanıt demek istiyorum."

"Evet." Alex onunla aynı fikirdeydi.

"Durum şu: Bariz somut delil, Shana Day'in katil zanlımıza, Gül Katili'ne gönderdiği bir mektup olurdu. Ne var ki Müdür McKinnon'ın bize anlattıklarına göre, cezaevi duvarlarının ardından dışarıyla açık ve dürüst iletişim kurmak için illa ki yazılı bir haberleşme olması gerekmiyor. Shana büyük ihtimalle kütüphane kitaplarına, penceresindeki çoraplarına ya da yemek tepsisinde bıraktığı ısırik sayısına dayalı bir çeşit şifre sistemi geliştirdi. Bilemiyorum. Ama bu yapılmış. Hem de defalarca ve pek çok mahkûm tarafından. Shana'nın ne kadar zeki olduğunu göz önünde bulundurursak hücre kapısının ötesiyle iletişim *kuramadığını* varsaymamızı gerektirecek hiçbir neden yok."

Alex, "Tamam," dedi. "Ama... kim? Şu gazetecinin, Shana'ya cezaevine girmeden önceki hayatından birinin yardım ettiği

iddiasında bulunduğunu söylüyorsun. Yani daha önce eşi benzeri görülmemiş, otuz yıllık bir arkadaşlık mı?”

D.D. omuz silkti. “Eldeki tüm verilere göre, Shana cezaevindeyken hiç kimseyle temas kurmadı. Dolayısıyla yalnız müttefinin, parmaklıklar arkasına düşmeden önceki hayatından biri olması mantıklı.”

Alex şüpheli bir bakış attı. “Ve bu şahıs onun için casusluk mu yapıyor?”

“Shana’nın bilmemesi gereken şeyleri bildiğine dair elimizde çok sayıda bilgi var.”

“Shana bilgi ve güç elde ediyor. Peki ya hayali arkadaşı? Onun bundan çıkarı ne?”

D.D. dudaklarını büzdü. “Eğlence? Heyecan? Ben nereden bileyim? Benim akıl sağlığım yerinde. Tutuklu katillerle dostluk kuran insanları sorarsan, onları bilemem ama.”

Alex gözlerini devirdi, D.D.’nin buz tuttuğu omzunu işaret ederek, “Melvin nasıl?” diye sordu.

“Ah, bildiğin gibi. Her zamanki huysuzluğu üstünde. Ama ben de bugün biraz fazla zorlamış olabilirim.”

Alex ona baktı.

“Öte yandan Massachusetts’teki en tanınmış katillerden biriyle akıl oyunları oynamak, sandığımdan daha çok dikkatimi dağıttığı için en azından ağrımı görmezden gelmeme yardımcı dokundu. Kim bilebilirdi ki?”

Kocası derin bir iç geçirdi. Şu an büyük ihtimalle *cupcake* pişiren bir pastaneciyle ya da çocukları eğitmek için inanılmaz programlar yürüten güzel bir kütüphane çalışanıyla evlenmiş olmayı diliyordu. Diğer taraftan, hızlı bir şekilde, “Pekâlâ,” dedi.

“Nasıl istersen öyle yap. Ama Melvin’in aşırı huysuzlaşmaması ve kendini aşırı yormaman şartıyla... Suç teorinle ilgili anlamadığım bir husus daha var.”

“Nedir?”

“Neden şimdi?”

“Nasıl yani?”

Alex, “Neden şimdi?” diye tekrarladı. “Shana ve gizemli arkadaşının otuz yılı aşkın bir ilişkisi olduğunu varsayarsak, ilk cinayet neden sadece yedi hafta önce işlendi? Bütün katillerde –adına ne diyorsunuz?– *tetikleyici* bir olay olmuyor mu? O halde, aradan otuz yıl geçtikten sonra ilişkilerini bu bambaşka düzleme taşıyan ne oldu?”

D.D., “Donnie Johnson’ın öldürülmesinin yaklaşan otuzuncu yıl dönümü,” diye tahminde bulundu.

“Gerçekten mi? Peki, çocuğun öldürülmesinin onuncu yıl dönümü ne oldu? Ya da yirminci ya da yirmi beşinci yıl dönümü? Otuzu sihirli sayı kılan ne?”

“Ben nereden bileyim?”

“Ve neden sen?”

“Ne olmuş bana?”

“Aynen. Otuz yılını bir ustadan bir şeyler öğrenerek geçiren, Shana Day’in sözde çırağı Gül Katili sonunda mezun oluyor, ilk kurbanını öldürüyor ve seni, Çavuş Dedektif D.D. Warren’ı hedef alıyor. Seni merdivenlerden itiyor. Evine gelip sana sevgi nişanları bırakıyor. Bu kasıtlı D.D., sakın bana bunun kasıtlı olmadığını söyleme...”

“Bir şey dediğim yok...”

“Öyleyse neden sen?” diye ısrar etti. “Otuz yıl önce, Donnie Johnson öldürüldüğünde sen daha bir polis bile değildin. Ne

onunla ne de Shana Day'le bir bağlantın var. Neden seni bu pislige bulaştırdı? Neden bir dedektifi bu pislige bulaştırdı?"

D.D. kaşlarını çattı. "Eğer beni sorguya çekmeye devam edersen dışarıdan Çin yemeği alman gerekecek."

"Anlaştık."

"Tamam, o zaman. İlk olarak, soruşturmayı bitirmiş değiliz. Teorimizdeki cevapsız soruların, cevabı bilinenlerden fazla olduğunu biliyoruz. İşte bu nedenle Phil de bir zamanlar Shana'yla aynı hücreyi paylaşmış ama sonradan serbest bırakılmış olan mahkûmların şartlı tahliye memurlarıyla temasa geçiyor. Kim bilir? Belki içlerinden biri, üç ay önce serbest bırakılmış ve Shana'dan öğrendiklerini kullanarak kendi korku krallığını yaratmaya ve deri toplamaya karar vermiştir. Belki benim bile o mahkûmla bir bağlantım vardır. Olabilir yani. Daha şimdiden oldukça uzun bir görüşme listesi olacağını tahmin ediyorum."

Alex sessiz kaldı. D.D.'nin karşısında, gözlerinde düşünceli bir parıltıyla oturuyordu. "Gül Katili'nin bir kadın olduğu ihtimaline geri döndük. Ki yıllar içinde Shana Day'le temas kuran kadın suçluların sayısını düşününce bu ihtimal biraz daha ağırlık kazanıyor. Eğer burada kilit nokta Shana ise ve tabiri caizse birine kanat germişse şu an aradığınız kişinin özgür dünyada dolaşan başka bir kadın mahkûm olması kuvvetle muhtemel görünüyor."

D.D., "Üstelik cinsel saldırı olmaması, ölüm sebebinin travmatik asfiksi olması... Hâlâ Bob'u değil de Pat'i arıyoruz," diyerek Alex'le aynı fikri paylaştığını gösterdi. "Neden beni hedef aldığına gelince... belki tekrar en baştaki teorimize dönmüştüzdür. İlk cinayet mahallindeyken katili şaşırttım. Merdivenlerden aşağıya itildikten sonra bile sürekli karşısına çıkmaya devam ettim."

Eğer katilimiz süper bir caniyse ben de süper bir polisim. Birbirimiz için yaratılmışız.”

Alex ona bir bakış fırlattı.

D.D. görmezden geldi. “Son olarak, tetikleyici olay konusunda haklısın. Bu cinayetlerin şimdi işlenmesinin bir sebebi olmalı. Açıkçası, Shana Day’i tanıyan bir kadın mahkûmun şartlı tahliyesi bana gayet iyi bir sebep gibi geliyor.”

Alex, “Takvim,” diye belirtti. “Takvim istiyorum, sebep istiyorum, kanıt istiyorum. Karımın güvende olmasını istiyorum. Bu sırayla değil elbette.”

“Pekâlâ. Şimdi General Tso’nun tavuğundan istiyorum. Kendim için değilse bile Melvin için.”

“Kahrolası Melvin,” dedi.

D.D. gülümseyip usulca, “Seni seviyorum,” dedi.

Karşılık vermedi. Gerek de yoktu. Onu öptü. Dudaklarından.

Ardından anahtarlarını alıp Çin yemeği almak üzere evden ayrıldı.

Beş dakika sonra telefon çaldı. Arayanın Adeline olduğunu gören D.D. şaşırdı.

Telefonu açar açmaz D.D., “Hey, size bir sorum var,” dedi.

“Omzunuzla ilgili mi?”

“Hayır, ablanızla.”

Hatta bir an sessizlik oldu. Adeline tekrar konuştuğunda sesi temkinliydi. “Evet?”

“Ablanızın cezaevi duvarları dışında bir tür ortağı olduğu ve bu ortağın da kurbanlarını babanızın, Harry Day’in tarzını anı-

satın bir şekilde öldürdüğü varsayımıyla hareket ediyoruz.”

“Olabilir.”

“Peki, neden şimdi? Ablanız otuz yıldır hapiste olmasına rağmen cinayetler sadece yedi hafta önce işlenmeye başlandı. Bu arada ne oldu?”

Adeline, “Shana yeni biriyle tanışmış olabilir mi?” dedi ama kendi bile inanmamış gibiydi. “Ya da... bu Gül Katili... öldürme dürtülerini epey bir zamandır dizginlemekteydi. Sonra nihayet Shana’yla temas kurdu ve onun cevabı da fitili ateşlemiş oldu.”

“Ama Gül Katili ve Shana iletişim kurmaya başlamak için birbirlerini nasıl buldular? Onun tek ziyaretçisi sizsiniz, değil mi? Ayrıca ona yeni mektup gönderen tek kişi de Charlie Sgarzi’ydi. Ama Shana onun mektuplarının hiçbirine yanıt vermedi. O da bunun üzerine sizi buldu.”

“Doğru.”

D.D. birkaç saniye bekledi. Adeline’in, Shana’nın tek ziyaretçisinin kendisi olduğunu kavrayıp kavramayacağını merak ediyordu. Onunla aynı sapkın gen havuzunu paylaşan bir kadın. Dört yıl tıp fakültesinde okumuş bir psikiyatrist.

Adeline bir şey demeyince D.D. hâlâ canlı olan sesiyle devam etti. Bilgi toplamaya çalışıyor, şüphelerini paylaşmıyordu.

“Müdire McKinnon’la konuştuğumuzda,” diye devam etti, “Shana’nın ruh halinin birkaç ay önce değiştiğini, daha depresif olduğunu belirtmişti. Sebebini biliyor musunuz?”

“Hayır, ama Shana oturup duygularından bahsedecek biri değildir. Klinik açıdan baktığımızda ablam depresyonda. Ve bu durumu hâlâ devam ediyor. Sadece bazı zamanlar daha iyi oluyor, hepsi bu.”

“Ama depresyonda olduğunu göz önünde bulundurursak bu depresif durumunu tetikleyen bir şey olmuş olabilir mi?”

“Bu mümkün.”

“Ama ne olduğunu bilmiyorsunuz?”

“Hayır. Hayatı oldukça... sınırlı. Ama...” Adeline’in sesi yükselmışti, “...Donnie Johnson’ın ölümünün otuzuncu yıl dönümü yaklaşıyor. Buna bir de Charlie Sgarzi’nin temasa geçip ondan bir görüşme talep etmesini eklersek... Bu, Shana’da kesinlikle duygusal bir tepkiyi tetiklemiş olabilir. Sandığının aksine Donnie’yle ilgili hisleri oldukça karmaşık. Onunla ilgili hiç konuşmuyor. Şimdi bile. Bu da o günün onu hâlâ rahatsız ettiğinin neredeyse kesin bir işareti. Eğer gerçekten pişmanlık duymasaydı, ondan ya da o gün olanlardan rahatlıkla ve sık sık bahsedirdi. Ama bahsetmiyor.”

“Pekâlâ.” D.D.’nin aklından bin bir türlü düşünce geçiyordu. Alex iyi bir noktaya parmak basmıştı. Takvim önemliydi. Bütün katillerin tetikleyici bir olayı vardı. Peki, iki üç ay önce Gül Katili’nin aniden ortaya çıkmasına yol açacak ne olmuştu?

Eğitilmiş bir psikiyatristle konuştuğunu göz önünde bulunduran D.D., “Sözde ortak cinayetler hakkında ne biliyorsunuz?” diye sordu. Ardından devam etti: “Böyleli ilişkilere nadir rastlanır. Geçmişte bu şekilde birkaç karıkoca ya da namı diğer ‘duygusal bağlı’ öldürme ekibi olmuştur. Birkaç tane de birlikte öldüren iki erkek kuzen. Her halükârda, ortaklardan biri her zaman baskın olurken diğeri itaatkârdır.”

Adeline birden, “Shana ve Gül Katili’nin ortak olduklarını mı düşünüyorsunuz?” diye sordu. “O, emirleri veriyor adam da yerine mi getiriyor?”

D.D., “Belki emirleri yerine getiren, kadındır,” deyip tekrar bekledi.

Adeline’in sesinden kafasının karıştığı belliydi. “Ablam mı? Ama o, parmaklıklar ardında.”

“Hayır, Gül Katili. Ya katil, erkek değil de kadınsa?”

Adeline hemen, “Bu son derece nadir görülür,” dedi. “Erkekler öfkelerini dışsallaştırmaya kadınlara oranla daha yatkın olduklarından çoğu seri katil, erkektir. Seri avcı olan az sayıdaki kadınsa çoğunlukla karadul kategorisine girer. Bunların amaçları, cinsellik veya şiddet değil, tercih ettikleri yöntemler olan kiralık katil tutma ya da zehir aracılığıyla parasal kazanç elde etmektir. Gül Katili’nin bizzat saldırdığını, sonra da kurbanlarının derisini yüzdüğünü düşünürsek...”

“Ablanızı mı çağırıştırıyor?”

Sessizlik. Sonra: “Aslına bakarsanız...”

D.D., “Cinsel saldırı yok,” dedi. Bir risk. Bu ayrıntı gazetelerde yer almamıştı. Şu an soruşturma ekibinin dışındaki birine resmi olarak gizli bilgi aktarıyordu. Ama D.D. ağız arıyordu ve ortaya yem olarak bir şeyler atması gerekiyordu.

“Anlıyorum.” Adeline’in sesi yumuşamış, daha düşünceli bir hal almıştı. “Öyleyse Gül Katili diğer mahkûmlardan biri olabilir. Shana’yla bu şekilde temasa geçmiş ve tanışmış olabilir. Bu, Shana’nın yeni bir ziyaretçisi ya da mektup arkadaşı olmadan biriyle nasıl tanıştığım da kesinlikle açıklar. Öte yandan...”

D.D. bekledi. Adeline derin bir iç çekti.

Doktor sonunda, “Benim aklıma yatmıyor,” dedi. “Sebebi de ablamın asosyal olmasından ziyade eğer böyle bir şey olsaydı, yani Shana bir arkadaş edinseydi ya da kendine bir sevgili bulsaydı,

Müdire McKinnon'ın bundan haberi olurdu. Onun bu sabahki te-
vazusunun sizi yanıltmasına izin vermeyin. Söz konusu, büyük ce-
zaevi müdürleri olduğunda, McKinnon yaptığı işin hakkını fazla-
sıyla verir. O duvarların ardında ondan habersiz bir kuş bile uça-
maz. Demek istediğim, eğer öyle bir ilişki olsaydı bize bundan
bahsederdi.”

D.D., “Kimsenin bilmesini istemediyse başka tabii,” dedi.
Kendini tutamamıştı. Kelimeler ağzından kaçırvermişti.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Katil ya bir mahkûm değilse? Ya gardiyanlardan biriye?
Erkek ya da kadın, fark etmez. Böyle bir olay kimsenin işine gel-
mezdi, özellikle de Müdire McKinnon'ın. Kendi gözetimi altında
Shana'nın hiçbir gardiyanı öldürmemiş olmasıyla son derece ifti-
har ettiği de aşikâr. Massachusetts'in en meşhur kadın katilinin
gardiyanlarla yatmaya başladığı haberi duyulacak olsa...”

Adeline derin bir iç geçirdi. “Bilemiyorum. Sanırım söz ko-
nusu ablam olunca verilecek en dürüst cevap: Her şey mümkün.”

“Ortada bir ilişki olduğunu varsayalım. Erkek, kadın, gardiyan,
mahkûm, her neyse. Shana gibi biriyle, bu nasıl bir ilişki olurdu?”

Adeline hiç tereddütsüz, “Shana baskın taraf olurdu,” dedi.
“Karşısındakiyle empati kuramaz ve diğerlerine bağlanamaz. Yani
eğer bir ilişki yaşıyorsa onu mutlu etmek için bütün işi karşı taraf
yapmak zorunda kalır. Eğer onu teşvik edici bir neden yoksa Shana
ilişkiyi sonlandırmaktan çekinmez.”

D.D. merakla, “Buna sizinle olan ilişkisi de dahil mi?” diye
sordu.

“Aslına bakarsanız, ilk temas kuran o oldu. Bana bir mektup
yazdı.”

“Ne zaman?”

“Uzun zaman önce, dedektif.”

“Öyleyse... peşinden koştuğu bazı ilişkiler var?”

“Otuz yıllık bir zaman dilimindeki bu tek örneği göz önünde bulundurursak...”

“Ama sizinle ilgileniyor, Adeline. Bunu herkes görebilir. Birdenbire onu ziyaret etmeyi ve onunla olan tüm irtibatınızı kesseniz sizce yokluğunuzu öylece kabullenip hücrelerinde sessizce oturur mu?”

Telefon hattında bu kez daha uzun bir sessizlik oldu. Adeline nihayet, “Hayır,” dedi. “Shana bir şeyler yapar. Büyük ihtimalle ben dönünceye kadar yapmadığını bırakmazdı.”

“Manipülatif. O sizi bırakabiliyor ama siz onu bırakamıyorsunuz, öyle mi?”

“Aynen. Mesele güç. Abla olduğu için kendini ilişkimizin baskın tarafı olarak görüyor. İzni olmadan ondan uzaklaşmama izin vermez. Böyle bir davranışı yüzüne indirilmiş bir tokat olarak algılar.”

“Üç ay önce, ziyaretlerinizi kesmekle tehdit etmediniz, değil mi?”

“Hayır. Ablama bu tarz tehditlerde bulunmam, dedektif. Bu, beni onun seviyesine düşürmekten başka bir işe yaramaz. Arada... didişmelerimiz oluyor elbette. Ama aramızdaki ilişkinin bir abla kardeş münasebeti şeklinde kalmasına ve lüzumsuz güç gösterileriyle dağılmamasına uğraşıyorum.”

D.D. başını salladı. “O halde Shana’nın bir ilişkide baskın taraf olmaya ihtiyacı var. Bu da cezaevi duvarlarının ötesinde biriyle bir ilişkisi varsa iplerin onun elinde olduğu anlamına geliyor.

Ama nasıl? O, hücre hapsinde. Diğer tarafı nasıl kontrol ediyor? Emirlerini uygulamasını nasıl sağlıyor?”

Yine sessizlik. “Onda karşı tarafın istediği bir şey olmalı. O kişiyi kontrol etmesini sağlayacak bir şey. İlişkiyi açığa çıkarma tehdidi. Ya da sıradan tehditler. Ablam çok korkutucu biri olabiliyor. Bu diğer kişinin, Gül Katili’nin onun nüfuzu altında olması muhtemel. Yapmaya söz verdiği şeyi yapıyor, çünkü Shana onu hem korkutuyor hem de o derece büyülüyor.”

D.D., “Ablanız, bir Charles Manson,” dedi.

“Tanrı hepimizin yardımcısı olsun.” Adeline iç çekti. “Ama hayır. Shana karizmatik değil. Hem de hiç. Fakat bu, aşkın kendine has işleyişi nedeniyle, birinin onun için deli divane olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Üstelik sadece bir tane olması da yeterli.”

D.D. başını salladı. Adeline’in anlattıklarını özömsüyordu.

Adeline, “İlerleme kaydettim,” diye devam etti, “yüz elli üç sayısıyla ilgili. Harry Day’in dosyasını kurcaladım. Adli tabibin raporuna göre, koleksiyonundaki cam kavanozlarda yüz elli üç adet deri şeridi toplamış.”

D.D.’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bağlantımız bu mu? Harry Day, zamanında yüz elli üç tane deri şeridi toplamış ve şimdi de bu sayı, ablanızın yeni gözdesi mi olmuş? Sizce bu sayıyı nereden öğrenmiş olabilir? Araştırıp bulmuş mudur? Yoksa yıllar önce babasıyla ilgili araştırma yapan bir gazeteciden mi almıştır?”

“Kontrol ettim. Aslına bakarsanız Harry’yle ilgili fazla yazılıp çizilmemiş. Kaldı ki bulduğum makalelerin hiçbirinde olay yerine dair bu derece özgül bir bilgiye rastlamadım. Hatta adını yüz elli üç sayısıyla birlikte Google’da bile arattım. Hiçbir sonuç çıkmadı.”

“Ablanız polis raporunu mu eline geçirdi? Elinde kendine ait bir nüsha mı var?”

“Sanmam. Ama cezaevi kütüphane görevlisiyle görüşebilir ve Shana’nın ne tür konularda araştırma yapmaya eğilim gösterdiğini öğrenebiliriz.”

Dudaklarını büzen D.D.’nin kafası hiç olmadığı kadar karışmıştı. Usulca, “Sonuçta,” dedi, “Shana bize babasıyla ilgili bir sayı verdi. Ama hepsi bu, değil mi? Babasının kaç parça deri topladığını biliyor. Şimdi biz de biliyoruz. Bunun henüz çok fazla endişelenmemizi gerektirecek bir şey olduğunu sanmıyorum.”

Sessizlik. Uzun bir sessizlik. O kadar uzun ki Melvin ağrımaya başlarken aniden içine son derece kötü bir his doğdu.

Adeline, “Gül Katili,” diye başladı ama D.D. artık devam etmesini istemiyordu. “O da kurbanlarından deri şeritleri kesmişti. Adli tabibiniz sayısını bilmiyordur herhalde, değil mi?”

D.D. gözlerini kapattı. Hiçbir şey demedi.

“Tabii ki bu sadece bir tahmin ama eğer sayılar birbirini tutarsa...”

“Ablanız bize onunla Gül Katili arasındaki somut bir bağlantıyı sundu. Böylelikle de bu pisliğin içinde yer aldığını kesin olarak kanıtlamış oldu.”

“Bu konuşmamızın ardından adli tabibi arayacağınızı varsayıyorum.”

“Ben de öyle sanıyorum.”

“Dedektif, Shana sebepsiz yere hiçbir şey yapmaz. Sormanız gereken soru, bu ilişkiden ortağının ne çıkarı olduğu değil. Sormanız gereken soru, bu ilişkiden Shana’nın ne çıkarı olduğu. Eline ne geçiyor? Ve size şunu söyleyebilirim ki bu sorunun cevabını bul-

mak hiç de kolay olmayacak. Eğer ablam sadece bir cinayet hastası olsaydı bu hepimizin işini kolaylaştırırdı. Ama değil. Zekidir, her zaman bir planı vardır ve... karmaşık biridir. Hayatının otuz yılını çoktan parmaklıklar ardında çürüttü. Eğer bütün bunlar, sabah da belirttiği gibi, hapisten çıkmak, işbirliği karşılığında kısa süreliğine dışarı çıkma izni koparmak için kurguladığı bir plansa ...”

“Evet?”

“Geri adım atmayacaktır D.D., ablam hakkında bu kadarını biliyorum. Onun düşüncesine göre, daha sadece bir çocukken bir hata yaptı...”

“Başka bir çocuğu öldürdü demek istiyorsunuz?”

“Hayır, başka bir çocuğu öldürdüğü için yakalandı demek istiyorum. Hapishanenin içinde Shana’nın hayatı bitmiş durumda. Dışarıdaysa... Burada her neler oluyorsa, Shana’nın peşinde olduğu şey her neyse, biz bunu ona veremeyiz. O kazanacak ve biz kaybedeceğiz.”

“Bu görüşünüz profesyonel bir psikiyatrist olarak mı yoksa bir kardeş olarak mı?”

“Kardeşiniz var mı, dedektif?”

“Hayır, tek çocuğum.”

“Çocukluğumun büyük bölümünde ben de öyleydim. Bu yüzden profesyonel bir psikiyatrist olarak diyeceğim. Adli tabibi arayacak mısınız?”

“Arayacağım. Bu süre zarfında da acele bir sonuca varmayacağız. Ve kesinlikle ama kesinlikle bunun zihinlerimizi bulandırmasına izin vermeyeceğiz.”

D.D. neredeyse Adeline’in telefonun diğer ucundaki yorgun gülümsemesini hissedebiliyordu. “Bunun işe yarayıp yaramadığını

bana söylersiniz, dedektif. Bana gelince, ben alışverişe çıkıyorum. Biraz alışverişin, ruhunun yükünü hafifletemeyeceği kadın yoktur.”

Doktor telefonu kapattı. D.D. adli tabip ofisini aradı. Ben’in telefonu açması için on dakika beklemesi gerekti. Aslına bakılırsa, öğleden sonra ilk kurbanın deri şeritlerini düzenleyip tahlil etmeyi daha yeni bitirmişti. Yüz elli üç tane saymıştı.

Ben hızlı bir şekilde, “Aslında yüz altmış tane kestiğini tahmin ediyorum,” diye devam etti. “Yedi tanesini yadigâr olarak almış. Kanıtım yok tabii ki. Sadece yüz altmış, yuvarlak bir sayı olarak güzel duruyor. Ayrıca bana göre bir miktar derinin hâlâ eksik olduğu da aşikâr.”

D.D. verdiği bilgiler için Ben’e teşekkür edip telefonu kapattı. Başını eğdi. Önemi yok, diye düşündü. Gül Katili toplamda ha 160 deri kesmişti ha 155 ha 161. Önemli olan, dedektiflerin bulup kataloglaması için geride bıraktığı kesin sayıydı: yüz elli üç.

Harry Day’e sayısal bir hürmet gösterisi. Tıpkı kızı Shana’nın tahmin ettiği gibi.

D.D., “Bunun kesinlikle ama kesinlikle zihnimi bulandırmasına izin vermeyeceğim,” diye mırıldandı. Sonra: “Kahretsin.”

Yirmi İkinci Bölüm

Gecenin bir yarısı gözlerini açtığında yatak odasının ortasında duran bir katil görmek nasıl bir duyguydu? Gözlerini bir baykuş gibi kırıştırdığın o an ne hissettin? Çünkü böyle bir şey, yatağının ayak ucunda duran bir adamın silueti, gerçek olamazdı. Böyle bir şey... mümkün değildi.

Çılgılık attın mı? Yoksa dehşet tıpkı katilin ellerinin çok geçmeden yapacağı gibi çabuk ve kolay gırtlığını sıkıp göğsünü sıkıştırdı mı? İnkâr. Doğuştan gelen idrak etme yetersizliği. Bu, gerçek olamazdı. Benim başıma geliyor olamazdı. Burada değil. Ben bu tarz bir insan değildim. Ben bu tarz bir hayat yaşamıyordum. Ben bu tarz bir ölümü hak etmiyordum.

Sonra, karanlıkta hareket eden, özenle bilenmiş bıçağın parıltısı...

Düşüncelerim dağınıktı. Aşırı parlak alışveriş merkezinde dolaşırken bir oraya bir buraya atlıyorlar, zıplıyorlardı. Bir insan denizinin ortasındaydım. Her türlü göz temasından sakınırken kocaman çantamı sıkıca tutuyor ve kendi işime bakıyordum.

Şimdi Ann Taylor mağazasındaydım. Dikkat çekmemek için

yeni bir krem rengi bluz ve devetüyü rengi yün bir pantolon dedim. Bir ara genç ve şen şakrak tezgâhtarın yaka kartına baktım. Sonra solgun sol elini fark ettim. Yüzük yoktu. Acaba kendine ait bir yeri var mıydı? Kendi dairesinde oturan özgüvenli ve bekâr bir kadın mıydı? Benimkiler gibi kahverengi saçları vardı ve güler yüzlü biriydi.

Gül Katili'nin tipi olup olmadığını merak ettim. Kurbanların saç rengini ve fizyolojisini sormak hiç aklıma gelmemişti. Ted Bundy sarışınları tercih ediyordu. Peki ya ablamın olası arkadaşı?

Mağazadan kaçarcasına ayrılıp kadınlar tuvaletine gittim. Neyse ki boştu. Sondaki kabine girdim. Metalik mavi su şişesini çıkardım. Berrak formaldehit solüsyonunu tuvalete döktüm. Si-fonu çektim.

Ardından lavaboya geçip enerjik bir şekilde şişeyi duruladım. Elinde üç büyük alışveriş poşeti ve yanında iki küçük çocuğuyla bir anne içeri girdi. Bana yorgun bir şekilde gülümsedikten sonra elindeki yüklerle özürlü kabininin içinde gözden kayboldu.

Ne olur ne olmaz diye şişemi tekrar dolduruyormuş gibi yaptım. Sonra çantama tıktırdım. İçi, ezilmiş cam dolu büyük poşetin yanına. Ya da belki içi insan derisi dolu küçük poşetin.

Alışveriş merkezinden ayrılarak arabamı Target'a sürdüm. En azından orada alacaklarım vardı.

Saat altı olmuştu. Güneş batmıştı ve ısıricı bir akşam soğuğu vardı. Kollarımı bedenime sarmış, başım önde, işten çıkan kalabalığın arasına karıştım. Evin yolunu tutmadan önceki son alışverişlerimizi yapıyorduk.

Target'taki kadınlar tuvaleti çok daha kalabalıktı. Kabin sırası beklerken tedirginliğimin giderek arttığını hissettim. Sonunda bir

kapı açıldı. İçeri girip klozetin önünde dikildim. El yordamıyla çantamı karıştırırken, sırada bekleyen müşterilerin yanlış tarafa bakan ayaklarını fark edeceklerini idrak ettim; o duruşta, oturuyor olmama imkân yoktu.

Olduğum yerde dönerek oturdum. Çantam şimdi kucağımdaydı. Ben poşetin ağzını açarken çıkacak sesi bastırması için birinin sifonu çekmesini bekledim. Son anda ayağa kalkarak poşetin içindekilerin yarısını tuvalete boşalttım. Kalın tek bir kütle halini almış kabarık et parçaları, suyun üstünde yüzüyor, adeta ölü bir Japon balığını andırıyorlardı. Sonra tuvaletin dibini boyladılar.

Kusacağım sandım. Şu ana kadar hissetmediğim tuhaf bir his bedenimi kapladı. O an bir şey fark ettim: İnsan derisi toplamak bir şekilde geceleri daha iyi uyumamı sağlarken kanıt imha etmek midemi bulandırıyordu.

Genetik mutasyonun bir başka belirtisi mi? Üvey babam tamamen yanılmıştı. Beni acı belirtileri bulmak için incelemişti. Oysa yapması gereken, beni şiddet belirtileri bulmak için analiz etmekti.

Sifonu çektim. Klozetteki su boşaldı, tekrar doldu.

Ve üç adet insan eti parçası tekrar yüzeye çıktı.

Az kalsın çılgılık atacaktım. Kendime hâkim olup altdudağımı ısırmak zorunda kaldım.

Ellerim titriyordu, nefes nefese kalmıştım. Sifonu tekrar çektim. Sakin ol, sakin ol. Ortada halledilmeyecek bir durum yok...

İkinci deneme başarılıydı. Klozetteki su boşaldı, sonra tekrar doldu. Ve insan dokusundan eser kalmamıştı.

Döndüm, dikkatle üstüme başıma çekidüzen verdim. Sonra kabinin kapısını açıp lavaboya geçtim.

Sırada bekleyen kadınlardan biri bile dönüp bakmadı. En azından ben öyle sandım.

Ellerimi iki kez yıkadım. Sırf... yıkamış olmak için.

Daha önce defalarca olduğu gibi, babamın bu işi nasıl yaptığını merak ettim.

Kurbanlarını hedef alırken ya da kaçınılmaz olarak sonrasında temizlik yaparken hiçbir şey hissetmeyecek kadar soğuk biri miydi? Yoksa, farklı olarak, bir şeyler hissettiği tek zaman bu muydu? Onu harekete geçiren şey, gergin enerji ve tamamlayıcısı olan adrenalin patlamasıydı. Ah, bir de acı çektirme ihtiyacı vardı elbette. Cinsellik ayarlarındaki bir arıza, onun zevk yerine acıdan beslenmesine yol açıyordu. En kötü olanı yaptığındaysa kendini harika hissediyordu.

Sık sık düşünürdüm: Eğer babam hâlâ hayatta olsaydı; yaptıklarının onun suçu olmadığını, bu şekilde doğduğunu ve doğasının böyle olduğunu söylerdi. Ki bu doğasını da gayet kibar bir şekilde büyük kızı Shana'ya aktarırken anlaşılan benim için de birkaç parça ayırmıştı.

Fakat ben Harry Day'in kızı olmak istemiyordum. Shana Day'in kardeşi olmak istemiyordum.

Tekrar annemi düşündüm. Kâğıt üstünde var olmayan, gölgeden farksız bir kadındı. Ama babamın hayatını alan kişi olmuştu.

Babamız, sevgi. Annemiz kötü olan.

D.D. Warren'la da konuştuğumuz gibi, bir ilişkide yalnızca bir tane baskın taraf olabilir. Benim ailemde bariz bir şekilde ipler babamın elindeydi. Yani eğer annem, babamın bileklerini kesmeden önce ona aspirin verdiyse bunu sırf babam ona öyle dediği için yapmıştı. Babam emretmişti, annem de itaat etmişti.

Shana anneme kin beslemişti çünkü onda, nefret ettiği o uysal ve zayıf kadını görmüştü. Shana kendini, baskın avcı olan ve kendi kurallarına göre yaşayan babamızla özdeşleştirmişti. Shana'nın, babamın yakalanmaktansa ölmeyi tercih etmesini kıskanıp kıskanmadığını hep merak etmişimdir.

Polisler otuz yıl önce Shana için gelmiş olsaydı ve ikimiz gerçek kardeşler gibi hâlâ aynı evde olmuş olsaydık, küvete girip, sonra da sessizce jileti bana uzatır mıydı?

Ya ben?

Belki jileti kabul ederdim. Ardından öne doğru eğilir, itinayla bir deri parçası keser, sonra da kaçırdım.

Ablam yanıliyordu. Ben, annemiz değildim, ama babamız da değildim. Bir şekilde, ikisi birdendim. Hem zarar veren hem de pişmanlık duyan uysal bir avcı. Bazı geceler korkunç biri olurken çoğu gece kendime hâkim olmayı başarıyordum.

Hepimiz hem iyi hem de kötü olabiliriz. Hem kahraman hem de canavar. Hem güçlü hem de zayıf.

Tekrar ürperdim. Zihnimde görmek istemediğim şeyler gördüm. Üzerimdeki gitmek bilmeyen korku hissini bir türlü atamadım. Ablam konuşmuştu. Bize, uzun zaman önce ölen babamızla yeni ve daha gelişmiş bir katil arasında bağlantı kuran bir sayı vermişti.

Bunca yıldan sonra bile ablam hâlâ benim canımı yakmaya kararlıydı.

Target'tan markete geçtim. Yine tuvalete gittim. Kalan son deri parçalarını da tuvalete atıp sifonu çektim. Bu kez ilk seferde oldu. Anlaşılan marketin tuvaletindeki su basıncı daha iyiydi.

Avcumda parçaladığım poşeti, kauçuk tıpalarla birlikte, çöp

tenekesindeki kâğıt havlu yığınının altına yerleştirdim.

Yine ellerimi yıkadım. Cildim böylesi şiddetli yıkamadan dolayı kuruyup çatlamıştı. Ama bunu hissedemiyordum elbette. Sadece parmak eklemelerimin üzerine yayılmış olan kırmızı, iltihaplı deriyi fark edebiliyordum. Bu gece Aquaphor sürmek üzere beynimde bir yere not aldım. Ayrıca elime bir büyüteç alıp kırık cam parçaları olup olmadığını kontrol etmem gerekiyordu. Önceki koşturmam sırasında bir şekilde kendimi kesmiş olmam muhtemeldi. Ve yara daha şimdiden mikrop kapmaya başlamış olabilirdi. Bunu bilemezdim.

Bununla birlikte, gecenin bir yarısı gözlerimi açtığımda yatak odamın ortasında duran bir katil görsem ne hissederdim? Bana acı çektiremezdi ki. Şaşkınlık, evet. Şok, öfke ve hatta utanç. Ama acı, hayır.

Asla acı çektiremezdi.

Ve o an, öylesine, babamın bildiğini düşündüm. Bebekken beni kestiğinden emindim, çünkü aksi takdirde annemin yalvarmalarını niye umursasındı ki? Hayır, bir gece tesadüfen uzanıp tumbul elimin üstünden jileti kaydırduğundan emindim.

Ama ben tepki vermemiştim. Olduğum yerde mihlanmış gibi kalmıştım. Küçük kolumu uzatmış, kan birikirken ona son derece ciddi, bebek gözlerimle bakmıştım. Adeta daha kötüsünü yapması için ona meydan okumuştum.

Eminim sinirlerini bozmuşumdur. Baskın avcının kalbinde bir korku kıvılcımı çaktırmış bile olabilirim. Ta ki ana kucağını alıp beni dolaba kapatana kadar. Bilmiş bakışlarımla onu incelememe engel olmak için her şeyi yapardı.

Annem değildim. Babam değildim. Ablam değildim.

Ben ailemin vicdanıydım.

Beni dolapta tuttuklarına şaşmamak gerek.

Hem de bir başıma.

Saat: 20.00. Sıcaklık daha da düşmüştü. Elimde iki alışveriş poşetiyle arabama doğru ağır adımlarla yürürken yün paltomun içinde titriyordum. Eve gitmek istiyordum ama ezik cam tüplerden hâlâ kurtulamamıştım. Kırık camları kimse fark etmeden nereye atabilirdim?

Sonra jeton düştü. Geri dönüşüm. Tabii ya. Cam geri dönüşümü.

Poşetlerimi arabaya yükledikten sonra marketin ön kısmındaki mavi plastik geri dönüşüm kutularının bulunduğu noktaya gittim. Tahmin ettiğim gibi, kutulardan biri cam içindi. Etrafıma bakındım. Kimsenin olmadığı bir anı bekledim.

Ardından çabucak çantamı açtım, kavradığım poşetin ağzını hızla açıp camları kutuya boşalttım. Bir, iki, üç, bitti.

Görev tamamlandı. Tekrar otomatik kapılara doğru yöneldiğim sırada, son anda başımı kaldırıp tam tepedeki güvenlik kameralarını fark ettim. Doğrudan geri dönüşüm kutusuna çevrilmişlerdi.

Birden donup kalan kaslarıma, *yürü, yürü, yürü*, talimatı verdim. *Kıpırda!*

Tekrar dışarı, buz gibi geceye çıktım. Kaçarcasına gittiğim arabamı çalıştırdım, vitese takıp otoparktan hızla uzaklaştım. İki, üç, dört blok sonra nefes alışverişlerim düzene girdiğinde kendimi odaklanmaya zorladım.

Marketlerdeki güvenlik kameraları hırsızlığa karşı tedbir amaçlıydı. Yasadışı hiçbir şey almamıştım. Dolayısıyla da korka-

cak hiçbir şeyim yoktu. Hatta cam geri dönüşümüne cam boşaltmışım. Yani gerçekten yanlış hiçbir şey yapmamışım.

Kendime, *doğru eve git*, diye emrettim. Uzun ve yorucu bir gün olmuştu. Ablamla, yüz elli üç sayısının gizemiyle ve önümüzdeki günlerde bizleri bekleyen korkunç ihtimallerle uğraşmışım.

Ama zaman bizden yanaydı. Gül Katili daha iki gün önce saldırmıştı. İlk kurbanla ikinci kurban arasındaki altı haftalık süreyi düşününce katil tekrar saldırana kadar polisin önünde en azından bir dört hafta daha olması muhtemeldi. Bu kadar süre, Shana ve onun hileli oyunlarıyla başa çıkmanın en iyi yolunu bulmak için yeter de artardı bile.

Bu kadar süre, kafamı toparlamam için bana yeter de artardı bile.

Saat: 21.00. Nihayet daireme girdim. Elimdeki muhtelif alışveriş poşetlerini yere bıraktım.

Doğrudan yatak odama geçtim. Gece lambalarından birini yakıp üstümü çıkardım.

Sonra dolabıma gittim. Kapının kenarı boyunca oluşan belli belirsiz ışık huzmesine bakarken yerde kıvrıldım. Kollarımı dizlerime sarıp zifiri karanlıkta yumak gibi oldum.

Ve sonunda isimsiz korku dalgalarına teslim oldum.

Gecenin bir yarısı uyandığında yatak odanın ortasında duran bir katil görseydin, sen ne hissederdin? Ne yapardın?

“Babacığım,” diye fısıldadım.

Tam o esnada, yatak odamda telefonum çalmaya başladı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Charlie Sgarzi yıkılmış görünüyordu. Keskin hatlar, inatçı çene, güçlü omuzlar, hepsi gitmişti. Onun yerine tamamen tükenmiş bir halde annesinin kanepesinde oturuyor, etrafı kızarmış gözleriyle D.D. ve Phil'e bakıyordu.

Boğuk bir sesle, "Anlamıyorsunuz," dedi. "Kapı deliğinden bakmadan kapıyı asla açmazdı. Ayrıca bir yabancıyı da kesinlikle evine almazdı. Güpegündüz olsa bile. Kuzenim ne zaman öldürüldü sanıyorsunuz?"

D.D. başını salladı. Sgarzi'nin, annesinin evden çıkamayan yaşlı bir kadın olduğunu söylediğini hatırladı.

Öte yandan, adli tabibin ilk değerlendirmesine göre, Gül Katili öğleden sonra aşağı yukarı saat iki ila dört arasında Janet Sgarzi'nin evine girmişti. Katil, Charlie'nin kırk bir kilo ağırlımdaki kanser hastası yaşlı annesine ilaç verdikten sonra kadını arkadaki bir odaya taşımış ve planını uygulamıştı.

Saat yediyi geçerken, elinde akşam yemeğiyle eve gelen Charlie korkunç manzarayla karşılaşmıştı. Daha önceki görüşmelerinde Phil'in kartını aldığından hemen dedektifi aramıştı. Phil

de olay yeri analizinde yardım etmesi için Alex'i ve "bağımsız danışman" olarak da D.D.'yi çağırması.

O esnada Jack'i almak için Alex'in ailesinin evine doğru gitmekteyken geri dönmüş, Alex'in anlayışlı anne babasına haber verdikten sonra doğrudan Gül Katili'nin en son suç mahalline, Güney Boston'da, eski anılar ve taze kan kokan, ufak ve kusursuz döşenmiş bir eve doğru yönelmişlerdi.

Phil, "Katil büyük ihtimalle bir güvenlik ya da haşereyle mücadele şirketi çalışanı kılığında geliyor," dedi. "Anneniz kapısını bir kuryeye ya da o tarz birine açar mıydı?"

Sgarzi, "Bu neden gazetelerde yer almadı?" diye patladı.

Phil kibarca, "Çünkü teorimizi doğrulayacak hiçbir görgü tanığı bulamadık," dedi. "Şu an sadece, zanlının kurbanların evlerine ne kadar kolay girdiğine dayanarak yaptığımız bir tahmin bu. Annenizin temkinli olduğunu söylüyorsunuz..."

"Evet!"

"İkinci vakti uyuyor olabilir miydi?"

"Kestirir, evet. Kahretsin, artık sona yaklaşıyor. Neredeyse her günü kötü geçiyor ve doktorların yapabileceği hiçbir şey yok... yani, yoktu. Ah, Tanrım. Bana bir dakika verin, tamam mı?"

Küçük salonda yalnız kalabileceği çok fazla yer yoktu. Sgarzi şömineye doğru yürüyüp şöminenin rafına bakakaldı.

Ev, D.D.'ye Sgarzi'nin dairesini hatırlattı. Küçük ama tertipli. Etrafın tozu daha yeni alınmış, halılar yeni süpürülmüştü. Evle Janet kendi mi ilgileniyordu, yoksa işleri Sgarzi mi yapıyordu, diye merak etti. Kadının kötüye giden sağlık durumu göz önünde bulundurulduğunda Sgarzi olması daha muhtemeldi. Tıpkı bu akşam Sgarzi'nin, annesine yemek getirmesi gibi. Dedğine göre,

civardaki lokantalardan birinden en sevdiği çorbayı getirmişti çünkü annesi katı yiyecekleri yutmakta giderek zorlanıyordu.

Kapıdan giren Sgarzi, hasta annesine seslenmiş ama karşılık alamamıştı. Sonra çoktan içini kemirmeye başlayan endişeyle arka taraftaki yatak odasına geçmiş ve en derin, en karanlık korkularının, karşılaştığı manzarayı hayal etmesine yetecek kadar derin ve karanlık olmadıklarını keşfetmişti. D.D. bunun nasıl bir duygu olduğunu hayal bile edemiyordu.

Şimdi Sgarzi, yanlarında duran ellerini bir yumruk yapıyor, bir açıyordu. D.D. adamın kırmızı tuğla şömineye ya da eskimiş sarı alçı levhaya yumruk atıp atmayacağını merak etti. Gazeteci bariz bir gayretle kendini toparlamış göründü. Son bir titremenin ardından arkasına dönüp bezgin bir ifadeyle onlara baktı.

Parmağıyla havayı yararak, “Bunu Shana Day yaptın,” dedi.

Phil, “Şimdi, Charlie,” diye başladı.

“Sakın bana ‘Şimdi, Charlie’ demeyin. Çok yaklaştım ve o bunu biliyor. Onunla ilgili sorular sormaya başladığımda sadece eski defterleri kurcaladığımı sanıyordum. Ama ilk öğrendiğim şey, hapishane duvarlarının ötesinde gözü kulağı olduğuydu. Ve şimdi de onları kullanıyor. Shana kendi, hücrelerinde otururken dışarıdaki bütün işlerini yaptırabileceği küçük bir katil kukla bulmuş. Kusursuz bir mazeret, değil mi? Shana annemi öldürmüş olamaz, o zaten hapiste! Ama o yaptı. Bana misilleme yapmak için annemi öldürdü. Ve daha da kötüsü, bu konuda yapacak hiçbir şeyiniz olmadığını bildiğinden bize bir tarafla gülüyor. İşte, hapiste geçirdiği otuz yıl ona bunu, kendi kahrolası suçunu nasıl mükemmelleştireceğini öğretti.”

Phil, “Annen kapıyı bir kuryeye açar mıydı?” diye tekrar sordu.

“Bilmiyorum. Muhtemelen.”

D.D., “Evde güvenlik sistemi var mı?” dedi.

“Evet, evde alarm var.”

“Kamera?”

“Hayır. Sadece kapı ve pencerelerde alarm var, o kadar.”

“Hangi şirket?”

Sgarzi söyledi, Phil yazdı.

“Annen civarda fark ettiği yeni birinden bahsetti mi? Etrafta gizli gizli dolaşan bir yabancı? Mahallede yeni bir kiracı?”

“Hayır.”

Phil, “Gözetleniyormuş hissine kapıldığı oluyor muydu?” diye sordu.

“Annem evden hiç çıkmaz ve panjurları sürekli kapalı tutardı. Biri onu nasıl gözetleyebilir ki?”

Pekâlâ, diye düşündü D.D. “Ya eve gelen bir hemşire ya da başka bir sağlık çalışanı?”

“Evet. Haftada iki kez, Hemşire Eliot. Annemin daha çok yardıma ihtiyacı vardı elbette ama paramız bu kadarına yetiyordu.”

“Hemşire Eliot? Erkek, kadın?”

“Yaşlıca bir kadın. İyi biridir. Annem onu severdi.”

“Hep aynı hemşire miydi?”

“Çoğu zaman. Hemşire Eliot gelemeyecek olduğunda başkasını gönderirlerdi. Ama her zaman önceden arayıp haber verirlerdi. Dahası, Hemşire Eliot salı ve cumaları çalıştığından yarına kadar kimsenin gelmemesi gerekiyordu. Komşular bir şey görmüş mü?” Sgarzi öne atıldı. “Demek istediğim, adam ön sundurmada, tam caddeye bakan yerde dikilmek zorundaydı...”

Phil hâlâ yumuşak olan sesiyle, “Şu an soruşturuyoruz,” di-

yerek gazeteciyi rahatlatmaya çalıştı.

Sgarzi, “Yani elinizde hiçbir şey yok!” diye suçladı. “Sivil polislerinizden birinde bir şey olsaydı şimdiye çoktan duyardınız. Adi herif!”

Arkasına dönüp tekrar şömineye bakmaya başladı.

D.D., “Annenize yemek getirdiğinizi söylediniz,” dedi. “Ya öğle yemeği?”

“Öğle yemeğinde şu besin değeri yüksek içeceklerden birini içiyor. Ensure gibi bir şeydi sanırım.”

D.D. gazetecinin sırtına baktı. “Ya ikinci atıştırması? Çünkü eviyede iki tabak ve bardak var.”

“Ne?”

Sgarzi tekrar döndü. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Onu durdurana kadar yanlarından geçip mutfağa gitmişti bile.

Phil gazetecinin arkasından, “Hiçbir şeye dokunma!” diye gürledi.

Gazetecinin kolu tam paslanmaz çelik eviyenin içindeki ilk bardağa uzanıyordu ki donup kaldı.

D.D., “Kanıt,” diyerek söze girdi.

Sgarzi kolunu geri çekti. “Bir konluğu varmış,” dedi. Sesi garip çıkmıştı. Kafası karışmış gibiydi.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Annem haftalardır pek bir şey yemiyor. İlaçların, acının etkisi, kim bilir. Ben akşam yemeğini getiririm, sabah ufak bir kahvaltı yapar, sonra da öğle yemeğinde o içeceklerden birini içer. Ama iki tabak ve iki bardak. Üstelik bunlar onun en sevdiği tabaklar. Onları sadece özel durumlarda çıkarırdı. Bilirsiniz, misafir için falan.”

D.D. usulca, "Charlie," dedi, "annenin bugün kapıya gelen kişiyi tanıyor olma ihtimali var mı? Kapıyı da bu yüzden açmış olabilir mi?"

Sgarzi, "Bilmiyorum," dedi. Sesi, kafası karışmış gibi çıkıyordu. Az önceki kesinlikten uzaktı.

Phil, "Eğer misafiri olsaydı ona ne ikram ederdi?" diye sordu.

"Fig Newtons. Çay ve kurabiye." Sgarzi dolaplardan birini açıp dışı sarı jelatinli bir paket çıkardı. Yeni açılmışa benziyordu ve iki kurabiye eksikti.

Charlie, "Adi herif," dedi tekrar.

Phil, "Bize annenin arkadaş ve tanıdıklarının bir listesi lazım," diye başladı.

"Hayır, değil. Annem kanserden ölüyordu. Onu tanıyan insanlar buraya kurabiye yemek için değil, ona yemek getirmek için gelirlerdi. Bu yabancı bir misafirdi, tamam mı? Tam olarak tanımadığınız, iyi bir izlenim bırakmaya çalıştığınız türden biri." Kaşlarını çatan Sgarzi sanki kurabiyeler ona bir şeyler söyleyebilecekmış gibi sarı pakete baktı. "Bir arkadaşımın arkadaşı olabilir," diye mırıldandı. "Beni tanıdığını iddia eden biri ya da mahalleye geri dönen eski bir tanıdık. Donnie'yi tanıyan biri," diye sonuç çıkardı aniden. "Donnie hakkında bir şeyler bildiğini iddia eden biri." Onlara baktı. "O kişi için kapısını açardı. Onu içeri davet ederdi. Ona en güzel tabaklarında yiyecek ve içecek ikram ederdi. Bir zamanlar Donnie'yi tanıyan birine iyi davranmaya çalışırdı. Size söylüyorum, annemi Shana Day öldürdü. Ve onu daha önce durdurmadığınız için de sizler kahrolası birer aptalsınız."

D.D. cevap vermeye tenezzül etmedi bile. Teorisini destekleyecek kanıt olmaması, kanuni süreç, soruşturmanın temel ilke-

leri. Bunlar Charlie Sgarzi'yi ilgilendirmeyen konulardı. Onun asıl istediği, ona asla veremeyecekleri tek şey olan annesiydi.

Phil, gazeteciyi salona dönmeye ikna ederken olay yeri inceleme uzmanlarından birini de eviyedeki eşyalarda ve mutfaktaki diğler her şeyde parmak izi araştırması için görevlendirdi. Phil ve Sgarzi tam annesinin arkadaşlarının ve komşuların bir listesini yapmaya başlamışlardı ki Alex göründü.

Yüzünde D.D.'nin daha önce hiç görmediği bir ifade vardı. Sadece oldukça ciddi değıl, aynı zamanda son derece sıkıntılı bir ifade. D.D.'ye onu izlemesi için bir işaret yaptı.

Ne tek bir uyarı sözcüğü ne de tek bir cesaretlendirici ifade.

D.D. daha odaya adımını atmadan, onu korkunç bir şeyin beklediğini anlamıştı.

Arka taraftaki yatak odası oldukça küçüktü ve başlangıçta, kolonyal tarzı bu ilginç evin muhtemelen çalışma odası olarak kullanılıyordu. Burası büyük ihtimalle Janet Sgarzi'nin sağığı artık merdivenleri çıkmasına el vermeyecek kadar kötüleştiginde yatak odasına çevrilmişti.

Metal korkuluklu hasta yatağı, odanın büyük bölümünü dolduruyordu. Uzak duvara itilmişti ve eskiden muhtemelen arka çıkış olarak kullanılan kapıyı kapatıyordu. Yatağın bitişiğinde eski meşe bir komodin duruyordu. Üzerindeyse içi su dolu bir sürahi, çok sayıda turuncu hap şişesi ve tabii ki bir şampanya şişesiyle bir de kırmızı gül vardı.

D.D. iki eşyaya bir süre baktı, çünkü birazdan ne göreceğini biliyor olması işini hiç de kolaylaştırmıyordu.

“Kürkölü kelepçe yok,” diye mırıldandı.

“Evet, yok,” diyen Alex, D.D.’nin yanında duruyor ve bulunduğı yer itibarıyla karısının yatağı görmesini engelliyordu. İki odanın yataktan geriye kalan alanına sıkışmış, dip dibe duruyorlardı. D.D.’nin öne bir adım atabilmesi için Alex’in geriye veya öne gitmesi gerekiyordu. “Bu kez bazı farklılıklar var,” diye devam etti. “Hem maktulde hem de yöntemde. Gerçi yöntemdeki farklılıkların maktuldeki farklılıklarla bir ilgisi olabilir.”

“En baştan alsak?”

“Maktul, altmış sekiz yaşındaki Janet Sgarzi. Yalnız yaşıyor-muş ve kanserin son evrelerindeymiş. Yalnız başına yaşaması kur-ban profiliyle tutarlı. Ne var ki yaşı ve sağlık durumu onu diğerlerinden ayırıyor. Katilimiz nispeten genç ve bekâr kadınları hedef alan bir avcıyken bu kez hasta ve yaşlı bir kadını öldürdü.”

D.D., “Gündüz saldırdı,” dedi. “Avcımız için daha riskli.”

“Evet. Pat giderek cüretkârlaşıyor. Diğer taraftan bu seferki maktul temkinli biri olarak biliniyordu ve hava karardıktan sonra muhtemelen kapıyı açmazdı. Kaldı ki yalnız yaşamasına rağmen Janet’in sağlık durumu nedeniyle Charlie sık sık burada kalıyor-muş. Dolayısıyla bu durumda bir gece saldırısı aslında normalden daha riskli olabilirdi.”

“Gül Katili önce onu izledi. Bütün değişkenleri dikkate al-malıyız.”

Alex, “Bunu zaten biliyorduk,” dedi. “Pat ödevini yapan, ile-riye dönük planlar kuran biri. İşte bu yüzden de dört eve girmiş olmasına rağmen hâlâ onu tam olarak anlayamıyoruz.”

“Dört mü?”

“Üç cinayet ve bir de bizim evimiz. Ki o da gündüz vaktiydi.”

D.D. doğruldu. “Pat alıştırma yapıyordu! Adi herifin alıştırma yaptığına her şeyin üzerine bahse girerim. Bizimle oynuyordu, evet, ama aynı zamanda da alıştırma yapıyordu! Pat evine gündüz girmesi gereken bir sonraki kurbanını, Janet Sgarzi’yi, çoktan seçmişti. Öyleyse bizim evi gözetleyip içeri girdiğinde tekniğini geliştirmeye çalışıyordu. Kahretsin!”

Alex elini karısının sağ omzuna koydu. Sakinleştirmek için değil, susturmak için.

“D.D.,” derken sesinde ciddiyet vardı.

D.D. anında sustu.

Resmi bir şekilde, “Analizimize devam edelim,” dedi.

“Pekâlâ.”

“Pat ileriye dönük plan yapıyor. Bu durumda, Gül Katili kurbanına gündüz yaklaşmak zorundaydı. Ne var ki kurbanın yaşı ve sağlığı dikkate alındığında kadın uyanık ve tamamen bilinçli olsa bile Pat onu etkisiz hale getirme konusunda muhtemelen endişe duymuyordu. Ancak işini sağlama almak için katil yanında renksiz, kokusuz ve tatsız bir sakınleştirici getirmişe benziyor. Ben, çöp tenekesinde, içinde Rohypnol kalıntılarına rastladığı bir cam tüp buldu. Büyük olasılıkla Pat, Janet Sgarzi’ye önce ilaç verdi.”

D.D., “Eviyede iki tabak vardı,” dedi. “Sanki Janet misafiriyle bir şeyler yiyip içmiş gibi. Fig Newtons.”

Alex yüzünü ekşitti.

Alex usulca, “Janet Sgarzi’nin hiçbir şey hissetmemiş olması muhtemel,” dedi. “Kanser, vücuduna yaptıklarıyla mukayese edildiğinde belki de böylesinin... daha kolay olduğu iddia edilebilir. En azından bu, daha az acılı bir ölüm yolu. Yine de...”

Alex geri adım atarak büyük boy, metal iskeletli hasta yata-

ğını gözler önüne serdi. D.D. ne kadar uğraşsa da soluğu tıkanı.

Kendine, *ölüm sonrastı*, diye hatırlattı. *Ölüm sonrastı, ölüm sonrastı, ölüm sonrastı*. Ama Alex'in de dediği gibi faydası olmadı.

Gül Katili, tıpkı ilk iki cinayet mahallinde olduğu gibi, Janet Sgarzi'nin gövdesindeki ve uyluklarındaki derisini yüzmüştü. Ne var ki genç ve nispeten sağlıklı kadınlar olan ilk iki kurbanın aksine Janet yakalandığı korkunç hastalık yüzünden çoktan eriyip tükenmişti. Bir deri bir kemikten farksızdı. Yani katil derisini yüzünce...

D.D. elini ağzına götürdü. Kendini tutamadı. Suç mahalleri içinde bu, beyninde iz bırakacaktı.

Alex, "Tereddüt izleri var," dedi.

"Ne?"

"Dış uyluğunun kenarı boyunca ve kaburgalarda. İşte burada... Deride tırtıklar var, düzgün kesilmemiş. Bir katilin, üçüncü kurbanında daha az içsel direnç göstermesi gerekir. Ellerini daha becerikli ve karmaşık şekilde kullanabilmesi gerekir. Oysa katilimiz bu kurbanında zorlanmış."

D.D., "Yaşından mı?" diye tahminde bulundu. "Yaşlı bir kadına saldırmak daha mı zor?"

Alex, "Kürklü kelepçe yok," dedi. "Bu, önceki cinayet mahallerinde geride bırakılan en bariz cinsel nesneydi. Eğer kusursuz deri şeritleri toplamak için genç kadınlara saldırma takıntısı olan bir kadın katilden bahsediyorsak..."

"Yaşlı bir kadın profile uymuyor. Gül Katili'nin tarzı değil. Bunun Gül Katili'nin eseri olduğundan ve bir kopya cinayet olmadığından emin miyiz ki?"

Alex, "Evet," dedi.

“Ama tereddüt izleri, kurbanın bağlanmaması...”

Alex, “Janet Sgarzi onun üçüncü kurbanı,” diye araya girdi. “Yüz elli üç, D.D. Ben işte bununla uğraşıyordum. Yüzülmüş deri parçalarını sayıyordum. Ve Tanrı hayatımda beni bir daha asla böyle bir şey yapmak zorunda bırakmasın ama sayma işlemi bize sihirli sayıyı verdi: yüz elli üç adet deri şeridi.”

D.D. hemen cevap vermedi. Konuşmak bir yana yutkunmadı bile. Alex’in yüz ifadesinin o kadar... ciddi olmasına şaşmamak gerekirdi. Bugüne kadar incelediği tüm cinayet mahalleri içinde...

D.D. sonunda, “Üzgünüm,” dedi.

Alex soğukkanlı bir şekilde, “Janet Sgarzi, Gül Katili’nin kurbanıydı,” diye devam etti. “Ne var ki katilin tercih ettiği kurban tipi değildi. Bu da demek oluyor ki onu hedef olarak belirlemesinin başka bir sebebi olmalı.”

D.D., “Charlie Sgarzi bunu Shana Day’in yaptığına inanıyor,” dedi. “Shana’nın, kendisini soruşturduğu için ona misilleme yapmak ya da kendisinden uzak durmasını sağlamak amacıyla Gül Katili’ne annesini öldürttüğünü düşünüyor. Ki bu durumda bunun amacına ulaştığını sanmıyorum çünkü Sgarzi intikam almaya yemin etti.”

Alex, “Ya da bir şeyler biliyordu,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Shana Day hemen hemen otuz yıldır tecrit hücresinde sessizce oturuyor, değil mi?”

“Doğru.”

“Ve şimdi birden, sihirli bir şekilde Boston’da ortaya çıkan ve uzun yıllar önce ölmüş bir avcıyı, Harry Day’i taklit ediyor görünen

bir seri katille bir tür şifreli iletişim içinde olduğuna inanıyorsun.”

“Doğru.”

“Ancak, tekrar günün sorusuna dönüyorum: Neden şimdi? Tetikleyici olay ne? Donnie Johnson cinayetinin otuzuncu yıldönümü mü? Çünkü yıldönümü tarihleri düşünüldüğünde bu oldukça tutarsız görünüyor.”

D.D. kocasına baktı. “Bu konuyu konuşmuştuk. Ve güven bana, ilk seferinde de zekâmdan gayet güzel şüphe etmiştin.”

“Senin zekândan şüphe etmiyorum. Bir teori sunuyorum. Janet Sgarzi, Donnie Johnson’ın teyzesi olmakla kalmıyordu, aynı zamanda Charlie’nin de annesiydi; daha sadece birkaç ay önce, kuzeninin ölümüyle ilgili yeni sorular sormaya başlayan bir gazeteci.”

D.D. kocasına bakıp kaşlarını çattı. “Yani...”

“Bir otuzuncu yıl dönümü tarihi öznelidir. Diğer taraftan, eski bir cinayete yeniden bir soruşturma başlatmak... Ya Shana’nın o günlerden kalma gerçekten bir arkadaşı varsa? Ve ya o kişi aradan bunca yıl geçmesine rağmen hâlâ gün yüzüne çıkmasını göze alamayacağı bazı şeyler biliyorsa ya da yaptıysa?”

D.D., “Gül Katili’nin asıl amacı, olay yerleri Harry Day’in caniliklerini çağrıştıran, kasten kurgulanmış bir dizi korkunç cinayet işlemek değil,” diye mırıldandı. “Amacı, örtbas. Çünkü cinayetlerde zamanaşımı söz konusu değil ve Pat’in hâlâ kaybedecek çok şeyi var.”

Alex ciddi bir ifadeyle, “Ve bir de oldukça gerçek bir zaafı,” dedi. “Shana Day.”

Yirmi Dördüncü Bölüm

Müdire McKinnon aradığında saat sabahın altısıydı. Henüz uykuya dalmadığımdan telefonu zorlanmadan açıp uygun sözcükleri mırıldanırken McKinnon da ablamın benimle konuşmak istediğini söyledi. Elbette, dedim. Saat sekizde orada olabilirdim.

Sonra telefonu kapattım. D.D. Warren telefonda bana Gül Katili'nin en son saldırısını haber verdikten sonra geceyi geçirdiğim dolabımın derinliklerinden yavaş yavaş çıktım. Uzun süre, düşün ılık suyu altında kaldım. Kendimi hâlâ tam olarak bir insan gibi hissetmiyordum.

Beni bekleyen fikir savaşına giderken ne giyecektim? Fuşya hırkamı giymeye karar verdim. Bariz seçenek o görünüyordu. Sanki yıllardır ablamla ben bir danstaymışız gibi hissediyordum. Bir adım ileri, bir adım geri, sağa sola sallanıyorduk. Müzik şimdi değişiyordu. Ritmi hızlanıyor, bir kreşendoya doğru gidiyordu. Ve sonunda orada sadece birimiz ayakta kalıyorduk.

Arabamı güneye, MCI'ya doğru sürerken D.D.'yi ya da Dedektif Phil'i aramayı düşündüm. Ama aramadım. Shana'ya ne söyleyeceğimi, ne yapmam gerektiğini çoktan biliyordum. Ve söz

konusu ablam olunca uzman olan bendim. Benim sözüm geçme-
liydi.

Steril ve grinin değişik tonlarında boyanmış lobiye girdim. Kimliğimi gösterdikten sonra çantamı boş olan dolaplardan birine koydum. Artık otomatiğe bağladığım bu işler son zamanlarda sıkça yaptığım bir ritüel halini almıştı. Eğer suçu işleyen kişi ablamsa, o zaman neden kendimi bütün zamanını cezaevinde geçiren kişi benmişim gibi hissediyordum?

Müdire McKinnon beni bekliyordu. Birlikte güvenlik noktasından geçtik, müdirenin siyah alçak topuklularının çıkardığı ses eşliğinde hızlı adımlarla bir arka koridorda ilerledik.

“Boston Emniyeti yok mu?” diye sordu.

“Daha günün başındayız. Shana nasıl?”

“Bildğin gibi. Şu gazeteci, Charlie Sgarzi... Gazetede annesinin dün gece öldürüldüğü yazıyor. Gül Katili’nin son kurbanı diyor.”

“Öyleymiş.”

“Shana’nın bu işin içinde olduğunu düşünüyorsun, değil mi?” Müdire durdu. Aniden dönüp kollarını göğsünde kavuşturdu. Üzerinde kusursuz, siyah bir özel dikim takım elbise vardı, saçını arkada toplamıştı ve çıkık elmacıkkemikleri belirgindi; ürkütücü görüntüsü işine yarıyordu. “Dün gardiyanlarımla acil bir toplantı yaptım. İçlerinde, Shana’nın içeriden veya dışarıdan birileriyle iletişim kurduğuna dair en ufak bir koku alan olup olmadığını sordum. Böyle bir şey olmasının imkânsız olduğunu söylediler. En azından onların şüphelendiği bir şey yoktu.”

Duygusuz bir sesle konuştum. “Ama suçlu olan kişi zaten böyle bir şeyi itiraf etmez. Dün de dediğin gibi, eğer elçi görevi

gören kişi bir gardiyansa bunun bir bedeli olacaktır.”

“Ne var ki hiçbir bedel karşılığında ablana yardım etmeyeceklerdir. O, bizden iki kişiyi öldürdü. Böyle bir olay, bu duvarların ardında kişisel algılanır.”

“Emin misin? O cinayetler uzun zaman önce, şu anki gardiyanlarının pek çoğı burada çalışmaya başlamadan önce meydana geldi. Hatta senden bile önce.”

McKinnon bana baktı. Bakışları sertti. “Ne demeye çalışıyorsun, Adeline?”

“Shana’nın yeni hiçbir ziyaretçisi olmadı. Ve sana göre, dışarıyla katiyen hiçbir şekilde iletişime geçmedi. Bu da beni acaba böyle bir şey yapmasına zaten gerek yok mu diye düşünmeye sevk ediyor: Yeni arkadaşı bu duvarların dışından biri değil. Yeni arkadaş içeriden biri. Mahkûm. Gardiyan. Personel.”

McKinnon hemen konuşmadı. Konuştuğunda da sözcükler ağzından hızlı ve sert bir şekilde döküldü. “Ben de o listeye dahil miyim? Benden de şüpheleniyor musun? Çünkü dürüst olmak gerekirse, seni de bu listeye dahil etmek zorundayım. Yeni bir ziyaretçi değilsin ama sık sık buradasın. Buranın müdavimi oldun. Seni burada görmeye o kadar alıştık ki bazen seni fark etmediğimizden bile eminim.”

“Shana’yla konuşmamıza neden izin veriyorsun?” diye sordum. “Aylık görüşme hakkımızı çoktan aşmış durumdayız. Fakat sen onun isteğini geri çevirmedin.”

Müdire kaşlarını çatı. Yine sıkıntılı görünüyordu. “Neler olduğunu bilmek istiyorum,” dedi. “Dün... Shana beni ikna etti. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bir şekilde onun bu cinayetlerle bir bağlantısı var. Ve bu sorular hâlâ cevap bekliyor: Shana, tecrit

hücrelerinden cinayet emirleri veren bir suç dehası mı? Yoksa şu an benim senden, senin benden ve Boston Emniyeti'nin de muhtemelen ikimizden birden şüphelendiği korkunç bir oyun yaratarak bize sadece gülüyor mu? Neler olduğunu bilmem gerek, Adeline. Bu hapishanenin müdiresi olarak, kahretsin, eskiden geceleri uyuyabilen sözde zeki bir kadın olarak, hapishanemde gerçekten neler olduğunu bilmek istiyorum. Şimdi, Boston dedektiflerinin, konunun üzerine gitmek için çok geçmeden tekrar buraya geleceklerini düşünüyorum. Ancak bütün şüpheler bir yana, sana güvenim tam. Shana'dan gerçeği öğrenebilecek biri varsa o da sen olacaksın."

Yürümeye devam ettik. Ama Shana'yla her zaman görüştüğümüz ziyaretçi odasına doğru değil, geçen sefer Boston dedektiflerince kullanılan sorgu odasına doğru gidiyorduk. Anlaşılan, Müdire McKinnon konuşmamızı dinleme niyetindeydi. Bütün bunlar onun gerçeği arayışının bir parçası mıydı? Yoksa Shana'nın gerekenden fazla bilgi ifşa etmediğinden emin olmak için miydi?

Ya ben? Bütün bunlarla ilgili olarak ben ne istiyor, ne düşünüyör, ne hissediyordum?

McKinnon haklıydı. Hepimizin kafası allak bullak olmuştu. Gereksiz yere tedirgin oluyor, herkesten kuşkuluyor, her şeyden korkuyorduk.

Aklıma Charlie Sgarzi'nin daha geçen gün söylediği şey geldi. Acı hissedemiyordum, dolayısıyla korkacak neyim vardı ki?

Dünkü kanıt imha projemi hatırladım. İnsan eti parçalarını umumi bir tuvalete atıp sifonu çekişimi ve üç tanesinin benimle alay edercesine tekrar yüzeye çıkışını anımsadım.

Ve hayatımda ilk kez, daha önce hiç bu kadar korkmamış olduğumu fark ettim.

Shana yine odanın içinde hazır bekliyordu. Zincirlenmiş elleri masanın kenarında duruyordu. İçeri girerken başını kaldırıp baktı, koyu renk gözleri üzerimdeki fuşya hırkaya kilitlendi. Ve ilk kararsızlığımı da o an yaşadım.

Ablam hiç de beklediğim gibi görünmüyordu.

Yüzü zayıftı, hatta benzi dünden bile daha solgundu. Gözlerinin altında koyu morluklar vardı. Sanki uyumamış gibiydi, gerginlikten omuzları çökmüştü.

Karşımda, böbürlenene, bir parmak şaklatma hareketiyle polis memurlarıyla ve benimle buluşmasını sağlayan yeni güçleri nedeniyle kendini beğenmiş bir Shana bulmayı hayal etmiştim. Tahmini doğru çıkmıştı, çağrısına icabet etmiştim ve işte buradaydım. Bu sırada da şartlarını ortaya koymasını bekliyordum.

Aksine, hani ablamı tanımasam son derece stresli göründüğünü söyleyecektim. Bakışları, hırkamdan tek taraflı gözetleme penceresine kaydı.

Aniden, “İçeride kim var?” diye sordu.

Duraksadım. “Müdire McKinnon.”

“Peki ya Dedektif Phil?”

“Onunla konuşmak istiyor muydun?”

“Hayır. Sadece seninle.”

Başımı salladım, formika kaplı küçük masaya yürüyüp oturdum.

“Gül Katili’nin dün gece başka bir kadını daha öldürdüğünü duymuşsundur sanırım.”

Shana konuşmadı.

“Kadının kanserden mahvolan vücudundan yüz elli üç deri şeridi kesmiş. Zorlanmış olmalı. Öyle tedaviler var ki insanın de-

risini ince ve şeffaf hale getiriyor, tıpkı bir soğan zarı gibi. Deriyi parçalamadan kesmek çok zor.”

Hiçbir şey demedi.

Sonunda, “Nasıl yapıyorsun?” dedim.

Başını diğer tarafa çevirdi. Sıkıca birbirine bastırdığı dudakları ince bir çizgi halini alırken gözleri arkamdaki duvara kilitlendi.

Usluca, “Yüz elli üç,” dedim. “Otuz yıl önce, babamızın topladığı deri parçası sayısı. Gül Katili şimdilerde bu sayıyı geride bırakıyor. Bu, bir katille haberleştiğinin gerçekten bir kanıtı mı? Ona babamızla ilgili bilgi mi aktarıyorsun? Uzaktan öldürmek de aynı hissi veriyor mu, Shana? Yoksa hayal ettiğin kadar iyi değil miymiş? Kuklan dışarıda bıçağı gerçekten elinde tutar ve kanı koklarken sen hâlâ burada oturuyorsun.”

Nihayet, “Sen ne dediğini bilmiyorsun,” diye mırıldandı.

“Gerçekten mi? Senin en sevdiğin renkteki hırkamı giyiyorum.”

Çenesindeki bir kas oynadı. Bana ters ters bakınca gerçekten ne kadar öfkeli olduğunu ilk defa anlamayı başardım. Ama tekrar susmuştu.

Arkama yaslandım. Ellerimi kucağıma koydum. Karşımdaki kadım, ablamı inceledim.

Bugün üzerinde turuncu hapisane tulumu vardı. Bu renk, yüzünü daha sarı, teniniyse daha solgun gösteriyordu. Saçı hâlâ yağlı ve yıkanmamıştı. Ya da hapisane banyolarındaki son derece düşük su basıncı düşünüldüğünde belki de elinden bu kadarı geliyordu.

Sert bir kadın. Babamız gibi ince ve kaslı bir yapıya sahip.

Hücresinde spor yaptığından emindim. Sınav, mekik, bacak açma ve plank egzersizleri. Sekiz metrekarelik bir alanda güçlü kalmanın pek çok yolu vardı. Yüzünün sert çizgilerinden ve yanaklarının çöküklüğünden belli oluyordu. Aradan geçen onca yıla rağmen ne yumuşamıştı ne de yediği hazır hapishane yemekleri yüzünden kilo almıştı.

Aradan geçen onca yıla rağmen hâlâ bekliyordu.

Bir şekilde, tam da bugünü bekliyordu.

“Hayır,” dedim.

“Neye hayır?”

“İstediğin her neyse ona hayır. Bütün anlaşmalara, pazarlıklara ya da bilgi alışverişlerine hayır. Eğer Gül Katili’yle iletişim halindeysen, eğer bir katilin yakalanmasını sağlayacak bilgiye sahipsen kendi rızanla ver. İnsanlar böyle yapar. Biz buna insan olmak diyoruz.”

Shana sonunda bana baktı. Yarı kapalı kahverengi gözlerindeki ifadeyi okumak zordu.

Duygusuzca, “Bunca yolu bana hayır demek için tepmedin,” dedi. “Hayır diyeceksen telefon edebilirdin, bizzat buraya gelmene gerek yoktu. Ayrıca sen asla vaktini boşa harcamazsın, Adeline.”

“Sana bir soru sormak için geldim.”

“Bu durumda, şimdi pazarlık mı yapacaksın yani?”

“Hayır. Soru soracağım. İster cevapla ister cevaplama, keyfin bilir. Babamız seni ilk ne zaman kesti?”

“Hatırlamıyorum.” Kelimeleri ağzından düşünmeden çıkmıştı. Ona şimdiden inanmıyordum.

“Beni ne zaman kesti?”

Şimdi pis pis sırıttı. “Kesmedi. Sen daha sadece bir *bek* bekliyorsun.”

“Yalancı.”

Kaşlarını çattı, gözlerini kırpıştırdı.

“Kesti. Kestiğini biliyorum. Ve ben ağlamadım, değil mi? Ya da irkilmedim. Ya da kaçmadım. Ona sadece baktım. Sadece baktım ve bu onun ödünü kopardı, değil mi? O yüzden ben dolapta yaşadım. Aslında beni korumak için değildi. Annemiz beni daha çok sevdiği ve *daha sadece bebek* olduğum için değildi. Beni o kahrolası dolaba tıkmıştı çünkü ona o şekilde bakmama tahammül edemiyordu.”

Ablam çok yavaş bir konuşmayla, “Cidden mi?” dedi. “Kızgın olduğun şey *bu* mu? Bir dolaba tıklılmak mı? Çünkü inan bana, benim öfkeli olmamı gerektiren çok daha önemli sebepler var.”

Kolunu sıvayıp bana yıllar içinde babamın ve hatta kendisinin sebep olduğu yara izlerini gösterdi. Kalın yara izleri, ince yara izleri, kıvrılan pembe çizgiler, ince beyaz çizgiler. Daha önce hepsini görmüştüm. Yeni hiçbir şey yoktu.

Usulca, “Acı çektiğini biliyorum, Shana,” dedim. “Hissedemiyorum ama *biliyorum*. Bu benim görevim. Ben ailemizin vicdanıyım. En başından beri öyle oldum. Kırk yıl önce babamızı en çok korkutan da buydu. Gözlerime baktığında, her zaman görmeye alışık olduğu korku, keder ve ıstırap yerine kendini gördü. Sadece kendini. Ondan sonra beni hep dolapta tuttuğuna şaşmamalı. Bir canavar olmak kolay. Ama kendini bir canavar gibi görmek çok daha zor.”

“Doktor olarak mı konuşuyorsun? Saat başına para aldığın cinsten hani? Çünkü gerçek insanlar olarak biz buna saçmalık diyoruz. Bil diye söylüyorum.”

“Hoşça kal, Shana.”

“Gidiyor musun yani?” Bir süre devam eden sessizliğin ardından, söylediklerimi tam olarak idrak ettiğinde: “Ciddi misin sen? Buraya... onca yolu tepip buraya... benimle olan ilişkini birtirmek için mi geldin?”

“Seni seviyordum, Shana. Dürüst olmak gerekirse, yıllar önce ilk mektubunu aldığımnda... sanki son yirmi yılımı o dolapta kilitli geçirmişim de senin gelip kapıyı açmanı bekliyormuşum gibiydi. Ablamın. Ailemin.”

Shana dudaklarını birbirine bastırdı. Parmaklarıyla masanın üzerinde huzursuzca ritim tuttu.

“Kendime bu aylık sohbetleri kaldıracabileceğimi telkin ettim. Kendimi, hüküm giymiş bir katille bir ilişki kurmak için gerekli eğitime sahip olduğuma inandırdım. Ama çoğunlukla seni görmek istiyordum. Ayda bir saatliğine bir ablam olsun istiyordum. Biliyorsun, yalnızca ikimiz kaldık. Sadece sen ve ben.”

Shana'nın parmaklarının ritmi arttı.

“Ama aramızda gerçekten bir ilişki yok, değil mi? Sözün özü, şiddetli antisosyal kişilik bozukluğun var. Yani ben senin için gerçek değilim. Aynı şekilde Müdire McKinnon, gardiyanlar ya da diğer mahkûmlar da değil. Beni hiçbir zaman sevmeyecek ya da umursamayacaksın. Benim için acı hissedememek ne kadar imkânsızsa böyle duygular da senin için öyle. İkimizin de sınırları var, benim artık bunu kabul etmem lazım. Hoşça kal, Shana.”

Sandalyemi geri itip ayağa kalktım.

Ve sonunda ablam konuştuğunda sesi o kadar alçaktı ki ağzından çıkan kelimeler bir cümleden çok bir homurtuyu andırıyordu. “*Sen kahrolası aptalın tekisin!*”

Sorgu odasının kapısına doğru ilerledim.

“Benden, sana göz kulak olmamı istedi! Babamız o gün bunu söylemişti. Dışarıdan siren sesleri geliyordu. Babamız kıyafetlerini çıkarmış, elinde lanet olası aspirini tutarak küvete girmişti. Gülümsüyordu. Jileti annemize verirken gülümsüyordu.

Korkuyordum, Adeline. Dört yaşında bir çocuktum. Annemiz ağlıyor, sokaktaki insanlar bağırıyor, babamızsa sadece gülümsüyor, gülümsüyor, gülümsüyordu. Ama yüzündeki o gülümsemede bir terslik olduğunu ben bile anlamıştım.

Küvete girerken bana, ‘Kardeşine göz kulak ol,’ dedi. ‘Ne olursa olsun, sen onun ablasısın ve onun güvende olmasını sağlamak senin görevin. İnan bana, Shana yavrum, bu dünyada ailen yoksa hiçbir şeyin yok demektir.’ Sonra kolunu uzattı ve annemiz jileti indirdi...

Bağırıp çağıran adamlar koçbaşıyla kapımıza vurdular. Kapıyı çalmış, zile basmış ve bize bağırmışlar. Ama babamız o sırada ölmekle, annemiz de onu öldürmekle meşguldü. Bense ne yapacağımı bilmiyordum, Adeline. Ben korkmuş, küçücük bir çocuktum ve tüm yetişkinler, bütün herkes çıldırmıştı.

Sonra senin ağlama sesini duydum. Sen, hiçbir zaman ağlamayan, kocaman, koyu renk gözleriyle bizi sürekli sadece izleyen bebek, ağlıyordun. Haklıydın, Adeline. Annemizle babamız senden ürküyorlardı. Ama ben değil. Ben asla ürkmedim. Sana gittim. Dolabın kapağını açtım, seni kaldırıp kucağıma aldım. Ve sen ağlamayı bıraktın. Bana baktın. Gülümsedin. Sonra kapı bir gürültüyle açıldı. Bağırıp çağıran adamlar evimize doluştular. Sana fısıldadım: ‘Gözlerini kapa. Sadece gözlerini kapa,’ dedim. ‘Seni koruyacağım. Çünkü sen benim biricik kardeşimsin ve eğer ailen yoksa hiçbir şeyin yok demektir.’

Koruyucu ailenin yanındayken, o gün seni incitmek istememiştim. Sadece bana öğretileni yapmıştım ama sonra seni benden aldılar ve ben yapayalnız kaldım. Kendimi ne kadar yalnız hissettiğim konusunda hiçbir fikrin yok, Adeline. Ama seni unutmadım. Babamıza verdiğim sözü hatırladım ve sana göz kulak olup koruyabilmek için seni buldum. Ben senin ablanım. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Bir söz verdim ve benim hakkımdaki düşüncelerin ne olursa olsun daima sözünü tutan biri oldum.”

Ablamın sesi alçalıp söndü. Odanın kapısına doğru giderken durmuştum. Shana’ya baktım. Yüzünde, hayatımda gördüğüm en tuhaf ifade vardı. Hem samimi hem de dürüsttü.

“Bir katille işbirliği yapıyorsun,” diye fısıldadım.

“Nasıl? Dış dünyayla iletişim kuramıyorum. İçeriden birilerinin bana yardım etmesi için beni biraz olsun sevmesi gerekir. Beni hiç kimse sevmiyor, Adeline. Bunu ikimiz de biliyoruz.”

“Bazı şeyler biliyorsun. Fuşya hırkam.”

“Bazı şeyleri fark ediyorum. Otuz yılı yalnızlık içinde geçirince böyle oluyor. O gün, üzerindeki kıyafete yapışmış fuşya renkli bir iplik vardı. O aptal gri tişörtün üstünde dikkat çekiyordu. Ziyaret için geldiğin cezaevindeyken, dikkat çekmemek için üzerindeki daha parlak renkli kıyafeti çıkarmış olduğunu tahmin ettim. Ve bu... beni kızdırdı. Bu yerin seni bile iç karartıcı hale getirmesi beni kızdırdı.”

“Yüz elli üç,” dedim.

İç geçiren ablamın yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi belirdi. “Her şeyi hatırlıyorum,” diye fısıldadı. “Belki hatırlamamalıyım. Belki benim sorunum bu. Belki unutulseydim... Biraz büyü-

yünce babamızla ilgili araştırma yaptım. Aklım hep kandıydı. Görebildiğim, koklayabildiğim ve tadabildiğim her şeyde kan vardı. Hayalini kurduğum şeyler... Ama bir sorun vardı. Bunlar aslında hayal değildi. Bunlar aslında... birer canlandırmaydı. Babamız beni mahvetti, Adeline. Ve sadece DNA'sıyla değil, arzularıyla da. Ben, oyum. O kahrolası küvette öldü ama sonra tekrar benim içimde büyüdü. Yani, evet, onu araştırdım. Kütüphaneye gidip mikrofişlerde onunla ilgili bulabildiğim bütün makaleleri okudum. Koleksiyonu yüz elli üç insan derisine ulaşmıştı. Hepsi etiketlenmiş ve reçel kavanozu boyutunda kavanozlarda saklanmıştı. Kabul etmelisin ki hiç de fena bir çalışma değil."

"Ama Gül Katili..."

"Babamıza saygı duyduğu kesin. Yani ödevini yapmış. Eğer bir ustayı araştırıyorsan ona saygı gösterisinde bulunmaz mısın?"

"Gül Katili'yle hiçbir kişisel bağlantın olmadığını söylüyorsun. Sadece... onun gibi düşünüyorsun, öyle mi?"

Shana gülümsedi. "Buna inanmak gerçekten o kadar zor mu?"

"Katilin dün gece tekrar saldıracağını biliyor muydun?"

"Ben olsam dün gece yapmazdım. Ama çok da geciktirmezdim. Bir kere neler yapabileceğini öğrendin mi... arzularınla mücadele etmek giderek zorlaşır."

"Madem o kadar büyük bir uzmansın, Shana, söyle bakalım katilimiz erkek mi kadın mı?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Pek düşünmedim. Çoğu katil erkek olduğundan tahminim o yönde. Her kadın benim kadar iyi olmaz, biliyorsun."

Ona baktım. "Belki de sensindir. Belki her şey seninle ilgilidir."

Ama ablam başını iki yana salladı. “Hayır. Seninle ilgili, Adeline. Ben hapisteyim. Gözlerden uzaktayım ve yıllardır burada çürüyorum. Kimse beni hatırlamıyor bile...”

“Charlie Sgarzi...”

“Küstah herif. Hep öyleydi, o zamanlar bile. Beni umursayan yok, Adeline. Ama sen... katil seni tanıyor. Sen onun idolünün kızıydın. Serpilmiş, güzel, başarılı. Ayrıca acı hissedemiyor olman da seni ilginç kılıyor. Gül Katili muhakkak seni araştırmış, adını öğrenmiştir. Muhtemelen ofisine gitmiş, yaşadığın yeri bulmuştur. Eminim yatak odanın içinde dolaşmış, elini, başını koyduğun yastığın üzerinde gezdirmiştir. İçeri girmek için bir bakım görevlisi ya da haşere kontrol uzmanı kılığına girecektir. Böylece aradan haftalar, aylar geçse bile sen hiçbir şeyden şüphelenmeyeceksin. Ama seni *tanıyor*, Adeline. Erkek ya da kadın. Gül Katili seni araştırdı, gözetledi ve sana takıntılı. Olmak zorunda. Sen Harry Day’in acı hissedemeyen sihirli kızıydın. Seri katiller için bir mıknaş gibisin. Tabii ki arkasını dönüp gidemez.”

Kendimi tutamadım. Ürperdim.

Ablam duygusuz bir ses tonuyla, “Ama ben seni de tanıyorum,” diye devam etti. “Acı hissedememenin aslında senin aleyhine olduğunu biliyorum. Hiçbir zaman bir savunma sanatları kursuna ya da herhangi bir egzersiz programına katılamadın çünkü şüphesiz kendini incitmeyi göze alamıyorsun. Bir bıçak nasıl tutulur, silah nasıl ateşlenir, hatta yumruk nasıl atılır bilmiyorsun. Savunmasızsın, Adeline. Ben biliyorum ve katilin de bildiğinden adım gibi eminim.”

“Yeter.” Kelimenin ağzımdan etkili çıkmasını istemiştım. Çıkmadı.

“Gül Katili senin için gelecek. Ona sesleniyorsun. Ve bu sesleniş ancak sen ölüp katil, idolünün kızını katlederek üstünlüğünü kanıtladığında son bulacak. Seni öldürecek, Adeline. Yavaş yavaş. Çünkü senin acı hissedememe özelliğini test etmek isteyecek. Tahminim: Derini diri diri yüzecek. Çünkü nasıl tepki verdiğini görmek isteyecek. Her santimini yüzerken gözlerinin içine bakmak isteyecek.”

Artık ablama bakamıyordum. Aniden kaçırdığım bakışlarımı yere dikmiştim. Sözleri beni korkutmuştu. Niyetinin de bu olduğuna şüphe yoktu. Kendime kurnaz biri olduğunu hatırlattım. Bu yaptığımız konuşmadan ne gibi bir çıkarı olduğunu kendime sormak zorundaydım.

Ablam devam etti. “Hücremde oturuyorum, Adeline. Her Allah’ın günü. Bazı şeyler duyuyorum. Bazı şeyler okuyorum. Ve gördüğüm bu: Bir Harry Day özentisi, kardeşimi öldürecek. Erkek ya da kadın, ne fark eder ki? Gül Katili senin için gelecek. Gül Katili seni öldürecek. Ve sonra ben yapayalnız kalacağım.

Elbette şu an bunların hiçbirini umursamıyorsun, öyle değil mi? Bugün bana elveda demeye geldin. Kendine, benden daha güçlü ve daha akıllı olduğunu kanıtlamaya geldin. Ama ben seni terk etmedim, Adeline. Yıllar önce seni o dolaptan çıkardım. Babamıza verdiğim sözü tuttum. Seni hiç bırakmadım. Senin güvende olmanı sağladım. Ve yine olsa yine yapardım...”

Shana’nın sesi çatladı.

Başımı kaldırıp yüzünde anlık olarak beliren keder ifadesini yakalamayı başardım. Beklenmedik duygu? Son derece güçlü oyunculuk?

“Eğer... bir şekilde bu hapisten yirmi dört saatliğine çıkabil-

seydim senin için bu katili yakalardım, Adeline. Her türlü koşulu kabul edip, istediğin kurala uyacağım. Önemli olan, beni onun üzerine salman, kardeşimi korumam için bana bir şans vermen.” Ablam gülümsedi. Soğuk bir şekilde dişlerini gösterince içim ürperdi. “Babamızın dediği gibi, eğer ailen yoksa hiçbir şeyin yok demektir. Sen benim ailemsin, Adeline. Beni buradan çıkarırsan senin için onu öldürürüm. Bu işi halledebileceğimi biliyorsun.”

Yirmi Beşinci Bölüm

Sabahın erken vaktinde kapısı çalınan D.D. şaşırды. Bakışları otomatik olarak oturma odasında karşısında oturan Phil ve Neil'a kaydı. İkisinin de önlerinde not defterleri vardı. Ayrıca odanın ortasında duran kocaman kâğıt tahtası da artık siyah yazılarla kaplanmıştı.

Phil, "Bakmamı ister misin?" diye teklif etti.

"Hayır, ben bakarım." Sol omzuna tuttuğu buz poşetini çekerek usulca ayağa kalktı. Alex, akademideki derslerine girmek için sabah erkenden evden ayrılmıştı. Çıkışta anne babasının evine uğrayıp Jack'i almayı planlıyordu. Oğullarından ilk defa bu kadar uzun bir süre uzak kalıyorlardı. İkisi de onu korkunç derecede özlemişti.

D.D. giderek artan bir kaygıyla ön kapıya doğru ilerledi. Alex'e Glock 10 tabancasını tamamen dolu olarak evde bıraktırmıştı. Tek eliyle ateş edebiliyordu. Belki çok iyi nişan alamıyordu ama silahı hedefin ortasına tuttuğu sürece düşmanını yavaşlatmaya yetecek kadar isabet sağlayabilirdi. Ardından tek yapması gereken, tetiği çekmeye devam etmektir. Arkadaşı ve eski bir keskin nişancı olan Bobby Dodge hedefi tek atışta öldürmeye inanan biriydi.

D.D.'yse ayakta kalan kişi kendisi olduğu sürece gerisini pek önemsemiyordu.

Kapıya vardı. Elinde silah yoktu çünkü arkasında iki tane eğitilmiş polis memuru duruyordu. Ama yine de gözünü kapı deliğine getirip dikkatle dışarıya bakarken sağ el parmaklarını tedirgin bir şekilde oynattı.

Ön verandasında duran kişi Dr. Adeline Glen'di.

İlginç bir sürpriz, diye düşündü D.D., ve kilidi açmaya koyuldu.

Adeline, "Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diye doğrudan konuya girdi. "Ama ablamın yanından geliyorum ve sizinle konuşmam gerekiyor."

"Ablanızla biz olmadan mı konuştunuz?"

Adeline'in bakışları, D.D.'nin arkasındaki oturma odasında oturan D.D.'nin ekip arkadaşlarına kaydı. Kendini kabahatli hissederek D.D. kızarmamaya çalıştı.

Kendini savunur şekilde, "Bizler eğitilmiş dedektifleriz," dedi. Çünkü onun ve dedektif arkadaşlarının Adeline olmadan soruşturmaya devam etmesi, bariz bir şekilde Adeline'm onlar olmadan soruşturmaya devam etmesinden farklıydı.

"Ah? Omzunuz düzeldi mi biraz? Göreve dönmenize izin verildi mi?"

"Kahretsin." D.D. pes etti. "İçeri gelin. Dün geceki cinayetle ilgili notlarımızı karşılaştırıyoruz. Ayrıca hayır, vazife başında değilim. Ama Phil ve Neil'in beni görmeye gelmelerinin sebebi bu değil. Burada bulunmalarının benim resmi olarak vazife başında olmamla hiçbir ilgisi yok. Buradaki kahve daha iyi, hepsi bu. Öyle değil mi, çocuklar?"

Phil ve Neil başlarıyla onayladılar. Phil ayağa kalkıp Adeline'in elini sıktıktan sonra onu Neil'la tanıştırdı. En genç ekip arkadaşlarına bakan doktorun yüzündeki kuşkulu ifade D.D.'yi şaşırtmadı. İnce uzun yapısı ve kızıl saçlarıyla Neil daima on altısında gösteriyordu. Ne var ki bu durum, şüphelileri sorguya çekerken epey işe yarıyordu. Tecrübeli dedektifi nadiren ciddiye alıyorlardı ama aldıklarında da iş işten geçmiş oluyordu.

Sonra doktorun bakışları, üç kurban için üç sütuna bölünmüş, şövale boyutundaki kâğıt tahtasına kaydı. Rengi atmadı, yüzündeki ifade daha çok sabitti. Duygusuz. Orada listelenmiş ayrıntılarla arasına mesafeyi çoktan koymuştu.

"Ee?" D.D. kendini tutamadı. "Ne var ne yok doktor?"

"Kahve mi bu? Bir fincan kahveye hayır demem doğrusu."

Phil fincanı doldurdu. D.D. daha önce denemiş ama kupanın dışına dökmüştü. Tek elle ateş etmede sorun yoktu. Ama tek elle kahve doldurmada o kadar da iyi sayılmazdı.

D.D., "Ablanızı siz mi aradınız yoksa o mu sizi aradı?" diye sordu. Neil'in oturma odasına getirdiği mutfak sandalyelerinden birine oturup, Adeline'a daha rahat edeceği kanepeye oturmasını işaret etti.

"Bu sabah ilk iş olarak, benimle konuşmak istediğini müdi-reye iletmiş. Bir şeyler çeviriyor sanmıştım. Shana dünkü cinayeti duymuş. Cezaevinden kısa süreliğine çıkma karşılığında ilave bilgi sunmayı teklif etti."

D.D., "Mümkünü yok," dedi. "Bunu ona dün söylemediniz mi?"

"İsteği için onu suçlayamam. Her neyse, konuşmamız... tam olarak bu şekilde gelişmedi."

“Pekâlâ.” D.D. oturduğu yerde doğruldu, sabırsızlıkla bekliyordu. Neil ve Phil de aynısını yaptılar.

“Shana, Gül Katili’yle ya da bir başkasıyla bir temas kurmadığını iddia ediyor. Cezaevi duvarlarının ötesinde ne gizli bir casus ağı ne de ona tapan hayranlar. Böylesi bir olayı gerçekleştirebilmek için içeriden yardım alması gerekiyor ama içeride hiçbir arkadaşısı olmadığını söylüyor. Bunu hepimiz biliyoruz.”

D.D. kaşlarını çatı. Beklediği kesinlikle bu değildi. “Elbette inkâr onun menfaatine. Bütün o bildiği şeyleri nasıl açıklıyor?”

“Gözlem gücü.”

“Efendim?”

“Hücrede geçen otuz yıl. Tek yaptığı iş, etrafındaki insanları gözlemlemek olmuş. O bir suç dehası değil. O, Sherlock Holmes.”

Phil gırtlığından küçümser bir ses çıkardı. Bariz bir şüpheyile. “Sihirli sayıyı nasıl bilmiş?” diye sordu.

“Gençliğinde, semt kütüphanesinde babamızı araştırmış. Dedğine göre, sadece yerel gazetelerdeki makaleleri okuyarak, babamızın yüz elli üç deri parçası topladığı sonucuna varmış. Gül Katili’nin de aynı yola başvurmaması için bir sebep yok, Google’da ben de bir arama yapmıştım ama üstünkörü bir denemeydi. Ablamın dediğine göre, her türlü bilgiye ulaşmak mümkün. Tek yapmanız gereken, onu bulmaya istekli olmak. Dahası, Gül Katili görüldüğü kadarıyla babamızı taklit ettiğinden ona bir tür jest yapması mantıklı. Mesela, ustaya hürmeten, kurbanlarından tam yüz elli üç deri parçası kesmek gibi. Shana, onun böyle bir şey yaptığından *haberi olmadığını* öne sürüyor. Bu sadece tahmin ettiği bir şeymiş. Ne de olsa bir suçlunun zihninin işleyişini eşsiz bir şekilde kavrayabiliyor.”

D.D., “Doğru söze ne denir,” diye mırıldandı.

“Konu şu ki katilin benimle ilgili de araştırma yapmış olabileceğini söyledi. Harry Day’in çşine az rastlanır genetik bir rahatsızlığı olan kızı. Benim varlığım bile ona sesleniyormuş. Yani muhtemelen kurye kılığında ofisime gelmeye hatta evime girmeye bile kalkışabilirmiş...”

D.D. aniden, “Ne?” diye araya girdi.

“Shana’nın yanından ayrıldıktan sonra apartman yetkilisini arayarak son birkaç ay içinde daireme giren olup olmadığını sordum. Bay Daniels, gaz şirketinden gelen görevli dışında birilerini kastedip etmediğini sordu. Anlaşılan dört hafta önce üniformalı bir gaz şirketi çalışanı, benim katımda muhtemel bir gaz kaçağı şikâyeti olduğunu iddia etmiş. Tabii ki görevlinin daireme girmesine izin vermişler. Riski düşününce, Bay Daniels daireme girmeyip dışarıda, koridorda beklemiş... Görevlinin içeride çok kalmadığını öne sürdü ama öte yandan ‘çok’la ne kadar bir süreyi kesttiğini de kesin olarak söyleyemedi. Hemen arkasından gaz şirketini aradım. Böyle bir telefon aldıklarına ya da daireme birini gönderdiklerine dair hiçbir kayıt bulamadılar.”

Phil hemen, “Peki, Bay Daniels bu kişiyi görmüş mü?” diye sordu. “Bize bir eşkal verebilir mi? Örneğin, kesin olarak bir erkek şüpheli mi arıyoruz?”

Adeline durakladı.

Cevabı doktorun yüzünde çoktan gören Phil, “Olamaz,” diye homurdandı.

“Sonradan birkaç soru daha sorduğumda,” diye başladı.

“Olamaz..”

“Bay Daniels’m kimi gördüğünden tam olarak emin olmadığı

ortaya çıktı. Gaz şirketi çalışanı şapka takıyormuş, siperini aşağıya indirmiş ve elinde de bir not panosu taşıyormuş. Aslına bakarsanız, görevlinin yüzünü gördüğünden bile emin değil.”

D.D., “Bu durumda, gaz şirketi çalışanı kadın da olabilir erkek de,” dedi. Kafası karışmıştı.

Adeline omuz silkti. “Bay Daniels, erkek olduğu izlenimine kapılmış. Hafızasını etkilemeden olabildiğince hassas bir şekilde ısrar etmeye çalıştım. Çok iri biri değilmiş, o nedenle boyundan ve yapısından erkek mi kadın mı olduğunu anlayamamış. Ama sesi boğukmuş. Erkek olduğu intibainı uyandıran da bu olmuş zaten. Yani sahte gaz şirketi çalışanının cinsiyetine görünüşünden değil, sesinden karar vermiş.”

Phil, “Aman Tanrım,” diye homurdandı.

Adeline başını salladı. “Aynen. Boğuk ses bir erkeğe ait olabilir. Ya da bu kişi, sesini değiştiren bir kadın da olabilir.”

D.D., “Bu kişinin Gül Katili olduğunu düşünüyorsunuz,” diye belirtti.

Kafası karışma sırası Adeline’daydı. “Siz düşünmüyor musunuz?”

D.D. yavaşça, “Ablanızın,” diye devam etti, “Gül Katili’nin böyle bir davranışını tahmin etmesine dayanarak, şimdi ablanızın süper güçlerini kötülük yerine iyilik için kullandığına mı inanıyorsunuz?”

“Aklımdan böyle düşünceler geçmedi değil. O benim ablam. Ailelerimizle ilgili olumlu düşünmek yaradılışımızda var. O nedenle, evet...”

D.D., “Ya da bunların hepsini o ayarladı,” diye araya girdi. “Yani Gül Katili’yle işbirliği içinde olduğuna inanmak için geçerli

sebeplerimiz olan, son derece kurnaz ablanız. O kişiye dairenize girmesini söyledi. Kuklasına, tam olarak neler yapması gerektiğini anlattı. Sonra da kendisi için en avantajlı olacağı anda bu bilgiyi ortaya çıkardı. Mesela, ondan şüphe etmeye başladığınızda. Sizi tarafına çekmek için daha iyi bir yol olabilir mi?”

Gözlerini kırıştıran Adeline usulca, “Ya da bir ihtimal daha var. Söz konusu ablam olunca tarafsız olmak *istiyorum*, ama becerebildiğimden şüpheliyim. Dolayısıyla ben de buraya bu bilgiyi sizinle paylaşmaya geldim. Belki bana neye inanacağımı söyleyebilirsiniz,” dedi.

Phil, “Bir gaz şirketi çalışanı kılığına girmek Gül Katili’nin yöntemleriyle uyuyor,” dedi. “Katilimizin, insanların evlerine girmek için toplum mühendisliğinden faydalandığını zaten biliyoruz. Buna D.D.’nin evine girmek için güvenlik şirketi çalışanı kılığına girmesi de dahil...”

Adeline, D.D.’ye baktı.

D.D., “Katil bana oldukça düşünceli bir not bıraktı,” dedi. “Geçmiş olsun.”

Phil, “Özetle,” diye devam etti. “D.D. haklı: Ablanız bütün bunları, katille iletişim kurmamasına rağmen değil, onunla temas halinde olduğu için biliyor olabilir.”

Adeline, “Katille nasıl irtibata geçtiğini tespit edebildiniz mi?” diye sordu. “Şifre, mektup, elçi?”

D.D. başını iki yana salladı. “Ama ablanız zeki biri. Bunu söyleyip duran sizsiniz. Ayrıca son işlenen cinayetle uğraşmaktan pek vakit bulamadık. Kurbanın kim olduğunu biliyor musunuz?”

“Charlie Sgarzi’nin annesi.”

“Bu arada, kadın, katilin tarzına uymuyor. İlk iki kurban he-

nüz orta yaşlarına gelmemiş, bekâr kadınlardı. Janet Sgarzi ise zaten kanserden ölmek üzere olan yaşlıca bir duldu. Seri katiller nadiren kurban tipini değiştirirler. Bu, onlar için fantezinin bir parçasıdır. Kurban tipini değiştirmeleri, işlenen suçu tamamen değiştirmeleri anlamına gelebilir. O nedenle bu cinayet diğerlerine göre biraz aykırı kalıyor, özellikle de ikinci cinayetin üzerinden çok zaman geçmediğini düşünürsek. Belki bu saldırı, kökleşmiş bir saplantıdan ziyade soğukkanlılıkla ve ince hesaplanmış bir planının eseridir. Janet Sgarzi'nin ölmesi gerekiyordu. Ve Charlie Sgarzi'ye göre bu, ablanızın suçu.”

“Shana kadınları hedef almaz.”

“Doğru, ama bu, Charlie'yi hedef almak için oldukça çarpıcı bir yöntemdi. Bu şekilde, ablanızla ilgili bir dünya çirkin soru soran ve onu parmaklıklar arkasındayken bile suç hayatını sürdürmekle itham eden bir gazeteciden intikam alabilirdi.”

Adeline kahvesini kenara koydu. Derin bir iç geçirdi. Sadece, “Kanıtlayın,” dedi.

“Şey, biz de zaten onun üzerinde çalışıyorduk. Ta ki siz bölene kadar elbette.”

Phil, “Ablanız sizinle neden konuşmak istemiş?” dedi. “Eğer özgürlüğü için pazarlık yapmak için değilse ne için?”

“Ah, o hâlâ onu bir süreliğine cezaevinden çıkarıp benim daireme yerleştirmemiz gerektiğine inanıyor...”

D.D., “Aha!” diye haykırdı.

“Ama katili yakalamana yardım etmek karşılığında değil. Beni koruyabilmek için. Ve, şey, katili öldürebilmek için. Kendi tabiriyle, böyle işleri halletmekte oldukça iyiymiş.”

Yine bir müddet sessizlik oldu.

Neil tedirgin bir şekilde, "Bu ne anlama geliyor?" dedi.

"Ablamın parmaklıklar ardında karıştığı iddia edilen olaylarla ilgili müdireden biraz daha bilgi istedim. Ablam üç kez öldürmüş. İlki, hapse girdikten kısa süre sonra meydana gelmiş. İddiaya göre, ilk önce diğer mahkûm Shana'ya saldırmış. Kadının ölümü nefsi müdafaa sayılmış. Sonra neredeyse bir on yıl boyunca hiçbir olay olmamış. Ta ki Shana erkek bir gardiyana saldırıp, onu öldürene kadar. Anlaşılan oldukça da... vahşice. Birkaç hafta sonra, başka bir gardiyanı daha öldürmüş ve hayatının sonuna kadar resmi olarak hücre cezasına çarptırılmış. Müdür McKinnon bariz şekilde temkinli davranmaya gayret ediyordu, ancak bu ölümlerin ayrıntılarıyla ilgili ısrar ettiğimde... Ölümeleri esnasında, iki gardiyan da soruşturma altındaymış. Kadın mahkûmlarla 'düşüp kalktıkları' için. Elbette bir gardiyanla mahkûm arasındaki herhangi bir cinsel münasebet uygunsuz kabul edilir ama en azından birinci gardiyan için olan iddialar oldukça korkunçmuş ve Shana'nın bulunduğu hücre blokundaki iki kadın mahkûmun adı geçiyormuş. Gardiyanın bir sonraki kurbanı olarak Shana'yı hedef almış olabileceğine dair bazı şüpheler varmış. Ama Shana direnmiş. Var gücüyle."

D.D., "Kendisine tecavüz etmek üzere olan adamı mı bıçaklamış?" diye sordu.

"Mümkün. Shana bu konuda bir şey söylemiyor. Sonunda, gardiyan ölmüş ve soruşturmadan bir sonuç çıkmaması üzerine de dosya rafa kaldırılmış. Şüphesiz olayın cezaevindeki gardiyanlar hakkında da olumsuz bir izlenim oluşturacağı düşünülmüş olmalı. Tabii ki sonra, aradan sadece haftalar geçmişken Shana yine saldırmış. O gardiyan da mahkûmlara karşı 'fiziksel olarak saldırgan' tavrılar sergilemesiyle tanınıyormuş, ama bu olay Shana'nın kaderini belirlemiş."

Neil, "Durun biraz," diye araya girdi. "Ablanız şimdi onu bu cinayetlere esasında kurbanlarının zorladığını mı söylüyor? Yani bilindik savunma, öyle değil mi? Kurbanı suçla."

Adeline başını salladı. *Hâlâ aklı başında*, diye düşündü D.D. İddia ettiği gibi, o hâlâ tarafsızlığın peşindeydi.

Neil, "Peki ya Donnie Johnson?" diye sordu. "On iki yaşında bir çocuk. Herkesin dediğine göre, tam bir kitap kurdu. Shana için bir tehdit oluşturmuş olması imkânsız. Eski polis fotoğraflarına baktığınızda Shana'nın ondan daha iri olduğunu görüyorsunuz. Ayrıca kesinlikle daha sert."

Adeline, "Donnie Johnson'ı açıklayamam," diye itiraf etti. "Üstelik Shana ondan bahsetmeyi reddediyor. Otuz yıl sonra bile hâlâ konuşmak istemediği bir konu."

D.D., "Donnie aykırı kurban," diye mırıldandı. Ve aniden kahve kupasını kenara koyup ayağa kalktı. Tahtaya doğru hareketlendi. "Şimdi, Gül Katili ve üç kurbanını Shana Day ve dört kurbanıyla karşılaştıralım. Çünkü biliyoruz ki Gül Katili'nin bir aykırı kurbanı var: Janet Sgarzi. Shana'nın da bir aykırı kurbanı var: Donnie Johnson. Bu normalde o kadar da önemli olmayabilirdi ama iki farklı cinayet serisindeki aykırıların aynı aileden olması sizce de ilginç değil mi? Bir yeğen ve bir teyze. Aralarında bir bağlantı olmadığını söyleyemezsiniz."

Adeline, "Charlie Sgarzi," dedi kaşlarını çatarak, belli ki anlamamıştı.

D.D. zafer kazanmışçasına gülümsedi. "Peki, o ne yapıyor?"

Phil, "Kuzenin otuz yıl önceki cinayetiyle ilgili sorular soruyor," dedi.

D.D., "Bu da demek oluyor ki..." diyerek teşvik etti.

Neil, "Arşivlere gidip eski dosyaları biraz daha karıştıraca-

ğım,” dedi. Hâlâ Harry Day dosyaları üzerinde çalışıyordu. Son rapora göre, önceki emniyet binasından yeni yere taşınırken kaybolmuş olabilirlerdi. Bilgisayar öncesi dönemden kalma vaka çalışmalarının kaderi buydu.

“Bingo. Dedektife ödülünü verin. İşte bağlantımız bu. Cınayetler şu an işleniyor olabilir ama onları tetikleyen şey otuz yıl önce oldu. Donnie Johnson, Shana Day ve, kalıbımı basarım, Gül Katili’nin yolları geçmişte kesişti. Komşuların, görgü tanıklarının ve tanıdıkların isimlerine ihtiyacımız var. Bu listeyi oluşturursak katilimizi bulacağız.”

Ayağa kalkan Adeline, “Ya da,” dedi, “sadece bekleyebiliriz. Katil çok geçmeden bizi zaten bulacak. Shana’ya göre, fazla dayanamayacak. Nereye gitsem katilleri çekiyormuşum.”

D.D., “Güvenliğiniz için endişe ediyor musunuz?” dedi. “Size bir polis memuru tahsis edebiliriz.”

“Tek elle ateş edebiliyor musunuz?”

“Evet. Temel ateşli silah eğitimimizin bir parçasıydı ve bu günlerde bunun için minnettarım.”

“Ben yapamam. Acıya karşı nadir görülen genetik bağışıklık, hatırladınız mı? Yani tehlikeli faaliyetler, eğitim amaçlı bile olsa, zararlı sonuçlara yol açabilirler. Kavga edemem, ateş edemem ya da koşamam. Bana bir polis tahsis edebilirsiniz. Ama kulağa ne kadar garip gelse de ben ablamı yeğlerim. Polisler saldırı eğitimi alıyor, ama uygulamıyorlar. Halbuki Shana bu işin ustası olmuş.”

D.D. gözlerini devirdi. “Siz ablanızı gerçekten bir süreliğine hapisten çıkarmamızı mı istiyorsunuz? Muhtemelen kıyafetlerinizi ödünç almaktan çok daha fazlasını yapacağının mutlaka farkındasınızdır.”

Adeline kapıya doğru yöneldi. “Ablamın teklifinin son derece saldırgan ve bir o kadar da şiddet içeriyor olması bunun düşünölemeyeceğı anlamına gelmez. İtiraf etmek zorundasınız ki bu, Gül Katili’nin bekleyeceğı en son şey olur.”

Phil usulca, “Bu,” dedi, “tam da katilin en başından beri yapmaya çalıştığı şey değilse tabii ki.”

Yirmi Altıncı Bölüm

Ben kimim? Heyecanlı yeni kiracı, sıcakkanlı yeni komşu.

Nasıl görünüyorum? Kibar, eğitilmiş, profesyonel. Sizden bir kâse şeker ödünç isteyebilirim ama derinizin dokusunu ve bir kavanozun içinde nasıl görüneceğini asla aklımdan bile geçirmem.

Başlıca motivasyonum: Sizinle tanıştığım memnun oldum.

Operasyonun amacı: Bahisleri yükseltmek, gerilimi tırmandırmak, baskıyı artırmak.

Net kazanç: Her güzel şeyin bir sonu olmalı.

Mutlu Yeni Komşu zorlanıyordu. Kıyafetler doğruydum. Boston gibi bir şehirde, Saks gibi pek çok markanın bulunabildiği Goodwill mağazasından yakın zamanda satın almıştı kıyafetlerini. Şık ve profesyoneldi ama göze batmıyordu. Amaç, tıpkı diğerlerinde olduğu gibi, asıl ayrıntıların belirsiz kalmasını sağlayarak sıradan bir kişi izlenimi yaratmaktı. *O kişi nasıl görünüyordu?* Kibar. *Nasıl yani? Bilmem. Kibar işte.*

Kıyafetler doğruydum. Sırada duruş ve yürüyüş vardı. Aynanın karşısında biraz daha pratik yaptı. Gevşek değildi ama rahat ve öz-

güvenliydi. Omuzlar geride, kollar serbest. Göründüğünden daha zordu. Adrenalin patlamasını kontrol altına alması, fazla öne eğilmemesi ve içindeki sabırsız sese kulak vermemesi gerekiyordu.

Ama her zamanki gibi, çalıştıkça ustalaşıyordu.

Kıyafetler doğruydı. Vücut dili uygundu.

Yine de. Boy aynasının karşısında dikilmiş, tekrar tekrar aynı hareketleri yapan Mutlu Yeni Komşu... mutlu değildi.

Onu öldürürken zorlanmıştı.

Elbette bu en başından beri var olan bir riskti. İlk iki kurban kolaydı. Bölgedeki kafelerden rasgele seçilmişlerdi. Onlarla ilgili bilgiler Normal Sade Vatandaş kılığında toplanmıştı. Bu rol, üzerinde en uzun süre çalışılan ve yapılması en kolay olanıydı. Normal Sade Vatandaş aktif bir şekilde bekâr ve güzel iki kadın aramıştı. Kurbanlar gelişigüzel seçilmeliydi. Kilit nokta buydu. Ne birbirleriyle ne de Normal Sade Vatandaş'la bir bağlantıları olmalıydı. Aslına bakılırsa bir düzineden fazla girişimde bulunulmuştu. Kadınlar seçilmiş, dikkatlice izlenmişti ama ya kocalarıyla ya ev arkadaşlarıyla ya da çocuklarıyla yaşıyorlardı. Yapılan araştırmaların da dediği gibi, bu iş zaman ve emek istiyordu.

Cinayet, kalbi zayıf olanlara göre bir iş değildi.

Ama sonunda, harcanan emekler meyvelerini vermişti. İki kurban seçilmiş, didik didik edilmiş, sonra da resmen hedef olarak belirlenmişti. Operasyonların ilk aşaması başlamış, Normal Sade Vatandaş'tan Mahir Katil'e geçiş tamamlanmıştı. Hatta bu süreçte bir lakap bile kazanılmıştı: Gül Katili. İnsanda şaşırtıcı bir başarı duygusu uyandıran bir lakaptı bu.

Yıllar içinde denenip vazgeçilen onca karakterin içinde en uygun olanın aslında bir katilinki olabileceğini kim bilebilirdi ki?

Ben kimim? En kötü kâbusunuzum.

Nasıl görünüyorum? Tıpkı sizin gibi.

Başlıca motivasyonum: Takdir, şöhret, başarı. Kahrolası Harry Day. Kahrolası Shana Day. En iyi ben olacağım.

Ama dün geceki cinayet bu hissi vermemişti.

Dün geceki eylem...

Düşünmesi bile rahatsız ediciydi. Mutlu Yeni Komşu bin bir güçlkle elde ettiği cana yakınlığı kaybederek huzursuzca ileri geri yürümeye başladı.

Dün geceki cinayetin işlenmesi gerekiyordu. Mantıken anlaşılabilirdi. Mantık çerçevesinde, Gül Katili plana göre hareket etmişti. Çayına çaktırmadan bir Rohypnol atmış, sonra da gözkapakları ağırlaşana, kelimeleri anlaşılmas olana kadar izlemişti onu.

Gül Katili, kurbanını yığılır yığılmaz öne atılıp zarif bir şekilde yakalamıştı. Bu hızlı refleksleri onu hem biraz şaşırtmış hem de etkilemişti. Sonra da neredeyse tüy gibi bedenini kaldırmış...

Kurbanın gözleri açılmıştı. Kendi katiline bakmıştı. Hayır, katilinin ruhuna bakmıştı. Öleceğini anlamış ve bunu kabullenmişti.

Ve gözlerinde son derece net bir acıma ifadesi belirmişti.

Sonra ilaç etkisini göstermiş, kadının yorgun bedeninin son direncini de kırmış ve bayılıp yığılmasına sebep olmuştu. İşin zor kısmı geride kalmıştı. Ardından onu yatak odasına taşımış, kıyafetlerini çıkarmış, neşter elinde, üstüne oturmuştu. Sonra...

Gül Katili tereddüt etmişti. Nihayet seçilmiş hedefiyle başa kaldığında, görevin en zor kısmı tamamlandığında meşhur ve korkunç katilin tek istediği şey oradan kaçmak olmuştu. Kaçıp

ardına bakmamak. Kadın ölmüştü. Bu yeterli değil miydi?

Hayır, değildi. Onunla ilgilenen doktor, kadının kansere yenik düştüğünü varsayabilirdi ama farklı da düşünebilirdi. Yani bazı tahliller ve toksikoloji testleri yapılırdı. Kanında Rohypnol bulunması da işleri karıştırabilirdi.

En iyisi, her şeyi tutarlı bir şekilde yapmaktı. Üç numaralı kurban. Şüphesiz daha yaşlı bir kurban. Gül Katili'nin her zamanki tarzı olmadığı aşikâr. Ama üç numaralı kurban, Gül Katili'nin korkunç mirasını kesin olarak ortaya koymuştu. Nasıl bir canavar, kanserli, yaşlı bir kadına saldırırdı ki? Harry Day bile bu kadar acımasız olmamıştı.

Cinayet, kalbi zayıf olanlara göre bir iş değildi.

Ben kimim? Bilmiyorum. Asla bilmedim. Bunu gerçekten çözen biri var mıdır ki?

Nasıl görünüyorum? Gayet normal. Çünkü bütün çocuklar normal olmanın ne kadar önemli olduğunu çabucak öğrenirler, yani normal *değilsen* normal görünmek için epey uğraşmalısın.

Başlıca motivasyonum: Kendimi tıpkı diğer herkes gibi hissetmek. Ama tabii ki bu asla hissedemediğim tek şey.

Operasyonun amacı: Eğer herkes gibi olamıyorsam ben de herkesten daha iyi olurum. Yeteneklerimi geliştireceğim. Sen olacağım. Kendim olacağım. Ölüm olacağım. Kurtuluş olacağım. Her şey olacağım. Ve sonra da nihayet istediğim her şeyi elde edeceğim.

Net kazanç: Sonunda özgürlük.

Mutlu Yeni Komşu yüzünü aynadan çevirdi. Mutlu Yeni

Komşu yeterince oyalanmıştı. Artık düşünmek yoktu. Artık icraat zamanıydı.

Mutlu Yeni Komşu dolaba girdi, diz çöktü, sonra da üç gevşek döşeme tahtasını dikkatle kaldırmaya çalıştı. Bir dakika sonra bir ayakkabı kutusu belirdi.

Kapağını kaldırıp içindekilere baktı. Bir sonraki hedefini biliyordu. Ve kararlılıkla birlikte gelen gücü hissedebiliyordu.

Operasyonun amacı: Acı hissedemeyen bir ağrı uzmanının gerçekten neyin nesi olduğunu görmek.

Net kazanç: Kazanan, hepsini alır.

Yirmi Yedinci Bölüm

Christi Willey, tam D.D.'nin hayalinde canlandırdığı gibiydi. Bu, biraz moralini bozdu. Polislik kariyerinde bir zamanlar, işi basmakalıplaştığı an ununu eleyip eleğini asacağına dair kendi kendine söz vermişti. Ama gelin görün ki şimdi, Boston şehir merkezinde bulunan Prudential Center alışveriş merkezinin yemek katında eski bir mahkûm ve onun şartlı tahliye memuruyla oturuyordu. Ayrıca Christi Willey sarıya boyanmış bakımsız saçları, düşük omuzları ve delici mavi gözleriyle çoğunlukla tahmin edebileceğiniz gibi biriydi.

D.D., ekibiyle birlikte evinde beyin fırtınası yaparken Christi'nin şartlı tahliye memuru, Phil'i aramıştı. Phil'in daha önce Shana Day'le birlikte hüküm giymiş ve şartlı tahliye olmuş mahkûmlardan biriyle görüşme isteği üzerine, tahliye memuru bir aday bulmuştu: Christi Willey. Aralarında cinayete iştirakin de yer aldığı çeşitli suçlardan hüküm giydiği MCI'da yirmi yıl yattıktan sonra geçen yıl salıverilmişti. Eski mahkûm soruları cevaplamayı kabul etmişti ama bir isteği vardı: Adeline da orada olacaktı.

Shana'mn kardeşi değil. Dr. Adeline Glen de değil. Adeline.

Bu istek, D.D.'yi meraklandırmıştı. Neyse ki Adeline da merak etmişti. Böylece Phil, D.D. ve Adeline kendilerini tahliye memuru Candace Proctor ve maiyetindeki Christi Willey'yle birlikte, aceleyle birleştirilmiş iki masada otururken bulmuşlardı. Bulundukları alana yoğun bir kızarmış yemek kokusu hâkimdi. Özellikle de acılı turuncu karides. Bu, D.D.'nin karnını acıktırıyordu.

Şu ana kadar Adeline oldukça akıllı davranmış, Phil ve D.D.'nin konuşmasına müsaade ederek tek kelime etmemişti.

Evet, Christi Willey bir zamanlar Shana Day'le aynı hücre blokunu paylaşmıştı. Hatta malum olaydan sonra birlikte hücre hapsinde de kalmışlardı.

Christi Willey'nin sabıka dosyası kabarıktı: altı uyuşturucu suçu, uyuşturucu almak için silahlı soygun, uyuşturucu sebebiyle saldırı ve yine uyuşturucu için erkek arkadaşının, rakibini öldürmesinde ona yardım etme... Kadının gergin hareketleri ve bir sağa bir sola bakan gözleri dikkate alındığında D.D., Christi'nin malum yaşam tarzından henüz vazgeçtiğine inanmıyordu. Bunda hapis-hanenin en kolay uyuşturucu temin edilen yerlerden biri olmasının da payı olabilirdi. Öte yandan Christi onlarla kendi isteğiyle buluşmuştu ve tahliye memuru da oradaydı. Ayrıca zorunlu uyuşturucu testinin şüphesiz şartlı tahliyesinin koşullarından biri olduğu göz önünde bulundurulduğunda...

Kim bilir? Belki de kadın temizdi. Belki de birkaç yıl uyuşturucu kullanmadıktan sonra bile beyni böyle çalışıyordu.

Mümkündü.

Gergin muhbir, "Evet, Shana Day'i tanıyordum," dedi. Üzerinde, mevsimle pek uyumlu olmayan ve incecik kollarını gözler

önüne seren kalın askılı bir atlet vardı. Tahliye memuru Candace muhtemelen Christi'yi ayartmak için büyük bir sepet kızarmış patates getirmişti. Ama eski mahkûm henüz patateslere dokunmamıştı.

Alışveriş merkezlerindeki yemek salonlarına karşı duyduğu derin ve ebedi sevgiye rağmen D.D. sadece bir şişe suyla yetinmişti. Phil de öyle. Adeline ise bir meyveli *smoothie* almıştı. Sabah kahvaltı yapmamakla ilgili bir şeyler söylemişti. Christi şu ana kadar doktorla pek ilgilenmemişti ve D.D. bundan dolayı minnettardı. Teknik olarak, Adeline'in orada olmaması gerekiyordu. Diğer taraftan D.D.'nin de öyle.

Bakışlarını masaya diken Christi, "Bir oyunları vardı," dedi. "Adı, Fahişe Olimpiyatları'ydı. Frankie, Rich ve Howard mesaileri her denk geldiğinde oynarlardı. Üç kız seçer, bizi önlerine dizer ve fermuarlarını açarlardı. Onları içimizden ilk önce kim tatmin ederse ödülü o alırdı. Belki bir şişe losyon. Ya da duşta fazladan bir iki dakika. Böyle aptalca şeyler işte."

Tahliye memuru uzanıp Christi'nin elinin üstüne hafifçe vurdu. D.D. daha önce Candace'la hiç çalışmamıştı ama kadın, maiyetindekileri gerçekten umursuyor görünüyordu.

Phil, "Yani bu olaya üç gardiyan mı karışmıştı?" diye sordu.

Christi, "Başlangıçta," diye mırıldandı. Hâlâ onlara bakmıyordu. "Ama hepsinin aynı anda çalıştığı zamanlar seyrekti. Ve Frankie... şehvetli biriydi. Bazen tek başına hareket ederdi. Hüc-
rende beliriverirdi. Adına, 'em ve sok,' derdi. Aletini çıkarırdı. Sen de emerdin. Sonra işi bittiğinde aletini pantolonunun içine sokar, görevinin başına dönerdi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sanki... hiçbir şeymişsin gibi."

Phil, "Hedef aldığı kaç mahkûm vardı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Üç ya da dört kişi."

"Şikâyetle bulundunuz mu?"

Kadın başını kaldırdı. Aradan geçen onca yıla rağmen gözlerinde hâlâ yorgun bir ifade vardı. "Nasıl? Kime? Bunlar bizim gardiyanlarımızdı. Kime şikâyet edecektik ki?"

Phil sustu. Çünkü böyle bir soruya verilebilecek bir cevap yoktu.

Phil sonra, "Ne oldu?" diye sordu.

Christi, "Howard o kadar da kötü değildi," diye yanıtladı. "Arada teşekkür ettiği, bazı hediyeler ve çikolata getirdiği bile olurdu. Kız arkadaşı yoktu sanırım. Biraz... yalnız görünüyordu. Ama Frankie ve Rich... aldıkça daha çok istiyorlardı. Kameralar olduğundan işlerini sırayla görüp, birbirlerini koruyorlardı. İçlerinden biri, bir düğmeye mi ne basıyordu. Bilmiyorum. Sanırım kameraların arıza yapmasına sebep oluyordu. Sonra kameralar tekrar başlarken diğeri hücrene giriyordu. Hücreye girdi mi de kameralar onu göremiyordu, o nedenle önemi yoktu. İsteddiği kadar kalabiliyor, istediğini yapabiliyordu... Ardından tatmin olduğunda bir sinyal veriyor ve diğer gardiyan düğmeye tekrar basıyordu. O arada da tekrar koridorlardaki görevinin başına dönüyordu. Kendilerini oldukça zeki sanıyorlardı. Sürekli böbürleniyorlardı."

Phil, "Bu ne kadar sürdü?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Aylar. Yıllar. Ebediyen."

D.D., "Shana Day'e de saldırdılar mı?" dedi.

Christi ona garip garip baktı. "Shana'yı ne yapsınları ki? Yani kadın küçük bir çocuğun kulağını kesmişti. Kim böyle birini düzmek ister ki?"

D.D. bunu bir hayır olarak yorumladı.

“Genelde kendi halindeydi, pek hulaşmaya gelmezdi. Olanları bu kadar garip yapan da bu ya zaten.”

D.D., Phil ve Adeline öne doğru eğildiler.

“Frankie o gece çalışmıyordu. Tanrı yardımcımız olsun, biraz rahatlıyorduk. Adi herif yoktu, sonunda hepimiz derin bir nefes alabilirdik. Sonra bir baktık ki o. Sivil kıyafetlerle. Bir sorununu hallettiğiyle ilgili bir şeyler saçmalyordu. O gece çalışmıyordu bile. Yani bütün gece kalabilirdi. Sonra her birimize bakıp pis pis sıırıttı. Anlamamızı bekledi. Richie masa başındaydı. Tek yapması gereken, kamera düğmesine bir kere basmaktı. Böylece Frankie güvenle yerini almış olurken biz de ona seks köleleri gibi hizmet edecektik. Bütün gece boyunca. Ne kadar şanslıyız.”

Donuk mavi bakışları kızartma sepetine sabitlenen Christi, “Beni seçti” dedi. “Beni seçti.”

Hiçbiri konuşmadı.

“Bir ara çılgılık attım. Önemi yoktu gerçi. Yani orada sadece hüküm giymiş mahkûmlar ve hiçbir şeyi umursamayan bir de gar-diyan vardı. Bir ara diğer kızların bir yaygara kopardıklarını duydum. Parmaklıklara ayakkabı, kitap, diş fırçası fırlattılar. Cezaevi protestosu. Ama kameralar bunu algılayamaz. Böylece Frankie kaldı. Yapmak istediği her şeyi yaptı. Tekrar, tekrar, tekrar. Viagra falan almış olmalı, Tanrı’nın cezası pislik... Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. İşini bitirdiğinde kıyafetlerini giyip fermuarını çekti ve bana küçük boy bir şampuan verdi. Hani şu otellerde olanlardan. Adam benim haşatımı çıkardı... Karşılığında aldığım şeye bakın. Ucuz otel şampuanı.”

“Ertesi gün kalkamadım. Yürüyemedim bile. Ama Richie

çoktan gece çıkan kargaşada ‘kendimi tükettiğimi’ belirten bir not bırakmıştı. Gündüz memuru gelip bakma zahmetine bile girmedii. Hepsi birbiriyle işbirliği içinde. Bizler mahkûmuz, onlarsa canavar.”

D.D.’nin buna söyleyebileceği bir şey yoktu.

“Frankie bir sonraki gece işinin başındaydı. Bana dokunmadı. Onun yerine yeni kızlardan birine musallat oldu. Kız ağladı. Zavalı aptal şey. Ağladı, çığlık attı sonra biraz daha ağladı. Umu- rumda değildi. Bu böyle bir şey işte. Beni düzmediği sürece bana göre hava hoş. Bir gece dinleniyorum. Yaşasın. Tanrı’ya şükürler olsun. Ama bizler hayvan değiliz, anlarsınız ya.”

Ellerini masanın üzerinde gezdiren Christi birden bakışlarını kaldırdı. “Sadece, size uzun süre hayvan gibi davranıldığında... Frankie cuma geceleri çalışmıyordu. Bunu hepimiz biliyorduk. Diken üstünde oluyorduk. Bütün blok. Çünkü geleceğini biliyor- duk. Bir şeytandı o. Bizim lanetimiz. Ve hakikaten saat on oldu- ğunda da geldi. Kot pantolon, Red Sox kazağı. Ve ben Red Sox’a bayılırdım. Sonra doğrudan bana bakıp sıırıttı. Sanki onun eşi olmak özel bir şeymiş gibi. Yeni gelen kızın ona yaptıklarından sonra, hâlâ iki tarafından da kan geliyordu. Bana doğru geldi. Ne yapacaktım ki? Olan olmuştu artık. Sonra...”

Christi duraksayıp onlara baktı. “Shana onunla konuştu. Açık açık. Gardiyan, hücresinin kapısına gelince ona boşanmanın nasıl gittiğini, başka bir adamın, karısını becermesinin ve çocuklarını büyütmesinin nasıl bir duygu olduğunu sordu. Ve bu arada, kendi köpeğinin bile artık onu sevmediğini fark etmesinden falan bah- setti. Onun ezik olduğunu söyledi. Kelimenin sözlükteki anlamına bakınca *tam orada* Frankie’nin resmiyle karşılaşılacağını söy-

ledi...” Christi hafif ürperdi ve başını iki yana salladı. “Shana konuşmayı sürdürdü. Ve *bildiği* bazı şeyler vardı. Frankie’nin özel hayatıyla ilgili şeyler. Yani nasıl yapıyordu ki bunu? Başta, Frankie onu duymazdan gelmeye çalıştı. Ona çenesini kapatmasını, hiçbir halt bilmediğini söyledi. Ama Shana konuştu da konuştu. Sonra Frankie birden onun hücresinin önüne geldi. Ona aptal karının teki olduğunu ve çenesini kapatması gerektiğini yoksa kendisinin gelip kapatacağını söyledi. Ama Shana susmadı. Gülümsedi. Frankie’ye gülümsedi. Bu, hayatımda gördüğüm en tuhaf gülümsemeydi.

Shana, ‘Gel de kapat,’ dedi. Aynen böyle.

Buraya kadarmış, diye düşündüm. Kendi ölüm fermanını imzalamıştı. Frankie onun pestilini çıkarmakla kalmayacak, onu öldürecekti. Onunla bu şekilde konuştuğu için. Ona o şekilde, sanki zavallı bir ezikten başka bir şey değilmiş ve muhtemelen şeyini bile kaldıramıyormuş der gibi *baktığı* için.

Frankie, Richie’ye hücre kapısını açmasını işaret etti. Kapı açıldı. Sonra Frankie, Shana’nın hücreğine daldı. Tamamen gaza gelmişti ve öldürmeye hazır. Onun üzerine yürürken gözlerinin akını görebiliyordum. Ama Shana geri adım atmadı. Sonra tekrar gülümsedi. Frankie duraksadı. Beyninin çok küçük bir kısmının onu uyarmaya çalıştığını neredeyse görebiliyordunuz. Ama artık çok geçti. Frankie saldırdı ve Shana bıçağı karnına sapladı. Bazen geceleri hâlâ duyuyorum. Bu ıslak sesi. Ardından da bıçağı çıkardığında çıkan o emme sesini. Kısa bir bıçağı. Belki de ucu keskinleştirilmiş bir tarak. Tam olarak ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemedim. Bıçağı on, on iki kez saplamış olmalı. Hayatımda bir insanı hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Frankie gurulduyordu. Ardından yere düştü ama Shana bırakmadı. Vıcık, vıcık, vıcık.

Richie nihayet koca kığını kaldırıp alarmı çaldı. Müdahale ekibi geldi. Tam teçhizat müdahaleye hazırıldı. Ama Shana geri çekilmeyi reddetti. Frankie'nin cesedinin üzerinde durup onlara dişlerini gösterdi." Christi beklenmedik bir şekilde Adeline'e döndü. "Anlamalısın. Ortalık ana baba günüydü. Sirenler çalıyor. Kadınlar çıldırmış gibi. Koridor, ellerinde minderler ve coplarla hazır bekleyen gardiyanlarla dolu. Shana'ya teslim olup, bıçağı bırakıp yere yatması için bağıryorlar. Ama Shana vazgeçmiyor. Bilmiyorum, avını koruyan bir dişi aslan gibiydi. Sonra herkes ona bağırırken bileğinden damlayan kanı yaladı. Gardiyanlardan iki tanesinin oracıkta bayılacağını sandım.

Oldukça sert müdahale ettiler. Ama yine de direndi. En sonuna kadar bıçağını savurdu, tekme attı, yumruk salladı. Onu öldürecekler sandım. Az kalsın durmaları için bağıryordum. Ama yapamadım. Benim için yaptığı şeyden sonra bile... yapamadım.

Sonunda Shana'yı hücrelerinden sürükleyerek çıkardıklarında tanınmayacak haldeydi. Burnu dağılmıştı. Gözleri şişlikten kapalı görünüyordu. Ama bana doğru döndü. Koridorda onu götürürlerken doğrudan bana bakıp, 'Üzgünüm, Adeline,' dedi. İşte böyle dedi. 'Üzgünüm, Adeline.'

İki hafta sonra revirden çıktı. Onu hücre cezasına çarptırdılar. İşin garip tarafı yine onun karşı hücrelerinde kalıyordum. Anlaşılan, yetkililere Frankie'nin bana tecavüz edip zorla anal ilişkiye zorladığını bildirdiğimde, tepedekiler bunu bir gardiyanla düşüp kalkıyorum şeklinde yorumlayıp cezalandırılmam gerektiğine kanaat getirdiler. Hücre cezasına çarptırıldım. Richie de kendini oraya aldırmıştı. Çoğunlukla gözünü Shana'dan ayırmamak için tabii ki. Shana onunla ilgili kim bilir neler biliyordu...

Richie kapıdaki yarıktan, 'Arada uyumalısın,' diye fısıldardı. Shana'ysa sadece güler, '*Sen de öyle, aşâğılık herif*,' derdi.

Nasıl yaptı bilmiyorum. Ama bir gece bir fısıldama sesine uyandım. Alçak ve ısrarcı bir sesle mırıldanıyordu, neredeyse bir şarkı gibi. Shana, Richie'ye usulca bir şeyler mırıldanıyordu. Gerçekten önemli bir şey gibiydi. Tekrar tekrar söylüyordu. Richie karşılık vermedi ama oradan ayrılmadı da. Hücresinin önünde öylece durup başını salladı: hayır, hayır, hayır... Sonra Shana sustu. Bir sessizlik çöktü. Ve size şunu söylememe izin verin, hapishane *asla* sessiz değildir. Sanki herkes dinliyormuş gibiydi. Duyamadıkça daha çok merak ediyorduk. Ama Shana bir daha konuşmadı.

Onun yerine, Richie... iç geçirdi. Sanki... dünyanın en bitkin adamıymış ve taşıdığı yükünü sonunda indiriyormuş gibiydi. Sonra Shana'nın kapısını açtı. Onu izledim. Hücre kapısını açıp doğrudan kollarına yürüdü. Görseniz sevgili sanırdınız. Shana bıçağını gardiyanın kalbine sapladığında adam korkmuş bile görünmüyordu. Adeta... minnettardı. Yere yığıldı. Shana da yanına çöküp saçını okşadı. Ta ki kumanda merkezi, bir gardiyanın ortadan kaybolduğunu fark edene kadar. Sonra tekrar alarmlar çaldı ve bir kez daha müdahale ekibi geldi.

Shana bu kez direnmedi. Adamların omuzlarının üstünden doğrucu bana baktı. Sonra bıçağı kaldırıp bilekten dirseğe kadar kolunu kesti. Vız. O sıra benim soluğum kesilmiş olabilir ama Shana en ufak bir ses bile çıkarmadı. Tam bıçağı sağ elinden sol eline değiştirmişti ki gardiyanlar ona ulaşır, işi tamamlamasına izin vermeden onu etkisiz hale getirdiler. Aksi takdirde..."

Sesi alçalıp söndü. Omuz silktili. Hikâyesini sonlandırmış gibiydi. Başka kimse konuşmadı. D.D., Adeline'in neredeyse nutku

tutulmuş gibi göründüğünü fark etti.

Phil sonunda, "Peki ya üçüncü gardiyan?" diye sordu. "Neydi adı, Howard?"

"Bir daha işe dönmedi. Birkaç ay sonra öldüğünü duyduk. Kamyonuyla yoldan çıkmış. Benim pek bilgim yok ama eminim Shana biliyordur. Eğer intihar etmişse eminim Shana ona öyle dediği içindir."

D.D., "Bu hikâyeyi başka kim biliyor?" diye sordu.

Kadın omuz silkti. "Bilmiyorum. Yani o zaman sordukları soruları cevapladım. Hepimiz öyle. Biraz biraz. Ama dinlediler mi? Umurlarında mıydı? Nasıl bir duygu olduğunu bilemezsiniz. Mahkûmlar insan değil. Onlara kalırsa, bizler meleyen hayvanlarız sadece. Elbette olayları sümen altı ettiler. Gardiyanların cenazeleri yapıldı, geride kalan eşlerine maaş bağlandı. Yerlerine yenileri geldi. Her zamanki şeyler işte."

"Ya müdür?"

"Patron mu yani? Patronu hiç görmedik. En azından Müdire Beyoncé gelene kadar. Bizi seviyormuş gibi gözüküyor. Hatta arada blokları bile dolaşıyor. Ama Patron Wallace? Alakası bile yoktu."

Müdür McKinnon, namı diğer Beyoncé, sadece son on yıldır MCI'daydı. Yani Christi'nin anlattıkları McKinnon'ın selefi zamanında olmuştu. Bu da müdirenin bütün bu korkunç ayrıntılardan haberi olmamasını açıklıyordu.

Phil şimdi, "Hiç Shana'yla görüştün mü?" diye sordu.

"Onu bir daha hiç görmedim. O hâlâ revirde tedavi olurken ben hücre hapsinden çıktım."

Adeline, "Ama gardiyanlar," dedi. "Richie, Frankie, Howard

onu hiç hedef almadılar mı? Bundan emin misin?”

“Evet.”

Adeline, “Peki, o halde neden bu işe karışmayı seçti dersin?” diye sordu.

Christi, “Adeline için,” dedi. Bakışları doktorun üstüne odaklanmıştı. Yüzünde bariz bir merak ifadesi vardı. “Sen Adeline’sın, değil mi?”

Adeline başıyla onayladı.

“Onun kardeşi misin?”

Tekrar başıyla onayladı.

“Ama hapse hiç girmemişsindir. Fazla hoş duruyorsun.”

Belli belirsiz bir tebessüm.

Christi aniden, “Kardeşim vardı,” dedi. “Benden beş yaş küçük. Ben küçükken babamız içerdi... Babamın, Benny’yi görmesine engel olmaya çalışırdım. Ya da gördüyse bile dikkatini dağıtmaya, onun yerine beni fark etmesini sağlamaya çalışırdım.”

Adeline, “İşe yarar mıydı?” diye sordu.

“Biraz. Sonra Benny on iki yaşına girince kendi de içmeye başladı. Ondan sonra da önemi yoktu zaten. İkisi de adi birer ayyaştı.”

“Üzgünüm.”

“Kardeşimi çok severdim. On ikiye basmadan önceki Benny’yi. Onun için canımı bile verirdim. Birkaç kez neredeyse veriyordum da. Shana bana baktığında, ‘Adeline’ diye fısıldadığında ne demek istediğini anlamıştım. Aslında ‘Benny’ diyordu. Seni kurtarıyordu.”

“Olabilir.”

Christi kararlılıkla, “Kurtarılmaya değer misin?” diye sordu. “Yoksa sen de tıpkı kardeşim gibi nankör bir pislik misin?”

“Bilmiyorum. Çoğu abla kardeş gibi, bizim ilişkimiz de... karmaşık.”

“Frankie’yi öldürdüğüne seviniyorum. Bunun yanlış olup olmaması umurumda değil. Tıpkı babam gibiydi. Farklı adam, farklı üniforma, aynı adı herif. Shana bunu biliyordu. Onun ne mal olduğunu biliyordu ve hak ettiği cezayı da verdi.”

Phil, “Onun hakkındaki onca şeyi nereden biliyordu?” diye sordu. “Boşanması, çocukları, köpeği. Bunların hepsi doğru muydu?”

“Nasıl bildiğinden emin değilim ama Frankie’nin ölümünden sonra gardiyanların fısıldaşmalarını duyduk. Dediklerine göre, karısı onu başka bir gardiyan için terk etmiş. Geceleri gelmeye başlamasının sebebi buymuş.”

Phil, “Ama dedikoduları Frankie *ölmeden önce* hiç duymadınız, öyle mi?” diye tekrarladı.

Christi omuz silkti. “Hatırladığımı kadarıyla, hayır. Shana, Richie’yle ilgili şeyler de biliyordu. Mesela onun kendi özel düşüncelerini, en gizli sırlarını. Sanırım o gece ona fısıldadıkları da bunlardı. Ona, kendisiyle ilgili en çok korktuğu şeylerin tamamının doğru olduğunu söylüyordu. İşte bu yüzden ölmek istedi. Yani ciğeri beş para etmez bir pislik olduğunu anlıyorsun ve bunu başkaları da öğreniyor. İşte o zaman, ölmek o kadar da kötü bir seçenek gibi görünmüyor. Doğrudan Shana’nın kollarına yürüdü ve o da... oldukça iyi karşıladı. Hatta neredeyse sevecendi bile. Bence onda *voodoo* vardı. Ben böyle düşünüyorum.”

D.D., “Bütün bunları Charlie Sgarzi’ye de anlattın mı?” diye sordu.

“Gazeteci mi? Evet, birkaç ay önce geldi. Bilgi toplamaya çalışıyordu. İçinde Shana’nın da yer aldığı bir ‘çoksatan’ üzerinde

çalışıyormuş.” Christi *çoksatan* terimini alaylı bir şekilde söyledi.

“Sorularını cevapladın mı?”

Christi sanki bu geçerli bir açıklamaymış gibi. “Bana yemek ısmarlamayı teklif etti,” dedi, “Olive Garden’da. Bakın, yemeden olmuyor.”

“Sana kuzeni Donnie Johnson’m cinayetiyle ilgili sorular sordu mu?”

“Evet, ama o soruları cevaplayamadım. Shana ondan hiç bahsetmedi. Adını ağzına aldığı bile duymadım.”

Phil, “Ama ne yaptığını biliyordun, değil mi? Onun vakası, zamanında bayağı mühim bir olaydı. Eminim diğer kızlar olayla ilgili sorular sormuşlardır,” diye ısrar etti.

Christi ona şaşkınlıkla baktı. Sonra güldü. “Onunla tanışmadın bile, değil mi?”

“Tanıştım.”

“Öyle mi? Peki, kaç soru dayanabildin? Shana gibi biriyle... öylece... konuşamazsın. Kafayı yemiş karının teki o. O sevimli guguk kuşlarından değil. Ya da tahtası noksan kaçıklardan. O, harbiden, hakikaten ruhunu şeytana satmış bir deli. Hapishanede ne beni ne de bir başkasını sallardı. Yani, şüphesiz. Frankie’yi öldürdü. Ayrıca *belki* geriye kalanlarımızı kurtarmak falan da istemiştir. Ama *çoğunlukla* onu kendi öldürmek istediği için öldürdü. Yani bıçağı adama milyon kere sapladı. Sonra da kanını yaladı. Ben Wonder Woman’ın hiçbir bölüm sonunda böyle bir şey yaptığını hatırlamıyorum.”

D.D., “Öte yandan sana Adeline, dedi,” diye belirtti. Bunu ilginç bulmuştu. Frankie’nin Christi’ye saldırması Shana’nın içinde bir şeyleri tetiklemişti. Onu doğramıştı. Halbuki ikinci gar-

diyanın, Richie'nin ölümü çok daha yumuşak hatta, Christi'nin dediği gibi, neredeyse seveceen olmuştu.

"Adeline o, ona sorun." Christi, doktoru işaret etti.

D.D., Adeline'a döndü.

Adeline, "Temel yansıma davranışı," dedi. Sesi boğuktu, her zamanki sakinliğinde değildi. Doktor gırtlığını temizledi. "Shana, kötü muamele gördüğü bir evde dört yıl geçirdikten sonra ona kişisel güvenlik anlamında pek bir şey sunmayan bir dizi koruyucu ailenin yanında kaldı. Böyle insanlar için küçük bir kardeş çoğunlukla kişinin kendi içindeki çocuğu temsil eder. Abla kendinden genç olan kardeşini kurtarmaya çalışarak, aslında geriye dönüp kendini kurtarmaya çalışıyordur. Shana kendini korumayı temsilen beni korumayı takıntı haline getirmiş. Benzer şekilde, hapishanede de kendinden daha genç, daha deneyimsiz mahkûmlara sahip çıkması, benlik duygusunu korumaya çalışmanın bir yolu olabilir."

Christi, "Öyle mi?" diye sordu. "Peki, kan yalamaya ne diyeceksin?"

Adeline, "Kalıtım," dedi. Dudaklarında karanlık bir tebessüm belirdi.

Phil. "Sgarzi kitabıyla ilgili sana ne dedi?" diye sordu.

"Pek bir şey söylemedi. Shana kuzenini öldürmüş. O konuda yazıyormuş. Haberi kaynağından almak için de o ve benim gibi kişilerle mülakat yapmak istiyormuş."

"Bu yozlaşmış gardiyanlar hakkındaki hikâyeyle ilgili fikir neydi?"

"Dürüst olmak gerekirse, biraz sarsılmış gibiydi. Yani adam gerçek bir suç kitabı yazacaksa sizce de kan konusunda daha dayanıklı olması gerekmez mi?"

Phil, “Bu hikâyeden haberi var gibi miydi?” diye sordu.

“Hayır, yok gibiydi.”

“Sana Shana’nın arkadaşlarıyla, hayranlarıyla ilgili sorular sordu mu?”

“Evet. Ama bu sorunun cevabı kısa. Hiç yok.”

Adeline, “Onunla irtibatta kaldın mı?” diye sordu. “Şartlı tahliyenden sonra?”

“Hayır. İkimiz de içerideyken bile neredeyse hiç konuşmazdık. Dışarıdayken niye onunla konuşayım ki?”

“Ama mahkûmlar hapishane içinde birbirleriyle haberleşebiliyorlar.”

“Kesinlikle.” Christi oturduğu yerde kıpırdanıp tahliye memuruna çekingen bir şekilde baktı.

Memur mesajı aldı. Candace neşeli bir edayla. “Ben en iyisi gidip birkaç şişe su alayım,” diye teklifte bulundu.

“Elbette.”

Tahliye memuru menzilden çıkar çıkmaz Christi öne doğru eğildi. “İnsanlar sürekli not dolaşıtırlar. Hücreler arasında, katlar arasında. Mahkûmdan mahkûma, gardiyandan mahkûma. Bazen can sıkıntısından. Bazen de iyilik karşılığında, anlarsınız ya. Çikolata, cinsel ilişki, uyuşturucu. İletilen mesaja ve ileten elçiye bağlı.”

“Peki, Shana?”

“Gardiyancılar ona güvenmez. Onlardan iki kişiyi öldürdü. Ayrıca Frankie ve Richie’nin hayranı olmasanız da onları öldürme şekli...” Christi hafifçe ürperdi. “Hannibal Lecter’in kız versiyonu. Bir keresinde kendi parmağını kesip kanını elma sosuna karıştırdığını biliyor musunuz?”

D.D. ve Phil başlarını sallarken Adeline sallamadı.

Christi çabuk çabuk, “Şimdi, belki uyuşturucuyla arası olsa,” diye devam etti. “o zaman gardiyanlara rüşvet verecek ya da arkadaşlarına ödeme yapacak parası olurdu. Ya da o kadar korkutucu biri olmasa işleri ağızıyla falan halledebilirdi. Ama Shana... Shana. Gardiyanlar ondan korkuyor. Mahkûmlar uzak duruyor. Kimsenin onun adına not dolaştıracığını sanmam. Kaldı ki, *Selam, hey, n'aber?* bile demiyorlar. İşin gerçeği bu. Bu kadar basit.”

D.D. başıyla onayladı. Karşısında oturan Adeline’in gergin ifadesini görebiliyordu. Doktorun, ablasının parmaklıklar arkasındaki hayatını tam anlamıyla ne kadar düşündüğünü merak etti. Ablasının antisosyal kişilik bozukluğu olduğunu bilmek başka, ablasının antisosyal kişilik bozukluğu sebebiyle *acı çektiğini* bilmek başkaydı.

Şimdi, Phil, “Sence Shana zeki mi?” diye sordu. Bununla ne-reye varmak istediğini bilmeyen D.D. ona merakla baktı.

“Kesinlikle.”

“Sence bir katili yakalayabilir mi?”

“Eğer isterse, evet.” Christi omuz silkti. “Ama katili muhtemelen tek parça halinde ele geçiremezsiniz.”

“Donnie Johnson’dan hiç bahsetmedi mi?”

“Hayır.”

Adeline, “Ya geceleri?” dedi. “Kâbus görür müydü? Uyku-sunda konuşur muydu?”

“Ah, kâbus gördüğünden eminim. Hepimiz görürüz.”

“Ama bir şey söyler miydi?”

“Sadece bir tek isim fısıldadığını duydum.”

“Nedir o?”

Christi zayıf yüzünde beliren kararlı ifadeyle doktora baktı.
“Adeline. Gecenin bir yarısı, ablan rüyasında her ne görüyorsa
içinde hep sen vardın.”

Yirmi Sekizinci Bölüm

Kararlılıkla, “Ona acımanıza gerek yok,” dedim. Yemek salonundan ayrılmış, yürüyen merdivenden aşağı inip Prudential Center’den çıkarken bol yağda kızartılmış yemeklerin mide bulandırıcı kokusunu geride bırakmıştık. “Ablam size ya da bana benzemez. O, sizin ve benim gibi bağ kuramaz, empati yapamaz ya da diğer insanlardan teselli bulamaz. Tek başına olması, kendini yalnız hissettiği anlamına gelmiyor. Teknik açıdan, kendini kalabalık bir odanın ortasında dikilirken hatta onu sevdiğini öne süren bir adamın kollarında bile aynı şekilde hissedecektir. Bu, onun kişilik bozukluğunun bir parçası.”

D.D., “Yani hücre hapsi onun gibi biri için pek ceza sayılmaz mı demek istiyorsunuz?” diye sordu.

“Hem evet hem hayır. Onun, eksikliğini hissettiği şey insanların arasında bulunmak değil, dürtü. Shana hücresinde kendini yalnız hissetmiyor olabilir ama canı sıkılıyor.”

Phil, “Davranışlarını değiştirmesine yeterli olacak kadar sıkılmıyor,” diye belirtti.

“Fazlasıyla köklü bir değişiklik olması gerekiyor. Bağlanma

bozuklukları oldukça zorlayıcıdır. Başarı ihtimalinin en yüksek olduğu dönem beş yaşın altındaykendir. Shana'nın ergenlik döneminin tamamını ve şimdi de yetişkin hayatını parmaklıklar arkasında geçirdiğini düşünürsek..."

D.D., "Elma sosuna gerçekten kan karıştırmış mı?" diye sordu.

"Şok etme değeri," dedim. "Müdire McKinnon, Shana'ya yeni bir sosyal hizmet görevlisi atamıştı. Ki bu, Shana'nın sınırlı sosyal hayatı göz önünde bulundurulduğunda ona temelde taze et vermekle eşdeğerdir. Shana adama şeytanın hizmetkârı olduğunu ve elma sosuna kan karıştırmanın ona geleceği görmesini sağlayan desenleri gösterdiğini söylemiş. Örneğin, sosyal görevli ay çıkmadan ölecekti. Sonra, sadece üç hafta sonra adam kalp krizi geçirince..."

"Hadi canım!" D.D. olduğu yerde kalakaldı.

"Kalp krizi değil," diyerek rahatlattım. "Bir panik ataktı. Sebebi, büyük ihtimalle ablamla haftada üç saat geçirmesiydi. Tabii ki sosyal görevli emekliye ayrıldı. Ablam da kendini eğlendirmek için yeni yollar kurgulamaya geri döndü."

Phil, "Bir katille temas kurmak gibi mi?" diye sordu.

Artık ne diyeceğimi bilemiyordum. Birden kendimi bitkin ve tükenmiş hissettim. Ablamla ilgili profesyonel olarak anladığım şeyler vardı ve bir de ona karşı kişisel olarak hissetmek istediklerim.

Mesela sırf acı hissedemiyor olmam, ailemin beni incitemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Rüyasında beni görmüş, adımı fısıldamıştı. Ablam. Birlikte sadece birkaç yıl geçirmiştik. Bir yıl anne babamızla, iki yıl da çe-

şitli koruyucu ailelerin yanında. Ama yine de hayatlarımız ebdiyen birbirine dolanmış gibiydi.

“Bar oyununu hiç oynadınız mı?” diye sordum.

İki dedektif de durdu. Prudential Center’ın dışında, hareketli bir kaldırımın ortasında dikilirken etrafımızdan insan seli akıyordu. Boston şehir merkezinde gün ortası. Çalışanlar, turistler, yurttaşlar hepsi son derece önemli işleriyle ilgileniyordu. Bu esnada biz de sonbaharın son günlerini yaşadığımız bu günlerde soğuk hava yanaklarımızı ısıtır, güneş de çoktan batmayı düşünürken cinayetten konuşuyorduk.

“Bar oyunu,” diye tekrarlardım. “Psikiyatri okurken sürekli oynardık. Bir bara gider, etrafımızdaki masalara bakar ve orada bulunan bar kuşlarının hayat hikâyelerini tahmin ederdik. Müstakbel doktorlar olarak, vücut dilini yorumlayabilmemizle gurur duyardık. Siz dedektifsiniz. Sizin de en az bizim kadar iyi olduğunuzu tahmin ediyorum.”

D.D. ve Phil kaşlarını çatmış, bana bakıyorlardı. D.D. sonunda, “Pekâlâ. Bar oyununu biz de seviyoruz,” dedi. “Ne olmuş?”

“Yeni boşanmış bir kadını her zaman anlayabileceğinize bahse girerim.”

“Kesinlikle.”

“Ablam da öyle.”

Durakladılar. Bu sırada ben de onların bu söylediğini idrak etmelerini izledim.

Phil, “Sizce,” dedi, “Shana, Frankie’nin boşanmakta olduğunu onu sadece inceleyerek tahmin etti.”

“Bu, o kadar da zor değil. Eskiden yanında –karısının hazırladığı– bir öğle yemeği paketi getirirken artık getirmiyor. Eskiden

-karısının yıkadığı- yeni temizlenmiş bir üniformayla işe gelirken artık öyle gelmiyor. Tabii bir de davranışlarındaki değişiklikler var. Mesela çalışmadığı günlerde geceyi hapisanede geçiriyordu. Frankie gibi kadınlardan nefret etmesiyle tanınan bir adam hiç şüphe yok ki sürekli evde oturan ve her ihtiyacına koşturan bir kadınla evliydi. Temizliğini yapan, yemeğini pişiren ve onunla ilgilenen bir kadınla. Yani kadın, Frankie'nin hayatından çıktığında bunun adam üzerindeki etkisi kolayca görülebilirdi. Kalabalık bir barda ben onu fark edebilirim. Siz de öyle. Aynı şeyi neden ablam da yapmış olmasın ki? Üstelik yapacak daha iyi bir işi de yokken."

Meseleyi biraz düşündüler. D.D., "Ama kulağa sanki boşanmadan fazlasını biliyormuş gibi geliyor," dedi.

"Belki hapishanenin dedikodu gazetesinden en iyi bilgi kırıntılarını toplamıştır. Başkaları çıtlatmış, o da anlamıştır. Ayrıca iş, sunuşta bitiyor. Önemli olan, bildiğin şeyi bilmek değil, bildiğin şeyi biliyormuş gibi *görünmek*. Christi buna voodoo diyordu. Büyük olasılıkla ablam ucuz hilelerde oldukça maharetli. Dinliyor, tahlil ediyor ve sonra da saldırıyor."

Hâlâ sıkıntılı görünen Phil kuşkuyla, "İkinci gardiyanı, Richie'yi de dinleyip tahlil yaparak mı kendisini öldürmesine izin vermeye ikna etti?" diye sordu.

"Sanırım onun vicdan sahibi biri olduğuna kanaat getirdi. Ondan sonra, gerisi çok da zor değil zaten."

D.D., "Yani siz de yapabilirsiniz," dedi. Sesinde meydan okuma vardı.

"Tek fark, benim bir vicdanım var," diye ona hatırlattım. Kendime hatırlattım.

Phil, "Sizce Christi doğruyu söylüyor olabilir," dedi. "Abla-

nız o iki gardiyayı da alt etmeyi başardı. Hatta belki üçüncüyü, Howard'ı da kendini bir trafik kazasında öldürmeye ikna etti. Ama tüm bunları dışarıdan hiçbir bilgi almadan yaptı. Tek yaptığı, onları ustalıklı idare etmektir."

"Sanırım ablama daha fazla süper güç aşılmasak iyi olacak. Mevcut haliyle yeterince üstün meziyeti var zaten."

D.D., "Bu durumda sonuç ne?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. "O yapmadı."

D.D., "Hangisini?" dedi. Çoktan kuşkuya düşmüştü. "Donnie Johnson'ı öldürmek mi, bir mahkûmu katletmek mi, iki gardiyayı bıçaklamak mı, Gül Katili'ni yönlendirmek mi yoksa hiçbirini mi?"

"Donnie Johnson'ı öldürmedi," dedim. Ve kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz doğru olduklarını biliyordum. "Temel yansıtma davranışı, değil mi? MCI'daki üç cinayetin, en çok bilgi sahibi olduğumuz suçların hepsinin bir sebebi vardı: korumak. Bu, Shana'yı tetikleyen şey. Güçlü birinin zayıf birine saldırması. Böyle bir durumda, kendini zayıf olan kurbanla özdeşleştirip kendini müdahale etmek zorunda hissediyor. Bugün zayıf olanı kurtararak kendi çocukluk halini kurtarıyor. Hatta kendine saldırması, nefsi müdafaayla öldürdüğü mahkûm bile bu şablona uyuyor. Bu olay Shana'nın hapse girdiği ilk zamanlarda olmuştu ve mahkûm da daha iri ve daha tecrübeliydi. Yine, güçlü birinin zayıf birine saldırması."

Phil, "Ama Donnie Johnson güçlü biri değildi," dedi.

"Değildi. Aslında Donnie Johnson tam da Shana'nın korumak zorunda hissedeceği tipte birini temsil ediyor."

D.D., "Öyleyse ne oldu?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum. Shana nefsi müdafaa olduğunu, Donnie’nin ona tecavüze kalkıştığını iddia etmişti. Dü-rüst olmak gerekirse, ne o zaman mantıklı gelmişti ne de şimdi mantıklı geliyor. Shana ve Donnie arasındaki cüsse farkını ve hele de karakterlerini düşününceyse daha da mantıksız geliyor. Donnie yumuşak kalpli, sosyal yönü zayıf bir bilim tutkunu olarak anlatılırken, Shana sırf onu öldürebilmek amacıyla kendisiyle buluşması için kandıran katı yürekli bir sokak çocuğu olarak tanıtılmıştı. Sözde onun ilk heyecan cinayeti idi. İşlenen suçun korkunçluğu dikkate alındığında, jüri genç bir kızı müebbet hapse mahkûm etmek için bir gün bile beklememişti. Bu, işte böyle bir davaydı. Shana işte böyle bir sanıktı.”

Phil temkinlice, “Otuz yıl öncesinden bahsediyorsunuz,” dedi. “Ablanız bir çocuktı. Fevri, hormonlarının etkisinde, dikkatsiz... Belki o cinayetin farklı olmasının sebebi, o sırada ablanızın da farklı olmasıdır.”

Basitçe, “Tetikleyici, tetikleyicidir,” dedim. “Keşke onları değiştirmek o kadar kolay olsaydı.”

D.D., “O halde neden daha fazla itiraz etmedi?” diye sordu.

“Çünkü o Shana. Çünkü gerçekten antisosyal kişilik bozukluğu var. Yani karşısındaki ister avukatı olsun, ister bir yargıç olsun, isterse de jüri üyeleri olsun, insanlarla pek ilişki kuramıyor. Daha o zamanlar depresyon geçirmiş olması mümkün. Bilmiyorum. Onunla ondan sonraki bir on yıl daha görüşmemiştim, o nedenle on dört yaşındaki Shana’yı tanımıyorum. Ama eğer depresyona girmişse... en kötüyü bekleyecektir. Ardından bu gerçekleştiğinde de direnmenin ne anlamı var ki?”

Phil başıyla onayladı. Sıkıntılı görünüyordu. Kırk dört yaşm-

daki psikozlu ablamın cezaevinde tıkalı kalması onu rahatsız etmiyordu. Ama sorunlu geçmişi olan o bir zamanlarki genç kızı düşününce. İşte bu daha zordu. Böyle de olması gerekiyordu.

D.D., “Ya avukatı?” diye sordu. “Mücadele etmiş olmalı. Sonuçta müvekkili sadece on dört yaşındaydı.”

“Parasız tutulabilecek en iyi avukatı,” diye temin ettim.

D.D. gözlerini devirdi.

“Şimdi, Charlie Sgarzi, Shana’dan kuzenine gönderilmiş aşk mektupları bulduğunu öne sürüyor ama ben buna da inanmıyorum. Shana uysal tiplerden nefret eder. Kendinden hem bedenene ve yaşça daha küçü,k hem de daha zayıf bir çocuğa çekim duymasına imkân yok.”

“Elinde mektup mu varmış?”

“Onları eniştesinin intiharından sonra bulmuş.”

“Sizce onları uydurdu mu? Bir roman satmak için?”

Omuz silkтім. “Ya da mektuplar gerçekten var ama Charlie onları yanlış anladı. Mektuplar aslında bir çeşit şifreli haberleşmeydi. Ya da alıcısı Donnie değildi. Belki de aracılık yapıyordu ya da...” Düşünceli bir şekilde durakladım. “Donnie zekiydi, bir kitap kurduydı, değil mi? Belki Shana’ya onları yazmasında yardım ediyordu. Shana tam olarak örnek bir öğrenci sayılmazdı. Bugüne kadar, elyazısı, imlası... Sadece şu kadarını söyleyeyim, onun yazdığı bir mektup gerçek zekâsını yansıtmaz.”

D.D. hâlâ kaşlarını çatıyordu.

Birden, “Sizce bunu planladı mı?” dedi. “Yani bütün bunları.” Eliyle bir karıştırma hareketi yaptı. “Christi’yi duydunuz. Shana bir daha güneş ışığını görme umudu olmadan MCI’da resmen çürüyor. Zeki, canı sıkılıyor ve istemediği kadar da zamanı

var. Neden bir dizi karmaşık cinayet tertipleyip sonra da kendini bu işten kahraman olarak çıkarmayı planlamasın ki. En son Frankie Bilmem Kim'i yüzlerce kez bıçaklayıp günü kurtarmasının üzerinden on yılı aşkın bir süre geçti. Şimdi de Gül Katili'ne kafa tutabilir. Dedğiniz gibi, taze et."

Başımı iki yana salladım. "Sanırım bu sabah haklıydınız. Gül Katili'yle ablam arasında bir bağlantı var. Ama bu bağlantı Harry Day değil, Donnie Johnson. Bu bağlantı otuz yıl önce gerçekten olanlarda gizli. Gül Katili'nin, Charlie Sgarzi'nin ortaya çıkarmasını istemediği sır her neyse onda gizli."

Phil'e bakan D.D., "Öyleyse Charlie Sgarzi'ye geri dönüyoruz," dedi.

"Hayır," diye düzelttim karşılığında sert bir bakış alarak. "Charlie henüz o sırrı öğrenmedi. Önemli olan da bu. Bu sırrı bilen kişiyi bulmamız lazım. Ve ben bu konuda yardım edebilirim. Shana'nın o günlerdeki koruyucu annesi, Johnson'ların evinin yakınlarında oturuyordu. Çocukla ilgili bir iki şey hatırlıyor olması muhtemel. Ve adıyla telefon numarası bende var."

Brenda Davies beni hâlâ hatırlıyordu. Yaklaşık altı yıl önce, yalnızca bir kez görüşmüştük. Ablamın akıl sağlığı bakımını üstlenmeye başladığımda hastamın geçmişiyle ilgili yaptığım temel araştırmanın bir parçası olarak Brenda'yla bir görüşme yapmıştım. O sırada, konuşmamızın odak noktası tamamen Shana'ydı. Onu aramam ya da Donnie Johnson cinayetiyle ilgili yeni sorularım olduğunu söylemem onu şaşırtmamışa benziyordu. Brenda, normalde yoğun olan sosyal programının şu sıralar müsait olduğunu

ve istersek gelebileceğimizi söylemişti.

Direksiyonda Phil, hep birlikte Güney Boston'a yollandık. Yolda taze pasta börek almak için bir ara onu bölgedeki İtalyan şarküterilerinden birinde dururdum. Yaşlı bir kadını, muhtemelen son otuz yıl boyunca unutmaya çalıştığı bir dönemden konuşmak için rahatsız ettiğimiz düşünülürse elimiz boş gitmek olmazdı.

Üç katlı köhne evinin kapısını açan Brenda, aslında güneş batmakta olmasına ve gün artık sona ermesine rağmen güneş ışığında gözlerini kırıştırdı.

Hemen, "Dr. Adeline Glen," dedi.

En son görüştüğümüzden bu yana biraz çökmüş görünüyordu. Dolgun vücudu kambur duruyor, ağaran dağınık saçları, yeşil çiçekli sabahlığının içinde ona öfkeli bir görüntü veriyordu. Onu dedektiflerle tanıştırdım. Saygıyla başını salladı ama daha şimdiden ellerini ovuşturuyordu.

Pasta börek kutusunu uzattım. Teşekkür eden fersiz mavi gözleri parıldadı. Önümüze düşüp, bizi giriş katında karanlık bir holden geçirerek dar üç katlı evin arka tarafını işgal eden oturma odasına götürdü. Bize çift kişilik soluk kahverengi bir kanepeye oturmamızı işaret ettikten sonra sehpanın üstünde duran gazete yığınlarıyla uğraşmaya koyuldu. Topladığı yığını yere, benzer pek çok yığının yanına istifledi. Phil ve D.D. temkinli bir şekilde etraflarına bakınıyorlardı.

Brenda Davies'in evinin altı yıl önce de dağınık olduğunu hatırladım. Şimdiyse hızla bir çöp eve dönüşme yolunda ilerliyordu. Üvey evlatlarını kaybettiği için mi? Kocasını öldüğünde oluşan boşluk yüzünden mi? Hayatının son dönemleriyle tek başına yüzleşmesi gerektiği için mi?

Bulaşık dolu mutfğa ve dar oturma odasına bakınca, soracağımız sorular yüzünden bu kibar kadına daha şimdiden acımıştım. İyi bir koruyucu aileydi. Aynı zamanda bununla gurur duyuyordu. Zaten ablamı da bu yüzden ona ve kocasına göndermişlerdi. Ne var ki Shana'nın ebedi mutluluğu yakalamasına yardımcı olmak yerine onun ardında bıraktığı yıkımın enkazına katılmışlardı. Ayrıca Donnie Johnson cinayeti mahalledeki itibarlarını ve haliyle çalışmalarına olan itimadı yok etmişti.

Birden Charlie Sgarzi'nin doğru iz üzerinde olabileceği aklıma geldi. Bu cinayet hikâyesinde bazı bölümler hâlâ keşfedilmeyi bekliyordu. Etkilediği tüm hayatlar. Brenda Davies. Johnsonlar. Onların akrabaları Sgarziler. Ablam. Ve şimdi de ben.

Bir korkunç eylem. Ve akabinde meydana gelen pek çok felaket.

Bayan Davies, “Çay, kahve?” diye sordu. Bir ara kaybolduğu mutfakta kirli tabak yığınları ve boş sürahilerin arasında temiz bir tabak aramış, sonunda da bulmuştu. Üzerine kremalı pastaları, kanoli tatlılarını ve badem kurabiyelerini koymuş, sonra da ayaklarını sürüyerek, tabağı dikkatle sehpayı taşımıştı.

Phil, tabağı nazikçe yaşlı kadının elinden aldı. D.D. ve ikisi kahve istemediler. Sonra yüzündeki kırgın ifadeyi görünce kararlarından vazgeçip kahve almayı kabul ettiler.

Yüzünü tekrar neşe kaplayan Bayan Davies mutfğa geri dönüp muhtemelen yıllardır ne bir paspas ne de bir sünger görmüş alanda koşuşturmaya devam etti.

Phil ve koruma amacıyla sol kolunu kaburgalarına yaslayan D.D. rahatsız bir şekilde çift kişilik kanepeye oturdular. Bense sehanın baş tarafındaki eski yatar koltuğa yerleştim. Nereden geldi-

ğini anlamadığım sarman bir kedi birden kucağıma atladı. Ardından iki üç kedi daha yüzlerini gösterdi. Eh, tabii ki.

D.D.'nin payına, burnunu saldırganca yaralı koluna iten, parlak yeşil gözlü ve siyah beyaz benekli bir kedi düştü. Kediye tıslayınca hayvan kucağından atladı. Kuyruğu seğirirken uzaklaştı.

Bayan Davies mutfaktan, “Tom,” diye seslendi. “Misafirlerimizi rahatsız etmeyi bırak. Bunda hiç edep terbiye yok. Daha yavruyken sokaktan almıştım ama hâlâ nankörlük ediyor! İşte geldim.”

Bayan Davies tekrar ortaya çıktı. Kahve kupalarını birer birer getirdi. Phil, büyük ihtimalle Tom’dan kurtulmak için, ayağa kalkıp yaşlı kadına yardım etti. Hepimiz tekrar yerleştikten sonra Bayan Davies karşıma oturdu.

Kahve içmiyordu, pasta böreğe de dokunmadı. Ellerini kucağında kenetleyerek bir beklenti havası içinde, öylece oturdu. Kedilerden iki tanesi, iki yanına birer muhafız gibi kuruldu. Ve işte o an gördüm. Gözlerindeki derin ve insanın içine işleyen kederi. Bunu hiçbir kedi ya da dağınıklık hafifletemezdi. İstirap çekiyordu. Ve bu ıstırabım kabulleniyordu. Bize baktı, gelecek soruların acı vereceğini bilerek kendini kaderinin ellerine bıraktı.

“Bizi bu kadar kısa bir süre içinde görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz,” dedim.

“Ablanızla ilgili olduğunu söylemiştiniz?”

“Donnie Johnson’ın ölümüyle ilgili bazı yeni soru işaretleri ortaya çıktı...”

“Cinayetiyle ilgili mi yani?”

“Evet. Bu dedektifler size o dönemle ilgili bazı sorular sormak istiyorlar. Shana, Donnie ve komşularınızla ilgili. Hepsiyle ilgili.”

Bayan Davies başını yana yatırdı. Kaşlarını çattı, kendinden emin değil gibiydi. Sonra kabul edercesine küçük bir baş hareketi yaptı. “Şey, üzerinden epey bir zaman geçti, biliyorsunuz. Ama şanslısınız ki yaşımla ilerledikçe hafızam bugündense geçmişini tercih ediyor. Bana geçen haftayı sorsanız size yardım edebileceğimden emin değilim. Ama konu otuz yıl öncesi...” İç geçirdi. “Konu otuz yıl öncesi olunca, unutmayı yeğlediğim şeyleri hâlâ hatırlıyorum.”

D.D., “Bize Shana Day’dan bahsedin,” dedi.

Bayan Davies sanki ben varken ne yapacağını bilemezmiş gibi bana baktı.

“Sorun değil,” diye onu rahatlattım. “Ablama ilişkin yanlış algılarım yok. Benim önümde onun hakkında istediğiniz gibi konuşmaktan çekinmeyin.”

Bayan Davies hemen, “Onun ruhu yoktu,” dedi. Bunu duygusuzca ve soğukkanlılıkla söylemişti. “Ah, Jeremiah ile birlikte o güne dek o kadar çok çocuğa bakmıştık ki. Sorunlu çocuklar, üzgün çocuklar, asabi çocuklar. Kızı, erkeği, her yaştan. Görmediğimiz kalmadı, neyle olsa başa çıkabiliriz sanıyorduk. Küstahtık. Kibir bir günah ve şeytan da bize felaket olarak Shana’yı gönderdi.”

Phil, “O sırada başka çocuklar da var mıydı?” diye sordu.

“Üç tane. Bir tanesi büyükçeydi. Samuel. On yedi yaşındaydı ve bizimle üç yıl kaldı. Jeremiah ona kol kanat gerip marangozluk öğretti. Sistemin sorunu, biliyorsunuz. Çocuklar on sekizine bastığında iş bitiyor. Hazır olsunlar olmasınlar, devlet onları salıveriyor. Sam geleceği konusunda tedirgindi. Ama Jeremiah bir arkadaşının yanında ona iş bulabileceğini düşünüyordu. Ayrıca ona bizimle kalabileceğini söyledik. Oğlumuz gibiydi. Devletin ne dediğinin önemi yoktu. Ona sırtımızı dönemezdik.”

D.D., “Hâlâ görüşüyor musunuz?” diye sordu.

“Evet. Şimdilerde Allston’da yaşıyor. Fırsat buldukça geliyor. Flbette, bugünlerde herkes çok meşgul. Marangozluk da eskiden olduğu gibi değil artık. İş bulmak için epey seyahat ediyor. Eskiden olduğu kadar sık görüşemiyoruz.”

Bayan Davies dizlerinin üstündeki ellerini o kadar çok sıkıyordu ki parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. Kedilerden biri, gri olanı, onu dürttü. Kadın, isteğini geri çevirmeyerek kedinin sırtını okşadı. Benim kucağındaki sarman kediye mırıliyordu. Böylesi rahatsız edici bir konuşma için son derece teskin edici bir ortam.

Phil, “Ya diğer çocuklar?” diye devam etti.

Bayan Davies hızlıca anlattı. Güzel mi güzel cildi moka kahvesi rengine benzeyen, sekiz yaşında küçük bir kız çocuğu. Yalnızca iki ay kaldıktan sonra tekrar kokain müptelası annesinin yanına gönderilmişti. Bir de anne babası bir trafik kazasında ölen, beş yaşındaki Trevor adlı erkek çocuk. Devlet onu yanlarına almaya istekli olabilecek akrabalarının yerini bulmaya çalışırken Davies’lerin yanına verilmişti.

“Ve elbette Shana. Devlet, sorunlu bir çocuk olduğuna dair bizi uyarmıştı. Son iki yılda altı yedi koruyucu aile değiştirmişti, ki bu hiçbir zaman iyiye işaret değildir. Diğer çocuklarla anlaşamama, otoriteyle sorunlar. Bir jiletçi.” Bayan Davies durakladı. “Bunun ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi?”

D.D., “Kollarını ve bacaklarını jiletle kesiyordu,” dedi.

“Şey, evet. Ben de öyle biliyordum. Ama Shana bacaklarının normalden biraz daha yukarısını kesiyordu. Daha çok...” Bayan Davies’in sesi fısıltıya dönüştü, “...şurayı,” dedi manalı bir şekilde.

“Muayyen günlerinde olduğunu sanıp ona uygun ürünleri vermeyi teklif ettim. Ama hayır, onun eli kanıyordu. Konuyu ilk defa gündeme getirdiğimde bana öylece baktı. Ne yardım ettiğim için bir teşekkür etti ne de onu gözetmeye çalıştığım için minnet gösterdi. Hiçbir şey... yapmadı. Kendine neden zarar verdiğini sorduğumda omuz silkip, ‘Neden vermeyeyim ki,’ dedi.

İşte, Shana buydu. Söyleyebileceğiniz ya da yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu... Parmakları cüzdanımda, onu suçüstü yakalardım. İnkâr etmez, sadece omuz silker ve, ‘Paraya ihtiyacım var,’ derdi. On yedi yaşındaki Sam var ya. Shana’yı iki kez onun odasında yakaladım. Şey yapıyorlardı... anlıyorsunuz ya. Onlara buna izin olmadığını söyledim. Sam utancından yerin dibine girip, gözlerimin içine dahi bakamazken Shana oralı bile olmadı. Sevişmeyi sevdiğini, sevişmek istediğini ve ona neyi yapıp neyi yapamayacağını söyleyemeyeceğimi söyledi. Ne bir utanma ne bir pişmanlık. Sadece ben, ben, ben, ben, ben.

İki hafta içinde havlu atmaya hazırдық. Onu ne cezalandırabiliyordunuz ne de ödüllendirebiliyordunuz. Jeremiah tüm ev halkı için bir program hazırlamıştı. Uygulaması zor bir program değildi, ama çocuklara bir düzen ve tutarlılık duygusu kazandırmak için yeterliydi. Shana için değil. İsteddiği zaman kalkıyor, canı istediğinde evden çıkıyor, keyfine göre eve geliyordu. Dışarı çıkmama cezası vermeyi denedik. Yüzümüze güldü ve kapıdan çıkıp gitti. Hırsızlık yaptığı gerekçesiyle polise haber verdik, geceyi nezarette geçirdi, sonra eve sarhoş geldi. Ne dediysek, ne yaptysak hiçbir etkisi olmadı.

“Zamana bırakmaya karar verdik. Güzel bir yuvaydık. Temiz ev, güzel yemekler, ilgili aile. Kulağa tuhaf gelse de Trevor ondan hoşlanırdı. Birlikteyken gözüm hep üzerlerindeydi, bana öyle bak-

mayın! Ama Trevor’la gerçekten iyi anlaşırdı. Ona hikâyeler okur ya da onunla resim çizerdi. Bir gün öğleden sonra bütün ailesini yitiren bu üzgün küçük çocuk acı çekiyordu. Shana onunlayken yüzündeki o iğrenç sırtımdan eser kalmaz ve kısa bir süreliğine neredeyse bir insan gibi görünürdü. Biraz daha uğraştığımız takdirde onun böyle bir kız olabileceğini düşünmeye devam ettik.”

Phil, “Donnie Johnson’la ilk ne zaman tanıştı?” diye sordu.

Bayan Davies başını iki yana salladı. “Tanıştığından haberim yoktu. Donnie mahallede oturuyordu elbette ama onun gibi yaklaşık yirmi çocuk daha vardı. Hepsi oraya buraya koşturuyordu. O zamanlar pek önemsemedik. Çocuklar dışarıya oynamaya çıkıyorlardı. Akşam yemeği saati geldiğinde ön kapıdan sesleniyorlunuz ve eve geliyorlardı.”

Phil, “Özellikle daha çok vakit geçirdiği bazı çocuklar var mıydı?” diye sordu.

“Donnie’nin büyük kuzeni, Charlie. Charlie Sgarzi. O ve büyük çocuklardan bazılarının, bilemiyorum, bir *çetesi* vardı diyeceğim ama biraz ağır bir kelime olacak. Fakat sürekli birlikte takılıyorlardı. Siyah deri ceketler, sigaralar, sertmiş gibi görünmeler.”

“Charlie, Shana’yla arkadaş mıydı?” Konuşma sırası bana gelmişti. Bu yeni bir bilgiydi.

Bayan Davies kaşlarını çatarak, “Arkadaş mı?” diye tekrarladı. “Ah, Shana’nın arkadaşı olduğunu bilmiyordum. Ama bir süreliğine o grupla takıldığını gördük. Endişeleniyordum. Serseri olma heveslisi bir grup gençtiler. Shana’nınsa zaten yeterince sorunu vardı. Onunla konuşmaya çalıştım ama gülüp geçti. Onlara, ‘Özentiler,’ dedi. Daha sonra diğer annelerin birinden Shana’nın o çocuklarla ilgilenmediğini, asıl ilgilendiği kişinin, gruptakilerden

birinin uyuşturucu satan yirmi dört yaşındaki ağabeyi olduğunu öğrendim. Aslında birlikte vakit geçirdiği kişi oydu. On dört yaşında bir kız, yirmi dört yaşında bir oğlanla ilişki yaşıyordu...”

Bayan Davies başını iki yana salladı. Aradan onca yıl geçmesine rağmen sesinde hâlâ keder vardı.

Phil, “Shana sizinle ne kadar süre kaldı?” diye sordu.

İfadesi değişen kadın, birden kendine geldi. Yüzündeki çizgiler derinleşti. “Üç ay,” diye fısıldadı. “Üç ay. O kadar dayanabildik. Ve sonra pes ettik.”

D.D. usulca, “O gün ne oldu, Bayan Davies?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Tanrı şahidimdir. Shana saat on birde kalkıp evden ayrıldı. Diğer çocuklar saat dörtte okuldan eve geldiklerinde bir iki şey atıştırdılar ama Shana hâlâ ortalarda yoktu. Sonra saat beş sularında. Evet, beşti; akşam yemeğini fırına vermek üzereydim. Bir çığlık duydum. Bayan Johnson’ın eviyle aramızda sadece birkaç ev var. Feryat figan çığlık atıyordu. *Yavrum*, diyordu. Ağlıyordu. *Yavrum*...

Jeremiah koşarak evden çıktı. Oraya vardığında birileri çoktan ambulansa haber vermişti. Ama Jeremiah’nın dediğine göre, acil yardım ekibinin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Küçük çocuğun parçalanmış bedenine bakmak bile... Bayan Johnson olayın etkisinden bir türlü kurtulamadı. O aile, zavallı, zavallı aile...”

Bayan Davies’in sesi alçalıp söndü. Sonra usulca, “Bir saat sonra Shana arka kapıdan içeri girdi. Elinde bir bıçak vardı, üstü başı kan içindeydi. Soluğum kesildi. İyi olup olmadığını sordum. Bana doğru gelip bıçağı bana verdi. Sonra döndü ve üst kata çıktı. Jeremiah arkasından yukarı çıktı. Onu bulduğunda hâlâ kan revan içinde, yatağın kenarına oturmuş öylece duruyordu.”

“Anlamıştı. Ona, ifadesiz suratına bakınca anladığını söyledi. Bunun, Johnson’ların çocuğuyla bir ilgisi olup olmadığını sormuş. Cevap vermemiş. Elini cebine daldırmış, bir tomar peçete çıkarıp uzatmış. Donnie Johnson’ın kulağı. Kocama çocuğun kulağını vermiş. Jeremiah polisi aradı. Başka ne yapabilirdik ki?”

“İlk olarak Donnie’nin babası George Johnson geldi. Haberi başka bir polisin telsizinden duymuş, koşarak doğruca evimize gelmişti. Onu içeri almamamız gerektiğini düşünüyordum. Kıza zarar vermesinden korkuyordum. Ama Jeremiah onu yukarı çıkardığında adam kendini kontrol etmeyi başardı. Shana’ya lafı dolandırmadan oğlunu öldürüp öldürmediğini sordu. Ama o hâlâ konuşmuyordu. Donuk gözlerle bize bakıyordu, o kadar. Sonunda diğer polis memurları da soluk soluğa geldiler. Polislerden biri kulağı alıp kanıt torbasına koydu. Ardından Shana’ya haklarını okudular ve onu götürdüler.

Evimize bir daha hiç gelmedi. Ama önemi yoktu. Olan olmuştu. Komşular bu olaydan sonra bizimle konuşmak istemediler. Evimize bir canavarı almış, sonra da onu dostlarımızın üstüne salmıştık. Jeremiah kendini hiçbir zaman toparlayamadı. Mahvolmuş gibiydi. Çocuklara, yuvamıza, hayatımıza olan bütün ilgisini yitirdi. Samuel altı ay sonra evden ayrıldı. Sanırım o kadar... karanlık olan bir evde yaşamak onun için çok zordu. Küçük, güzel AnaRose öz annesine iade edilirken, Trevor devlet tarafından başka bir eve gönderildi. Nedenini söylemediler ama biz biliyorduk. Bizi en çok üzen de bu oldu, biliyor musunuz? Shana’ya karşı hiç şansımız yoktu. Ama o iki minik yavruyu kurtarabilirdik. Kendimde hiçbir zaman onlara ne olduğunu öğrenecek cesareti bulamadım. Dünyalar güzeli küçük bir kız olan AnaRose kokain müptelası annesine geri

verildi. Annesi bir sonraki sefere uyuşturucu krizine girdiğinde o yavrucağa ne olduğunu Tanrı bilir. Trevor’a gelince, muhtemelen... o diğer evlerden birine verildi. Bilirsiniz, hani insanların, çocukları evlerine sırf aylık maaş için alıp dördünü bir odaya tıktıkları, büyük üç çocuğun en küçüğünü istismar ettiği ve kimsenin umursamadığı evlerden birine. Büyük ihtimalle daha çok soru sormalıydım ama verilecek cevapları kaldıramazdım diye düşünüyorum. Belki de bütün olanlar beni de biraz etkilemiştir.”

Bayan Davies sakinleşmeye çalışarak, tekrar sağındaki kediyi okşamaya başladı.

Phil, “Johnson’lara ne olduğunu anlatabilir misiniz?” diye sordu.

Bayan Davies omuz silkti. Gözlerinin etrafı kızarmıştı. “Donnie’nin annesi Martha kendini içkiye vermiş. Ben öyle duydum. O olaydan sonra benimle ne görüştü ne de konuştu. Komşular, ortalıkta gözükmemden rahatsız oluyor gibi göründüklerinden eve kapanmaya başladım. Ama o hane halkı... Donnie onların gururu ve neşe kaynağıydı. Özellikle de bilim alanında çok yetenekli, zeki bir çocuktu. Babası oğlunun polis olabileceğiyle böbürleniyordu ama Donnie bir gün suç laboratuvarının müdürü olacaktı. George’un kendini vurduğunu işittim. Hiçbir anne baba, çocuğunun öldüğünü görmemelidir, o kadar.”

“Bayan Davies,” dedim. “Shana’nın odasını aradıklarında orada mıydınız?”

“Evet.”

“Mektup ya da Shana ve Donnie arasında herhangi bir yazışma bulup bulmadıklarını hatırlıyor musunuz? Kişisel notlar, aşk mektupları da olabilir.”

Bayan Davies'in suratında komik bir ifade belirdi. "Shana'yla on iki yaşında bir oğlan mı? Sanmıyorum. Açıkçası, o yirmi dört yaşındaki uyuşturucu satıcısı onun tarzına çok daha yakındı."

"Peki, onunla arkadaş olmuş olabilir miydi? Trevor'la olan ilişkisinde olduğu gibi, ona kol kanat germiş olabilir miydi?"

"Bilmiyorum. Kendi halindeydi. Ama... olabilir. Ben daima Shana'da, görünenden fazlası olduğunu düşündüm. Neticede belki bu da benim saf olduğumun bir kanıtıdır."

D.D., "Ya Sgarzi'ler?" diye sordu. "Görünüşe bakılırsa, Donnie'nin ölümü onlar için de çok zor olmuş."

"Şüphesiz, Janet ve Martha iki kız kardeş birbirlerine hep yakındılar. Olayın ardından Janet'in uzun süreler, teselliyi içkide arayan Martha'da kaldığını işittim. Bunun, Janet'in kendi ailesi ve evliliği açısından pek iyi bir durum olduğu söylenemezdi. Maalesef Martha'yı da kurtaramadı ve kadın çok geçmeden alkol yüzünden hayatını kaybetti."

D.D. usulca, "Yani Janet Sgarzi önce yeğenini, sonra ablasını ve sonra da eniştesini kaybetti," diye tamamladı. "Ya Janet'in kocası Bay Sgarzi?"

Bayan Davies, "Kocasıyla ilgili pek bilgim yok," dedi. "İtfaiyeci olduğundan çalışma saatleri düzensizdi. Ama oğulları Charlie takip eden yıllarda başını türlü belalara soktu. Kuzenininki o şekilde öldürülmesi yüzünden mi yoksa annesinin kendi kardeşiyle ilgilenmek için ortadan kaybolması yüzünden mi bilemiyorum, ama hırsızlık ve vandalizm gibi eylemlere karıştı. Ailesi sonunda onu buradan uzaklaştırdı. New York'tu galiba. Çok çalışmış olmalı. En son duyduğumda Janet gururla oğlunun bir gazeteci olduğunu, önemli yerlere geldiğini anlatıyordu. Galiba bugünlerde

geri dönmüş, Janet'e bakıyormuş. Sağlığı pek iyi değil, anlarsınız ya. Kanser. Korkarım çok kötü."

Hepimiz başımızı salladık. Bayan Davies'in, Janet Sgarzi'nin öldürüldüğünü duymamış olduğunu sonradan fark ettik. Belki de Gül Katili'yle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Böyle kalmasını sağlamak onun için daha iyi olacak gibiydi.

Phil, "Donnie'nin cinayetinden doğrudan etkilenen, bildiğiniz başka birileri var mı?" diye sordu.

"Aklıma kimse gelmiyor."

"Donnie'nin arkadaşları? O günlerde onu en iyi tanıyan çocuklar?"

Bayan Davies başını iki yana salladı. "Kusura bakmayın. Donnie'yi o kadar çok tanımıyordum. Mahalledeki çocuklardan biriydi sadece. Charlie'ye sorsanız daha iyi olur; o, gençleri benden daha iyi hatırlar."

Phil başını salladı. Shana'nın orada bulunduğu süre zarfında evde kalan diğer çocukların isimlerini istedi. Samuel Hayes, Ana-Rose Simmons, Trevor Damon.

Ayağa kalkarken sarman kedi kucağımdan zarafetle atladı.

Sohbetimizin depreştirdiği bütün gerginlik ve kedere rağmen Bayan Davies'in ayrılmamıza üzüldüğünü görebiliyordum. Bunca yıldan sonra hâlâ aynı mahallede yaşamasına rağmen, kendini dışlanmış biri gibi hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu merak ettim.

Gayriihtiyari eğilerek kâğıt gibi ince yanağından öptüm.

Elimi sıktı.

Sonra uzun ve dar holden ön kapıya kadar bize eşlik etti. Kapıyı kapatmadan hemen önce gördüğüm en son şey, derin çizgilerle dolu, kederli yüzüydü.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

“Omzunuz nasıl?”

D.D., “İyi,” diye homurdandı ama aslında omzu onu öldürüyordu. Bu nedenle de hareket ederken her zamankinden daha fazla kasılıyordu. Aslında evde oturup dinlenmeli, omzuna buz koymalı ve Melvin’le ateşli monologlara girmeliydi. Oysa bugün kendini çok fazla zorlamıştı. Şimdi de bunun ceremesini omzu, kolu ve boynu çekiyordu.

Umurunda değildi. En azından umursamak istemiyordu. O, bir vaka üzerinde çalışan bir dedektifti. Ve olaylar nihayet ilginçleşmeye başlıyordu.

Phil’in arabasına geri dönerlerken, yanında yürüyen Adeline’a baktı. Diğer tarafında da Phil vardı. Güney Boston’da park tam bir işkenceydi, gidecek çok yolları vardı.

Şimdi doktora, “Kanamanız olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu.

“Ne?” Adeline durdu.

D.D., vücudunu şöyle hemen baştan aşağı inceleyip, sonunda bileğinde muhtemelen kucağından atlayan kedinin bıraktığı üç

çizik bulan Adeline'a ilgiyle baktı.

D.D., "Kedilere alerjiniz mi var?" diye sordu çünkü kanamanın yanı sıra çizikler şişmişti.

"Bilmiyorum. Hayvanların olduğu yerde bulunmam pek. Sırf bu yüzden."

Phil, "Bunu hissedemiyor musunuz?" dedi.

Doktorun yüz hatları ifadesiz kaldı. Başını iki yana salladı.

Phil, "Arabamda bir ilkyardım çantası olacaktı," dedi.

"Teşekkürler."

"Çizikleri antiseptik mendille silersek, bu eminim sorunu çözecektir."

Adeline, "Teşekkürler," diye tekrarladı. Yürümeye devam ettiler. Doktor önceye nazaran daha sıkıntılı görünüyordu.

Phil, "Donnie'yi hâlâ Shana'nın öldürmediğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Yani eve kan revan içinde gelmesi, cebinden çocuğun kulağını çıkarması. Bana oldukça inandırıcı geldi."

"Bence ablam aslında o gece neler olduğunu bilmiyor. Dolayısıyla da kendini doğru düzgün savunamıyor. Donnie'yi öldürmüş olabilir. Öldürmemiş de olabilir. Bilmiyor. O geceden bahsetmemesinin diğer sebebi de muhtemelen bu. Olanları hatırlamıyor."

Phil, "Şey... ne?" diye sordu.

"Bayan Davies'in anlattığı belirtiler psikotik krizle tutarlılık gösteriyor; gerçek, dayanılmaz bir hal alıp beyin kendini kapattığında ortaya çıkan şiddetli bir birincil psikoz atağı. Muhtemelen Shana bir süredir belirtiler gösteriyordu ama kimse parçaları bir araya getiremedi. Çoğu psikotik krizi, aşırı veya ani stres tetikler. Mesela, savaş meydanındaki bir deneyim, anne baba olma ya da travma."

Phil, "Örneğin on iki yaşındaki bir çocuğu öldürmek," dedi. "Ya da öldürülmesine tanıklık etmek."

D.D., "Durun biraz," diye araya girdi. "Shana'nın savunma avukatı bunu neden anlamadı? Yani anlattığınıza göre psikotik kriz harika bir savunma olabilirdi. Shana'nın aklı başında değildi."

Adeline omuz silkti. Karanlık çökmüştü ve daha evvel verdiği sözü yerine getiren hava buz gibiydi. Üzerinde sadece ince bir kazak olan doktor kollarını bedenine sarmıştı.

"Shana, olanları anlatacak durumda değildi. Psikotik kriz geçiren çoğu insan onu hatırlayamaz. Müvekkilinin sorunlu geçmişi düşününce, avukatı böyle bir savunmanın mahkemede işe yaramayacağını düşünmüş olabilir. Shana'nın şiddet dosyası kabarıktı. Jüri bu münferit olayın diğer tüm olaylardan farklı olduğuna neden inansındı ki?"

Phil, "Ama bu, Shana'nın Donnie Johnson'ı öldürmüş olabileceği anlamına geliyor," dedi. "Ablanızın diğer kurbanlarının profiline uymamasının sebebi de olay anında aklının başında olmaması. Demek istediğim, kanlı bıçak ve cebindeki kulak başka nasıl açıklanabilir ki? Bana mahallede işlenen bir cinayete rastlamaktan biraz daha fazlasını yapmış gibi geliyor."

Adeline cevap vermedi ama D.D. doktorun çoktan kararını verdiği izlenimini edindi. Ablasının o çocuğu öldürdüğüne inanmıyordu. Aslında mantıklı olan birinin hüsnükuruntusu mu? Yoksa henüz onlarla paylaşmaya hazır olmadığı başka bir şey mi vardı? Charlie Sgarzi'nin kaba gözlemi, D.D.'yi hâlâ rahatsız ediyordu. Eğer deri yüzme hem Harry Day'in hem de Shana Day'in imzasıysa ve bariz nedenlerden dolayı Gül Katili olamıyorlarsa, bu durumda geriye yalnızca bir aile ferdi kalıyordu.

D.D., “Ablanızla birlikte büyümediğinizi söylediniz,” dedi.
“Öyleyse tekrar ne zaman buluştunuz?”

“Yaklaşık yirmi yıl önce. Bana mektup yazdı.”

“İlk temasa geçen o muydu?”

Adeline’in sesinde önemsemez bir ton vardı. “Evet.”

“Neden?”

“Bilmiyorum. Sıkılmış olduğu için? Ailesinden geriye kalan tek kişi ben olduğum için? Kendisine sormanız gerek.”

D.D., “Size yazdı çünkü bir şey istiyordu,” diye çıkarımında bulundu.

Adeline gülümsedi. “İşte şimdi üvey babam gibi konuştunuz.”

“Ama siz hep onun yanında oldunuz. Bunca yıl, birkaç intihar girişimi. Siz onun uzun ilişki kurduğu yegâne kişisiniz. Doğru mu?”

“Doğru.”

“Ne maksatla? Ablanızın empati yapamadığını, insanlarla bağ kuramadığını, hatta gerçek bir ilişkinin ne olduğunu bilmediğini söylüyorsunuz. Öyleyse sizden ne istiyor, Adeline? İkiniz yirmi yıldır görüşüyorsunuz. Ne için?”

“Bu sürenin tamamında düzenli olarak görüşmedik. Müdire McKinnon aylık görüşmelere izin vermeye başlayalı daha yalnızca altı yedi yıl oldu.”

“Yine de, neden? Shana sizden ne istiyor? Sonuçta sayısız aileyi, sayısız hayatı yok eden bir kadından bahsediyoruz burada. Ne pişmanlık ne nedamet. Anlaşılan, hissedebildiği tek duygu, can sıkıntısı. O halde neden sizinle görüşmeye devam ediyor? Aradan yirmi yıl geçmesine rağmen sizden ne *istiyor*?”

“Beni güvende tutmak istiyor, dedektif. Bu, kırk yıl önce babamıza verdiği bir söz. Ve eğer ailen yoksa hiçbir şeyin yok demektir.”

“Cidden mi? Sizi *güvende* tutmak mı? Gerçekten mi?”

Adeline bakışlarını kaldırımdan ayırmadı. Sanki D.D.’nin sesindeki şüpheden kaçabilecekmış gibi adımlarını hızlandırdı. D.D, ablası söz konusu olduğunda Adeline’in son derece önyargılı olduğunu fark etti. Ama onun bunun farkında olduğunu sanmıyordu. Bayan Davies gibilere klinik değerlendirmeler yapıp samimi açıklamalarda bulunuyordu: *Benim için endişelenmeyin. Ablamla ilgili yanlış fikirlere kapılmıyorum.*

Ama kapılıyordu. Aradan geçen bunca yıla rağmen bir parçası hâlâ bir abla istiyordu.

Bu da onu Shana Day için kusursuz bir müstakbel kurban haline getiriyordu. Ama burada asıl sorulması gereken soru şuydu: Shana neyi bekliyordu?

Phil, “Janet Sgarzi kardeşi Martha Johnson’la yakınmış gibi görünüyor,” dedi. “Yani Donnie’nin öldürülmesinde saklı kalmış bazı gerçekler, annesinin bildiği ama Shana oğlunun kulağını cebinden çıkardıktan sonra bahsetmeyi akıl edemediği bir ilişki ya da gizli bir arkadaş varsa...”

D.D., “Janet Sgarzi ister farkında olsun ister olmasın,” dedi meslektaşına katılarak, “cinayetle ilgili bir şeyler biliyor olabilirdi. Bu da Gül Katili’nin onca yıldan sonra neden ondan kurtulma ihtiyacı duyduğunu açıklıyor.”

Sonunda arabasına ulaştıklarında Phil, “Bence Samuel Hayes’le görüşsek iyi olur,” dedi. “Cinayetin işlendiği sırada on yedi yaşında olan bir çocuk. Koruyucu annenin ikisini birlikte yakala-

dığı düşünülürse Shana'yla arasında bir çeşit ilişki olduğu aşikâr. Koruyucu aile sistemindeki bir ergen olarak, bir suç geçmişi olması muhtemel. Yaşı ve cüssesi itibarıyla on iki yaşındaki bir çocuğu kesinlikle öldürebilir. Belki aradan geçen onca zamana rağmen hâlâ Shana'yı aklından çıkaramamıştır. İlk kız arkadaşı, elinden kaçırdığı, bir türlü unutamadığı. Shana'yı takıntılı bir şekilde araştırıp, meşhur babası Harry Day hakkında ne varsa öğreniyor... Kendi seri cinayetlerine başlıyor. Kahretsin, belki de gül ve şampanya kurbanlar için bile değildir. Belki de aslında Shana içindirler. Bu cinayetler ona yazdığı aşk mektuplarıdır."

D.D., "Tüylerim ürperdi!" dedi. Ama titriyordu ve bunun müsebbibi sadece akşamın soğuk havası değildi.

Phil'in telefonu çaldı. Kapıların kilidini açarken, cevap vermek için durakladı. D.D. ve Adeline sabırla kaldırımında beklerken Phil başını salladı, dinledi, tekrar başını sallayıp, "Kahretsin!" dedi.

D.D.'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. Aile babası Phil nadiren küfrederdi. Ekibe bu katkıyı yapan genelde oydu.

Aramayı sonlandırıp telefonu cebine koyan Phil, "Charlie Sgarzi, MCI'nın önünde bir protesto düzenlemiş," dedi. "Görünüşe bakılırsa, bugün öğleden sonra blogunda annesinin öldürülmesiyle ilgili bütün ayrıntıları açıkladığı bir yazı yazmış..."

D.D., "Kahretsin!" diye inledi.

"Buna kurbanların derisini yüzme, bugün öğleden sonra saat dörde kadar kimsenin artık hatırlamadığı bir seri katil olan Harry Day'e saygı gösterisinde bulunma da dahil. Fakat şimdi, Sgarzi sağ olsun, bütün büyük haber kanallarında birinci haber durumunda. Efsanevi bir seri katili taklit ederek, Boston'ın dört bir yan-

nında savunmasız kadınları bir bir öldüren kopyacı bir avcıdan bahsediyorlarmış. Ve bir de Harry'nin en az onun kadar meşhur kızı Shana Day'in, cesetlerden kaç adet deri şeridi kesildiğini önceden bilmesi de dahil, cinayetlere dair gizli bilgilere sahip olduğu söyleniyormuş..."

D.D., "Charlie bunu nereden biliyordu?" diye patladı. "Bu konudan ona hiç bahsetmemiştik."

Phil omuz silkti. "Adam gazeteci. Araştırma yapmıştır herhalde. Ayrıca biliyorsun ki adli tabip ofisi..."

D.D. tekrar, "Kahretsin!" dedi. Son zamanlarda adli tabip ofisi, elek gibi sızdırıyordu. Ben Whitley sızıntısının kaynağını henüz bulamamıştı ama çok geçmeden bulsa iyi ederdi yoksa tepedekilerin gazabına uğrayacaklardı.

"Şey, Charlie şu an MCI'daymış ve görünüşe bakılırsa çıldırmış gibi kurbanlar için adalet talep ediyormuş. Son bir gezintiye daha var mısınız?" Phil, arabasını şehir merkezinde bıraktıkları Adeline'a sordu.

"Ben varım."

Dikkatle arabaya binen D.D., "Kahrolası gazetecilerden nefret ediyorum," diye homurdandı.

Adeline, "Kahretsin," diyerek D.D.'ye katıldı.

Anlaşılan Charlie Sgarzi bir mum ışığı seremonisi düzenlemişti. MCI'nın ana binasının önünde toplanan yaklaşık yüz, yüz elli kişilik bir kalabalık, cezaevinin çevre aydınlatmasının ışıkları altında, ellerinde Charlie'nin annesi de dahil olmak üzere öldürülen üç kurbanın poster boyutundaki resimlerini taşıyordu.

Phil arabasını durdurduğunda kalabalık “Amazing Grace”i söylüyordu. Yan yana dizilmiş, korunma kıyafetleri içindeki gardiyanlar hapishanecyle göstericiler arasında duruyorlardı. Charlie Sgarzi araçtan inen Phil ve D.D.’yi görünce megafonu eline alıp “Adalet, adalet, adalet!” diye bağırmaya başladı.

Phil derin bir iç geçirdi. D.D. onu suçlamadı. Böyle anlarda polislik eğlenceli değildi. Vahşi suçluları yakalamak iyiydi. Sevdiklerini kaybeden kederli insanlarla yüzleşmek... o kadar da iyi değildi.

D.D., Phil’in önden gitmesine izin verdi. Nihayet yaralı kolu bir işe yaramıştı.

Adeline da onların arkasına takıldı. D.D., doktorun bu gösteri hakkında ne düşündüğünü ancak tahmin edebilirdi.

Gazeteciyi selamlayan Phil, “Charles.” dedi.

Gazeteci, “Buraya Shana Day’i tutuklamaya mı geldiniz?” diye sordu. Sanki bir süredir içiyormuş gibi, kan çanağını andıran gözleri neredeyse donuklaşmıştı.

Phil kibarca, “Bu konuda konuşmak ister misin?” diye öne-ride bulundu. Bu işleri hep iyi becermişti zaten.

“Kesinlikle!”

“Pekâlâ, şöyle bir yürüyelim mi? Birbirimizi anlamaya çalışalım.”

“Hayır.”

“Hayır mı?”

“Söyleyecek bir şeyiniz varsa bunu hepimize söyleyin. Christine Ryan’ın ailesiyle tanıştınız mı? Ya da Regina Barnes’ın nine ve dedesiyle? Aileleriyle, komşularıyla, arkadaşlarıyla. Hepimiz bazı cevapları hak ediyoruz. Hepimiz adalet *talep ediyoruz.*”

D.D., “Kahretsin,” diye homurdandı. Kendini tutamamıştı.

Charlie’nin çılgın gibi gözleri ona kaydı. “Ne dediniz? Ne dediniz?”

D.D., “Hey, Charlie,” dedi. Artık kibarlık etmekten yorulmuştu. “Sende Shana’nın kuzenine yazdığı mektuplar olduğunu duyduk. Arabada, onlara bakmak için arama emrimiz var.” Ufak ama etkili bir yalan. “Şimdi, onları bize ver.”

Charlie megafonu indirdi. Yorgun gözlerle baktı. “Efendim?”

“Mektuplar, Charlie. Shana’nım, kuzenine otuz yıl önce yazdığını öne sürdüğün mektuplar. Onları istiyoruz. Hemen.”

Ayakları üzerinde sağa sola sallandı.

“Mektup falan yok, değil mi Charlie?”

“Şu an sırası değil...”

“Arama emri.”

“Ama...”

“Arama emri.”

D.D.’ye ters ters baktı.

Phil sakinleştirici bir şekilde, “Şu yürüyüşe çıkalım mı Charlie, ne dersin?” diye araya girdi. “Biz buraya yardım etmek için geldik. O yüzden hadi, konuşup işleri yoluna koyalım.”

Charlie megafonu yanında duran bir protestocuya verdi.

Yanlarında yürümeye başladı. Bakışları tamamen odaklanmıyordu. D.D. yakından herhangi bir alkol kokusu alamadı. Belki de sarhoş falan değildi zaten. Belki de sadece duygusal açıdan tamamen mahvolmuştu, o kadar.

Phil, çılgın kalabalıktan elli adım uzaklaşana kadar bekledi. “Bize neden mektuplardan bahsetmedin, Charlie?” diye sordu. “Adalet istediğini iddia ediyorsun ama bilgi saklayan da yine sensin.”

Göz temasından kaçınan Charlie, “Onlara ihtiyacım var,” diye mırıldandı. “Kitabım için. Elimde belgelerin asılları olmalı. Biliyorsunuz. Özel içerik.”

D.D., “Gerçekten bir kitap yazıyor musun?” diye ısrar etti. “Evet!”

“Ama elinde mektup yok. Bunu biliyoruz, Charlie. Çünkü Shana’nın ilgi duyduğu kişi kuzenin değildi. Sendin.” D.D. koruyucu annenin evinden ayrıldıklarından beri bu teori üzerinde düşünüyordu. Shana’nın şöhretinde biri, on iki yaşındaki bir kitap kurduna hayatta bir şey hissetmezdi. Ama babası itfaiyeci, eniştesi polis ve kendisi de mahalle çetesinin lideri olan Charlie...

Charlie onlara baktı. Sonra yüzündeki ifade yumuşadı. Vücudu gevşedi. D.D. bir an için gazetecinin, omuzlarında taşıdığı suçun ağırlığı altında yığılabileceğini sandı.

“Ondan hoşlanıyordum. Tanrı şahidimdir ki onun bela olduğunu biliyordum. Ama on dört yaşındaydım, aptaldım ve bela çekici geliyordu.”

“Çıkıyor muydunuz?”

Yüzünü ekşitti. “Günümüzdeki tabirle, *yatak arkadaşı* desek daha uygun olur sanırım. Birlikte oluyorduk. Kafamıza esince, anlarsınız ya.”

“Mektup var mı? Sana yazdıkları.”

“Hayır. Yalan söyledim.” Huzursuzca gırtlığını temizleyip Adeline’a baktı. “Sadece dikkatinizi çekmeye çalışıyordum. Yani cidden. Ailemin başından geçen onca şeyden sonra, önce ablan, ardından da sen beni reddettiniz. Kuzenimin başına gelenlerle ilgili hakikati öğrenmek isteyerek gerçekten çok şey mi istemiş oluyorum?”

Sesi tekrar yükseldi. Öfkesinden güç alıp vücudunu dikleştirdi.

Delici bakışlarını Charlie'ninkilere diken Adeline, "Donnie sizin aracınızdı," dedi. "Gerçek bu, değil mi Charlie? Küçük kuzenini Shana'ya mesaj göndermek, buluşma yerini ve zamanını haber vermek için kullandın. Böylelikle onunla –deli kız– çok sık birlikte görülmemiş olacaktın."

D.D. inkâr edeceğini düşünüyordu ama Charlie kısık bir sesle, "Evet," dedi.

D.D., "O gece neler oldu?" diye sordu. Gerçi o noktada artık bildiğini sanıyordu.

"Shana giderek ... anormalleşiyordu. Demek istediğim, en başta, daha önce cinsellikle ilgili bu kadar açıksözlü bir kızla tanışmamıştım. Canı istedi mi istiyordu. Ne özür kabul ediyordu ne de bahane. Kahretsin, her şeyi o başlattı. Bir gün yanıma gelip düzüşmek isteyip istemediğini sordu. Biz de düzüştük."

"Ama sonra Bayan Davies'in onu bir değil, iki kez Samuel'la yakaladığını duydum. Bu beni biraz huylandırmaya başladı. Mahalledeki kaç çocuğu beceriyordu? Söylemezdi. O nedenle ben de ilişkiyi bitirmeye karar verdim. O akşam buluşacaktık. Saat beşte, leylak çalılıklarının orada. Belki biraz takılıp pizza falan yedik. Donnie'den benim yerime onunla buluşmasını istedim." Charlie durakladı. Sesi boğuklaşmıştı. Yutkunup devam etti. "Donnie'den, şey, ilişkimizi bitirmesini istedim."

D.D., "Yatak arkadaşından ayrılmak için on iki yaşında kuzenini mi gönderdin?" diye sordu. Sesinde inanmadığını çağrıştıran bir ton vardı.

Charlie Sgarzi karanlık kaldırıma baktı. "Evet."

“Ya sonra?”

“Onu öldürdü.” Charlie başını kaldırdı. “Aptallık ettim. Cesaret edemediğim bir işe kuzenimi gönderdim. Shana çıldırdı ve onu öldürdü. Ardından teyzem kendini içkiye verdi, eniştem kafasına sıkıttı, ailem dağıldı. Sırf benim korkaklığım yüzünden. Sürekli sert biri gibi görünmeye çalışıyordum ama sonunda pisliğin teki çıktım. Ve bunun bedelini bütün sevdiklerim ödedi.”

Phil, “O gece hiçbir şey görmedin mi?” diye ısrar etti.

“Mahallede bile değildim. Bazı ahabalarım ile buluşup yakınlardaki bir markete sıvışmışım. Uzakta olmak istiyordum... ne olur ne olmaz.”

Adeline usulca, “Kitap üzerinde bu yüzden çalışıyorsunuz, değil mi?” diye sordu. “Çünkü artık nihayet gerçeği anlatmanın zamanı geldi.”

Charlie’nin çenesinde bir kas seğirdi. “Muhtemelen. Kendimle yüzleşme konusunda henüz o kadar mesafe kat etmemiştim. Ama evet, kitabı anneme kanser teşhisi konduktan sonra yazmaya karar vermemin bir sebebi olduğunu sanıyorum; hayattayken onu asla utandırmak istemezdim. Ama bakımında ona yardım etmek için avansı şimdi alabilseydim. Ardından da... kitabı bitirseydini. O zaman gerçeği anlatabilir, tüm çıplaklığıyla gözler önüne sererdim. Kendimden başka kimse zarar görmezdi. Ayrıca, kim bilir, belki gerçekler bir insanı özgür kılabilir.”

Usulca, “Geceleri iyi uyuyamıyorum,” diye sonlandırdı. “Aradan otuz yıl geçmiş olmasına rağmen Shana’nın, elinde kuzenimin kanlı kulağıyla hoplayıp zıpladığı kabusları görmeden hâlâ uykuya dalamıyorum. Ben bir pisliğim. Bunu biliyorum, tamam mı? Ama canavar olan hâlâ o.”

Phil, “O zamanlar kimlerle takılırdı?” diye sordu. “Senin dışında.”

“Sam, elbette. Shana’dan o da hoşlanıyordu. Üstelik bu pek sağlıklı bir şekilde değildi. Gerçekten bir çift olduklarını sanıyordu. Erkek arkadaş, kız arkadaş, uzun bir aradan sonra birbirini bulan ruhlar. En azından ben o kadar çıldırmamıştım.”

“Başka?”

“Arkadaşlarımdan biri olan Steven’in Shep adında bir ağabeyi vardı. Etrafta, Shana ve Shep’in birlikte oldukları ve esrar içtiklerine dair dedikodular dolaşıyordu. Shana konuşan bir tip değildi. Daha çok talep ederdi. İstiyorum. İhtiyacım var. On dört yaşında bir erkek çocuğusanız ve söz konusu talep de ilişkiye girmekse pek düşünmüyorsunuz. Ama geriye dönüp baktığımda... Korkutucu biriydi. Hiçbirimizin onun gözünde bir değeri yoktu. Daima sadece onun dediği olurdu. Ta ki ben hayır diyene kadar. Ki anlaşılan bu noktada kontrolden çıktı. Belki de daha önce ona hiç hayır diyen olmamıştır.”

D.D., “Annenin öldürülmesiyle ilgili ayrıntıları blogunda gerçekten ifşa ettin mi?” diye sordu.

“Kamuoyunun bilmeye hakkı var.” Charlie’nin sesi öfkeli çıkmaya başladı. “Bazı bilgileri gizli tutuyorsunuz. Mesela, şu sosyal mühendislik olayını. Ve Shana Day’in bu yeni ölüm makinesiyle bir tür bağlantısı olduğunu. Yedi haftada üç kadın öldürüldü. Ama elinizde bir şüpheli bile yok.”

D.D. masumca, “Shana Day’i tutuklamamız gerektiğini sanıyordum,” dedi.

Charlie, “Gidin işinize!” dedi. “Zaten parmaklıkların arkasında ve ona daha fazla bir şey yapamayacağınızın farkındayım.

Ama belki katil sizin bağlantıyı yakaladığınızı anlarsa korkar, bütün teması keser ya da bir süre saklanır falan işte...”

“Bu seçeneklerin hiçbiri onu yakalamamızı sağlamaz.”

“En azından birkaç hayat kurtarabilir!”

Phil adama, “Yas tut,” diye buyurdu. “Bir iki günlüğüne Janet Sgarzi’nin oğlu ol. Sen bunu yaparken bizler de işimizi yapalım. Sonra tekrar konuşuruz. Ama vakamızı gazetelerde ifşa etmenin...”

“İnternette.”

“Neyse işte. Bunun bize bir yararı yok. İlerleme kaydediyoruz. Bir şüphelinin etrafındaki çemberi daraltıyoruz.”

“Alıntı yapabilir miyim?” Charlie birden canlandı.

“Hayır, çünkü şu an annenin yasını tutuyorsun. hatırladın mı?”

Phil, Charlie’ye yokluğunda sakinleşen kalabalığa kadar eşlik etti.

Adeline’la baş başa kalan D.D. ısınmak için sağ elini cebine soktu.

Adeline’a, “Donnie Johnson’ı hâlâ ablanızın öldürmediğini mi düşünüyorsunuz?” diye sordu.

Doktor tek kelime etmedi.

Otuzuncu Bölüm

Bitmiş ve tükenmiş bir halde daireme döndüm. Tek istediğim, ayakkabılarımı çıkarmak, kendime büyük bir kadeh şarap doldurmak ve ablamla ilgili kafamdaki taze bilgiler ve eski korkular kasırgası dinene kadar boş duvara bakmaktı.

Daireme geldiğimde ön kapımın açık ve biraz aralık olduğunu keşfettim.

Koridorda donup kaldım, istemsiz olarak çantamı sıktım.

Dostum ya da arkadaşım yoktu. Acil durumlarda kullanmak üzere komşulara anahtarımı da vermemiştim. Charlie Sgarzi'nin tabiriyle yatak arkadaşlarımın hiçbirisiyle burada buluşmamıştım.

Gül Katili.

Geri adım attım, cepte telefonumu çıkarıp resepsiyonu aradım. Mesaide olan Bay Daniels'tı.

"Daireme kimseyi aldınız mı?" diye sordum. "Kurye ya da eski bir dost?"

"Ah, hayır, hayır, hayır," diye beni rahatlatı. "Gaz şirketinden gelen adam... kadın... kişiden sonra mesajı gayet net aldım. Bütün istekleri önce size iletiyoruz. Gerçi epey yoğun bir gündü.

Diğer dairelere gelen konuklar, yeni taşınan bir kiracı ve iki müstakbel alıcı. Ama sizi soran kimse olmadı, Dr. Glen. Eğer öyle olsaydı sizinle doğrudan irtibata geçerdim. Bana inanabilirsiniz.”

Teşekkür ettikten sonra telefonu kapattım. Bir sürü konuk, daireleri gezmek isteyen müstakbel alıcılar. İçlerinden herhangi biri Gül Katili’ne yeterli gizliliği sağlardı. İkinci kez benim daireme girme isteği şüphe çekirdi. Halbuki bir kat üstteki, sadece bir merdiven uzaklıktaki bir daireyi görme isteği de işini pekâlâ görürdü... *Biraz yalnız kalıp binada dolaşabilir miyim? Mekâna dair bir fikir sahibi olmak istiyorum, hepsi bu.* Sonra sessizce daireme koşardı.

Dedektif D.D. Warren’ı arayıp polis koruması teklifini kabul etmeliyim.

Onun yerine kapıyı iterek açtım. Dairemin içi karanlık ve sessizdi.

“Hayatım,” diye seslendim neredeyse hiç titreme olmayan sesimle, “Ben geldim.”

Ana ışık düğmesine basarak geniş salonumu aydınlattım. Dairemin ön kapısı, fayans döşeli bir antreye açılıyordu. Solda mutfak vardı. Tam karşıdaki açık kapıysa yatak odasıydı. Oturma odası sağda kalıyordu. Alçak siyah deri kanepem her zamanki gibi görünüyordu. Tek bir kırlent yerinden oynamamıştı.

Sol elim çantamın kayışında, sağ elimle ceptelefonumu sımsıkı tutarak daireme girdim.

Gül Katili uyuyan kadınlara ya da kanserin mahvettiği yaşlı bir kadına saldırıyordu. Kurbanlarıyla yüzleşmiyor, onlarla bir kurbanlık oyunu oynuyordu. Onları arkalarından izleyip planlar yapıyor, sonra da kloroformla pusuya düşürüyordu.

Ben uyumuyordum. Yaşlı da değildim. Ayrıca bir katilin beni korkutup kendi evimden kaçırmasına izin vermeye de hiç niyetim yoktu. Çok daha kötü avcılar bulunan bir ailenin ferdiydim ve bunun farkındaydım.

Birkaç ışık daha yaktım. Sırtımı duvara verip mutfığa doğru ilerlerken gözlerimle açık alanı taradım. Her şey yerli yerinde gibiydi. Şık mobilyalarım, modern dekorum önceden olduğu gibi aynı lüks konforu sunuyordu.

Kendime bir silah edinmeliyim. Belki salondaki dolabımdan bir beyzbol ya da golf sopası. Ama hayatını spordan uzak durarak geçirmiş bir kadın olarak ikisi de yoktu. Mutfaktan bir bıçak alabilirdim. Bir korku filmindeki kadın kahramanın elinde taşıdığı bir kasap bıçağı. Tek sorun, bıçaklar konusunda kendime güvenmiyordum. Kendimi rahatlıkla kesebilirdim ve ruhum bile duymazdı.

Şu an bileğimde taşıdığım üç kedi çiziyi gibi. Bir değişiklik yapıp kucağımda bir kediyle oturmak hoştu. Mırlamasının o insanı sakinleştiren sesi. Yumuşacık tüyleri. Ashında oldukça keyif almış hatta bir yavru kedi edinmeyi bile düşünmüştüm.

Ta ki dışarı çıkıp D.D. kanamam olduğunu bana haber verene kadar.

Tanrı aşkına, bir kedi. Aradan geçen bunca zamana rağmen hâlâ kahrolası bir kedinin vereceği avuntuya bile güvenemiyordum.

Birdenbire tepem attı. Gen havuzuma kızmıştım. Bana bir lanet olarak verdiği o rahatsızlık beni sonsuza dek diğer insanlardan ayıracaktı. Ta ki günlerimi, duymak için dünyaları vermeye hazır olduğum o tek histen mustarip hastalarımı geçirene kadar.

Dünyaları vermeye hazırdım çünkü beni güvende tutacak bir Melvin'im yoktu. Yani her şeyden vazgeçmeliydim. Hobiler, kumsalda yürüyüşler. Aşk. Çocuk. Yavru kedi.

Kırılmaması için hiç kullanılıp keyfi çıkarılmamış, sürekli rafta duran, hiç açılmamış bir oyuncak gibi yaşıyordum.

Ben oyuncak olmak istemiyordum. Ben bir insan olmak istiyordum. Gerçek, canlı bir insan. Kesikleri, çürükleri, savaş izleri ve kırık bir kalbi olan. Yaşayan, gülen, incinen ve iyileşen bir insan.

Bu, imkânsız istemek gibi bir şeydi. Olan olmuştu artık. Zeki, üstün yetenekli insanlar değiştiremedikleri şeyleri kabullenmeyi öğrenirlerdi.

Yer yer karanlık dairemde etrafıma bakındım. Ve o an, benim eşi benzeri olmayan rahatsızlığımın aslında benim en iyi savunmam olabileceğini fark ettim. Pusu, insanı etkisiz hale getirecek miktarda acı veren, beklenmedik bir saldırıyla kurbanı şaşırtmaya dayanıyordu. Ama ben acı hissetmiyordum. Gül Katili kafama vurabilir, karnıma yumruk atabilir, kolumu bükebilirdi. Bunların hiçbirisi saldırganıma bir fayda sağlamazdı. Saldırmayı sürdürürdüm. Koyu renk gözlerimi kırpmadan kendi evimde bir katili kovalarken artık ailemin vicdanı değil, intikamı olurdu.

Kilere baktım. Antredeki dolaba. Tuvalete. Son olarak da yatak odama. Işığı açtım. Büyük boy yatağım gözler önüne serilirken bakışlarım hemen komodeye kaydı...

Hiçbir şey.

Ne şampanya ne gül ne de kürklü kelepçe. Birilerinin şiltenin üzerinde yattığını gösteren o kırıksıklık bile yoktu.

Kaşlarımı çattım. Bakacak pek yer kalmamıştı. Gömme dolap, kocaman banyo...

Hiçbir şey.

Gül Katili buradaydı. Bundan kuşku yoktu. Merakını doyurmak için mi yoksa takıntısını beslemek için mi burada olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Ama Gül Katili daireme girmişti. Belki de tabaklarımı karıştırmış, en sevdiğim yiyecekleri kontrol etmiş, çıkmadan önce de sırf gösteriş olsun diye ön kapıyı açık bırakmıştı.

Yere daha sağlam basarak, daha odaklanmış bakışlarla dairemi bir kez daha taradım.

Bu ikinci aramamda da yatağın altında gizlenen bir canavar ya da dolabın içine saklanmış maskeli bir davetsiz misafirle karşılaşmayınca sonunda çantamı bir kenara koydum, yatağımın kenarına oturdum ve tuttuğumun farkında bile olmadığım soluğumu bıraktım.

Gül Katili beni tekrar ziyaret etmişti. Aynen ablamın tahmin ettiği gibi. Bir şekilde ablama ve otuz yıllık bir cinayete bağlı olan bu canavar.

Artık ne düşüneceğimi bilmiyordum. Eğer mümkün olsaydı, sanırım başım ağrırdı. Oysa sanki kafam tek bir düşünce daha götüremeyecek, bacaklarım tek bir adım daha atamayacakmış gibi yorgunluktan ölüyordum.

Sonra aklıma katilin yatağımda oturmuş olabileceği ihtimali geldi. Hatta sırf nasıl bir his olduğunu anlamak için yastığıma kafasını bile koymuş olabilirdi.

Ayağa kalktım. Önce nevresimleri, sonra da çarşafı çıkar-dım. Toplayıp, koridorun sonundaki üst üste duran çamaşır ve kurutma makinelerine taşıdım. Bol bol deterjan ve çamaşır suyuyla yıkadım.

Ardından banyoya geçip son olarak aynada kendime baktım. Sabahkine göre yüzüm daha solgundu. Yüz hatlarım daha zayıftı, gözlerimin altı karanlıktı. Daha çok ablama benziyordum. Hapis hayatı, korku içinde yaşamak insanlarda aynı etkiyi yapıyordu anlaşılan.

Dikkatimi bileğime, Dedektif Phil'in arabasında tedavi ettiğim üç çizige çevirdim. Çizikler sık, kenarlarındaki deri çok kalkmamış görünüyordu. Yara hâlâ biraz iltihaplıydı, kendimi enfeksiyona karşı korumak için vücut sıcaklığımı sık sık kontrol etmem gerekecekti. Fuşya hırkama düğmelerini çözdüm. Altında ince beyaz bir kolsuz kazak vardı. Sonra kazağı da çıkarıp solgun omuzlarımı, kollarımı ve karnımı inceledim. Bir o yana döndüm, bir bu yana.

Bir morluk. Nasıl ya da ne zaman olduğunu bilmiyordum ama sol kolumun arkasında koyu bir morluk seçiliyordu. Ve pantolonumun bel hizasının hemen üstünde bir sıyrık gözüme ilişti. Kedi mi? Yoksa dikkatsiz bir anımda rasgele keskin bir cisme mi sürtünmüştüm?

Asla bilemeyecektim. Tek yapmam gereken, hasarı kaydetmekti. Kaynağını tespit etmeme lüzum yoktu.

Pantolonumu çıkarıp yerde bıraktım. Bir morluk daha buldum, bu seferki sağ uyluğumun iç tarafındaydı. Görünüşe bakılırsa, iki polisle birlikte takılmak beden sağlığıma pek iyi gelmiyordu.

Parmaklarımı usulca saçlarımın arasında gezdirerek kafa derimi yokladım. Ardından şişlik olup olmadığını kontrol etmek için her bir eklemi elledim. Kaldırımdan inerken yan basmış ya da arabaya binerken bileğimi burkmuş olabilirdim. Son olarak dev aynasında gözlerimi kontrol ettikten sonra vücut sıcaklığımı ölçtüm. Son kontroller tamamıdı. Bir seri katilin beni izlemesi dışında her şey yolundaydı.

Üzerime uzun ipek bir bornoz geçirip mutfığa yürüdüm. Devasa kadehime şarap doldurdum. Sonra ön kapıma bakınca bu şekilde uyumamın imkânsız olduğunu fark ettim. Eğer Gül Katili kapıyı bir kez açmayı başardıysa bunu tekrar yapabilirdi. Ya da belki o kadar uğraşmamıştı bile. Belki de katilde anahtarımın bir kopyası vardı. Neden olmasın? Katil hakkımdaki her şeyi zaten biliyor gibi görünüyordu.

Çilingir çağıramayacak kadar bitkin olduğumdan kapı kolunun altına bir iskemle dayamaya karar verdim. Ardından zafer kazanmış edasıyla, *Evde Tek Başına* filmindeki çocuğun yaptığı gibi yere yuvarlak cam Noel süsleri döktüm. Onun işine yaradıysa benim neden yaramasmdı?

Gücümü geri kazanmış olarak şarap kadehimi alıp banyoya geçtim. Ilık bir duş keyfi yaptım. Ama bu arada, yanmamak için dijital termostatin ışıldayan kırmızı rakamlarını kontrol etmeyi de ihmal etmedim.

Ve nihayet günün en mühim sorusuyla yüz yüzeydim, öfke-min ve huzursuzluğumun gerçek sebebi.

Shana Kasırgası.

Ablam. Beni yıllar önce dolaptan çıkarıp sımsıkı sardığını iddia eden ablam.

Çünkü eğer ailen yoksa hiçbir şeyin yok demektir.

Beni sevmesini istiyordum. Bu korkunçtu. Mantıksız. Acı-nası. Mantıklı bir kadının hassas hisleri.

Ama yine de istiyordum.

Ailemizin evinde birlikte geçirdiğimiz o son andan bahseder-ken... Bir an için, hatırlar gibi olmuştum. Bağırıp çağıran, kapıya vuran adamlar. Babamın banyodaki sesi, annemin sessiz cevabı.

Sonra Shana. Ablam benim için gelmişti. Ablam beni kucağına almıştı. Ablam beni sevdiğini ve daima güvende tutacağını söylemişti.

Ben de onu seviyordum.

Yanaklarımdaki suyun daha yoğun olduğunu hissettim. Ağlıyor muydum? Bir anlamı var mıydı ki? Kırk yıl önce dört yaşında olan çocuk şu an hapiste çürüyen kadınla aynı değildi. Yetişkin Shana insanları kullanıyordu. Bay ve Bayan Davies'in, Johnson'ların ve Sgarzi'lerin hayatlarını mahvetmişti. Ya evde bulunan diğer çocuklar? Bayan Davies haklıydı. Küçük Trevor dayak yiyeceği, tecavüze uğrayacağı ya da koruyucu aile hayatının sebep olduğu acımasız ümitsizlikle mahvolacağı korkunç bir yere gönderilirken, güzeller güzeli AnaRose'un da annesinin iflah olmaz alışkanlığını sürdürebilmesi için para kazanmak üzere başka adamlara pazarlanmış olması muhtemeldi.

Kaldı ki Shana onların isimlerini bile anmamıştı. Onun eylemleri yüzünden yok olan aileler. Sanki onun için artık yoklarmış gibiydi. Çünkü yoktular. İhtiyaç duymuştu. İstemişti. Sonra da kullanıp bir kenara atmıştı.

Kendimi topladım. Duşu kapattım.

Bu sabah, ablam canımı sıkıyordu çünkü bu onun en iyi yaptığı işti. Onun tabiriyle ondan ayrılmak için oraya gitmiştim ama birden önüme yirmi yıldır bir kez olsun anlatmadığı bu hikâyeyi sürmüştü. Orada dikilmiş, onu dinlerken büyüğü altına girmiştim. Tıpkı o birinci gardiyan Frankie ya da belki de ikincisi, Rich gibi.

Kurnazdı. Kendisi duygu yoksunu olmasına rağmen söz konusu insan doğası olduğunda son derece başarılıydı. Gözlemleyebiliyor, tahlil edebiliyor, sonuca ulaşabiliyordu. Kusursuz avcı.

Ya otuz yıl önce kuzeninin mesajını iletmek için leylak çalı-

lıklarına giden Donnie Johnson? O gece o da korkmuş muydu? Shana'nın vereceği tepkiden dolayı tedirgin olmuş muydu? Yoksa daha on iki yaşında küçük bir çocuk olduğu için genç bir kızın kalbini kırmanın tehlikelerini tamamen idrak edememiş miydi?

Sonra Shana'nın yüzünü öfke kaplamıştı. Aniden üstüne atılmış, bıçakla saldırmıştı. Fevri. Vahşi. Kızgındı ve öfkeyle hareket etmişti.

Ablam benim kalmamı sağlamak için bir hikâye uydurmuştu. En az iki hatta belki de üç adamı kendi ölümlerine göndermişti.

Kaşlarımı çattım. Bir havlu alıp kurulandım.

Sözcükler. Bunlar da ablamın silahlarıydı. Ve bir o kadar da tehlikeli. Ama eğer kalıplarla ilgileniyorsanız –ki psikiyatristler kalıpları sever– ablamın yöntemi şöyleydi: Konuş. Kendine bağla. Aklını çel. Arzu ettiğin davranışı yaptır.

Eğer bunu eğitilmiş gardiyanlar üzerinde uygulayabiliyorsa, ilk olarak on iki yaşında bir çocuğun üzerinde de denemiş olabilirdi pekâlâ. Ona hemen Charlie'yi alıp gelmesini sağlayacak bir hikâye uydurmuş olabilirdi. Dengesizdi, Charlie'ye ihtiyacı vardı. Deli falan değildi. Tek ihtiyacı olan, ona bir şeyler vermektir.

Verecekti de. Biliyordum. Ama önce Donnie'yle konuşacaktı. Çünkü ablam gazabını on iki yaşında bir çocuğun üzerinde ziyan etmek istemezdi. Hayır, Charlie onu reddetmişti. Jilet gibi keskin zekâsı doğrudan ona gidecek, hedefe odaklanacaktı.

Donnie Johnson'ı ablam öldürmemişti.

Başkası yapmıştı. Peki, ama yaparı görmüş müydü? Belki de sonlarına doğru varmıştı? *Biri... bir kız*, diye düşündüm, tıpkı yıllar önce annemle babam gibi, elinde bir bıçakla küçük bir çocuğun üzerine eğilen bir kız.

Ani psikotik kriz.

Ablamın hiç şansı yoktu.

Ama ya cebindeki kulak?

Almış olabilirdi. Hatta belki kesen de oydu. O an, otomatik pilottaymış gibi olurdu. Kriz onun yalnızca en derin, en karanlık arzularını değil, aynı zamanda en derin, en karanlık anılarını da tetiklemiş olurdu. Acaba babamın hiç zavallı bir kızın kulağını kestiği olmuş muydu? Dosyaları karıştırsam buna en azından bir örnek bulacağımdan emindim.

Donnie'yi bir başkası öldürmüştü. Hatta belki Shana belirdiğinde şaşkınlık içinde kafasını kaldırıp bakmıştı bile. Fakat ablam öfkeyle karşılık vermemişti. Onun yerine, kan kokusunun büyü-süne kapılıp öne doğru adım atmıştı...

O kişi, ideal kurbanını bulmuştu. Birileri suçu işlemiş ama cezasını bir başkası çekmişti. Ve ablam karşı koyamamıştı, çünkü o geceye dair tüm hafızası silinmişti. Kaldı ki bu cinayet tam da, derinlerde bir yerlerde, işleyebileceğini bildiği bir cinayete benziyordu.

O, bir seri katilin kızıydı. Cinayetle suçlanmış, sonra kendisi de bir seri katil olmuştu. Shana buna sanırım, kader, derdi. Ona karşı savaşılmaktan bıkmıştı.

Öyleyse benden ne istiyordu?

Ayrıca ona gerçekçi olan ne sunabilirdim?

Dolabıma girip pijamalarımı aradım. Şifonyerin üst çekmece-sini açıp kapattıktan sonra bir şey fark ettim. İçimi kemirdi. Dolapta doğru olmayan bir şey vardı. Bir terslik. Bir...

Kiraz ağacından şifonyer. Olması gereken yerde, küçük gizli yerimin üstündeki güvenli konumunda değildi. En az beş santim ilerideydi. Sanki birileri yerinden oynatmış ama asıl konumuna getirmemişti.

Kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

Ben yapmış olabilirdim. Dün gece, kanıtları yok etme telaşıyla cam tüpleri çıkarırken. Ama şifonyeri her seferinde tam olması gerektiği yere iterdim. Kötü tarafımı gizlemek için yıllar içinde geliştirdiğim paranoyakça bir alışkanlıktı bu.

O buradaydı. Dolabımda. Sırrımı...

Sonra anladım.

Şifonyeri yana iterek tahta yer döşemesini ortaya çıkardım. Yere çöküp, ellerimin ve dizlerimin üstünde önce birinci, sonra ikinci tahtayı kaldırdım.

Daha yeni boşalttığım gizli bölmem artık boş değildi. Bir ayakkabı kutusu vardı. Oldukça sıradan bir ayakkabı kutusu. Tıpkı bir zamanlar sahip olduğum gibi. Ya da babamın olay yeri fotoğraflarında gördüğüm gibi.

Daha kutuyu bölmeden alırken. Yere koyarken. Biliyordum.

İçinde ne bulacağımı biliyordum. Bir dolap zemininin altına yerleştirilmiş en sıradan kutulardan birinin içinde gizlenen gerçek dehşetleri.

Gül Katili evime girmişti. Gül Katili hediye getirmişti. Gül Katili, kimsenin hatta ablamın bile varlığından haberdar olmadığı bir yerde saklı olan, en çok isteyeceğimi bildiği şeyi getirmişti.

Kutuyu açtım. Kapağı kenara koydum.

Ardından dehşet içinde bir büyülenmişlikle, şeritler halinde kesilmiş insan derisiyle dolu, koleksiyonumun yerini alan yepyeni üç kavanoza baktım.

Çılgılık attım. Ama etrafta sesimi duyabilecek kimsecikler yoktu.

Otuz Birinci Bölüm

D.D., “Aptallık ediyoruz,” dedi.

Alex, “*Biz* derken senle beni mi kastediyorsun yoksa soruşturma ekibini mi?” diye sordu.

“Her ikisi de.”

“Pekâlâ, hangi konuda aptallık ediyormuşuz bakalım?” Oturma odasındaki kanepede oturuyorlardı. D.D. eve tam zamanında gelerek Jack’i yatırmıştı. Bu, böylesine yoğun bir günün sonunda ihtiyaç duyduğu bir ritüeldi. Şimdi de sol omzunda kocaman bir buz torbası, ayaklarını Alex’in kucağına uzatmıştı.

“Öncelikle, katili bulamadık. Şimdiye kadar bulacağımızı umuyordum.”

“Yani, katil dediğin öyle hokus pokus deyince bulunmaz ki.”

“Ah, ben de tündengelimli akıl yürütme yöntemini kullandım zaten. Hokus pokusa gerek yok.”

“Anlatmak ister misin?”

“Pekâlâ.” D.D. omzundaki buz torbasını ayarlarken düşüncelerini topladı. “İlk sorumuz şuydu: Shana dışarıdan bir arkadaş, müttefik ya da bir katille haberleşiyor olabilir miydi? Ve eğer haberleşiyorsa nasıl?”

“Peki, cevap?”

“Muhtemelen hayır. Dışarıdan bir müttefiki olduğunu ima eden en büyük kanıt, bilmemesi gereken şeyleri biliyor görünmeseydi. Ne var ki Adeline bunu ablasının diğer herkesten daha iyi bir gözlemci olmasına bağlıyor. Yani aslında Shana’nın özel bir bilgiye sahip olduğu falan yok. Sadece başkalarını yönlendirmedeki becerilerini son derece ustaca kullanıyor, o kadar. Öyle görünüyor ki üç gardiyanı kendilerini öldürmeye ikna etmiş olabilir. En azından bunlar iyi gardiyanlar değilmiş.”

“Tamam. Ama eğer Gül Katili’yle haberleşmiyorsa katille arasında nasıl bir ilişki var?”

“İşte bunun cevabı daha zor. Gitgide bütün bunların otuz yıl önce işlenen Donnie Johnson cinayetiyle alakalı olduğunu düşünüyoruz. Adeline artık ablasının o çocuğu öldürdüğüne inanmıyor. Ben henüz o kadar ileri gitme taraftarı değilim ama o gece yaşananların, davanın sonunda çıkan sonuçtan ibaret olmadığı kesin. Charlie Sgarzi, öz kuzenini muhtemelen ölüme gönderdiğini açıklayarak günün en eziği unvanının sahibi oldu.”

“Cidden mi?”

“Evet. Görünüşe bakılırsa, on iki yaşındaki Donnie, Charlie ve Shana arasında elçi görevi görüyormuş. Yani Charlie kız arkadaşının fazla aşıfta ya da muhtemelen onun için fazla korkutucu –hangisi olduğundan emin değilim– olduğuna kanaat getirdiğinde bu haberi Shana’ya iletmesi için küçük kuzenini göndermiş.”

“Aman ne güzel.”

“Charlie bir pislik olduğunu kabul ediyor ama canavar olan hâlâ Shana. Şimdi, şunu bir dinle. Bakıcı anneden Shana’nın başka iki çocukla daha ilişkisi olduğunu öğrendik. Biri Shep adında,

yirmi küsur yaşında bir uyuşturucu satıcısı. Diğeriyse Samuel adında, Shana'yla aynı evde yaşayan on yedi yaşında bir çocuk. Bayan Davies, Shana ve Sam'i en az iki kez birlikte yakalamış ve Charlie'ye göre Sam, Shana'ya ciddi bir ilgi duyuyormuş. Shana için sadece cinsellikten ibaret bir ilişki olsa da çocuk için çok daha fazla şey ifade ediyormuş.”

“Aah, yaralı bir ergen. Ama yine de Donnie'yi öldürmek için bir sebebi olan tek kişi hâlâ Shana gibi görünüyor. Elçiyi öldür falan.”

Omuz silken D.D. bunu yaptığına anında pişman oldu. An itibarıyla Melvin oldukça sinirliydi. Onunla konuşmayı denemişti ama anlaşılan iç *sürgünü* huysuzluk edebiliyordu. Bunun sebebi de bugün *benliğine* kötü davranması ve kendini fazla zorlaması olabilirdi.

Vay canına, D.D. giderek deliriyordu galiba.

“Adeline, Donnie'yi Shana'nın öldürmediğini.” diye devam etti, “ama olan biteni görmüş olabileceğini ve bunun da psikotik bir krizi tetikleyerek o akşama dair hafızasını silip onu suçu kabul etmeye müsait bir duruma getirdiğini düşünüyor.”

“Ama Donnie'nin düşmanı yoktu, değil mi? O iyi çocuktu.”

“Anlatılanlara göre öyle. Aklıma gelen tek fikir, ki bu senin ‘elçiyi öldür’ teorinle de uyuşuyor, şöyle: Sam, Charlie'nin sandığından da büyük bir aptaldı ve Shana'nın başkalarıyla da birlikte olduğundan haberi yoktu. Sonra leylak çalılıklarının olduğu kestirme yoldan geçerken Donnie'nin Charlie adına Shana'dan ayrıldığına kulak misafiri oldu. Ama Sam'in asıl duyduğu Shana'nın başka bir erkek arkadaşı olduğuydu. Ve bu da onu çıldırttı.”

Alex mantıklı bir şekilde, “O gece Sam'i gören var mı?” diye

sordu. “Eve kan içinde döndüğünü gören tanıklar? Ya da bakıcı anne kana bulanmış kıyafetler bulmuş mu?”

“Hiçbir şey. Bu durumda ibre Shana’yı gösteriyor. Yani şahsi kanaatim Donnie’yi Shana’nın öldürdüğü yönünde. Fakat...”

“Harika. Bir dedektifin *fakat*larına bayılırım...”

“Bence otuz yıl öncesiyle ilgili olarak hâlâ bilmediğimiz bir şeyler var. İşte benim sorunum da bu zaten. Bilmediğim şeyi bilemem, öyle değil mi? Ama geçen gece önemli bir noktaya parmak bastın.”

“Teşekkür ederim.”

“Neden şimdi? Tetikleyici olay ne? Shana hapse gireli otuz yıl, Harry Day öleli kırk yıl olmuş. Tüm bu çılgınlığın şimdi olmasının sebebi ne?”

“Peki ya cevap?”

“Bence tüm bunlar Charlie Sgarzi yüzünden oluyor. Görünüşe bakılırsa kendi vicdanını rahatlatmak için kuzeninin öldürülmesiyle ilgili o aptal kitabı yazmaya karar verdi. Bunun sonucunda eski defterleri karıştırmaya başladı. Ve bu da birine ilham oldu.”

“Seni daha önce hiç tanımayan ama merdivenlerden aşağıya itmeye karar veren birine mi?”

D.D., “Bilmediğim şeyi bilemem,” dedi.

“İlginç bir mazeret. Hatırladığın bir şeyler var mı?”

“Hayır.” D.D. alnını ovuşturdu. “Sadece Jack’in en sevdiği ninni, *Ağaç dalında, uyusun da büyüsün bebeğim...*” Mırıldanmaya başladı, kendini tutamamıştı. “Kafamın içinde bir yerlerde çalıyor, sürekli duyuyorum. Radyoda dinleyip de bir türlü aklımdan çıkmayan bir şarkı gibi. Ama radyoda duyduğumu sanmıyorum. Olay yerinde mırıldanıyordum ve sonra... bir ses. Bir şey duydum.

Ardından bir şey yaptım... sanırım? Belki bir şekilde katille yüzleşmişimdir. Ama silahımı çekmiştim, değil mi? Düşmeye başladıktan sonra çekmiş olamam. Silahı daha önce çekmiş olmalıyım. Yani o gece gerçekten bir şey gördüm, bir çeşit kavgaya tutuştum. Ne var ki katil kaçmak yerine beni itmeye karar verdi.”

Alex içten bir gülümsemeyle karşılık verip karısının ayaklarına masaj yaptı. “Melvin nasıl?”

“Birbirimize giderek daha çok alışıyoruz. En azından soruşturma sayesinde aklım orada olmuyor. Beni henüz göreve başlatmayacaklarını biliyorum ama sana yemin ederim, Alex, eğer zihnimi meşgul eden bu vaka olmasaydı...”

D.D., Alex’in daha önce sözünü ettiği bir konuyu, küçük de olsa o suçlama kırıntısını düşünüyordu. Merdivenlerden aşağıya itilmesi onun suçu olmayabilirdi ama olaydan sonraki eylemleriyle katilin hayatlarına girmesine adeta davetiye çıkarmıştı.

Alex şimdi ona gülümsüyor, mavi gözlerinin kenarları anlayışla kırışlıyordu. “Sen kendin olmaya ve doğru bildiğini yapmaya devam et. Ayrıca sandığından daha güçlüsün.”

“Bu, *Winnie the Pooh*’tan bir alıntı değil mi?”

“Hey, o tüylü ve tombul ayıcığı ben de severim. Evde kaldığım öğleden sonraları Jack’le birlikte ne yapıyoruz sanıyorsun?”

D.D. gözlerini devirdi. Alex tekrar gülümsedi. Hayat güzeldi.

Alex, “Pekâlâ, tekrar soruşturmaya dönüyoruz,” dedi. “Katil erkek mi kadın mı? Karar verdin mi?”

D.D. yüzünü buruşturdu. “Zor bir soru. İstatistiksel olarak, erkek. Shana Day haricinde, kurbanını öldürdükten sonra onu kesmekle bu kadar uğraşacak çok fazla kadın yok. Tabii ki Shana Day bu işin içinde olduğuna göre bu durumda istatistikler de geçersiz.”

Alex, “Kloroform kullanılması bana bunun bir kadının işi olduğunu söylüyor,” dedi. “Dahası, kadınlar erkeklere nazaran daha az kuşku uyandırırılar, özellikle de gece vakti bir mahallede dolaşırken ya da kansere yakalanmış yaşlıca bir kadını ziyaret ederken. Katilinizin dikkat çekmemesinin sebeplerinden biri bu olabilir.”

“Doğru. Ama ne amaçla? Bana bir ara Shana’yla ilişki yaşayan ve ona bir şekilde bağlanan üvey kardeş Sam daha mantıklı geliyor. Shana’nın kız arkadaşı yok ve anlaşılan hiç olmamış da. Hayatında bağ kurduğu tek kadın, kardeşi.”

Alex ona baktı. “Onunla aynı cinayete meyilli gen havuzunu paylaşan ve neşter eğitimini de kapsayan tıp fakültesi geçmişi olan kardeşini mi kastediyorsun?”

“Evet. Onu kastediyorum.”

“Şüpheli listende yer alıyor mu?”

“Lütfen, kadın neredeyse soruşturma ekibinin bir parçası sayılır. Söz konusu taktik olunca, dostlarımızı kendimize yakın, düşmanlarımızı ise daha da yakın tutuyoruz.”

“Sözü geçen geceler için tanığı var mı?”

“Hayır. Phil sordu. Anlaşılan, Dr. Glen gecelerini genelde yalnız geçiriyor.”

“Yani...”

D.D. omuz silkti, acıdan tekrar yüzünü ekşitti. “Adeline’in işin içinde olması mümkün. Aksini düşünmek safça olurdu. Ama... bence Adeline da işin içyüzünü çözmeye çalışıyor. Sanırım ablası onun için de herkes için olduğu kadar gizemli. Ama onun durumunda bu daha çok acı veriyor. Shana onun ailesinden geriye kalan tek kişi. Üstelik Adeline profesyonel görünmeye çalışıyor ama iş ablasına gelince savunmasız olduğunu anlamak zor değil. İçin-

deki mantıklı taraf asla gerçekleşmeyeceğini bilse de bir tür ilişki istiyor, Shana bunu beceremez. Dahası,” diye ekledi D.D. hemen, “eğer bütün bunların otuz yıl önceki Donnie Johnson cinayetiyle ilgisi olduğuna inanıyorsan... Adeline o zamanlar ortalarda yoktu. Ablasının başına gelenlerden haberi bile yoktu.”

Alex, “Cinayetler neden bu kadar vahşice işleniyor?” diye sordu. “Eğer tüm bunların otuz yıl önceki bir cinayeti örtbas etmekle bir ilgisi varsa katil kurbanlarını öldürdükten sonra onları neden kesiyor?”

D.D.’nin düşünmesi gerekmedi. Cevabı anında buldu. Aklının bir yerlerinde duruyordu zaten. “Çünkü olay yerleri birer mizansen.”

“Ne?”

“Mizansen. Olay yerlerindeki her şey, gül, şampanya, kelepçe, deri yüzme... Katil görmemizi istediği şeyi görmemizi sağlıyor. Böylece geriye kalan ayrıntıları fark etmiyoruz. Örneğin, kurbanlar uykudaydı, ölümleri çabuktu. Cinayetlerin sebebi tutku ya da kana susamışlık değildi. Hesaplanmıştı. Mizansendi. Dürüst olmak gerekirse, ilk iki cinayet sırf Janet Sgarzi’nin öldürülmesinin üstünü örtmek için mi işlendi diye merak etmeye başlıyorum. Böylelikle hedeflenmiş bir avdan ziyade bir seri katilin rasgele seçilmiş bir kurbanı gibi görünecekti.”

“Ama kadın zaten kanserden ölüyordu.”

“Belki de yeterince hızlı ölmüyordu. Charlie soruları şu an soruyor, sonra değil.”

Alex iç geçirerek, “Sana bu işten kârlı çıkan birini söyleyebilirim,” dedi. Karısının ayaklarını kucağından kaldırıp ayağa kalktı.

“Kimmiş?”

“Harry Day. Sgarzi’nin Gül Katili’yle Harry Day’i kıyaslayan blogu sayesinde haber kanalları Harry’nin seri cinayetlerinin ayrıntılarını tekrar gün yüzüne çıkarmak için çılgınlar gibi uğraşıyor. Açıkçası, adam neredeyse unutulmuş bir seri katilken gelip gündemin ortasına oturdu. Kırk yıldır hayatta olmayan biri için hiç de fena sayılmaz.”

D.D. kocasına baktı. “Sana aptallık ettiğimizi söylemiştim!”

Kanepeden kalkarken omzunu sarsınca Melvin’i biraz daha kızdırdı. Ama bununla yaşamak zorunda kalacaktı, çünkü D.D.’nin şu an tabletine ihtiyacı vardı, hemen.

Alex bir bardak su almak için mutfığa gitti. Geri döndüğünde D.D. çoktan Google’da *katillerin eşyaları* diye aratmıştı. Arama sonuçlarında dört site çıkmıştı. En baştakini tıklayıp sayfanın aşağılarına inmeye başladı.

D.D. oturma odasının ortasında çakılı kalmış dururken Alex de arkasına geçti.

Alex, kurukafa, kanlı hançer ve sarı olay yeri bandı görüntüleriyle dolu sayfa yüklenirken dehşet içinde bir büyülenmişlikle, “Bu ne?” diye sordu.

“Bir cinayet eşyaları sitesi. Hükümlü katiller kartlar yazıyor, resimler yapıyorlar. Diğer insanlar da bunları internet üzerinden koleksiyonculara satıyorlar. Görünüşe bakılırsa, Gece Avcısı geçen sene ölünce fiyatlar bir aylığına üçe katlanmış.”

“Alıcı mısın, satıcı mısın?”

“Bakıcıyım. Baksana. Gary Ridgeway, namı diğer Green River Katili’nin kendi eliyle yazdığı itiraf mektubu. Satıcı yüzde yüz gerçek olduğunu garanti ediyor. Ya da şuna bak, Jodi Arias’tan bir mektup. Müstehcen ayrıntılarıyla. Aman Tanrım, Japonya’daki

beş yıldızlı bir satıcı bunu tam altı bin dolara satıyor.”

Alex yüzünü buruşturdu. “Cidden mi?”

“Kabul et, internet devasa bir alışveriş merkezinden başka bir şey değil. Bu tür eşyaların eBay’de satılmasının yasak olduğu düşünülürse kendilerine başka bir satış ortamı bulacakları kesindi zaten.”

Alex karısının omzu üzerinden, “İmzalı bir itiraf mektubu, özgün sanat eseri, *Noel kartları*,” diye okuyordu. “En sevdiğiniz katillerden size özel tasarlanmış on iki kart. Ne yani, kimse Charles Manson’dan daha iyi Mutlu Noeller diyemiyor mu şimdi? İnsanlar böyle şeylere nasıl *para verebiliyorlar*?”

“Şey...” D.D. hâlâ sayfayı tarıyordu. “Okuduklarıma göre, bu ‘satıcılar’ın çoğu söz konusu katillerle ilişki kurmuşlar. Önce güvenlerini kazanıp, sonra da onlardan Noel kartları istiyorsun herhalde?”

“Ama tutuklu katiller işledikleri suçlardan kâr sağlayamazlar, yani onların bu işten hiçbir çıkarı yok.”

“Para olarak değil ama zaman, dikkat, eğlence olarak öyle. Adeline’a göre, hayatının geri kalanını parmaklıklar ardında geçiriyorsan can sıkıntısı ciddi bir problem. Belki katillerin çıkarı da budur. Onlara düzenli olarak mektup yazan birileri olmasının yanı sıra kendilerine o haftayı geçirmelerini sağlayacak küçük bir amaç ediniyorlardır, resim yapmak, kart tasarlamak gibi. Bilmiyorum. Benim tüylerimi ürpertiyor. Dur biraz, işte başlıyoruz: Harry Day.”

İsmine tıklayınca yeni bir sayfa yüklendi.

“İki eşya,” dedi. “Biri, korku evinden olduğu iddia edilen bir döşeme tahtası. Diğeriyse eliyle yazıp komşusuna verdiği bir fatura, özel tasarım bir kitaplık için. Marangozdu, hatırladın mı?”

“Şimdi şuna bak.” D.D. ekrana hafifçe vurdu. “Faturanın fiyatı on dolardan yirmi beş dolara yükselmiş. Ama asıl kazanan, evinden sökülen döşeme tahtası. Son dört saat içinde fiyatı yüz dolardan iki bin dolara çıkmış. İşte, ben buna mutlu bir satıcı derim.”

“Harry Day’in evinden bir döşeme tahtası mı? Yani kırk yıllık bir odun parçası mı?” Alex’in sesi kuşkuluydu. “Satıcı böyle bir şeyin gerçekliğini nasıl kanıtlıyor? Bu, herhangi bir eski döşeme tahtası da olabilir.”

“Sitede, risk alıcıya aittir, diyor zaten. Ama bu durumda satıcı, ürünün yanında ilgili kanıt giriş kaydını ve ayrıntılı bir açıklamasını gönderdiğini iddia ediyor.”

“Bu eşyaların bazıları *polislerden* mi demek istiyorsun? Emniyet müdürlüklerinden mi?”

“Öyle görünüyor. Bu da ana sayfada gördüğüm satılık otopsi raporunu açıklıyor.”

“Aman Tanrım.” Alex’in midesi bulanmıştı.

“Unutma, sadece bakıyorum.” Ama Alex’i suçlamıyordu. Tutuklu bir katili kendi portresini çizmeye zorlamak hadi neyse de burada listelenen eşyalardan pek çoğu kurbanların haklarının ve ceza adalet sisteminin açıkça ihlal edildiğini gösteriyordu. Olay yeri fotoğrafları, bir adli tabip raporu. Bir polisin gözünden, bu neredeyse bu mesleğe yapılan bir saygısızlıktı.

D.D., “Belki de kırgın görevliler tarafından sızdırılmıştır,” diye sesli düşündü. “Umarım eski görevlilerdir çünkü, Tanrım, bu eşyalardan bazılarının burada olması hiç doğru değil.”

“Ama Harry Day kendini öldürmüştü, değil mi? Tutuklama, mahkeme ya da hapis olmamıştı. Dolayısıyla eski görevlilerin sızdırabileceği pek fazla bir şey olmaması gerekir. Ayrıca hayatta ol-

madığı için onunla dostluk kurmuş da olamazlar.”

“Evet. Bazı katillerin burada düzinelerce ürünü varken Harry Day’in sadece iki eşyasını bulabildim.” Durakladı. “Diğer bir deyişle, eğer Harry Day’le ilgili herhangi bir şeye sahip olan şanslı birkaç kişiden biriysen bu hafta senin haftan. Elindeki ürünlerin değerindeki artış yüzde binleri buluyor ve bu eşyalara verilen ciddi paraları düşününce...” Alex’e baktı. “Katilimizin elinde Harry Day’in eşyalarından oluşan bir koleksiyon olduğunu varsayarsak, belki de Harry Day’i tekrar manşetlere taşımasının sebebi parasal sebeplerdir. Bu kadar basit olabilir mi? Aradığımız şey; dışsal motivasyon, mali kazanç. Para, bu kadar basit.”

Alex kaşlarını çattı. “Ama ölümünün üzerinden kırk yıl geçmiş bir seri katile ait kişisel yadigarları kim elinde bulundurabilir ki?”

“Hayatta kalan varisleri. Shana ve Adeline daha çocuktular gerçi. Ev muhtemelen müzayedeye satıldı. Para, bakımları ya da gelecekteki üniversite masrafları için ayrılmış olabilir. Biri kişisel eşyaları onlar için bir kenara kaldırmış olabilir. Belki de bir sosyal hizmetler görevlisi ya da bölge savcısı. Başka olaylarda, sadece küçük bir çocuğun hayatta kaldığı durumlarda bunun olduğunu görmüştüm.”

“Bakıcı anne herhangi bir şey söyledi mi?”

“Hayır. Onun Shana’ya ait herhangi bir kişisel eşyayı saklamak isteyeceğini sanmıyorum. Adeline babasının mirasından uzak durduğunu öne sürüyor. Üvey babasının onun için hazırlattığı bir vaka dosyasından bahsetti ama aile yadigarından söz etmedi.”

“Öyleyse...?”

“Shana ve Adeline değil. Olamaz. Ama ya...”

D.D., Alex'e döndü. "Ya Shana, büyük kız, bir zamanlar babasının bazı eşyalarına sahip olmuşsa? Koruyucu aileden koruyucu aileye taşıdığı eşyalar. Görünen o ki babasına tapan o."

"Peki, nereye gittiler?"

"Onları başkasına verdi? Bir arkadaşına? Erkek arkadaşına? Ya da onlardan haberdar olan biri vardı. Mahalledeki başka bir kişiye böbürlendi ya da ona güvendi. O da polis Shana'yı alıp götürdüktan sonra gidip odasından eşyaları aldı. Hadi, diğer sitelere de bakalım."

D.D. çeşitli açıklamalarıyla, cinayet eşyaları satan dört siteyi de açtı. İkinci sitede Harry Day'e ait hiçbir ürün bulunmuyordu. Ama üçüncü sitede şansları yaver gitti. İki mektup, Harry'nin karısına yazdığı, sözde aşk mektupları. İki ürünün fiyatı da gün içinde yirmi dolardan bin doların üstüne çıkmıştı.

D.D., "Eğer bir çiftin hayatta kalan kızları için bazı eşyalar kurtarmaya çalışıyor olsaydın?" diye mırıldandı Alex'e.

Alex hemfikirdi. "Bu tam da kurtarılacak türden bir eşya olurdu."

Satıcının üzerine tıkladı. Ancak isim yerine bir *gmail* hesabına bağlı, gelişigüzel sayılar listesiyle karşılaştı.

Alex, "Birileri, izinin bulunmasını istemiyor," dedi. "Seri katillere takıntısı olan kişilere bir şeyler satıyor olsaydım, ben de ay-nısını yapardım."

D.D., "Benim için kim olduğunu bulabilir misin?" diye yal-vardı. "Phil'den teşkilattaki uzmanlara buldurmasını isteyebilirim ama bu en azından yirmi dört saat kaybetmemiz demek. Oysa yanlış hatırlamıyorsam senin akademide bir arkadaşın vardı..."

"Ve adli bilişim konusunda kimse onun cline su dökemez. Pekâlâ, ben varım."

Alex arkadaşını aradı. Saat geç olduğundan Dave Matesky evdeydi. Alex e-posta adresini okudu. Matesky, bilgisayar uzmanlarının yaptığı her neyse onu yaptı ve birkaç dakika içinde bir isme ulaştılar.

Samuel Hayes.

Shana'nın eski üvey kardeşi.

“Vay anasını.” D.D. telefona sarılıp Phil'i aradı.

Otuz İkinci Bölüm

Güneş ufukta yüzünü göstermeye başlarken hazırlıklarına başladım. Gece uyumamıştım ama yüzümün sıska görünüşü ve gözlerimin altındaki koyu morluklar ilerleyen saatlerde işime yarayabilirdi.

Saçımla başladım. Aklıma gelebilecek en sade şekilde arkadan bağladım. Ne fondöten ne pudra ne rimel. Dr. Glen bu sabah makyajsız olacaktı. Dünyaya gerçek yüzünü gösterecekti. Mevcut stresimi dikkate alınca kimsenin bu görünüşümü sorgulayacağını düşünmüyordum. Bir sinirsel çöküntünün kıyısında görünüyorsam bazı alışkanlıklarımdan taviz verebilirdim, öyle değil mi?

Üç kavanoz. Bir ayakkabı kutusunun içinde. Daha geçen gün kendi insan derisi koleksiyonumu çıkardığım gizli bölmenin içine düzgünce yerleştirilmişti.

Gül Katili dün zarif bir şekilde stoklarımı yenilemişti. Kurbanların etleri dairemde düzgünce saklanmıştı. Bir caninin barbarlıkları dolabımın içindeydi.

Gül Katili beni orada uyurken mi hayal etmişti? Kıymetli ganimetlerin üzerinde tekrar kıvrılmış yatan Harry Day'in kızını?

Kameraları, minik elektronik gözleri bulmak on beş dakikamı almıştı. Bir tane dolabımda, bir tane yatak odamda ve bir tane de oturma odamda bulmuştum. Katil gizli bölmenin yerini bu şekilde öğrenmişti. Katil, daireme gelip gitmekle kalmıyor, aynı zamanda beni izliyordu. Böylesine karmaşık bir sistem kurabildiğine göre daireme fark ettiğimden çok daha sık girmiş olmalıydı.

Gecenin bir yarısı bunu düşünmemiştim. Sadece her bir minik lensin üzerine maskeleyen bantları yapıştırarak gözlerini kör etmiştim. Sonra kanepeye oturmuş, öfkemle baş başa, katilin gelip bir şeyler yapmasını beklemiştim.

Polisi aramamıştım. D.D. Warren ya da Dedektif Phil'e haber vermemiştim. Evet, evimde kanıtlar vardı. Deri koleksiyonundan ev elektroniğine Gül Katili'ni yakalamak için muhtemelen ihtiyaç duydukları parçalar. Ama artık önemi yoktu. Bu, polislerle ve hırsızlarla ilgili bir mesele değildi.

Bu mesele, bir aile meselesiydi.

Şimdi, üzerime giyeceklerimi özenle seçtim. Kahverengi pantolon, uzun kollu siyah gömlek, koyu kahverengi mokasen ayakkabılar. Sade ve basit. Sonra bir çanta hazırladım. İçini çeşitli günlük kıyafetler ve parayla doldurdum. Sonra makyaj malzemesi, makas ve iki de şapka ilave ettim.

Kahvaltı yapmadım. Hiçbir şey yiyecek durumda değildim.

Saat yedide Müdire McKinnon'ı aradım. Acilen ablamla konuşmam gerekiyordu. Babamızla ilgili. Görüşmemize izin vermesi için dua ettim...

Saat dokuzdan sonra ablamı görebileceğimi söyledim.

Bu da bana Walmart'a gitmek için bir dünya zaman kaldığı anlamına geliyordu. Kullan at ceptelefonu, kullan at jiletler ve

diğer birkaç ihtiyaç. İşimi bitirdiğimde hâlâ bir saatim vardı. Ne yapacağımı bilmediğimden otoparkta oturup, en ufak bir gürültüde irkilerek bekledim. Gül Katili şu an bile beni izliyor muydu? Cani beni dairemnden buraya kadar izlemiş miydi? Etrafımdaki araçlara dikkat etmeye çalıştım ama ben 007 değildim ki. Ben sadece kendini yok etme hazırlığındaki bitkin ve aşırı stresli bir psikiyatristtim.

Ayakkabımla ilgili yaptığım işlem tahminimden uzun sürdü. Sonunda saat sekiz buçuğu gösterdiğinde Massachusetts Cezaevi'ne doğru yola çıkarken direksiyondaki ellerim titriyordu.

Cezaevine girdiğimde kendimi yavaş ve düzenli nefes alıp vermeye zorladım. Daha önce defalarca yaptığım bir şeydi. Ziyaretçi defterini imzaladım. Çantamı bıraktım. Chris ve Bob'ı isimleriyle selamladım. Kapı dedektöründen geçtim. Makine tıbbi uyarı bilekliğim nedeniyle her zamanki gibi öttü.

Memur Maria bu işleme o kadar alışmıştı ki el dedektörünü üstümde gezdirme zahmetine bile girmede.

Üzerimi elleriyle çabucak aradı, hepsi o kadar. Beni daha ayrıntılı şekilde arayabilir miydi? Aramalı mıydı? Öte yandan, tanıdık bir yüzdüm, altı yıldır her ay ziyarete geldiğimden hepsi beni biliyordu. Beni tanıyor, bana güveniyorlardı. Geçmeme izin verdiler.

Memur Maria'nın peşi sıra koridor boyunca ilerleyerek, son zamanlarda favorimiz haline gelen sorgu odasına değil, Shana'yla her zaman görüştüğümüz özel ziyaret odasına geldim. Talihim ikinci kez yüzüme gülmüştü. Hemen bir iç çektim.

Protokol gereği elleri önünde bağlı duran ablam beni bekliyordu. Memur Maria dışarıdaki yerini aldı. Bulunduğu yerdeki

cam pencereden bizi görebiliyor ama işitemiyordu. Bu sözde özel görüşme odaları genelde avukatlarıyla görüşen mahkûmlar için tahsis ediliyordu. Dışarıdakiler, mahkûmların haklarının korunması için içeride söylenenleri duyamasalar da yine de gardiyanlar mahkûmları göz hapsinde tutabiliyorlardı. Bu da aşmam gereken ilk zorluktu.

Hepsi sırayla.

Şimdilik, odaya girdim. Boş sandalyeye doğru yürüyüp oturdum.

Ablam da benimle aynı geceyi geçirmişe benziyordu. Uykusuz. Sıkıntılı. Gergin. Bir kez olsun neredeyse uyumluyduk.

Harika.

Bana bakarken kaşlarını çattı. “Yeni tarzın mı? Pek tavsiye etmiyorum.”

Duymazdan gelip saatime baktım. Aşağı yukarı beş dakika.

Kaşlarını biraz daha çattı. “Ne yani, daha şimdiden sıkıldın mı?”

“Bana Donnie’den bahset.”

Yüzünde boş bir ifade oluştu. Birdenbire. Hiçbir duygu izi yoktu. Dudaklarını birbirine bastırdı. Tek kelime etmedi.

“O da yatak arkadaşlarından biri miydi?”

Kelime seçimimden dolayı bir kaşını kaldırdı. “Çocuğu neredeyse tanıımıyordum bile.” İsteksizce bir itiraf. Ama yine de bir itiraftı.

“Elçiydi. Charlie Sgarzi buluşma saatini ve yerini haber vermek için kullanıyordu.”

Başını diğer tarafa çevirdi.

“Charlie’nin mektuplarına bu yüzden mi cevap vermedin”

Çünkü o bir gazeteciden fazlası, değil mi? Daha çok eski bir sevgili gibi mesela.”

Hâlâ tek kelime etmiyordu.

Hızlıca, “Onunla yattın,” diye devam ettim. “Samuel Hayes’le de.”

Hâlâ cevap yok.

“Eski bakıcı annenle, Bayan Davies’le görüştüm. Kadının hayatını mahvetmişsin. Donnie’nin ölümünden dolayı komşuları onu ve kocasını en az senin kadar suçlamışlar. O, iyi bir bakıcı anneymiş, Shana. Ta ki sen gelene kadar.”

Nihayet bir karşılık. Gayet iyi bildiğim inatçı bir görünüş.

Usulca, “Trevor’inkini de mahvetmişsin,” dedim.

Hafif irkildi. Bu isim onu gafil avlamıştı.

“Beş yaşında bir çocuk,” diye devam ettim. Sesim acımasızdı çünkü ruh halim de öyleydi. “Çocuğun şansı yaver gitmiş ve güzel bir eve düşmüş. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Onunla vakit geçirdin, resimler yaptın, ona öyküler okudun. Seni seviyordu. O evde sana inanan tek kişi oydu.”

Shana’nın ifadesi ciddileşti.

“Devlet onu ellerinden aldı. Bay ve Bayan Davies ellerindeki en iyi koruyucu ailelerden biriyken bir gecede sistemin istenmeyen kişileri haline geldiler. Trevor ise muhtemelen her gece dayak yediği ya da daha kötüsüne maruz kaldığı o evlerden birine gönderildi.”

Konuşan, hayal gücüm değildi. Shana’nın yüzü bembeyaz kesilmişti.

“Trevor’ı hatırlıyorsun, değil mi Shana? O senin içe yansıtmanın muhatabı haline gelmişti. Aslında kendini kurtarmak için

kurtarmaya çalıştığın çocuk. Tıpkı mahkûm Christi ve, bir zamanlar, ben gibi.”

“Adeline.” Sesinde hafif bir yalvarma vardı. “Vazgeç artık.”

“Ama Donnie’yi hatırlayamıyorsun, değil mi? O geceyi. Donnie Johnson’la olanları. Hiçbir şey hatırlayamıyorsun.”

“Git başımdan.” Sandalyesini geri iterek aniden doğruldu. Kuşkuda olduğunda, kendini öfkeye bırak. “Buraya neden geldiğini bile bilmiyorum. Aramızdaki her şey bitmedi mi? Sen beni sevmiyorsun ve ben de sevgiyi hissedemiyorum. Git buradan. Adeline. Benden uzaklara git.”

“Kahrolası aptalın tekisin.”

Kendi sözlerini başkasından duyunca olduğu yerde donup kaldı.

“Ne oluyor be...”

“Otur. Fazla vaktimiz yok. Son bir sorum daha var: Gül Katili’nin kim olduğunu biliyor musun?”

Ablam bana bakıyordu. Kararlılığım sonunda işe yaramıştı. Yavaşça başını iki yana salladı.

“Ama katil seni bulacak, öyle değil mi? Ya da aslında beni bulacak. Ve bu olduğunda da onu öldüreceksin. Tıpkı o gardiyana, Frankie’ye yaptığın gibi.”

Ablam hâlâ bakıyordu: “Pekâlâ.”

“Ondan sonra sana istediğin şeyi vereceğim, Shana. Hep istediğin şeyi.”

“Bunun ne olduğunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü ben senin kardeşinim. Benden iyi kim bilecek kı?”

Ablam bana bakıyordu. Ben de ona. D.D.’ye karşı dürüst davranmıştım. Ablamla başa çıkmanın sırrı, kendini asla kandır-

mamaktı. İlişki hep onun çıkarlarına dayalı olacaktı. Bana, bana olan sevgisinden dolayı yardım edeceğini umuyordum. Ama daha büyük ihtimalle sözünü sonunda, en sonunda ona verebileceğim tek şeyi elde edebilmek için tutacaktı.

Usluca başını salladı. “Serçeparmak sözü,” dedi. Sesi boğuktu, hiç ona benzemiyordu.

“Serçeparmak sözü,” diye karşılık verdim. Sonra gülümse dim çünkü bu çocukça söz, kardeşler arası işbirliğini, yaz günlerini ve çocuk masumiyetini çağırıştırmış, neredeyse yüreğimi burkmuştu.

Soğukkanlılıkla, “Birazdan,” dedim, “dışarıda bir karışıklık çıkacak. Bu olduğunda Memur Maria’nın dikkati dağılacak. Bana saldırmanı istiyorum. Beni etkisiz hale getirmeni. Sonra kapı tokmağının altına bir sandalye koyup ışıkları söndür.”

Ablam hâlâ bana bakıyordu.

“Ama içeri girecekler, değil mi?” diye devam ettim. “Gardianlar bu tarz olaylar için eğitim alıyorlar.”

“Pencereyi kıracaklar. Cam, kurşungeçirmez ama çerçeveyi indirebilirler.”

“Ne kadar sürer?”

“Taktik birimine haber verecek, ekipmanlarını alıp yerlerine geçecekler. Beş ila yedi dakika.”

“O zaman acele etmeliyiz.”

“Adeline...”

Ama cevap veremedi çünkü o an koridorda bağırışlar yükseldi, neredeyse hemen ardından da kulak tırmalayıcı siren sesi. Memur Maria başını koridora çevirdi. Ablam masanın üstünden atlayarak omzuyla üstüme atıldı. Daha az önce sandalyede oturu-

yordum. Şimdiyse hem sandalye hem ben arkaya düşmüştük. Duvar-
ardan gelen çatırtı sesini duydum. Ablamın birbirine geçmiş par-
maklarıyla gırtlığımı sıkıldığını fark ettim.

Ama tabii ki hiçbir şey hissetmedim.

Bağrısmalar arttı. Yakınlaşmıştı. Memur Maria bağıırıyordu
ama cezaevi alarminin gürültüsünden onu duyamıyordum. Sonra
Shana ışık düşmesine basınca oda karanlığa gömüldü. Kapı tok-
mağının altına bir sandalye dayadı, masayı devirip dik konuma ge-
tirdi, pencerenin önüne koyarak görüşü iyice engelledi. Beş saniye
mi geçmişti? On? Ablam beklediğimden de hızlı hareket ediyordu.

Ben yan yatırılmış masanın yanında yerde yatıyordum, ace-
leyle sağ ayakkabımı kaptım.

Soluk soluğa, “Acele et,” dedim. Düşüşümden dolayı nefes
nefese kalmıştım. “Bileklerini uzat.”

“Adeline.”

“Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni. Bu, dolap numarası.
Seni bırakır bırakmaz lobiye yürü ve bu dolaba git. Şifre bu. Tekrar
et.”

O, şifreyi tekrar ederken ben de nihayet parmak uçlarımla sa-
dece küçük bir kısmı dışarıda olan jileti kavradım ve ayakkabımın
tabanıyla sayası arasından çekip aldım. Jilet aslında daha önce kapı
dedektörünü harekete geçirmişti ancak Memur Maria bunun ola-
ğan şüpheliden, benim tıbbi uyarı bilekliğimden kaynaklandığını
varsaymıştı.

Şimdi Shana'mın kalm plastik kelepçeyle bağlı bileklerini in-
celiyordum. Küçük bir maket bıçağı jileti bu iş için uygun değilse
de elimden bu kadarı gelmişti.

Kesmeye başladım. Ablama dayanmıştım, omzu omzuma de-

giyordu. Elleri kucağımdaydı. Bunca yıl, birbirimize hiç bu kadar yakın olmamıştık. O kadar yakındık ki soluk alış verişlerini duyabiliyor, ter kaplı derisinin kokusunu alabiliyordum. Küçükken de acaba böyle birbirimize sokulmuş muyduk? Belki babamızın çikışlarından birinin ardından birbirimizi güvende tutmak için? Ya da sadece iki küçük kaybolmuş kız, hayatta kalmak için?

Burnuma yeni bir koku geldi. Taze, bakırımsı. Kan.

Acı hissetmiyordum elbette ama parmak uçlarımda arasında giderek artan, jileti kavramamı daha da zorlaştıran ıslaklık hissinin farkındaydım. Kendimi kesmişim. Hatta belki bir parmağımın ucunu tamamen kaybetmiş, bütün bir parmak eklemimi kesmişim. Bilemezdim ki.

Tek yapmam gereken, plastik kelepçeyi çıkarmaktı. Sonra sahne Shana'nın olacaktı.

Alçak sesle, "Kes şunu!" diye buyurdu. "İşe yaramayacak. Buradan asla çıkamayacağım. Bu sadece senin de parmaklıklar arkasına tıklılmana sebep olacak."

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye onu rahatlattım. Kelepçenin gevşediğini hissedebiliyordum. "Ben burada kurbanım."

"Kahrets..."

"Dinle! Dolapta çantam var. İçinde de arabamın anahtarlarını bulacaksın. Beyaz Acura cip. Otoparkta beşinci sırada. Eninde sonunda yerine başka bir araç -polislerin gözünün üstünde olmayacağı bir tane- bulman gerekecek ama Acura başlangıç olarak işini görecektir. Arabada bir çanta olacak. İçinde birkaç parça kıyafet, bin dolar nakit, ofisimin anahtarları ve bir de kullan at ceptelefonu var. Sen beni arama. İlk fırsatta ben seni ararım."

Koridordaki gürültüler artıyordu. Yeri döven ayak sesleri

çalan sirene karışıyordu. Dışarıdaki kargaşanın, hareket kabiliyetini düşürmesine bel bağlamıştım. O kadar gardiyan tek bir tarafa koşarken kaç kişi eşit derecede dikkat edilmesi gereken ikinci bir tehdit olduğunu düşünebilirdi ki?

Plastik kelepçe çözüldü. Kelepçeyi keserken harcadığım efor yüzünden pilim bitmişti, yığıldım.

“Soyun,” diye emrettim. “Çabuk, çabuk, çabuk.”

Önce pantolonumu, ardından uzun kollu gömleğimi çıkar-
dım. Sonra da sutyenimi ve külotumu. Hiçbir şeyi şansa bırakma-
yacaktım. Hepsini Shana’ya fırlattım. Kumaş, kesilen parmak
uçlarım yüzünden muhtemelen kana bulanmıştı. Lekelerin dağıl-
masını önlemeye yardımcı olacak koyu renkleri tercih ettiğim için
sevindim. Yakında, biraz kanın pek bir önemi olmayacaktı zaten.

Shana harekete geçmişti. Şokun ve şaşkınlığın etkisini yavaş
yavaş üzerinden atıyordu. Shana koyu kahverengi pantolonumu
giyerken, ben de o esnada turuncu hapisane tulumunu giymek
için ilk girişimimde bulundum.

“Daireme ya da ofisime gitme,” dedim. “Bakacakları ilk yer-
ler oralar. Gizlenecek bir yer bulup sabırlı ol. Bir çanta dolusu kı-
yafetin yanı sıra bazı aletler ve makas var. Giysilerini değiştir,
saçını kes, boya, ne yapman gerekiyorsa yap. Ortalık durulunca
seni eve getiririm.”

Shana, “Bütün bunlar bir katili yakalamak için mi?” diye ho-
murdandı.

“Hayır.”

“Ne için o halde?”

“Çünkü sana ihtiyacım var.”

“Neden?”

Kıpırdanmayı bıraktım. Karanlıkta, kan kokusu ve ablamın tedirginliğiyle birlikte, üzerini sakinliğin kapladığını hissettim. Buraya kadardı. Dansın sonuna gelmiştik. En başından beri yol aldığımız yere.

Bağırıp çağıran adamlar kapıya vururken ablam ve ben yine birlikteydik.

“Giyindin mi?” diye sordum.

“Evet.”

Bileğimden çıkardığım tıbbi uyarı bilekliğini ona verdim.

Sırada saçını toplaması vardı. “Saçını arkadan topla, olabildiğince sıkı olsun.”

Sonra o, yerde saçıyla uğraşırken ben de Shana’nın yeni halinin son ayrıntısıyla ilgilendim. Kanlı parmaklarımla yüzünü buldum. Kibarca ve dikkatle burnundan ve yanaklarından aşağı ıslak çizgiler çizdim. Ablamı yok ettim. Onun yerine, yeni ve kan revan içinde bir Adeline yarattım.

Birden bunun kırk yıldır ablama dokunduğum, gerçekten dokunduğum ilk sefer olduğunu fark ettim. Konuşmuştuk. Masalarda karşılıklı oturmuştuk. Ama yüzü, burun kemerindeki tümsek... Hem yabancı hem de tanıdıktı. Ailenin doğası.

Pencere bel vermeye başlarken ilk çatlama oluştu. Fazla zamanımız kalmamıştı.

Ona, “Sen Adeline’sın,” dedim. “Az önce ablası tarafından vahşice saldırıya uğrayan başarılı ve iyi eğitilmiş bir kadınsın. Bu da yüzündeki kanı ve aksak adımlarını açıklıyor. Müdire McKinnon seni sorgularken cevaplarını kısa tut ve sesini olabildiğince yumuşatmaya çalış. Unutma, her şey çok hızlı oldu. Ablamı tetikleyen ne olduğunu bilmiyorsun. Saldırıyı beklemiyordun. Hayır,

o kadar yaralı değilsin. Sadece eve gidip dinlenmek istiyorsun. Tıbbi uyarı bilekliğini çokça göster. O, benimle özdeşleştirdikleri bir ayrıntı. Farkında olsunlar ya da olmasınlar, rolüne inandırıcılık katacaktır.”

Shana çaresizlik içinde, “Ama sen bana benzemiyorsun,” diye haykırdı. Burnu neredeyse benimkine değiyordu. “Belki bu kıyafetlerle, saçlarla, kanlı yüzümle benim sen olduğuma inanabilirler. Ama senin ben olduğuna hayatta inanmazlar.”

“Haklısın. Son bir adım.” Jileti kaldırdım. Kenarını sağ yanağıma dayadım. “Geçmişte kendini sürekli kesmen birazdan senin kurtuluşun olacak. Bu halimle, sen olduğuma inanmazlar. Ama yüzümü şerit şerit kesersek...”

Jileti kaydırmaya başladım. Acı yoktu. Hatta soğuk hissi bile yoktu. Çünkü jilet kendi kanımla çoktan ısınmıştı.

“Bekle!” Shana elimi yakaladı.

Gardiyanların sesleri yükselirken pencere de aralıksız saldırılara teslim olmak üzereydi. Cam üzerindeki ilk örümcek ağları da belirmişti.

“Ben yaparım. Yeterli tecrüben yok. Çok derin kesersen sonra iz kalır. Bu iyi olmaz.”

Sustu ve derin bir nefes aldı. Sonra parmaklarıyla jileti benden aldı.

Shana öne doğru eğildi, karanlıkta görmeye çalışıyordu. Gözlerime diktiği gözlerini hissedebiliyordum. Bir saniye. İki. Jileti sağ yanağıma dayadı. Üç saniye. Dört.

“Sorun değil,” diye fısıldadım. “Unutma, hiçbir şey hissetmeyeceğim.”

Ablam yüzümden aşağı doğru ilk çizgiyi çekti. Nefesinin

bütün bedenimi kapladığını hissettim. Bir iç geçirdi, hem hüznü hem de mest olmuş. Yıllar önce, koruyucu ailemizin evinde kolunu makasla keserken de böyle mi görünüyordu acaba? Yoksa çok derin kesmemeye ve kalıcı bir iz bırakmamaya çalışarak, şu an sözünü mü yerine getiriyordu?

İlk kesikten sonra, “Yeter mi?” diye sordu. Sesi boğuktu.

“Devam et.”

“Tanrım, Adeline.”

“Devam et. Onları inandırmalıyız, Shana. İkimizin de iyiliği için inanmalılar.”

Bir kesik daha. Burnumdan aşağıya. Jileti hissedebiliyordum, bir kalem ucu gibiydi. Sanki biri yüzüme bir şekil çiziyordu. Arından yanaklarımdan aşağı akan ıslaklığı hissettim.

“Alnımı da,” diye emir verdim. “Kanayan bir kafa yarası gibisi yoktur.”

Ablamın gözleri parıldadı. Dökülmeyen gözyaşları? İstem dışı duygular? Ama durmadı. Ona özgürlük vermiştim. Neden durdu ki? Birazdan kapıdan çıkıp gidecekti. Dr. Adeline Glen olarak. Benim yerime geçerek en büyük hayalini gerçekleştirmiş olacaktı. Benden hayatımı devralacaktı. Arabamı, dairemi, ofisimi. Ona her şeyimi vermiştim.

Shana Day. Tüm eyaletteki en meşhur kadın katil. Bayan Davies’in hayatını mahvetmişti. Johnson’ların ve Sgarzi’lerinkini de. Sonra da üç adamı kendilerini öldürmeye ikna etmişti.

Ama mahkûm arkadaşlarını kurtarmıştı ve hâlâ beş yaşındaki bir çocuğun yasını tutuyordu.

Ablam. Dünyaya salıvermekte olduğum canavar.

Jiletle yanaklarımı çizmeye devam ederken uzanıp parmak

uçlarımı yanağına dokundurdum.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. Ama sebebini bilmiyordum. Ben, veren eldim, o da alan el.

Fakat bu kadar yakından bakan gözlerinde bunun onun için de zor olduğunu gördüm. Canımı yaktığı için utanç, ama diğer yandan bir parçası da bundan zevk aldığı için şeytani bir sevinç duyuyordu. Kalıtım ve çevre ikilemi. Tıpkı benim gibi.

Ablam beşinci bir çizik çektiğinde üstdudağımda kan tadı aldım.

Pencere çerçevesinin son kenarı da bel verince paramparça olan cam aşağı indi. Sonra siyah zırlı kıyafetler içindeki adamlar içeri girdiler. Bana –Shana– bağıırırken Shana’yı –Adeline– çekip uzaklaştırdılar. O sırada ablamın endişeli, tiz sesli bağıırışlarını duydum:

“Yardım edin, lütfen, ona yardım edin. Bir şekilde içeri jilet sokmuş. Sanırım boğazını kesti. Yüce Tanrım, lütfen yardım edin!”

Dev bir adam tepemde bitti. Bağııyordu. Maskesinin vizörü yüzünün görünmesine engel oluyordu.

“Eller, pislik. Ellerini görmek istiyorum!”

Kenarları kırmızı kana bulanmış beyaz dişlerimle nasıl bir görüntü oluşturduğumu gözümün önüne getirerek sadece gülümsedim.

Tam bir Shana’vari an olduğundan eminim.

Sonra beni yakalayıp ite kaka götördüler.

O esnada ablam, Dr. Adeline Glen, sendeleyerek koridora çıktı. Hâlâ cezaevindeydi ama özgürlüğüne doğru yol almaya çoktan başlamıştı.

Otuz Üçüncü Bölüm

Arama ekranında Phil'in adını gören D.D., Samuel Hayes'in yerinin nihayet bulunduğunu duyma beklentisi içinde ceptelefonunu kaptı. Ama onun yerine:

“Shana Day hapisten kaçmış.”

“Ne?”

“Bu sabah, dokuzu geçerken. Kardeşine jiletle saldırmış. Sonra kıyafetlerini değiştirmişler. Adeline hapishane tulumunu giyerken Shana da Adeline'in yerine geçmiş. Ardından, elini kolunu sallayarak çıkıp gitmiş.”

“Ne?”

Phil, “Evet,” diye iç geçirdi. “Durum özetle böyle. Adeline hâlâ hapishanenin revirinde tedavi ediliyor. Müdire McKinnon'la konuşmak üzere şu an oraya gidiyorum...”

D.D. çabucak, “Otuz dakika içinde hazır olurum,” diye cevapladı.

Hattın diğer ucunda Phil'in gülümsediğini görür gibiydi. “Orada görüşürüz.”

Phil aramayı sonlandırdı. D.D. telefonu bir kenara atıp kaneleden fırladı.

“Alex, Alex! Duş alıp üzerimi değiştirmem lazım. Yardım et, lütfen. Yardım et!”

Müdire McKinnon onları MCI’nın lobisinde karşıladı. Yaşanan olay dikkate alındığında, D.D. mekânın aşağı yukarı her zamanki gibi görünmesine şaşırdı. Tek istisna, dışarıda bekleyen zırhlı gardiyanlar ve tabii ki arada bir tepemizde uçan bir helikopterdi.

Müdire McKinnon hızlıca, “Acil durum müdahale ekibi çoktan harekete geçirildi,” diyerek D.D.’yi ve Phil’i bilgilendirdi. Acil durum müdahale ekibi, hapisten kaçma durumlarında başvurulacak ilk birimdi. “Adeline’in aracı eyaletlerarası otoyolun birkaç kilometre ilerisinde ağır hasarlı olarak bulundu ama Shana’dan hâlâ bir iz yok.”

D.D., “Ağır hasarlı mı?” diye sordu.

“Shana otoparktan çıkmaya çalışırken birkaç arabaya çarpmış. Otoyolda yapmış olabileceklerini söylemiyorum bile. On dört yaşından beri hapisteydi, unuttunuz mu? Büyük ihtimalle ilk defa direksiyon başına geçti.”

D.D. gözlerini kırıştırdı. Bu ihtimali düşünmemiştir bile. Aslında hayatının büyük bölümünü parmaklıklar arkasında geçirmiş birini arıyorlardı. Hiç cepte telefonu kullanmamış, araba sürmemiş, modern dünyanın çılgınlığını yaşamamış bir kadını. Shana hap-solduğu bir buz kütesinden aniden serbest kalan bir mağara kadınından pek farklı sayılmazdı.

D.D., “Bilgisayar deneyimi var mı?” diye sordu.

“Shana birkaç tane sürekli eğitim kursu aldı. Sergilediği dav -

ranışlara bağılı olarak, hücreesine radyo sokmasına izin veriyorduk. Ayrıca çok okurdu. Yani çok şey biliyor olabilir, tek sorun... bunları hiç *uygulamadı*.”

Phil, “Onu yakalamak için şansımızın en yüksek olduğu zaman şimdi,” diye mırıldandı. “Sonra öğrenme eğrisi başlıyor.”

Müdire McKinnon onlara ofisine kadar eşlik etti. “Dr. Glen’le konuşmak ister misiniz?”

“Kesinlikle.”

Başıyla onayladı. “Adeline revirde. Yüzündeki kesikler çoğunlukla yüzeysel. Ama acı hissedemediği düşünülünce, doktorlar yaralarının enfeksiyon kapmasından endişe ediyorlar. Özellikle ellerinde ciddi yaralar var. Şu an antibiyotik veriliyor.”

D.D., “Ellerinde mi?” diye sordu.

“Fena halde kesilmişlerdi. Sol işaretparmağının ucu ikiye ayrılmıştı. Jiletten korunmaya çalışırken oluşan savunma yaraları olduğunu tahmin ediyorum.”

D.D. başını çevirdi. Kesiklere dayanamıyordu. Sebebini bilmiyordu. Kurşun yarası, ip yanığı, akut zehirlenme, bir şekilde idare ediyordu ama kesiklerden korkuyordu.

Ses kayıt cihazını çıkaran Phil, “Baştan alalım mı?” diye sordu.

Cihazı masanın üstüne koyunca müdire anlatmaya başladı.

Olaylar Adeline’m saat yediyi geçerken ablasıyla görüşme isteğinde bulunmasıyla başlamıştı.

D.D., “Gül Katili hakkında mı görüşmek istiyordu?” diye araya girdi.

“Kişisel bir mesele,” dedi. “Babalarıyla ilgili bir şey.”

D.D. ve Phil başını salladı.

Gardiyanlardan biri, Adeline'a normalde Shana'yla görüş-
tükleri özel ziyaret odasına kadar eşlik etmiş. Fakat görüşmelerine
başladıktan yaklaşık sekiz dakika sonra dışarıda bir kargaşa mey-
dana gelmiş.

"Nasıl bir kargaşa?"

Müdire McKinnon derin bir iç geçirdi. "Maytap. Otoparkın
arka tarafındaki araçlardan birinin altına yerleştirilmiş. Elbette
başta ateş ediliyor sandık. Gardiyanlardan biri alarmı çalıp taktik
birimini harekete geçirdi."

Phil aniden, "Otoparkta kamera var mı?" diye sordu.

"Sadece ilk birkaç sırayı görüyor. Maalesef sözünü ettiğimiz
araba çok arkalarda kalıyordu. Başgardiyanım, ucuna uzun ve
yavaş yanan bir fitil iliştirilen maytapların önceden yerleştirilmiş
olduğunu söyledi. İlk izlenimi, bunun basit bir kusurlu davranıştan
ibaret olduğu yönünde. Dün akşamki mum ışığı seremonisiyle ala-
kalı olabileceğini düşünüyor."

"Sonra ne oldu?"

"Memur Maria tam arkasını döndüğü sırada Shana'nın Dr.
Glen'e saldırdığını görmüş. Görünüşe bakılırsa Shana masanın üs-
tünden atlayıp Adeline'a vurmuş ve yere düşürmüştü..."

D.D., "Durun biraz..." diye araya girdi. "Shana'nın elleri
bağlı değil miydi?"

"Bağlıydı. Herkes kurallara uygun hareket etmişti. Herkes
işini elinden geldiğince iyi yapmaya çalışıyordu." McKinnon kısa
ve öz konuşuyordu. "Elbette, bizler görevimiz gereği aynı prose-
dürleri uygulamak zorundayız. Halbuki diğer tarafta yıllarını sis-
temi nasıl alt edebileceğini düşünerek geçiren Shana gibi biri var."

"Ne yaptı?"

“Sandalyelerden birini kapı kolunun altına sıkıştırıp, ışıkları kapatmış. Memur Lopez anında taktik birimini alarma geçirmiş ama o sırada otoparktaki olaya müdahale etmekte olduklarını düşünürsek... Gelmeleri birkaç dakika sürmüş. Bana söylendiğine göre, birimin tamamı beş dakika içinde ziyaretçi odasının önünde toplanmış.”

“Peki, bu esnada?”

“Memur Lopez içerisi aydınlık olmadığı ve masa da pencerenin alt kısmını kapadığı için pek bir şey görememiş. Ona, Shana ve Dr. Adeline yerde boğuşuyor gibi gelmiş. Sağa sola yuvarlandıklarından sadece parça parça görebilmiş. Acil durum müdahale ekibi geldiğinde kırılmaz camı parçalayıp çerçevesinden koparmaya çalışmış.

“Odaya girdiklerinde Dr. Adeline Glen’i –o sanmışlar– Shana’nın üzerine eğilmiş halde bulmuşlar. İki kadın da kan revan içindeymiş. Ne var ki Dr. Glen’in yaraları yüzeysel görünüyormuş. Oysa mahkûmun, Shana’nın yüzünün her tarafı derin kesiklerle kaplıymış. Dr. Glen –o sanmışlar– Shana’nın ona bir jiletle saldırdığını, sonra da kendini kestiğini iddia etmiş. Shana’nın geçmişteki intihar girişimleri göz önünde bulundurulunca bu hikâye o an için kuşku uyandırmamış. Olay yerinde bir jilet bulunmuş...”

D.D., “Shana odaya jileti nasıl sokmuş?” dedi.

Müdire ona baktı. “Bilmiyoruz, dedektif. Memur Lopez, Shana’ya ziyaret odasına kadar eşlik etmeden önce onu hem iç hem dış olmak üzere kapsamlı bir incelemeden geçirdiğine yemin ediyor. Öte yandan, Shana daha önceki çeşitli bıçakları ve jiletleri nereden buluyordu? Bu arada personelimin en iyiler arasında yer aldığına olan inancım sonsuz. Görevleri zor olmasına rağmen ha-

rika bir iş çıkarıyorlar. Bizi sadece Shana aptal durumuna düşürebilir.”

Müdire birden sustu. O ana kadar, D.D. kadının bu olayı ne kadar kişisel algıladığını fark etmemişti. Ama bu onun cezaevi, onun personeli, onun alanıydı. Ayrıca Shana’nın en son çılgınlığı yüzünden Müdire McKinnon hiç de iyi görünmüyordu.

Phil kibarca, “Pekâlâ,” diye araya girdi. “Ekibiniz mantıklı olanı yapıyor: Turuncu hapisane tulumu içindeki yaralı kadını güvenli bir revir koğuşuna götürüyorlar. Bu esnada Dr. Glen kılığındaki Shana...”

“Ondan bilgi almak için bizzat geldim. Fiziksel olarak iyi olduğunu, yüzündeki kanın kendisine değil, ablasına ait olduğunu söyledi. Sadece sarsılmış olduğunu ve bir an evvel eve gitmek istediğini belirtti. Yalnız tıbbi uyarı bilekliğiyle oynayıp durduğundan sinirlerinin bozuk olduğu anlaşılıyordu. Tabii ki onu sorguya çektim. Neler olduğunu, Shana’yı neyin tahrik ettiğini sordum. Bilmediğini öne sürdü. Donnie Johnson adını zikredince...”

Phil ve D.D. birbirlerine baktılar.

“Shana ona saldırmış. Her şey çok hızlı gelişmiş. Bana anlatabileceği hiçbir şey yoktu. Ona ilave tıbbi tedavi, hatta ambulansla istediği hastaneye götürülmesini teklif ettim. Reddetti. Bir arkadaş olarak...” Müdirenin sesi hafif çatladı. Kendini topladı, çenesini kaldırdı. “Onu evine bırakmayı önerdim. Ayrıca hepiniz birlikte çalışıyor görüldüğünüzden, ilave güvenlik talep etmesi için ikinizden birini aramasını tavsiye ettim.”

D.D. kendini tutamadı. “Onunla kaç dakika konuştunuz?”

“On beş, yirmi dakika.”

“Ve onun Dr. Glen *olmadığını* anlayamadınız mı?”

Müdirenin koyu renk gözleri ışıldadı. “Hayır.”

Phil, D.D.’yi uyarmak istediğinde her zaman yaptığı gibi boğazını temizledi. O da sandalyede arkasına yaslanıp, daha rahat etmek için oturuşunu düzeltti.

Phil şimdi, “Durumu ne zaman fark ettiniz?” diye sordu.

“Kırk beş dakika sonra, Adeline nihayet konuşabilecek kadar kendine geldiğinde. Vakit kaybetmeden taktik birimini harekete geçirdim ve tüm güvenlik güçlerine haber verdim. Ve şimdi de buradayız.”

Phil, “Shana, Adeline’ın arabasının anahtarlarını nereden bulmuş?” diye sordu.

“Adeline’ın lobideki dolapta bıraktığı çantasından. Adeline, şifreyi vermediği takdirde Shana’nın onu öldürmekle tehdit ettiğini söyledi.”

D.D. meseleyi düşündü. “Pekâlâ, kaçak bir katilimiz var ve arabasını bulduğunuza göre de şu an muhtemelen yayan. Dahası, yeterli araba kullanma tecrübesine sahip olmadığı için yeni bir araba çalmak işine yaramaz. Aslında Adeline’a ait olan kıyafetlerinin tarifini aldık. Oldukça kanlı olduklarını söyleyemeye gerek bile yok.”

“Evet.”

D.D., “Sokaktaki vatandaşın böyle dikkat çekici birini fark etmesinin çok da zor olmayacağını düşünüyorum,” dedi. “Bu da akıllara şu soruyu getiriyor: Aradan dört saat geçmesine rağmen neden hâlâ onu gören kimse olmadı?”

Phil usulca, “Bir yardımcısı vardı,” dedi. “Otoparktaki maytapları tutuşturan kişi. Otoyola onunla buluşmak için gitti. Çok uzun süre araba kullanmasını gerektirmeyecek, çok uzak olmayan

ama güvenlik timinin ya da kameraların onu araç değiştirirken yakalayamayacağı bir yere.”

Müdire McKinnon, “Ama kim?” diye sordu. “Shana’nın ne arkadaşı ne de hayranı var.”

D.D., “Ah, arkadaşı olmayabilir,” dedi, “ama sanırım bir hayranı var.”

Phil ona baktı. “Gül Katili.”

“Bu durumda sadece firari bir cani ya da sadece bir seri katil aramıyoruz. Artık bir öldürme ekibi arıyoruz, bir çiftte bela.”

On beş dakika sonra, D.D. ve Phil, Müdire McKinnon’ın peşi sıra revire geldiğinde Adeline yatakta oturuyordu. Yüzünü kaplayan beyaz sargılar, hatlarının belli olmasını neredeyse imkânsız kılıyordu. Ama bacaklarını yatağın kenarından sarkıtırken gözleminde kararlı bir ifade vardı.

Müdire McKinnon sert bir şekilde, “Ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu.

“Gidiyorum.”

“Şimdi, dur bir dakika...”

Adeline dişlerini gıcırdatarak, “Beni bağırtma,” dedi. “Dik-işlerim açılacak.”

Müdire McKinnon dudaklarını birbirine bastırdı, kollarını sert bir şekilde göğsünde birleştirdi. D.D. bunu nasıl yaptığını bilmiyordu. Çarpıcı güzellikte siyahi bir kadın olan müdire, D.D.’nin hayatında gördüğü en heybetli insanlardan biriydi.

D.D., olduğu yerde duran müdirenin bir yanından dolaşırken Phil de öbür yanından dolaştı.

Yaklaşmalarını izleyen Adeline derin bir iç çekti. “Sadece eve gitmek istiyorum.”

D.D., “Sizce bu akıllıca mı?” diye sordu. “Ablanızda dairenizin anahtarları var.”

“Eğer beni öldürmek isteseydi çoktan yapardı.” Doktor sargılarını elledi. “Yüzünü doğradığın birinin boğazını kesmek o kadar da zor olmasa gerek.”

“O halde neden kesmedi?”

“Kendisine sorun.”

“Hâlâ sizi koruduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Yüzümde bir düzine dikiş var. Parmak uçlarımdan biri yok. *Korumak*, şu an ablamı tarif etmek için kullanacağım bir kelime değil.”

D.D. başıyla onayladı. O, Adeline’in bir tarafında, Phil de diğer tarafında durarak doktorun kaçmasına engel oluyorlardı. Kadın bir kez daha iç geçirdi.

“Ne istiyorsunuz?”

“Bu sabah ablanızla neden görüşmek istediniz?”

“Ailemiz hakkında bazı sorular sormak istiyordum.”

“Ve Donnie Johnson hakkında.”

Adeline ona delici gözlerle baktı. Ya da bakmaya çalıştı. Doktorun gözleri hafif donuktu. *Şokun, korkunun ya da ağrı kesicilerin etkisi*, diye düşündü D.D. Ama sonra Adeline’in ağrı kesiciye ihtiyacı olmadığı aklına geldi. Bunun, Adeline ona bakarken bilinci tamamen açık, akli tamamen başında bir hastanın yüzüne dikiş atan doktoru ne kadar ürküttüğünü merak etti.

Adeline dudaklarını yaladı. “Donnie Johnson’la ilgili bir teorim var. Onu test etmek istedim.”

Phil, "Teoriniz nedir?" diye sordu.

"Sanırım Shana bir psikotik kriz geçirdi..."

"Bunu dün söylemiştiniz."

"Evet, ama bunu düşündükçe daha da emin oluyorum... Babamıza ne olduğunu biliyor musunuz? Harry Day'in son anlarını?"

D.D., "Kendini öldürdü," dedi.

"Tam olarak değil. Shana, annemizin yaptığını söylüyor. Harry küvete girip jileti annemize vermiş ve o da kesmiş. Shana'nın gözleri önünde. Bunun dört yaşında bir çocuk için ne kadar travmatik bir olay olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Gelişiminde, gerçek anlamda bir dönüm noktası. Bununla ilişkili herhangi bir şey, bu senaryonun herhangi bir şekilde tekrar tezahürü ablam gibi birini o ana geri götürecektir."

"Bir saniye." D.D. elini kaldırdı. "Shana'nın o gece gördüğü şeyin bu olduğunu düşündüğünüzü mü söylüyorsunuz? Bir kızın Donnie'ye saldırdığını? Yıllar önce annenizle babanız gibi?"

"Sanırım böyle bir şey kesinlikle bir psikotik krizi tetiklemek için yeterli etkiye sahip olurdu."

D.D., "Bir kadın katil," diye mırıldandı, "otuz yıl sonra bir kadın seri katile dönüşüyor."

"Peki, cevabı neydi?" Phil kaşlarını çatarak sordu. "Ablanız ne dedi?"

"Cevap alamadım. Donnie'nin adını söyledim... kızılca kıyamet koptu. Sirenler çalmaya başladı. Adamlar bağırışıyordu. Shana üstüme atladı. Durduk yere."

Adeline gözlerini kırıştırdı. Hâlâ biraz şaşkın görünüyordu.

D.D., "Sizi fena kesmiş," dedi.

"Öyle yapmak zorundaydı. Aksi takdirde kimse onu ben sanmazdı."

“Onu hâlâ savunuyor musunuz?”

“Hayattayım. Shana’nın dünyasında bu, kendini dizginlemektir.”

D.D. başını iki yana salladı.

Phil, “Sizce ablanız nereye gitmiş olabilir?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Otuz yıldır dış dünyayla bağlantısı kesikti. Açıkçası... onu savunmasız görüyorum. Gelip beni bulması mantıklı olurdu ancak özgürlüğü karşılığında beni kestiğini düşünürsek... Ona yardım etme ihtimalim olmadığını bildiğine eminim.”

D.D., “Birin on ona yardım ettiğini düşünüyoruz,” diye meydan okudu.

“Hiç arkadaşı yok ki.”

“Ama bir hayranı var. Gül Katili.”

Adeline ilk kez tereddüt etti. “Hayır,” dedi ama sözcük, ağzından istediği kadar güçlü çıkmadı.

D.D., “Shana ve Gül Katili,” dedi. “Gül Katili ve Shana. Şimdi, bu iki hasta ruhlu katil eğlence için nereye gitmiş olabilir?”

Ardından, bir saniye sonra, artık Adeline’a sorması gerekmiyordu, içine bir önsezi doğmuştu bile. En başa döneceklerdi. Otuz yıl önce tüm bunların başladığı yere.

D.D., çabucak Phil’e döndü.

Aceleyle, “Bayan Davies’in evi,” dedi. “Eski mahalle.”

Otuz Dördüncü Bölüm

Müdire McKinnon beni bir araç kiralama ofisine götürmekte ısrar etti. Polisin arabama çoktan el koyduğunu söyledi. Artık bir olay yeri muamelesi göreceği düşünülünce ne zaman geri alacağım belli değildi. Belki de hiç alamayacaktım.

Arabanın içine tuhaf bir sessizlik hâkimdi. Kendim, açıklamadığım bütün her şeyi düşünüyordum. McKinnon'ın yüzünde ise hiçbir şeyi ele vermeyen kararlı bir ifade vardı. Sanki açıp açmama konusunda kendine güvenmediği sırları varmış gibiydi.

O an, ablamı en iyi şekilde idare etmek için birlikte çalıştığımız bunca yılda müdireyle aramızdaki ilişkinin meslektaşlığın ötesine geçtiğini fark ettim, arkadaş olmuştuk. Memur Maria, Chris ya da Bob'm da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim. Ablamı cezaevinden kaçıran, güvenlerine ihanet eden kişinin ben olduğumu öğrendiklerinde, eğer öğrenirlerse, bunun onları nasıl etkileyeceğini merak ettim.

Bir şeyler söylemeliyim, diye düşündüm. Bir tür destek, şimdi anlamayabileceği ama daha sonra onu rahatlatabilecek şifreli bir özür. Ama sonra dönüp, bana öylesine öfke dolu koyu renk göz-

lerle baktı ki kendimi geri çekmekten alamadım.

“Akıllı bir kadın, kilitlerini değiştirdi, Adeline,” dedi. Ses tonunda yardımdan çok meydan okuma vardı. “Akıllı bir kadın mısın?”

Cevap vermedim.

“Daha akıllı bir kadınsa tatile çıkardı. Mesela Bermuda’ya. Buradan uzak, çok uzak bir yere.”

Soğukkanlılıkla, “Eğer ablam bana zarar vermek isteseydi çoktan ölmüş olurdu,” diye cevap verdim.

Bana yine o kararlı ifadeyle baktı. “Korkman gereken tek kişinin ablan olduğunu varsayıyorsun.”

Soğuk bir şekilde, “Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

Ama başını çevirmiş, dikkatini yola vermişti. Sonra bir daha da konuşmadık.

Araç kiralama ofisinde, sargılı yüzümü ve fırın eldivenini andıran sol elimi gören görevli anında irkildi. Fakat McKinnon kontrolü hemen eline aldı. Emirler yağdırmaya başladı. Yirmi dakika ya da daha kısa bir sürede koyu mavi, orta boy bir sedan arabam olmuştu.

Çabuk bir şekilde, “Seninle evine kadar geleceğim,” dedi. “Yerleşmene yardım edeceğim.”

“Hayır, teşekkür ederim. Ben hallederim. Sadece dinlenmeye ihtiyacım var.”

“O şeyle evinin kapısını açabilecek misin? Anahtarı sokup çevirebilecek misin?” Vücudumun bir uzvundan ziyade bir beyz-bol eldivenini andıran, kat kat sargılı sol elimi işaret etti. “Araba kullanmak bir yana, üstünü değiştirebilecek, kendine yemek hazırlayabilecek misin?”

“Hallederim.”

“Adeline...”

“Kimberly.”

Nadiren kullandığım adını söyleyince kızdı. Tekrar sert ifadesini takınmayı denedi. Sonra, bu işe yaramayınca: “Yanlış anlama, Adeline ama Shana söz konusu olunca kahrolası bir aptal olabiliyorsun.”

Yüzümdeki sargılara dokundum. “Ve bu da benim cezam mı?”

“Öyle bir şey demedim. Burada kusurlu biri varsa o da Shana ama... Sen onun kardeşisin. Ayrıca onun iyi taraflarını bulmakta kararlı görünüyorsun, var ya da yok.”

“Anlaşıldı.”

“Unutma, onu neredeyse on yıldır idare ediyorum. Onu tanıyan, bütün hamlelerini önceden tahmin edebilen tek kişi sen değilsin. Seninle dairene geleceğim. İkimize karşı hiçbir şansı yok.”

Yardım teklif ediyordu. Son derece kibarcaydı. Ama McKinnon’ın tekrar aşırı parlak bir hal alan gözleri beni huzursuz etti. Kendisine yamuk yapılan bir cezaevi müdiresinin işleri tekrar yoluna koyma, onu alt eden tek mahkûma haddini bildirme arzu ve hevesi miydi bu? Yoksa dahası mı vardı? Henüz tam olarak bilemediğim bir şey?

“İlk iş, kilitlerimi değiştireceğim. Söz veriyorum.”

McKinnon kaşlarını çatıp beni inceledi.

Ve o an, düşünmek istemediğim şeyleri düşünmeye başladım. D.D.’nin, Gül Katili’nin bir kadın olduğuna olan inancı giderek artıyordu. Ablamın cezaevi dışından biriyle temas kurmuş olamayacağına, ama o aynı duvarların içinden biriyle, mesela başka bir

mahkûmla, bir gardiyanla ya da hatta cezaevi müdiresiyle işbirliği yapmış olabileceğine...

“Gitmem gerek. Dinlenmeliyim.”

McKinnon tereddüt etti. İfadesi hâlâ anlaşılmazdı.

“Emin misin?”

“Evet.”

“Peki, tatil?”

“Dikkate alacağım.”

“Beni habersiz bırakmazsın, değil mi?”

“Tabii ki,” diye yalan söyledim.

“Yardıma ihtiyacın olursa, Adeline, lütfen aramaktan çekinme. İlişkimizin bugüne kadar hep Shana’dan ibaret olduğunun farkındayım ama aradan geçen zamanı göz önünde bulundurunca... Bir şeye ihtiyacın olursa,” diye bitirdi McKinnon resmi bir şekilde, “yardım etmekten şeref duyarım.”

Kiralık arabama doğru ilerlerken, “Eğer senin için bir teselli olacaksa,” dedim, “Shana’nın özgürlüğünün tadını çıkardığından şüpheliyim. Cezaevinde geçirdiği otuz yılın ardından, daha çok kafasının karışık hatta büsbütün tedirgin olduğunu düşünüyorum.”

Müdire homurdanıp bir adım geri çıkınca rahatladım. “Bu bana teselli verebilir. Ama bir SWAT timinin o işe yaramaz ablanı yakalaması daha da çok teselli verir.”

Gülümseme sırası bu kez bendeydi ama derim kaba sargılara sürtünürken kendimi garip hissettim.

Elim arabanın kapısında, “Kimberly,” dedim.

“Efendim?”

“Özür dilerim. Bu sabah için. Ablamın sana yaşattıkları için. Her şey için.”

“Özür dilemesi gereken sen değilsin.”

Tekrar gülümsedim. Acı hissetmeyen biri olmama rağmen, göğsümdeki hissin ilginç bir şekilde hafif sızlayan bir ağrıyı andırdığını düşündüm.

Apartmana vardım ve kiralık arabamı yeraltı otoparkına park ettim. Öncesinde oturduğum blokun etrafında üç tur atmış, çevrede üçü Boston, biri eyalet olmak üzere dört polis devriyesi görmüştüm. Dairem önümüzdeki birkaç gün gözlem altında tutulacaktı. Bu da ileride olacaklar için önceden plan yapmayı zorunlu kılıyordu.

Daireme dikkatle girdim. En çok neden korktuğumu bilmiyordum: dedektifler, olay yeri uzmanları ya da Gül Katili’nin kendisi.

Sadece boş odalarla karşılaştım. An itibarıyla polisler beni hâlâ bir kurban olarak görüyorlardı. Ablamın buraya gelme ihtimaline karşı binamı izliyorlardı ama kişisel alanıma müdahale etmek için henüz bir sebepleri yoktu. Çünkü Shana’nın en son görüldüğü yer buradan takriben otuz kilometre uzaktaydı ve yayan olduğunu düşünüyorlardı.

Shana araba kullanamıyordu. Bunu unutmuştum. Başka hangi konularda çuvalladığımı merak ettim.

Dairemin tamamında küçük bir arama yaptım. Kameralar hâlâ yerinde ve maskeleyen bantları da üzerlerinde duruyordu. Öyleyse Gül Katili henüz oyuncaklarını toplama fırsatı bulamamıştı. Bir sonraki kadını takip etmekle mi meşguldü? Yoksa gelip hayatını tekrar mahvetmeden önce bu fırtına öncesi sessizliğin tadını mı çıkarıyordu?

Artık korkmuyordum. Daha çok, Gül Katili’nin elini çabuk

tutup bu işi bir an evvel bitirmesini diliyordum.

Banyoya girdim. Yüzümdeki sargıları dikkatlice çıkardım. Bugünün işini yarına bırakma. Derin bir nefes aldım. Başımı kaldırıp, baktım.

Beyaz sargıların göze battığını sanıyordum ama şu an yüzüm dediğim bu kanlı, yamalı yorgansa sarsıcıydı. Altı, yedi, sekiz parlak kırmızı çizgi. Alnımda. Sağ gözümün üstünden aşağıya doğru. Burnumda. İki yanağımdan aşağıya doğru. Çenemde tırtıllı bir kesik. Adeta Dr. Frankenstein'ın canavarına benziyordum, gerçek bir kadın değil de rasgele toplanmış deri parçalarının dikilmesiyle oluşan korkunç bir varlık.

Öte yandan... parlak kırmızı çizgilerden birine dokundum. Sonra öbürüne. Kesiklerden yalnızca üçüne ve sadece belli yerlere dikiş atmak gerekmişti. Shana'nın söz verdiği gibi, yaraların büyük bölümü yüzeyseldi. Doktorlar yaraları temizlemiş, ardından iyileşmeye yardımcı olması için cilt yapıştırıcısı sürmüşlerdi.

Ama asıl büyük hasar sol elimdeydi. Ve bunu muhtemelen Shana'nın kelepçesini keserken kendim yapmıştım.

Ablam verdiği sözü tutmuştu. Bunun bir anlamı yok muydu? Kötü insanlarda da vicdan vardır falan.

Vazgeçmek yok, dedim aynadaki kadına. *Vazgeçmek yok*.

Duş almak istiyordum fakat elimi ya da yüzümü ıslatmamam gerekiyordu. Ben de bu durumda sünger banyosunda karar kıldım. Sadece sağ elimi kullanarak elimden ancak bu kadarı geliyordu. Sonra bol bir kot pantolon ve örgülü sade bir kazak giydim.

Biraz canlanmıştım. Dolabıma geçtim. Arka kısmında daha değerli mücevherlerimi sakladığım bir kasa vardı. Şimdi kasayı açıp içinden bir telefon aldım. Bir kullan at telefon. Çantamda ab-

lamın alması için bıraktığım telefonun aynısı. Bu sabah ilk iş olarak numarasını ezberlemiştim. Tuşladım.

Telefon çaldı. İki, üç, dört, beş, altı kere.

Tam paniklemeye başlıyordum ki ablam telefonu açtı.

“Neredesin?” diye sordum.

“Faneuil Hall.”

“Faneuil Hall mu? Oraya nasıl gittin?”

“Araba kullanamıyorum,” dedi. Sesi duygusuzdu.

“O halde, nasıl?”

“Adamın biri durdu. Arabamın çalışmadığını gördü, gideceğim yere kadar bırakmayı önerdi. Yüzümü temizlemiştim,” dedi. Sanki bu her şeyi açıklamış gibi.

Kendimi tutamadım: “Peki, bu adam, hâlâ...”

“Onu öldürmedim.” İlk kez, sesinde bıkkınlık sezdim. “Nereye gideceğimi bilmiyordum. Ben de Boston’a bırakmasını söyledim. Beni buraya getirdi. Çok insan var. Kalabalığın arasına karıştım.”

“Polisler?”

“Eh işte.”

Çünkü muhtemelen şu an başka bir yere odaklanmışlardı.

Ablama, “On beş dakikaya orada olurum,” dedim. “Starbucks’ta buluşalım. Yemek bölümünün sonundaki kahve dükkânı.”

“Starbucks’ın ne olduğunu biliyorum,” dedi sinirle.

“Özür dilerim. Hapishane dışındaki gıdalar konusunda bu kadar uzman olduğunu bilmiyordum.”

“Siktir git,” dedi ama sesinde öfke yoktu.

Kendimi tutamayıp gülümsedim. Bir an için iki kız kardeş gibiydik. Telefonu kapattım. Parçalanmış yüzümü gizleneme yar-

dımcı olması için. bulabildiğim en büyük güneş gözlüğünü aldıktan sonra caddeye inip bir taksiye atladım.

İlk seferinde Shana'nın yanından geçip gittim. Bir masada rahat tavırlarla oturan, kot pantolonlu ve kareli gömlekli, zayıf, orta yaşlı bir adam. Başımı çevirip bakmak için hiçbir sebep yoktu. Fakat kalabalık alanın tamamını inceler incelemez de hatamı anladım. O kişinin neden diğerlerinden farklı görüldüğünü.

Masasına döndüğümde Shana bana gülümsüyordu.

Gerçek bir gurur belirtisiyle, "İyi iş çıkardım," dedi.

İyi iş çıkarmıştı. Hatta harika iş çıkarmıştı. Uzun ve yağlı bukleler gitmişti. Bir oğlan gibi kısacık kestiği saçları, yüz hatlarını değiştirmiş, hafif geniş omuzları, düz göğsü ve neredeyse olmayan kalçalarıyla ona hem daha genç hem daha erkeksi bir hava katmıştı. Çantaya kazak koymuştum ama paranın bir kısmıyla yeni kıyafetler almış olmalıydı çünkü üzerinde yırtık bir kot pantolon ve önden düğmeli, flanel bir gömlek vardı. Gap ya da Old Navy reklamında oynayabilirdi. Toprak tonlarında kareli gömlek, tenine açık turuncudan çok daha fazla yakışıyordu ama biraz makyaj da yapmıştı. Fondöten olduğunu tahmin ettim. Belki biraz da pudra. Cildindeki lekeleri gizleyip gençleştirecek kadar.

Kendimi sapkın bir makyaj şovundaymışım gibi hissettim. Kendinizi nasıl yirmi yaş daha genç gösterip, hapisane imajından kurtulursunuz!

Önünde, masada bir beyzbol şapkası ve bir bardak kahve duruyordu. Arabamda onun için bıraktığım spor çanta ayaklarının dibindeydi.

Karşısına oturdum. Aceleyle giydiğim kıyafetlerden dolayı kendimi pasaklı hissediyordum. Yaralı elim ve yüzümden dolayı da göze batıyormuşum gibime geliyordu. Burada uzun süre kalamazdık. Dikkat çekmeden hiçbir yerde uzun süre kalamazdık.

Ablam kahvesinden bir yudum aldı. Sol el parmaklarını ritmik olarak masaya vuruyordu. Bu, görünmeye çalıştığı kadar sakın olmadığının bir işaretiydi.

İçeceği işaret ederek, “Nasıl?” diye sordum.

Yüzünü ekşitti. “Kedi sidiği gibi. Ayrıca sipariş etmesi de imkânsız. Sıradaki bir çocuk bana bağırdı.”

“Starbucks kültürel bir olgu. Alışsın.”

Tekrar yüzünü ekşitip bardağı masaya koydu. Şapkayı alıp ellerinde büküdü.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

“Yapmak istediğin özel bir şey var mı? Bunca yıl hayalini kurduğun bir şey?”

Bana garip garip baktı. “Adeline, ben müebbet yatıyordum. Müebbet yatanlar hayal kurmazlar. Bizim için gelecek yoktur.”

“Peki, dış dünya senin hatırladığın gibi mi?”

“Biraz.” Omuz silkti. “Daha gürültülü. Daha çılgın. Hatırladıklarım belli belirsizdi. Ama gerçeği oldukça iyi.”

“Bunaltıcı.”

Tekrar omuz silkti. Kayıtsız davranmaya çalışıyor, şapkayı bükmeye devam ediyordu. Otuz yıllık hücre hapsinden Boston kent merkezinde bir öğleden sonrasına. Çoğu insan bunu kaldıramazdı.

Sakince, “Gidebilirsin,” dedim. “Beni bırakabilirsin. Burarlardan gidebilirsin.”

Ablam yemi yutmadı. Şimdi sakince bana bakma sırası ondaydı. “Nereye gideceğim? Kiminle gideceğim? Gidip de ne yapacağım? Araba sürmeyi bilmiyorum. Bugüne kadar hiçbir işte çalışmadım. Yemek pişirmek bir yana, bir daire ya da ev nasıl bakılır onu bile bilmiyorum. Hayatımın büyük bölümünde bana devlet baktı. Şu an bunu değiştirmek için biraz yaşıyım bence.”

“Üzgünüm,” dedim. Bugünkü favori lafım.

“Neden? Bunların hiçbirisi senin suçun değildi. Olan oldu. Profesyonel kafa doktoru olan sen değil misin? Çünkü bana bazen biraz kalın kafalı gibi geliyorsun.”

“Bana yardım edecek misin?” diye sordum. Çünkü artık dışarıda olduğuna göre bundan o kadar emin değildim.

“Yoğun iş takvimime şöyle bir baktım. Bugün araya bir seri katille yüzleşmeyi sıkıştırabilirim gibi görünüyor. Ama hepsi bu kadar. Fazlası için oturup ödeme koşullarını görüşmemiz gerekecek. Kahretsin, belki de her şeye rağmen bir iş bulabilirim.”

“Gül Katili’nin kim olduğunu cidden bilmiyor musun?”

“Hayır.”

“Görüştüğün hiç kimse yok muydu?”

Bana garip bir bakış attı.

“Katil dün gece daireme girmiş,” diye fısıldadım. “Bana bir hediye bırakmış. İçinde insan derisi olan üç kavanoz.”

Ablam gözünü bile kırpmadı. “Katil neden böyle bir şey isteyeceğini düşünsün ki?”

Hiçbir şey demedim. Diyebilirdim, ama demedim.

“Korkuyor musun, Adeline?”

“Sen korkmuyor musun?”

“Asla. O duyguyu anlamıyorum bile. Acıyı hissedemiyorsun.

Senin de korkusuz olman gerekir aslında.”

“Bazen kâbuslar görüyorum. Çok karanlık bir yerdeyim. Tek görebildiğim, sarı bir ışık huzmesi. Ve korkuyorum. Her seferinde çığlık atarak uyanıyorum. Bu, üvey babamın yıllarca anlayamadığı bir konuydu. Acıyı hissedemeyen bir kızın korkuyu hissedebilmesi.”

Ablam, “Rüyalarında dolabı görüyorsun,” dedi.

“Sanırım.”

“Pekâlâ, korkacağın şeyler var. Adeline, ben geçmişten konuşmak istemiyorum. Bu oyunu sen başlattın. Umarım bütün bunlar sadece eski günlerini yâd etmek için değildir.”

“Söz verdiğin şeyi yapmana ihtiyacım var. Beni korumana ihtiyacım var.”

Kesikler içindeki yüzüme bakınca ironiyi ben bile anladım. Ama sonra omuz silkip umursamaz bir tavırla, “Buradayım, değil mi?” dedi.

“Ya sonrasında...”

Ablam, “Bana bugüne kadar hep istediğim şeyi vereceksin.” dedi. Bir kez olsun sesindeki özlem duygusunu yakalamayı başardım.

Ablamı idare etmenin sırrı buydu. Sevgi ve sadakat istiyor olabilirdiniz. Ama çok daha güvenilir olansa onun temel narsisizmine hitap etmek, onu işin ucunda onun için de bir şeyler olduğuna inandırmaktı. Ömrünün otuz yılını hapiste geçiren ablam gerçek dünyada tutunamazdı.

Şimdi, “Seni daireme götüreceğim,” dedim.

“Güvenli mi?”

“Başka yerler ne kadar güvenliyse o kadar.”

“Ama polisler orayı izliyor olacak.”

“İşte bu yüzden de bir planım var. Bana güveniyor musun, Shana?”

Gülümsedi. “Sen bana güveniyor musun, kardeşim?”

“Kanıtı olan izleri üzerimde taşıyorum.”

“Tamam.” Ayağa kalktı, kahve bardağını en yakındaki çöp kutusuna attıktan sonra yerden çantasını aldı. “Önden buyur. Bu senin gösterin.”

Ablamı Brooks Brothers’a götürdüm. İlk kılık değiştirme girişimi bana bir fikir vermişti. Daireme yanımda bir kadınla dönersem polis şüphelenebilirdi ama yanımda profesyonel giyimli bir beyefendiyle, önde gelen bir psikiyatrist olarak dönersem kimse şüphelenmezdi. Belki bir meslektaştı. Bir erkek arkadaş. Ya da kendi terapistim. İhtimaller sonsuzdu ve bunların hiçbirinde ablam yer almıyordu.

Shana mağazada mahcup davranıyordu. Ve sürekli sağa sola dokunuyordu. Gömlekler, kravatlar, takım elbiseler hatta bir araduvara bile dokundu. Büyük şehre gelen bir köylü misali, gözleri yuvalarından uğramış gibiydi.

Klasik bir koyu gri takım elbise seçtim. Bu esnada satış elemanı da peşimizden geliyor, Shana’nın orada burada gezinen parmaklarını tedirginlikle ve benim tahrip olan yüzümle sargılı elimi de artan bir endişeyle izliyordu. Sonunda ablamı tutup kıyafetlerle birlikte soyunma kabinine ittim.

Otuz saniye sonra, “Aman Tanrım,” diye bağırdı.

“Olmadı mı?”

“Olmak mı? Fiyatları *gördün* mü?”

“Hadi ama, *sevgilim*.” Peşimizde dolaşan satış elemanından dolayı kelimeyi üstüne basarak söyledim. “Kalite ucuza alınmaz ama sen buna değersin. Şimdi, *dene bakalım!*”

Shana yaklaşık on dakika sonra kabinden çıktı. Düğmelerle ve kravatla sorun yaşıyordu. Üstündekilerle pek rahat görünmüyordu. Daha ziyade sanki onlarla savaşıyor gibiydi. Ama ben düğmelerini ilikleyip üstünü başını düzelttim. Ardından da onu aynanın karşısına geçirdim.

İkimiz de bakakaldık. Saçından mıydı? Yüz hatlarıyla ilgili bir şey mi? Çünkü Tanrı biliyor ya babamız asla bir Brooks Brothers mağazasına adım atmamıştı ama öte yandan bir an için... Aynanın karşısında duran Shana’ydı belki ama aynadan bize bakan kişi Harry Day’di.

Kendimi tutamadım. Ürperdim. Shana bunu gördü. Dudaklarını birbirine bastırdı, tek kelime etmedi.

Satış elemanına, “Alıyoruz,” dedim. “Etiketleri çıkarın. Üstünde kalacak.”

Alışverişimize bir de siyah uzun bir palto ekledikten sonra yüzüm dışında her yere bakan satış elemanına kredi kartımı uzattım.

Bu kredi kartım yedekti. Bunu çantamda değil, kasamda bulunduruyordum. Hırsızlık ihtimaline karşı. Shana’nın sözde benim çantamla kaçtığını düşünürsek polisin diğer kartlarımı izliyor olması oldukça muhtemeldi. Ama bu kart temizdi. Polisler bu işlemin izini sürseler bile Brooks Brothers’da alışveriş yapan profesyonel bir kadın o kadar da şüpheli değildi, öyle değil mi?

Kıyafet mağazasından sonra ablamı birkaç blok ötedeki ran-

devusuz çalışan bir kuaför salonuna götürdüm. Orada sıkkın bir çocuk saçına biraz çekidüzen verdikten sonra isteğim üzerine sarı röfle attı. Salonun bir köşesinde televizyon çalışıyordu. Akşam haberlerinde, ablamın bezgin görünümlü bir polis fotoğrafının kapladığı ekranda sabahki hapishaneden kaçış olayı veriliyordu. Kuaför çocuğa baktım. Haberi ya da fotoğrafı görmemişe benziyordu. Ya da gördüyse bile turuncu hapishane tulumu içindeki zayıf bir kadınla salonundaki sandalyede oturan şık giyimli beyefendi arasında bir bağlantı kuramamış gibiydi.

Yine de bir an evvel oradan çıktığımız için minnettardım. Son bir işlem için yolun karşısındaki eczaneye uğramamız gerekiyordu: siyah kalın çerçeveli okuma gözlüğü. Gözlüğü burnunun üstüne yerleştirdiğimde kaşlarını çatan Shana hapsiracak gibi oldu.

Ama ortaya çıkan sonuç buna değermişti.

Shana Day'den eser kalmamıştı. Şimdi onun yerinde başarılı bir işadamı duruyordu.

Shana bana, "Baban böyle mi görünüyordu?" diye sordu. "Anlarsın ya, *diğer* baban."

"Hayır."

"Neden?"

"O, akademisyendi, tüvit tercih ederdi."

Ablam bana sanki başka bir dil konuşuyormuşum gibi baktı. Onun açısından şüphesiz öyleydi de.

Yüzündeki gözlüğü düzelterek, "Roger," dedim hemen. "Adın Roger olsun. Bir doktorsun. Daha doğrusu benim terapistsin. Bu sabah olanlardan sonra kimse bir kafa doktoruna ihtiyaç duymamı garipsemez."

Ablam yüzümdeki izlerden birine dokundu.

İfadesiz bir şekilde, “Acı benim uzmanlık alanım,” dedi.

Sonra arkasına döndü. Üzerindeki bütün yeni kıyafetlerin ağırlığı altında huzursuzca kımıldanıyordu. Yanlarında, ellerini bir yumruk yapıyor, bir açıyordu.

Caddede yolumuza devam ettik. Ben hâlâ tetikteydim, ablasa yüzüne tekrar o anlaması imkânsız ifadesini takınmıştı.

Otuz Beşinci Bölüm

Shana'nın bakıcı annesi Bayan Davies aksi davranmıştı.

“Ne olmuş kaçmışsa? Bana ne yapabilir ki? Uykularımı mı kaçıracak? Adımı mı lekeleyecek? Keşke ölseydim mi dedirtecek? Bunların hepsini çoktan yaptı zaten.”

Phil, “İçeri gelebilir miyiz?” diye ısrar etti. “Şöyle bir etrafa baksak?”

Yaşlı kadın nihayet kabul etti. Dar koridorda ilerlerken, çiçekli sabahlığı ayak bileklerinin etrafında uçuşuyordu. D.D., kadının düne göre bugün daha canlı olduğunu fark etti. Öfke insanları böyle yapıyordu işte.

D.D., Bayan Davies'in evinde gezerken Phil de evin etrafına şöyle bir göz attı. Boston evlerinin birbirine ne kadar yakın inşa edildiği düşünülduğünde dışarıda bakılacak çok fazla alan yoktu. Aynı şeyin içerisi için de geçerli olduğu söylenebilirdi, zira Bayan Davies evini pek çok eşyayla doldurmuştu. D.D.'nin kişisel görüşü, Bayan Davies'in evinde firari bir katilin bulunması bir yana, kadının neredeyse kendisi için bile yeterli alan olmadığı yönündeydi.

Tekrar bir araya gelen D.D. ve Phil, Bayan Davies'i evin arka tarafında, kanepede oturmuş, siyahlı grili bir kaplan kedisini sevenken buldular.

Phil, "Shana'nın gidebileceğini düşündüğünüz bir yer var mı aklınızda?" diye sordu.

"Lütfen. Aradan otuz yıl geçti. Hayatımdan kaç kişi geçti biliyor musunuz? Şehir bile aynı değil, Big Dig sonrası falan."

D.D. ve Phil birbirlerine baktılar. Pekâlâ.

D.D., "Bayan Davies," dedi. "Dün bize bir üvey evlattan, AnaRose Simmons'tan bahsetmiştiniz. Shana'nım... olayından sonra devlet onu başka bir yere göndermişti."

"Ah." Bayan Davies'in ifadesi anında yumuşadı. "O kadar güzeldi ki. Dünyalar güzeli bir şeydi, ama çok utangaçtı. Nere-deyse hiç konuşmazdı, ama çok çok tatlıydı."

D.D. bütün gece düşünmüştü. Samuel Hayes'ten şüpheleniyordu ve bir cinayet eşyaları sitesine koyduğu eşyalar sebebiyle araştırılmasında kesinlikle fayda vardı. Ama eğer aradıkları kişi bir kadınsa... bu, Shana'nın işlediği suç yüzünden sevgi dolu koruyucu evden alınıp kokain müptelası annesine geri verilen küçük bir kız olabilir miydi? Böyle bir şey, D.D.'nin tepesini kesinlikle attırırdı.

"AnaRose'dan hiç haber aldınız mı?"

"Ah, hayır. Sonrasında ilgilenmedim. Bunu size söylemiştim."

"Peki ya o? Reşit olduğunda sizinle temas kurmaya çalıştı mı?"

Bayan Davies, D.D.'ye dostça bir ifadeyle baktı. "İşler o şekilde yürümüyor, tatlım. Öyle olduğunu düşünebilirsiniz. Ama

elimden o kadar çok çocuk geçti ki. Çoğu gelip gidiyor ve gittiğinde bir daha geri gelmiyor. Bu hayat tarzı, onlara bunu yapıyor. Bağlanmıyorlar. Sadece bugünde yaşıyorlar. Çünkü ellerinde bunun dışında başka hiçbir şeyleri olmadığını yaşayarak öğrendiler.”

D.D. kaşlarını çatı. “Ya AnaRose?”

“Ona ne olduğunu bilmiyorum. Bilen biri varsa, o da Samuel’dır. Onun ağabeyi gibiydi. İrtibatı koparmamış olabilirler.”

“Hazır Bay Hayes’ten söz açılmışken...”

“Samuel mı?”

D.D., “Onunla ilgili bizim de endişelerimiz var,” dedi. Yaşlı kadının karşısında oturan Phil de başıyla onaylayarak ortağına uydu. Şu ana kadar Samuel’ın yerini tespit edememişlerdi. Neden Bayan Davies’i de bu çabalarına ortak etmesinlerdi ki?

D.D. durakladı. “Sizde ona ait bir cepte telefonu numarası var mıydı acaba? Böylelikle ona daha rahat ulaşabiliriz belki.”

“Ah. Ah, evet. Bir saniye lütfen.”

Bayan Davies mutfakta gözden kayboldu. D.D. o alanı, yıkanmamış bulaşık yığınlarını, çürümüş yemekleri, tezgâhların üstünü kaplayan kedi tüylerini düşünmemeye çalıştı. Birkaç dakika sonra yaşlı kadın elinde bir parça kâğıtla geri döndü.

Bayan Davies neşeli bir şekilde, “İsterseniz arayabilirim,” diye öneride bulundu.

“Bu harika olur.”

Bayan Davies numarayı çevirdi. Bir şüphelinin, bildiği bir numara tarafından aranması gibisi yoktu. Bayan Davies, D.D. ve Phil’in hayatını hep kolaylaştırıyordu.

Tam belli bir süre geçtikten sonra D.D. endişelenmeye başlamıştı ki o sırada:

Bayan Davies, “Samuel!” diye bağırdı. Suratında sıcak bir gülümseme peyda oldu. Aradan geçen bunca yıla rağmen kadının onu hâlâ bir evladı olarak gördüğünü fark etmemek mümkün değildi.

D.D. kendini neredeyse suçlu hissetti.

“Haberleri izledin mi?” Bayan Davies devam etti. “Shana hapisten kaçmış. Şu anda evimde iki mükemmel dedektif var. Benim için endişeleniyorlar, Sam. Ayrıca senin için de endişeleniyorlar.”

Bir duraklama oldu. Samuel bir şeyler söylüyordu. Ve bu her neyse Bayan Davies’in kaşlarını çatmasına sebep oldu.

“Şey, bilemiyorum... Ben... Evet... Hayır. Burada. Onlarla sen konuş. Zaten seninle doğrudan konuşmak istiyorlar.”

Bayan Davies lafı daha fazla uzatmadan telefonu D.D.’nin eline tutuşturdu. O da telefonu kulağına götürdü.

“Samuel Hayes? Ben Boston Emniyeti’nden D.D. Warren. Görev gücüyle işbirliği içinde Shana Day’i bulmaya çalışıyoruz.”

Phil desteklercesine başını salladı. Shana Day üzerinde dur. Samuel’dan zerre kadar kuşkulananmıyorlardı. Hayır, diğer baş şüphelileri olan AnaRose Simmons’la arasında muhtemel bağlar olduğu için şüphe altında olmaması bir yana, şu an üç kadının öldürülmesi soruşturmasında baş şüpheli bile değildi. Hayır, onu sorguya çekmek için can atmıyorlardı.

D.D. hızlıca, “Bu gibi durumlarda,” diye devam etti, “prosedür gereği, firari bir mahkûmun tanındıklarıyla görüşüyoruz. Bu durumda, bu sizi de kapsıyor. Ama size karşı dürüst olacağımı, Bay Hayes. Shana’nın geçmişini düşününce, onun firarıyla bir ilginiz olduğunu düşünmüyoruz ancak güvenliğiniz için aynı şeyi söyleyemeyeceğim.”

“Ne?” Samuel Hayes şaşırmış gibiydi.

D.D. sakince, “En iyisi, yüz yüze görüşmemiz,” diye devam etti. “Evinize gelmemiz uzun sürmez. Adresiniz?”

“Güvenliğim mi? Ama, ama, ama...”

Onu tam istedikleri kıvama getirmişlerdi. Polisin evine gelmesine direnmek yerine kafası karışmıştı.

D.D., “Açık adresiniz,” diye teşvik etti.

Adresi hızlı hızlı söyledi. Sesinde hâlâ kararsızlık vardı.

“Bayan Davies’in evini emniyet altına alır almaz orada olacağız. Bu arada, yerinizde olsam dışarı çıkmazdım. Bütün kapı ve pencerelerinizi kilitli tutun. Bize bu konuda güvenin.”

D.D. aramayı sonlandırdı. Telefonu geri verdiği Bayan Davies, beklendiği gibi şaşkındı.

Kadın, “Gerçekten o kadar korkulacak bir durum var mı?” diye nefes aldı.

D.D. kadını, “Daha sonra üzülmeğe tedbirli olmak yeğdir,” diyerek rahatlatmış. “Aynı şey sizin için de geçerli Bayan Davies. En iyisi, içeride kalıp evin her tarafını kapatmanız. Sıra dışı herhangi bir ses duyarsanız doğrudan bizi arayın.” Phil cebinden bir kart çıkardı. “Buraya derhal bir devriye arabası gönderteceğiz. Anlaştık mı?”

“Tamam.” Ama Bayan Davies artık korkmuş görünmüyordu. Suratındaki o saldırgan ifade geri gelmişti.

D.D. merakla, “Onu tekrar görmek istiyor musunuz?” diye sordu.

“Ona söylemek istediğim birkaç bir şey var.”

“Ne gibi?”

“Özür dilerim.”

“Neden?”

Bayan Davies soğukkanlılıkla, “Özür dilerim,” diye tekrarladı. “Biz onun anne ve babasıydık. Ona iyi davranmak görevimizdi. Sonra bunu beceremediğimizi fark ettiğimizde ona yardım edebilecekleri bir eve ya da bir yere göndermeliydik. Ama yapmadık. Parmağımızı bile kıpırdatmadan, bir mucize olup da bir şeylerin değişmesini bekledik. Bunun için ondan özür dilemek istiyorum.”

“Bayan Davies... Shana’nın yaptığı şey sizin suçunuz değildi.”

“Bunu biliyorum. O kız şeytanın ta kendisi ve hak ettiğini de bulacak. Ama o daha bir çocuktuk, bizlerse yetişkindik. Bu önemli bir husus, dedektif. Sizce de öyle değil mi? En azından benim için önemli.”

D.D. başını iki yana salladı, ikna olmamıştı. Bütün çocuklar çocuk gibi olmuyordu. Ayrıca o kadar çok genç suçluyla karşılaşmıştı ki bazılarına akıl sağlığı uzmanları ya da hatta son derece özverili şartlı tahliye memurları bir yana, iyi niyetli yetişkinler bile yardım edemezdi.

Bayan Davies onlara bütün gerekli tedbirleri alacağına söz verdi. Ardından Phil ve D.D. dikkatlerinden kaçan bir şey olup olmadığını kontrol etmek için gözlerini dört açıp mahallede bir tur attılar. Shana bir çalılığın arkasından etrafı arsızca gözlüyor olabiliirdi. Ya da bir komşunun arka kapısına giden bir kan izine rastlayabilirlerdi.

Mahallenin sakin olduğunu görünce yollarına devam ettiler.

Saat dört. Güneş çoktan batmaya başlamıştı ve alacakaranlık yavaş yavaş çöküyordu.

Samuel Hayes'in evinin yolunu tuttular.

Adres onları Boston'ın en kalabalık semtlerinden biri olan Allston'daki bir apartmana götürdü. D.D., Phil'in peşi sıra son derece dar merdivenlerden yukarı çıkarken sağ omzunu duvara yaslıyor, kendine derin nefes alıp vermesini hatırlatıyordu; sonra pişmiş lahana ve kedi sidiği kokusu burnuna hücum edince bu hatırlatmaya nefes alıp verme işine ağzından devam etmeyi de dahil etti.

Dördüncü kattaki daireye vardıklarında Phil kapıya vurdu. D.D.'ye arkasında kalıp hafif yana kaymasını işaret etti. Sağ elini, tabanca kılıfının bulunduğu bel civarında gezdiriyordu.

Samuel Hayes hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı.

Phil kapıya bir kez daha vurdu.

Kapı sonunda açıldı.

Karşılarında tekerlekli sandalyede bir adam buldular.

On dakika sonra Samuel Hayes, "Bayan Davies'e söylemeye dilim varmadı," diye açıklıyordu. Bir oda bir salon dairede, Hayes tekerlekli sandalyesinde ve D.D.'yle Phil de dar alandaki çift kişilik kanepede hep birlikte oturuyorlardı.

"Bir ay önce, bir çatıda çalışırken merdivenden düştüm. Anlaşılan omurgamı incitmişim. Daha bacaklarımı hareket ettirmekte güçlük çektiğim ilk birkaç gün, doktorlar bana bunun şişmeden kaynaklandığını, iyileşmek için biraz daha zamana ihtiyacım olduğunu söylediler. Ama dört haftadır uyguladığım fizik tedavi ve

ev egzersizlerine rağmen hâlâ bu haldeyim.”

D.D., “Bu binada asansör yok,” dedi. “Nasıl inip çıkıyorsunuz?”

“Yere inip karnımın üstünde sürünerek merdivenlerden dört kat aşağı iniyorum. Rehabilitasyon merkezinin servis aracının şoförü araca binmeme yardım ediyor. Merkezde, orada bulunduğum zaman zarfında kullanabildiğim bir tekerlekli sandalye beni bekliyor. Sonra eve vardığımda sürünerek dört kat yukarı çıkma işlemini tekrarlıyorum. Bacaklarım hâlâ bir halta yaramıyor olabilir ama o hep çok istediğim kaslara kavuştum sonunda.”

Hayes sağ kolunu esnetince kol kasları gözle görülür şekilde ortaya çıktı.

D.D.’nin kafası almıyordu. Bir numaralı şüphelileri tekerlekli sandalyeye mahkûmdu. Ya da en azından öyle olduğunu iddia ediyordu. Numara yapıyor olabilirdi, değil mi? Öte yandan, dört kat merdiveni komşularınızın gözleri önünde yerde sürünerek inip çıkmak oldukça çarpıcı bir numara gibiydi.

Gül Katili’nin kurbanlarının uykularındayken tuzağa düşürülmelerinin sebebi bu muydu? Ne de olsa Hayes sürünerek yatağın üstüne çıkıp işini görebilir ve sonra tekrar aşağıya inebilirdi...

Kahretsin, D.D. olmayacak düşüncelere sarılıyordu. Samuel Hayes onların adamı değildi. Peki, o zaman kimdi bu adam?

D.D., “Bize AnaRose Simmons’tan bahsedin,” diye başladı.

Hayes gözlerini kırıştırdı, şaşırdığı belliydi. “Bayan Davies’in evindeki o küçük kızı mı kastediyorsunuz? Kahretsin, onu düşünmeyeli yıllar oluyor.”

“Hiç görüştünüz mü?”

“Hayır.” Başını iki yana salladı.

D.D., “Yine de bize ondan bahsedin,” dedi.

Gözlerini kırıştıran Hayes hafızasını yokluyor gibi görünüyordu. Sonunda, “Güzel bir kızdı,” dedi. “Yani diğer insanların durup baktığı cinsten güzel. Kendimi onun adına kötü hissettim. Üvey evlat olmak zaten yeterince zor. Hele bir de *güzel* bir çocuksanız... İyi bir şey değil. Ama güçlüydü de. Eğer sistemde hayatta kalmak istiyorsanız öyle olmak zorundaydınız.”

“Bana arkadaşmışsınız gibi geldi.”

“Aramızda sıradan bir ilişki vardı. Eve geldiği ilk gece, odama girip eğer özel yerlerine dokunmaya kalkarsam çılgık atacacağını söyledi. Sonra çıkıp gitti. Sanki böyle bir şey yapacağımı düşünüyormuş gibi.”

Phil, “Böyle düşünmek için bir sebebi var mıydı?” diye sordu.

“Tabii ki hayır! Küçük kızlara tacizde bulunmam ben. Aksine... bu durum beni üzmüştü. Çünkü belli ki birileri onun kendini böyle bir şey söylemek zorunda hissetmesine sebep olmuştu, anlarsınız ya.”

“İkiniz arkadaştınız.”

Hayes omuz silkti. “Onu severdim. İyi bir çocuktu. Ona göz kulak olmaya çalışırdım. Beyaz İrlandalıların yaşadığı bir Güney Boston mahallesinde siyahi bir çocuk olmak kolay değildi.”

“Onunla kimler uğraşırdı?”

“Herkes. Sudan çıkmış balık gibiydi. Bunu o da biliyordu. Ama başı dik yürümeyi sürdürdü. Pek sosyal değildi. Eve gelir, odasına çekilirdi. Muhtemelen kendini en çok orada güvende hissediyordu.”

“Shana hakkında ne düşünüyordu?”

Hayes başını iki yana salladı. “Onları hiç bir arada görmedim.”

“Shana hızlı yaşıyordu. Doğru dürüst evde bile durmuyordu. AnaRose... O iyi bir kızdı. Sessiz. Zeki. Bence Shana’ya bir kez bakınca, eğer ileride bir gün daha iyi bir hayat yaşamak istiyorsa ondan uzak durması gerektiğini anlamıştı.”

“Onu en son ne zaman gördünüz?”

“Ah, kahretsin... Bilmiyorum. En son otuz yıl önce evden ayrılmıştı.”

D.D., “Onu evden devlet ayırmıştı,” dedi. “Shana, Bay ve Bayan Davies’in evlatlık çocuklarını denetim altında tutma becerilerine gölge düşürdükten sonra onu müptela annesine geri göndermişti.”

Hayes oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı.

“O zamandan beri AnaRose’la hiç konuşmadınız mı?”

“Nasıl? Nereye gittiğini bilmiyorum ki. Sonuçta evlatlık çocukların üzerinde, göğüslerine iştirilmiş telefon numaraları ya da gidecekleri bir sonraki yerin adresi yazılı olmuyor. Hepimiz geçiciyiz. Bunu biliyoruz.”

Phil, “Sizce bir katil olabilir mi?” diye sordu.

“Ne?”

“AnaRose. Zor bir hayat geçirmiş olmalı. Onun tarafından bakarsak, Shana’nın yediği bir haltın bedelini o ödedi. Böyle bir olaydan sonra Shana’dan nefret ettiği için onu kimse suçlayamaz.”

“Shana’dan nefret etmek mi? Aramıza hoş geldiniz.”

“Gerçekten mi?” Phil aniden konuyu değiştirdi. “Bize Shana’dan bahsedin.”

“Hadi ama, dostum. Bütün bunlar otuz yıl önceydi. O günleri doğru dürüst hatırlamıyorum bile.”

“Sevgili miydiniz?”

“Kim diyor?”

“Bilhassa koruyucu anneniz.”

Kıpkırmızı olan Hayes başını öne eğdi. “Ah, evet. Şimdi hatırladım.”

Phil, “Bir şeyleri hatırlatmak için suçluluk duygusu gibisi yoktur.” dedi.

“Tamam. Pekâlâ. Shana yanıma geldi. Her şeyi o başlattı. Birkaç kez, altı kez diyelim, cinsel ilişki yaşadık. Ama sonra Bayan Davies bize kesmemizi emretti. Shana’nın umurunda olmayabilirdi ama ben umursuyordum. Bayan Davies hayatta anne diyebildiğim tek insandı, hâlâ da öyle. Beni ona ve Bay Davies’e saygısızlık etmekle suçladı. Ve bu beni üzdü, biliyor musunuz? Ben de kestim. Shana’nın çok da umurunda değildi. Onun tek derdi, sevişmekti. Eğer benimle olmazsa başkasıyla olurdu.”

D.D., “Peki, bu size kendinizi nasıl hissettirdi?” diye sordu.

Hayes cevabını oluşturmak için bir süre bekledi. “On yedi yaşında bir çocuksanız ve yerinizin ne kadar kolay doldurulduğunu öğrenmişseniz... Kendinizi harika hissetmiyorsunuz. Ama bu, tipik Shana’ydı. Sizin duygularınızla ilgilenmezdi. Onun için sadece kendininkiler önemliydi. Bir çocuk olabilirdim ama o kadar da aptal değildim.”

Phil, “Sonradan odanıza tekrar geldi mi?” diye sordu.

“Birkaç kez. Ona her seferinde hayır dedim. Sonunda mesajı aldı.”

“Ne kadar asil bir davranış.”

Hayes başını iki yana salladı. “Bizimki öyle bir ilişki değildi. Shana hiçbir zaman benim için bir şeyler hissettiğini iddia etmedi.

Ben de aynı şekilde. Ben sadece onun işine yarıyordum, hepsi bu.”

Phil uzatarak, “Öyle mi?” dedi. “Size babasının, Harry Day’ in eşyalarını ne zaman hediye etti?”

Hayes sustu. Sonra, “Kahretsin.”

“İnternete koyduğün mektubu gördük, Sam. Harry’nin son yirmi dört saat içinde şöhret basamaklarını hızla tırmanışı sayesinde büyük paralar kazanacak gibi görünüyorsun. Shana’nın hapisten kaçışının babasını tekrar ilgi odağı haline getirmesi ve senin de elinde bir zamanlar meşhur bir seri katile ait olan eşyalar bulunması ne kadar ilginç bir tesadüf, değil mi? Sen ne dersin?”

“Tamam, tamam.” Hayes’in sesinde biraz ümitsizlik vardı. “Sandığınız gibi değil.”

“Ne sanıyormuşuz?”

“Demek istediğim, eşyaları Shana’dan almadım. Babasından bir kez bile bahsettiğini duymadım. Mahalledeki bütün çocuklar biliyordu elbette. Zaten aramızda da konuşurduk ama yalnızca Shana’nın arkasından.”

“Onu nereden buldun, Sam?”

“Buldum.”

“*Buldun* mu?” Phil’in sesinde kuşku vardı.

“Evet. Düşüşümden hemen önce. Çalışıyordum, uzun bir gündü. Eve geldiğimde kapımın önünde büyük bir karton zarfla karşılaştım. İçinden eski belgeler, mektup vesaire çıktı. Başlangıçta, anlamadım ama sonra Harry Day adını gördüğümde... İnternette biraz araştırma yapıp eşyaların muhtemelen ona ait olduğunu teyit ettim. Ayrıca araştırma yaparken bu tarz eşyaları satabildiğiniz bazı siteler olduğunu keşfettim: insanların, bir zamanlar bir katilin dokunduğu herhangi bir şeyi toplamak *istemelerine* ina-

nabiliyor musunuz? İlk başta bir şey yapmadım, ama sonra, geçen hafta... Bugünlerde pek çalışmıyorum, anlarsınız ya. Birileri kapımın önünde bulduğum aptal bir mektup için bana para göndermek istiyorsa bana ne demek düşer ki?"

Phil, "Mektubu *buldun* mu?" diye ısrar etti tekrar.

"Evet."

"Bize zarfı göster, Sam."

Tekerlekli sandalyesini gözle görülür bir zorlukla geriye itti. Adamın dar yaşam alanı, büyük bir sandalyeyle hareket eden biri için uygun değildi. Sandalyeyi ancak birkaç denemeden sonra döndürebildi. Üzerinde çeşitli malzemelerden oluşan yüksek bir yığının olduğu bir yan sehpaye yöneldi. Samuel zarfı ararken Phil de D.D. de gözlerini adamın ellerinden ayırmadılar, yapabileceği herhangi bir ani harekete karşı tetikteydiler çünkü tekerlekli sandalyede veya değil Sam Hayes'in hikâyesinde tutarlı olmayan bir şeyler vardı.

"İşte burada."

Yine bir o kadar zorlanarak geri döndü. D.D. oraya gidip sandalyeyi itme arzusunu bastırmak zorunda kaldı.

Phil eline bir çift lateks eldiven geçirdi. Yirmi bir buçuğa yirmi sekiz santim boyutlarındaki karton zarfı inceledi. Zarfın üzerinde ne yazı vardı ne pul yapıştırılmıştı ne de mühürlenmişti. Doğrudan paketinden çıkmış gibi görünen, sıradan bir zarftı.

Sonra, Phil zarfı açıp içindeki altı parça belgeyi çıkardı.

D.D.'nin duyabilmesi için, "Doğum belgesi," diye yüksek sesle okudu. "Harry Day adına."

D.D. bir kaşını kaldırdı.

"Üzerinde çalıştığı bir proje hakkında, bir müşterisine yazdığı

kişisel bir mektup. Karısına yazdığı üç mektup. Ve bir de bu.”

Son parça, bir kart oluşturmak için ikiye katlanmış, rengi solmuş sarı bir kartondur. Dışında, küçük bir çocuğun elyazısıyla, *Babacığım*, yazıyordu. İç tarafındaysa daha büyük birinin elinden çıkma bir yazıyla, *Babalar Günün Kutlu Olsun*, diyordu. Kart, kırmızı ve mavi boya kalemleriyle çizilmiş eğri büğrü çizgilerle ve yıldızlarla süslenmişti. Kartın iç tarafında, S harfi ters bir şekilde, büyük harflerle şöyle yazıyordu: *SHANA*.

Bir Babalar Günü kartı. Küçük bir kızdan babacığına. Bir kartilden diğerine.

D.D., “Bunun aşağı yukarı ne kadar edeceğine dair bir fikrin var mı?” diye sordu.

Hayes, “Düne kadar çok değil,” dedi. “Ama şimdi...” Sesi alçalıp söndü. Sahip olduğu eşyaların artan değerinin ona hiçbir faydası olmadığını fark etmiş benziyordu.

D.D.’nin ilk tahmini, on bin dolar civarındaydı. Öte taraftan, böylesi nadir bulunan ve kişisel bir eşya... Doğru koleksiyoncu için paha biçilmez olabilirdi.

Phil tekrar, “Bunu *buldun* mu?” diye ısrar etti.

“Yemin ederim.”

“Ve bundan hiç şüphelenmedin; komşularına, zarfı bırakanı görüp görmediklerini sormadın; polisi arayıp, bir zamanlar bir katile ait olan eşyalarla dolu bir zarf aldığını haber vermedin, öyle mi?”

“Komşularıma sormak mı? Kim olduklarını bile bilmiyorum. Tekerlekli sandalyeye mahkûm olana kadar sabahın akşamı kadar çalışıyordum. Şimdiyse, haftada iki kez merdivenlerden süzünerek inip çıkmam dışında evden dışarı çıkamıyorum. Öyle ya

da böyle, pek de iyi bir komşu sayılmam. Bu binada, herkes kendi işine bakıyor ve herkes de mutlu.”

“Peki, hiç merak etmedin mi...”

“Şüphesiz. O lanet olası merdiveni neden daha sağlam bağlamadığımı, ya da yağmur atıştırmasına rağmen çatıda çalışmanın neden o kadar önemli olduğunu düşündüğümü merak ediyorum. Pek çok şeyi merak ediyorum, dedektif. Ama bu, cevaplarımı bulduğum anlamına gelmiyor.”

Phil, “Bunun nasıl görüldüğünü anlıyorsundur,” diye belirtti.

“Yani Shana’nın kaçmasına ve Harry Day’in tekrar manşetlere çıkmasına yardımcı olmak için binlerce dolarlık sebeplerim olduğu gibi mi mesela? Yalnız bir sorun var: Ben Shana’yla otuz yıldır konuşmadım bile. Ondan ödümün koptuğunu söylememe gerek yok sanırım. Ha, bu arada, *ne yürüyebiliyorum ne de araba kullanabiliyorum*. Benden de amma suç ortağı olur ha.”

D.D., “Tekerlekli sandalyeye mahkûm insanların kullanabileceği, elle kumanda edilebilen araçlar var,” dedi.

Hayes, D.D.’ye baktı. “Burası, böyle bir araç için para bulabilecek bir adamın dairesine benziyor mu? O mektubu internete neden koydum biliyor musunuz? Çünkü paraya ihtiyacım var. Ve yapmak istediğim ilk iş, asansörü olan bir binaya yerleşmek. Bugünlerde büyük hayaller kurmuyorum, dedektif. Sadece hâlâ hayal kurabildiğim için mutluyum, hepsi bu.”

Phil, “Bize Donnie Johnson’dan bahset,” dedi.

Hayes gözlerini kırptırdı. “Ha?”

“Donnie Johnson. Otuz yıl önce. O akşam ne gördün?”

“Hiçbir şey. Odamda ödev yapıyordum. Bütün kargaşa sona erene kadar odamdan çıkmadım. Bayan Davies bağırarak kocasına

Shana'da bir terslik olduğunu söylüyordu.”

“Shana'yı gördün mü?”

“Hayır. Onun odası üçüncü kattaydı. Şeyden... olaydan sonra... Bay ve Bayan Davies odamı ikinci kata, kendilerine yakın bir yere aldılar. Koridora çıktığımı ve merdivenlerde kan lekeleri olduğunu fark ettiğimi hatırlıyorum. Ama tam o sırada, Donnie'nin babası ön kapıyı çarparak açıp bir hışımla içeri dalmıştı... Çok korkmuştum. Bütün yetişkinler, hepsi o kadar kontrolden çıkmış görünüyordlardı ki. Ben de odama çekilip orada kaldım.”

D.D. riske girmeye karar verdi. “Charlie Sgarzi öyle demiyor ama. Onun Shana'yla olan ilişkisini kışkırttığını ve senin de intikam almak için kuzenine saldırdığını iddia ediyor.”

Hayes kaşlarını çatı. “Charlie mi? Charlie Sgarzi mi? Onun bütün bunlarla ne alakası var?”

“Sana söyledik, Shana'nın eskiden görüştüğü bütün tanıdıklarını araştırıyoruz. Ve Shana'yla Charlie'nin bir zamanlar sevgili olduklarını düşünürsek...”

“Hop, hop, hop. Ne?”

Hayes'in sesi yükselmişti. Düşmanlık? Kıskançlık? D.D. ve Phil bir kez daha birbirlerine baktılar. Phil'in eli yine tabanca kılıfının yakınlarında dolandı.

D.D. usulca, “Charlie Sgarzi onunla Shana arasında bir tür ilişki olduğunu öne sürüyor,” dedi. “Yatak arkadaşı olduklarını söyledi.”

“Saçmalık!”

Bu söz, ufacak alanda yankılandı.

D.D. tek kelime etmeden bekledi.

Hayes elini dağınık kahverengi saçlarının arasından geçirdi.

Sonra, “Bekleyin biraz. Size başka bir şey göstermek istiyorum. Hemen geliyorum.”

Sandalyesini tekrar döndürüp üzeri kâğıt yığınlarıyla kaplı sehpaye gitti. Fakat bu kez yere eğilip yıpranmış eski bir kutuya uzandı. Kutuya yetişebilecek kadar eğilemedi. Yardım etmek için ayaklanan Phil kutuyu Hayes’in kucağına koydu. Phil’in dikkatli bakışları altında, Hayes kapağı açtı.

Daha çok kâğıt. Hayes kâğıtları bir süre karıştırdıktan sonra nihayet, “Buldu!” dedi. Solmuş bir Kodak fotoğrafı salladı.

Phil kutuyu yerine koyduktan sonra Hayes’in sandalyesini itti. Adam, fotoğrafı sanki bu onlara bir şey anlatmalıymış gibi hemen uzattı.

D.D. dört genç gördü. Şipşak resmin renkleri yıllar içinde dağıldığından bütün oğlanların hatları çok net seçilemiyordu. Hayes’i görebilmişti. Dağınık kahverengi saçlar, bir zamanlar koyu yeşil olan ama zaman içinde küf yeşili haline gelmiş Celtics forması. Diğer iki çocuk hiç tanıdık gelmemiştir.

Sonra, en solda. Uzun boylu, neredeyse zayıf, ön tarafı kısa kesilmiş, arkası uzun bırakılmış uzun siyah saçlı, Metallica tişörtlü ve metal çiviler, gümüş zincirlerle kaplı siyah deri ceketli bir çocuk.

“Charlie Sgarzi,” dedi.

Sam, “Büyük Sahtekâr’ın ta kendisi,” dedi. “Büründüğü pek çok kılıktan biri.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Charlie sahtekârın önde gideniydi. Yani şu iki çocuk var ya Tommy ve Adam, onlar metal müzikten hoşlanırlardı. O yüzden Charlie onların yanındayken o da metal müzikten hoşlanırdı. Shana, Bayan Sert Pislik’ti, bu yüzden onun yanındayken arka cebine

bir paket Marlboro tıktırtırdı. Ama onu aynı zamanda yakalı gömleğiyle annesine tatlı tatlı gülümserken de yakalayabilirdiniz. Ya da siyaha boyanmış tırnakları ve uzun trençkotuyla Flock of Seagulls hayranlarıyla takılırken. Kendini etrafındakilere uydururdu. Yeter ki grubun içinde kendine bir yer bulsun.”

Phil omuz silkti. “Bir kimlik bunalımı yaşamış. Bir ergendi, böyle şeyler olur.”

“Ama onun gizlemeye çalıştığı şey, kafasının karışık olduğu değildi.”

“Neydi öyleyse?”

“Charlie, Shana’yı düzmüyordu. Charlie eşcinsel.”

Hayes böyle şeylerin, radarından kaçamadığını söylüyordu.

“Güvenin bana, diğer oğlanlardan hoşlanan oğlanları nasıl fark edeceğinizi öğrenmeden koruyucu aile sisteminde hayatta kalamazsınız. Özellikle de o durumda olmalarına kızanları.”

D.D., “Charlie ailesinin tepkisinden mi korkuyordu?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok. Yani ailesi tutucuydu tabii. Annesi mutlu bir ev kadını, babasıysa mahalleli bir itfaiyeciydi. Ama bence sorun ailesinde değildi. Bence sorun Charlie’nin kendisindeydi. Tıpkı diğer herkes gibi olmak istiyordu. Ama bir problem vardı, anlarsınız ya. Bugünlerde belki o kadar büyük bir sorun olmayabilir. Ama otuz yıl önce, Güney Boston gibi bir yerde oğlanlardan hoşlanan bir oğlan olmak öldürülmenize sebep olabilirdi. Bu nedenle o da bunu bastırdı. Bütün zamanını başka biri olarak geçirdi. İyi de beceriyordu. Gerçek bir aktör. Ama tabii ki ben gerçeği biliyordum.”

“Dünyanın en iyi eşcinsel radarına sahip olduğun için mi?”
D.D. bir kaşını kaldırdı.

“Hayır. Onu Donnie’yle yakaladığım için.”

“Ne?”

“Elleri, kuzeninin pantolonunun içindeydi. Gayet net bir şekilde gördüm. Sonra Charlie başını kaldırıp beni görünce kuzenini itermiş, sanki şakalaşıyorlarmış gibi falan yaptı. Ama ben ne gördüğümü biliyordum. O da biliyordu.”

Phil, “Donnie nasıl görünüyordu?” diye sordu.

“Mutsuz. Charlie’nin ona olan ilgisinden memnun olduğunu sanmıyorum. Ama Charlie daha iri ve daha güçlüydü. Donnie’nin elinden ne gelirdi ki?”

D.D., “Ve sen bunu otuz yıl önce polislere anlatmadın mı yani?” diye sordu.

Hayes omuz silkti. “Kimse sormadı ki. Dahası, cebinden kanlı bir kulak çıkaran, Shana’ydı. Charlie’nin, kuzenine saldırdığını bilmeme rağmen hâlâ katilin Shana olduğunu düşünüyorum. Charlie kötü şeyler yaptı, kabul ediyorum, ama dürüsttü. Deri ceketini giydiğinde Bay Sert Adam olurdu, dikkatli davranırdınız. Ama yaka uçları düğmeli bir gömlekle Ana Kuzusu olurdu, sorun yoktu. Sanki bir açma kapama düğmesi varmış gibiydi. Hatta şiddet bile büründüğü karakterin bir parçasıydı.”

D.D. kafasının sanki patlayacakmış gibi olduğunu hissetti. “Charlie’yle en son ne zaman konuştun?”

“Kahretsin. Çok uzun zaman önceydi. Shana’nın tutuklanmasından sadece altı ay sonra mahalleden ayrıldım. O zamandan beri de onu görmedim.”

Phil, “Kuzeninin öldürülmesiyle ilgili bir kitap yazmakta ol-

duğundan haberin var mı?” dedi.

Hayes başını iki yana salladı.

“Seninle irtibata geçmedi mi?”

Pis pis sırıttı. “Bana gerçekten Donnie’yle ilgili soru soracağını mı düşünüyorsunuz?”

D.D. başını salladı. Bu, Hayes’in anlattığı hikâyede doğruluk payı olabileceğini gösteriyordu. Charlie’nin, cinayet gecesiyle ilgili olarak Shana’nın üvey kardeşi *dışında* herkesle temasa geçmiş ya da mülakat yapmış olması kuşku uyandırıcı ya da en azından dikkat çekici görünüyordu.

“Eğer Charlie, Shana’yla birlikte olmuyorsa aralarındaki ilişki neydi?”

“Bilmiyorum. Hem dost hem düşman? Yani arada sırada birlikte takılırlardı. Öyle küçük bir mahallede, misafir umduğunu değil bulduğunu yer. Ama Shana onun büyük bir sahtekâr olduğunu düşünüyordu. Birkaç kez tepesini attırdığında onu o aptal trençkotunu kesmekle tehdit etmişti. Charlie ondan uzak duruyor gibi görünüyordu. Öte yandan, arada onu uzaktan Shana’yı izlerken yakaladığım olurdu. Ona hayran gibiydi. Bilirsiniz, güvenli bir mesafeden yani.”

“Sence hapisten kaçmasına yardım etmiş olabilir mi?”

“Charlie? Shana? Haberleşmeyi sürdürmüşler mi?”

D.D. az kalsın hayır diyordu ama bu doğru değildi. Charlie, Shana’ya son üç ay içinde birkaç kez mektup yazmıştı. Shana cevap vermemişti. Önemli olan buydu, değil mi? Charlie yazmıştı ama o cevap yazmamıştı.

Tabii eğer bu bir tür şifre değilse. Eğer cevap vermemek de bir cevap değilse.

Çünkü işin aslı şuydu ki Shana'nın hayatında üç ay önce başlayan büyük bir değişim olmuştu. Ve bu değişimin adı Charlie Sgarzi, yani sözde kitabı üzerinde çalışan, namı diğer Büyük Sah-tekâr'dı. Charlie'nin tekrar ortaya çıkışıyla Shana'nın ortadan kaybolması arasında bir alaka olmaması ihtimali var mıydı?

D.D., "Sence Charlie ona yardım eder miydi?" diye tekrarladı.

Hayes yüzünü buruşturdu. "Benim bildiğim Shana... çılgındı, ama olumlu yönde değil. Charlie'ye dair düşüncelerim ne olursa olsun, kesinlikle aptal biri olduğunu düşünmüyorum. Aslına bakarsanız, oldukça zekiydi. Dolayısıyla Shana'ya bulaşmış olma ihtimali... Hayır, sanmıyorum. Diğer taraftan, insanlar değişebiliyor."

"Sen değiştin mi?"

Hayes sandalyeyi işaret eden bir bakışla karşılık verdi.

"O gecedен beri ne öğrendin?"

"Üvey kardeşinin keskin cisimlerle oynamasına izin verme."

"Bayan Davies seni özlüyor."

Hayes oturduğu yerde kıpırdandı. Yüzü suçluluk duygusuyla tekrar kızarmıştı. "Bitti mi?"

"Harry Day koleksiyonunu alıyoruz."

"Kahretsin!"

"Ama eğer hikâyeyi teyit edebilirsek belki günün birinde eşyalarını geri alırsın."

"Kalsın." Bu fikir değişikliğine Hayes'in kendi bile şaşırmış göründü. "İstemiyorum. Para, tamam. Ama o eşyalar... Harry Day insanlara zarar verdi. Hayatları söndürdü. Yuvaları yıktı. Aynı şekilde Shana da öyle. Bay ve Bayan Davies gerçekten iyi insanlardı.

Ama o olaydan sonra... Haklısınız. Bayan Davies'i daha sık armalıyım. Ben sadece... onu rahatsız etmek istemiyorum, oysa onun en sevdiği şey rahatsız edilmek. Sanırım hiç değişmemişim. Aradan otuz yıl geçmiş ama ben hâlâ aynı dangalağım."

D.D.'nin buna ekleyecek bir şeyi yoktu.

D.D. ve Phil, Hayes'e onlara zaman ayırdığı için teşekkür ettikten sonra Phil karton zarfı ve içindeki belgeleri topladı. Güvenlikle ilgili, Bayan Davies'e yaptıkları konuşmanın aynısını Hayes'e de yaptılar, sonra da çıkıp gittiler.

Merdivenleri hızlıca inerlerken Phil başını sallayarak, "Charlie Sgarzi," dedi. "Anlamıyorum. Kuzenini istismar eden kişi aslında kendisiyken, önce bize yuvasını yıktığı için Shana'yı suçladığını söylüyor, ardından annesinin ölümünden Shana'yı mesul tutmak için MCI'da mum ışığı seremonisi düzenlediğini iddia ediyor, ama bir gün sonra da Shana'yı hapisten kaçırmak için geri dönüyor, öyle mi? Ne amaçla...? Romanı için güzel bir sahne mi arıyor?"

D.D., "Charlie'nin Shana'yla olan ilişkisinin ne olduğunu senden daha iyi anlamıyorum," dedi. "Ama Gül Katili cinayetlerinin baş şüphelisi olarak... uzun zamandır ortalarda olmayan AnaRose Simmons'ı ya da onun tekerlekli sandalyeye mahkûm üvey ağabeyi Samuel Hayes'i unut. Charlie Sgarzi bana mantıklı geliyor."

"Bunun, Charlie'nin kendi annesini öldürdüğü anlamına geldiğini biliyorsun. Her gece kadının kanepesinde uyuyan, ona en sevdiği çorbasını getiren, her ihtiyacına koşturan bir evlattan bahsediyoruz. Baş şüphelimiz bu mu?"

Merdivenlerin sonuna vardıklarında ikisi de soluk soluğa kalmışlardı.

D.D., “Bütün bunlar o lanet olası kitap yüzünden,” dedi. “Bütün bunlar Charlie’nin, annesine destek olmak için çoksatan bir kitap yazmaya karar vermesiyle başladı. Fakat...” Aklına aniden yeni bir fikir gelirken sol omzuna dikkatlice dokundu. “Kahretsin, Phil, Charlie’nin romanının konusu, *biziz*. Adam kuzeniyle ilgili yazmıyor, bunun modası geçti. Peki, cinayet eşyaları satan siteler eski suçlarla ilgili bize ne öğretti? Eski suçlar, bütün ulusun tanıdığı, gündemdeki taze caniler kadar iyi kazandırmıyor. Dolaşısıyla Charlie de New England’ın Harry Day’dan sonra gördüğü en büyük avcıyı yarattı: Gül Katili. İnsanları korkutup medyanın büyük oranda dikkatini çekmeyi başardı. Ve çok yakında bir gün, kendi annesini katleden caninin kendi ağzından anlattığı bir hikâye sayesinde o yedi haneli avansı alması da garanti gibi. Charlie artık Donnie ve eski mahallesi hakkında yazmıyor. O, bizim hakkımızda yazıyor.”

Otuz Altıncı Bölüm

Aslında, güvende olacağımız daireme dönmeliydik ama dönmedik. Kimse Shana'yı tanımıyordu ve karanlık çöktükçe onun bu yeni görünüşüyle kendimizi giderek daha da güvende hissettik. Biraz düşününce, Shana gerçek pizzanın tadına bakmak istedi. Onu bildiğim en iyi yere, dilimlerin Amerikan futbolu topu büyüklüğünde olduğu ve kenarlarından erimiş peynirlerin sallandığı bir pizzacıya götürdüm. Başlangıçta, kasanın başında duran çocuk parçalanmış suratımı görünce o kadar şaşırdı ki siparişimize tepki bile veremedi. Ağzı hafif açık, bana öylece baktı.

Shana öne eğilerek, çocuğa şöyle ters bir bakış attı. Hafif bağırıp, sanki ürpermiş gibi kollarını ovuşturan çocuk hemen işe koyuldu. Bize iki dilimi de bedavaya verdi.

Aldığımız dilimleri kaldırım boyunca yürürken yedik. Yağını yüzlerimize bulaştırıp, sanki bir suç işlemişiz de yanımıza kalmış gibi kendimizi ukala hissettik.

Shana bunun yediği en iyi pizza olduğunu ilan etti. Eskiden yediği diğer pizzaları hatırladı. Cezaevindeyken, sık sık hapse girmeden önceki hayatına dair hatıralarını düşünüp, kafasında bun-

latın her anını bir aile videosu izler gibi tekrar tekrar oynatıyordu. Belki de bu yüzden hiçbir şeyi unutmuyordu. Hafızayı, onun için aile albümü görevi gören bir sanat şekline dönüştürmüştü.

Saat beşi geçiyordu. İşten çıkan insanlar otobüs, metro ve taksilere koşuyorlardı. Herkes yakıcı soğuk yüzünden sıkı sıkı giyinmişti.

Akşamın ısırtıcı soğuğu karşısında omuzlarımızı kısıp, yolumuza devam ettik. Konuşmadık çünkü o zaman bütün bu yaşadıklarımız aşırı gerçek bir hal alacak ve şüphelere, kaygılara ve tereddütlere maruz kalacaktı. En iyisi akışına bırakmaktı. En iyisi, kesinlikle, ilerideki saatleri düşünmemektir.

Bütün bir ömrü tek bir öğleden sonraya sıkıştırabilir, tekrar bir aile kurup, eski bağları yeniden oluşturabilir misiniz?

Shana'yı Boston Common parkına, oradan da sonbaharın sonlarında bile güzel olan Public Garden parkına götürdüm. Tıpkı kıyafet mağazasında olduğu gibi kendini sağa sola dokunmaktan alamadı. Son derece heybetli bir ağacın kabuğu. Çıplak salkımsöğüt ağacının sarkan dalları. Çalılardan oluşan bir çitin üzerindeki dikenli dallar. Köprünün üzerinde durup, baharda sandallarla dolu olacak gölün fotoğraflarını çeken turistleri izledik. Sonra Shana'nın marka giysiler ve fahiş fiyatlı aksesuarlarla dolu vitrinlere ağzı açık baktığı Newbury Caddesi boyunca yürüdük.

Yanlarında ellerini bir yumruk yapıyor, bir açıyordu. Ama çok sayıda yaya ona çarpar ve bir ara neredeyse bir köpeğin tasmaına dolanırken bile hiç yavaşlamadı. Hâlâ vahşi bakan gözleri etrafım dikkatle süzüyordu. Bu haliyle bana uçuşa henüz pek hazır olmayan ama açık semalarda süzülme vaadini şimdiden hatırlayan bir şahini anımsattı.

Dolaştık. Prudential Center'a, oradan da üstgeçitten geçerek Copley Center'a. Hiçbir yere gitmiyor ama aynı zamanda her yere gidiyorduk.

Ve insanlar bazen bana, bazen de ona bakıyorlardı. Ama iş çıkışı yoğunluğunda ne kimse çok dikkatli ne de çok uzun bakıyordu. Ablam, kalabalığın içinde kaybolma içgüdüsünde haklı çıkmıştı. Herkesin gözünün önünde saklanmak daha kolaydı.

Shana bana kötü hapishane yemekleri, gerçekten iyi gardiyanlar, sıfır mahremiyet ve ondan da düşük su basıncıyla ilgili hikâyeler anlattı. Ama çoğunlukla sorular sordu. Sokak lambaları, moda, bir çantanın içine sığabilecekmiş gibi görünen ufak arabalar ve bu insanların ehliyetlerini nereden aldıklarıyla ilgili sorular. Binalara dokunmak istiyordu. Her şeye bakmak istiyordu. Bütün bir şehri otuz dakikada ya da daha kısa bir sürede yiyip yutmak istiyordu.

Ablam. İkimiz. Sonunda tekrar birlikteydik.

Saat altıydı. Hava biraz daha soğumuş, kaldırımlardaki insan sayısı biraz daha azalmıştı.

Ablam tekrar pizza yemek istediğine karar verdi. Bu kez bütün bir pizza, sonra da altılı bir bira paketi söyledim. Sonunda bir taksi çağırıp taksiciye dairemin adresini verirken ben biraları, ablam da pizza kutusunu taşıyordu.

Takside konuşmadık. Dairemin yer aldığı gökdelenin önünde taksiden inerken konuşmadık. Shana yukarı baktı, baktı, baktı ama tek kelime etmedi.

Köşede park halinde bir devriye aracı gördüm. Ama beni ve erkek meslektaşımı ellerimizde akşam yemeğiyle binaya girerken görünce ne ışıkları yandı ne de kapıları açıldı.

Belki de polisler geceyi bir erkekle geçirdiğim için akıllı olduğumu düşünmüşlerdi.

Kim bilir?

Bizi içeride Bay Daniels karşıladı. Kıpırmızı, yaralar içindeki yüzüme bakınca beti benzi attı. Neredeyse kekeledi.

Sadece bir saat önce bir misafirimın geldiğini haber verdi.

Bay Daniels endişeyle, “Bay Sgarzi. Charlie Sgarzi,” dedi.

Shana gırtlığından kısık bir ses çıkardı. Ama homurdanmış da olabilirdi.

Bay Daniels devam etmeden önce ona tedirgin bir bakış attı. “Ama yukarı çıkmasına izin vermedim. Ona adını ve numarasını bırakmasını, sizin onu arayacağınızı söyledim.”

“Ama ona dışarıda olduğumu söylediniz,” dedim.

Bay Daniels bana sorgularcasına baktı. “Şey, söylemek zorunda kaldım. Sizi görmek istiyordu ve evde değildiniz.”

Meselenin üstüne gitmedim. Bay Daniels’tan notu alıp yardımları için teşekkür ettim.

Asansörde, kabin hareket etmeye başladığında Shana tuhaf bir şekilde sendeledi, sonra katları birer birer çıkarken bembeyaz yüzüyle orta yerde çakılı durdu. Dairemin bulunduğu kata vardığımızda Shana kendini dışarı attı.

“Hızlı,” diye mırıldandı. “Her şey. O kadar hızlı ki.”

Dairemin kapısına geldik. Ablam öne doğru bir adım attı. Uysalca geri çekildim. Öylece. Sanki bunu yıllardır yapıyormuşuz gibi.

İçeri girince yemeğimizi bir kenara bırakıp çabucak etrafı aradık. Gül Katili’nden hiçbir iz yoktu. İzleme ekipmanları ve maskeleye bandı da hâlâ yerli yerinde duruyordu.

Ablam, “Bana bir bıçak lazım,” dedi.

Onu mutfağa götürüp, masanın üzerini işaret ettim.

Seçmekte acele etmedi. Ne en büyük olanı ne de en küçük olanı seçti. İçlerinden hangisinin en uygun olduğunu düşünüyorsa onu aldı. Sonra masadı alıp bıçağı bilemeye koyuldu.

Buraya kadardı. Özel anımız sona ermişti. Bütün söyleyebileceğimiz. Bütün söylememiz gerekenler. Bunların hiçbirinin bir önemi yoktu artık. Asıl işe dönmüştük.

Belki de üvey babam haklıydı. Yıllar önce o ilk mektubu hiç açmamalıydım. Hayatımın geri kalanını Day aile ağacını hiç dert etmeden, Dr. Glen olarak geçirebilirdim. Sadece önüme bakar, asla ardıma bakmazdım.

Paltosunu çıkaran Shana pizza kutusunu açtı. Seçtiği bıçak rahatlıkla ulaşabileceği bir yerde, yanındaki tezgâhın üstünde duruyordu. *Bir seri katilin eline silah verdim*, diye düşünmeye yel-tendim ama bu düşünce sanki bir başkasını ilgilendirirmiş gibi belirsiz kaldı. Eyaletin gelmiş geçmiş en meşhur kadın katilini hapisten kaçırmıştım. Sonra da onu daireme getirmiştım. İnsanlarla bağ kuramayan ve empati, sevgi, pişmanlık gibi duygulardan tamamen yoksun bir kadını.

Sargılı sol elimle yüzüme dokundum. Hissedemediğim, jilet kadar ince hatları algıladım.

Ablam. Yüzümü bu hale getiren ablam sözüne sadık kalmıştı. Kaçtıktan hemen sonraki o saatlerde hâlâ fırsatı varken beni yüz-üstü bırakmamıştı. Şu an bile, sanki hiçbir derdi yokmuş gibi pizza yiyordu. Başka bir seri katille çarpışacak, küçük kardeşini koruyacaktı. Çünkü söz vermişti. Kırk yıl önce, babamıza. Ve daha bu sabah da bana.

Aradan geçen bunca yıla rağmen ablamı hâlâ hiç tanımadığımı ama diğer taraftan da yeterince iyi tanıdığımı fark ettim. Bütün ailelerin doğası. Her birimizin doğası.

Tezgâhın üzerinden uzanıp Shana'nın elini sıktım.

Ve bir an, ablam da benimkini sıktı.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu. İkinci dilime çoktan başlamıştı.

“Şimdi,” dedim, “bekliyoruz.”

Otuz Yedinci Bölüm

Phil onları gazetecinin evine götürürken D.D., “Charlie Sgarzi hakkında ne biliyoruz?” diye sesli olarak düşündü. “Bir özentî, sözde Büyük Sahtekâr. Peki, Gül Katili hakkında ne biliyoruz? Cinayetleri içten gelerek işlenmiş hissi vermektense, daha çok bir mizansenî andırıyor. Ölûmler neredeyse fazla çabukken ölûm sonrası doğrama neredeyse fazla sarsıcı. Sonra bir de hiçbir mantıklı açıklaması olmayan şampanya ve güller var tabii. Daha fazla göz boyama. Çünkü aradan bunca yıl geçmesine rağmen Charlie hâlâ rol yapıyor. Bir katilin yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yapıyor. Tıpkı bir oyun için araştırdığı bir rol, ya da bir romandaki bir karakter gibi.”

Phil ortağına bir bakış attı. “Kitap satmak için seri katil mi oldu?”

“Şüphesiz. Cinayetlerin ardındaki sebebin saplantı, dürtü ya da cinsel sadist fanteziler olmadığını biliyoruz. Bu durumda parasal kazanç, listenin en tepesinde yer alıyor. Charlie’nin yayınevlerini dolaşıp, kuzeninin otuz yıllık cinayetiyle ilgili bir kitabı kabul ettirmeye çalıştığına ama kimsenin ilgilenmediğine bahse

girerim. Shana Day yeterince heyecan uyandırmadı. Ve onun meşhur babası Harry Day'i de hatırlayan yoktu."

Phil de D.D.'ye eşlik etti: "Yani Charlie, Harry Day'in tarzında çalışan bir katil uyduruyor. Ama ne cinsel saldırı kısmını becerebiliyor ne de görünüşe bakılırsa midesi günlerce işkence yapmayı kaldırıyor. Bu durumda imzası olarak geriye yalnızca bir tek şey kalıyor: kurbanlarının derilerini yüzmek."

"İşini görecektir kadar ürkütücü. Ayrıca tecrübeli bir katil olmadığından fazla riske girmiyor. Uykudaki kadınlara saldırıp, boğuşma ihtimalini düşürmek için onları kloroformla bayıltıyor. Süreci basit tutuyor. Çünkü mesele, öldürmek değil. Mesele, final."

"Annesi." Phil derin bir iç geçirdi. "Hadi ama. Kendi annesini mi öldürdü yani?"

"Öldürmek zorundaydı."

"Neden?"

"Çünkü annesinin ölümü onu şüpheliler listesinden çıkarmakla kalmadı, aynı zamanda ona romanını satmak için işin iç yüzünü bilen birinin bakış açısını da kazandırdı. Gül Katili'nin tetikleyici olayı konusunda yanıldım. Tetikleyici, Charlie'nin Donnie'nin cinayetini soruşturması değildi. Tetikleyici, annesine kanser teşhisi konmasıydı. Bu, onu eski mahallesine geri getirdi, unuttun mu? Böylece geçmişi düşündüğü bu yola girmiş oldu. A romanını satamayacağını fark ettiğinde B romanı üzerine düşünmeye başladı... Şey, o zamana kadar da annesi sona epey yaklaştı, değil mi? Onu gördün. Açıkçası, Charlie'nin kendini kanserin annesine yaptıklarına ve geriye kalan günlerine hatta haftalarına kıyasla Gül Katili'nin yönteminin daha insafli olduğuna ikna

ettiğinden eminim. Kadın hiçbir şey hissetmeyecekti. Ama bu düşünceyi uygulamaya geçirmek tahmin ettiğinden de zor olmuştu. Tereddüt izleri, hatırladın mı? Planlama yapmıştı yapmasına ama bazen evdeki hesap çarşıya uymuyordu.”

Phil yüzünü buruşturdu. Bu teorinin, içine sinmediği aşıkardı ama itiraz etmedi. “Ya sen? Charlie Sgarzi’yi tanımıyorsun bile. Seni neden merdivenlerden itti?”

“Düşündüğümüz gibi, onu gafil avlamış olmalıyım. Boş görünen bir cinayet mahalline geri döndü ve bir cinayet masası dedektifiyle yüz yüze geldi. Anlık bir kararla beni merdivenlerden aşağıya itti. Sonra da muhtemelen bu, yanına kâr kaldığı için minnettar bir şekilde oradan kaçtı. Fakat, senin ve Alex’in dediği gibi, ben geri döndüm. Tekrar avlanmaya başladım. Bence bu onu korkuttuğu gibi düşünmeye de sevk etti. Her kötü adamın neye ihtiyacı vardır? Bir baş düşmana. Ve ister planlı olsun ister plansız olsun, Gül Katili’nin artık bir baş düşmanı vardı. Onun açısından, katil olarak korkutucu bir durum ama geleceğin bir çoksatan yazarı olarak heyecan verici. Evime bıraktığı kişisel notla beni teşvik etmesi için bir başka sebep; Charlie’nin, kitabından alacağı avans her geçen dakika artıyor.”

Phil homurdandı. “Ya kaçması için Shana’ya yardım etmesi?”

“Orasını anlamıyorum.”

“Nihayet dürüst bir cevap.” Gözlerini devirdi.

D.D. sabırsızlıkla, “Meseleyi aydınlatan kişi Sam Hayes.” dedi. “Harry Day’in eşyalarının adamın kapısının önünde belirmesini başka nasıl açıklıyorsun? Charlie o eşyaları oraya dikkatlerin Hayes üzerine yoğunlaşması için koydu. Ya da Hayes mer-

divenden düşüp sırtını incitmemiş olsaydı belki de baş şüpheli olarak görülmesi için. Ama diğer yandan bütün büyük dramlarda şüpheliye ihtiyaç vardır. O yüzden Charlie de bir tane yarattı: Samuel Hayes. Bir zamanlar Shana Day'le ilişki yaşamış ve şu anda da onun babasının kişisel belgelerini elinde bulunduruyor. Her geçen dakika daha suçlu görünüyor, değil mi? Özellikle de Samuel'in tek söyleyebildiği şey, onları *bulduğu* olunca. Hadi ama."

Phil, "Ama Hayes kötürüm," diyerek teorisini çürüttü. "Bu, onu hiç de başarılı bir baş şüpheli yapmıyor."

"Ah, ama yakın zamanda kötürüm kaldı. Ayrıca Hayes'e göre, eşyalar merdivenden düşmeden *önce* eline geçmişti. Daha doğrusu, zarf Gül Katili'nin ilk kurbanından hemen sonra gelmişti."

Phil kaşlarını çatı. D.D. kazanıyordu, bunu hissedebiliyordu.

Phil, "Ya Dr. Adeline Glen?" diye sordu. "Gül Katili onu da takip ediyordu. Biz bir hayranı olduğunu varsaymıştık ama senin teorine göre...?"

D.D. bunu düşündü. "Final," diye mırıldandı. "Çünkü bu oyun sonsuza dek devam edemez ve Gül Katili finali büyük bir olayla yapmak zorunda. İdolünün kızını öldürerek. Kanlı final."

"Peki, sonra? Gül Katili sırta kadem mi basacak? Bir daha hiç öldürmeyecek mi?" Phil burnunu kııştırdı. "Bana sorarsan, hayal kırıklığı. Hem gerçek hayatta hem de kitapta."

"Haklısın: Vakanın çözülmesi gerekiyor. Aksi takdirde Charlie kitabın basılması için onay almak şöyle dursun, soruşturmayı yürüten dedektiflerden görüş bile alamayacak. Charlie'nin planının işe yaraması için Gül Katili'nin yakalanması lazım. Ama nasıl..." Bir baş ağrısının gelmek üzere olduğunu hisseden D.D. şakağını ovuşturdu.

Phil, "Charlie teslim olmayı mı planlıyor?" diye sordu. "Dur biraz, bu da işe yaramayacak ki. Katiller işledikleri suçlardan kazanç elde edemezler. Eğer Charlie'yi Gül Katili olarak enselersek Charlie'nin yazarlık hayatı sona erer."

D.D., "Günah keçisi," diye çıkarımda bulundu. "Tek yolu bu. Charlie cinayetleri başkasının üstüne yıkacak. Kahretsin, belki de Samuel Hayes'i dahil etmesinin sebebi de budur. Charlie, Dr. Glen'i öldürecek, sonra da Hayes'in dairesine gidip onu kloroformla bayıltacaktı. Hayes bilincini yitirdi mi Charlie cinayet malzemelerini daireye saklayacak hatta belki bir intihar notu yazıp sonra da Hayes'i küvetin içine koyacaktı."

"Küvet mi? Neden küvet?"

Artık Charlie'nin dairesine varmak üzereydiler. D.D. daha hızlı konuşuyordu.

"Çünkü Harry böyle ölmüştü, unuttun mu? Küvette bileklerini kesmişti. Öyle bir suç kariyerine öyle bir son. Vaka çözülüyor ve Charlie'nin yayıncılık saltanatı da başlıyor. Bundan beş, altı ay sonra Charlie bir yandan sohbet programlarını dolaşırken, bir yandan da büyük bir yayıncılık anlaşması imzalıyor. Hatta belki bakarsın Nancy Grace ya da John Walsh gibi kendi programını bile yapar. Servet ve şöhret. Bir Büyük Sahtekâr daha ne isteyebilir ki?"

"Samuel Hayes'in o merdivenden düşmemesini."

"Ah, o ayrıntılar yok mu?"

Phil, gazetecinin dairesinin bulunduğu apartmanın az ilerisinde durdu. D.D. hemen kapıyı açtı. Artık ne omzunu ne Melvin'i ne de baş ağrısını hissediyordu. Tek hissettikleri heyecan, coşku ve adrenalindi. Bu meslekte sevdiği ne varsa hepsini hissediyordu.

“Bekle.”

Phil’in kararlı ses tonu durmasına sebep oldu. “Arabada kal,” diye emretti. “Muhtemelen üç kişinin katili olan bir adamla yüzleşmene izin veremem D.D., vazife başında bile değilsin. Onu da geçtim, eğer bir şey olursa... Alex beni öldürür.”

Mantıklı bir şekilde, “Alex seni öldürmez,” diye itiraz etti. “Senin cinayet mahallini özensiz inceler, hepsi bu.”

“D.D.”

“Phil.”

“D.D.”

“Hayır. Aciz bir enik gibi arabada beklemeyeceğim. Biz ortağız. Sen hep beni korudun, ben de seni. Şimdi, bana torpido gözünde sakladığın şu otuz sekizliği ver. Acil bir durumda, işi halletmem için bana yeter de artar bile, tek elle ya da değil. Dahası, aceleci davranmamızı gerektirecek bir sebep yok.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Charlie’ye de Hayes’e yaptığımız gibi davranacağız. Buraya onu Gül Katili olmakla suçlamak için gelmedik. Buraya onunla Shana’nın hapisten kaçışıyla ilgili konuşmak için geldik. Güvenliği ve emniyeti bizim başlıca endişemiz. Biz iyi adamlarız, onun dostlarıyız. Ayrıca hazır buraya kadar gelmişken etrafı bir kolaçan edelim, pencerelerdeki kilitleri kontrol edelim, göz önünde duran, bakabildiğimiz her şeye bakalım.”

Bu fikrin de Phil’in hoşuna gitmediğini anlayabiliyordu. Ama bugünlere birlikte gelebilmelerinin başlıca nedeni, Phil’in D.D.’ye hiçbir zaman hayır diyememesiydi.

Phil öne düşerken D.D. de uysal bir şekilde iki adım arkasında, peşinden gitti.

Asansörsüz binada, gazetecinin dairesine vardıklarında ikisi de soluk soluğa kalmıştı. Phil, ortağına bir kez daha kenara çekilmesini işaret etti. D.D. kabul ettiğini gösterir bir hareket yaptı. Ne var ki hepsi boşunaydı. Phil kapıyı ne kadar çalarsa çalsın Charlie kapıyı açmadı.

Otuz Sekizinci Bölüm

Pizza iyi gelmedi. Bir bira eşliğinde yalnızca bir dilim yememe rağmen şimdi mideme bir tuğla gibi oturduğunu hissedebiliyordum. Mutfakta huzursuzca dolanırken, giderek artan bulantı ve ağır ağır çöken, ezici bir bitkinliğin son derece farkındaydım.

Günün yorgunluğu sonunda çıkmaya başlamıştı. Herhangi bir adrenalin patlamasını takip eden kaçınılmaz düşüş.

Karşımda oturan Shana'nın da kendini en az benim kadar rahatsız hissettiğini görebiliyordum. Pizzanın çoğunu yemişti ve şimdi de yüzünde bu tercihten pişmanlık duyduğunu gösteren bir ifade vardı. Ayrıca açtığı bir biranın da yarısı hâlâ duruyordu. Kendini hayal edebileceğimden daha çok dizginleyerek, yavaş yavaş içiyordu. Shana daha on dört yaşındayken muhtemelen bütün bir fıçıyı bitiriyordu. Kırk yaşındaki hali sonunda sabır ve disiplini öğrenmişti.

Sebepten ya buydu ya da gerçekten kusacağından endişe ediyordu.

Shana şakaklarını ovuşturdu. Aniden doğruldu. Dengesindeki bu ani değişim olduğu yerde sallanmasına yol açtı.

Boğuk bir sesle, “Hadi,” dedi. “Yaralarınıza ilgilenelim.”

Banyoya yöneldi. Peşinden gittim, yürüyecek dermanım yok gibiydi. Bir kahve koysam iyi olacaktı. Bu gidişle, katille yüzleşene kadar gözlerimizi açık tutmakta oldukça zorlanacaktık.

Banyoda ben günlük ilkyardım çantamı çıkarırken Shana da ellerini mermer tezgâhın, pırıl pırıl paslanmaz çelikten banyo eşyalarının üstünde gezdiriyordu. Dört parlak duş başlıklı duşakabininden oldukça etkilenmişti. Ama dönüp dolaşıp geldiği yer kenarları kıvrımlı, derin küvette. Işıl ışıl kenarlarında dans eden parmakları, orta kısmında alçalıp, sonra iki ucunda tekrar yükselen çizgiyi takip etti.

Sadece, “Annemizle babamızinkine benzemiyor,” dedi.

Sargılı sol elimle deneyip de açamadığımı antiseptik mendil paketini benim yerime Shana açtı. Yüzümü mahveden sayısız iltihaplı kırmızı çizginin üzerini mendillerle dikkatlice sildi. Acı hissedemediğimden doktorlar yaralarımın enfeksiyon kapmasından endişe ediyorlardı. Onlara önemli olmadığını söylemeye dilim varmamıştı. Tıpkı ablamın yaralarım ile ilgilenmeyi bırakmasını söylemeye dilimin varmadığı gibi.

“Acımıyor mu?”

“Hayır.”

“Nasıl bir duygu?”

“Aslına bakarsan bilmiyorum. Kıyaslama yapabileceğim hiçbir şey yok.”

Sol elimdeki sargıları çözdü. Sargı bezinden eldivenin altında, işaretparmağımın etrafında kendi özel plastik koruyucusu vardı. Shana koruyucu ucu çıkarma zahmetine girmede, onun yerine elimdeki diğer kesiklerle ilgilendi.

İşini bitirdiğinde sargı bezini aldı ama başını iki yana salladım. Tekrar bir Mısır mumyası gibi sarmalanmak istemiyordum. Uzanmak, tortop olup uyumak istiyordum.

Başım, kollarım ve bacaklarım o kadar ağırdı ki.

Bir şeyler hazırlayacaktım, diye düşündüm. Mutfakta bir şeyler yapacaktım, ama şimdi hatırlayamıyordum. Süzülüp uzaklara giden düşüncelerimi toparlamakta giderek zorlanıyordum.

Yanımda duran Shana olduğu yerde sallandı. Bakışları bir kez daha özlemle küvete kilitlendi...

Telefonum çaldı.

Dairemde yankılanan telefonun çığılgı, beni geçici olarak sersemliğimden çekip aldı.

Banyodan bin bir güçlkle yatak odasına geçip komodinin üzerindeki kablosuz telefonu aldım.

“Dr. Glen?” Hattın diğer ucundan Charlie Sgarzi’nin sesi yükseldi.

Başımı salladım ama sonra beni göremediğini hatırladım. “Evet,” diye mırıldanıp dudaklarımı yaladım.

“İyi misiniz? Sesiniz tuhaf geliyor.”

“Sadece... yorgunum.”

“Evet. Tabii, zor bir gündü. Şunu söylemeliyim ki Shana’nın hapisten firarı beni tedirgin etti. Kendimi eve gidebilecekmiş gibi hissetmiyorum ama başka gidebileceğim bir yer de yok. Ben de acaba buluşabilir miyiz diye merak etmiştim. Birbirimize eşlik edebilir, notlarımızı karşılaştırabiliriz. Bir elin nesi var, iki elin sesi var falan işte ”

“Hayır... teşekkürler.”

“Eğer isterseniz binanıza gelebilirim. Ama dairenize değil.”

diye ekledi aceleyle. “Gelmemi isterseniz o ayrı tabii. Ama lobinizde de oturabiliriz. Dışarıda polis arabaları olması lazım, öyle değil mi? Bu iyi. Fazladan koruma.”

Şakaklarımı ovuşturdum. Sebebini bilmiyordum. Belki de kulaklarımdaki uğultuyu ve başımdaki ağırlığı hafifletmek içindi. Kendi kendime, *hayır* de, dedim. Ama dudaklarımı oynatamadım. Ağzımdan tek kelime çıkmadı.

Orada öylece durmuş, telefon kulağımda, sendeliyordum. Ve sonunda yüreğimin derinliklerinde, şuurumun kalan son zerreciklerinde ilk korku dikenini hissettim. Bütün bunların sadece yağlı pizza ve yorucu bir günün etkilerinden kaynaklanmadığını fark ettim.

Benim hissettiğim, ablamın hissettiği, çok, çok daha kötü bir şeydi. Özellikle de Gül Katili’nin baygın kadınlara saldırma eğilimini düşününce...

Banyodan bir gürültü geldi. Bir tangırtı. Sanki ablam aniden yere düşmüş gibi.

Son anda anladım. Başımı kaldırıp, yatak odamın tavanının köşesine, karbonmonoksit alarminin olması gereken yere baktım. Ama artık orada değildi. Gül Katili onu sökmüştü. Muhtemelen elektrikli radyatörlerimi kurcaladıktan ve beni zehirleme işlemine başladıktan hemen sonra yapmıştı bunu.

Pencere. Bir pencereye ulaşabilseydim. Camı aralayıp, başımı dışarı çıkarabilseydim.

Ama bacaklarımı kıpırdatamadım. Yavaş yavaş yere yığıldım.

“Dr. Glen?” Yüzümün yanına düşen telefonda Charlie’nin sesi geliyordu.

Telefona baktım. *Yardım edin*, diye fısıldamak için kendimi zorladım. Ama ağızımdan tek çıkan, bir iç çekişti.

“İyi misiniz?”

Gözlerim kapanıyordu.

“Dr. Glen?”

Polisi arayın, demeye çalıştım. Ama kelimeler çıkmadı.

Yeni bir sesin farkına vardım.

Ön kapımdaki kilidin sürgüsü sorunsuzca kaydı. Gelen kişinin belli ki anahtarı vardı. Sonra kapı tokmağı döndü. Kapı açıldı.

Polisin artık bir önemi yoktu.

Gül Katili çoktan gelmişti.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

D.D.'nin, Charlie'nin apartman yöneticisini bulması biraz uzun sürdü. Düşük omuzlu, tıknaz ve yaşlıca adam bir dizi anahtar denedikten sonra doğru olanı buldu.

D.D. adama bilgi verirmiş gibi yaparak, "Charlie'nin güvenliğinden endişe ediyoruz," dedi. "Hayatının tehlikede olduğuna inanıyoruz. Sadece iyi olup olmadığından emin olmak istiyoruz."

Yöneticinin yüzündeki ifadeden, kiracısının dairesine neden girdiklerini ve geçerli sebepleri olup olmadığını umursamadığı anlaşılıyordu. Ama D.D. ve Phil yine de alışageldikleri üzere orada bulunma nedenlerini açıklamışlardı. Ne olur olmaz.

Yönetici kapıyı açınca geri çekildi. Boğuk bir sesle, meşgul olduğunu ve işlerini bitirdikten sonra kapıyı arkalarından çekmelerini söyledi. Sonra da yanlarından ayrılarak Phil ve D.D.'yi Charlie'nin bekâr evinin ortasında yalnız bıraktı.

Yönetici gözden kaybolur kaybolmaz, Phil ortağına, "Sen yokken beni aradılar," dedi. "Yaklaşık otuz dakika önce bir adam merkezi arayıp, otoyolda Shana'yı arabasına aldığını söylemiş. Arabasının bozulduğunu sanmış. Lüks araba ve pahalı kıyafetler

nedeniyle bir kaçak olabileceği aklına gelmemiş. Kaldı ki o esnada firar olayı henüz haberlerde yer almamıştı.”

“Bir adam mı? Rasgele bir adam mı?”

“Satış temsilcisi. Boston’da bir konferansa gidiyormuş. Shana’yı Fanueil Hall’da bırakmış. Beriki, gideceği yere oradan yürüyebileceğini söylemiş.”

D.D. kaşlarını çattı. Dışarıda hava tamamen kararmıştı. Sokak lambalarının ışığı Charlie’nin boş dairesinde gölgeler oynatıyordu. Akşam yemeği saati çoktan geçmişti. Bu sabahki maceranın ardından çoktan evde olması gerekirdi. Omzu tekrar zonkluyordu. Ayrıca içinde kötü bir his vardı. Yaklaşmışlardı. Sonunda vakanın parçalarının yerine oturmadan ya da geri dönüşü olmayan bir şekilde dağılmadan hemen önceki o kritik andaydılar. Acaba hangisiydi? Çünkü çok fazla vakitleri yoktu.

D.D., “Gül Katili, Shana’nın kaçmasına yardım etmemiş mi?” diye tekrarladı. Daireyi incelerken, onlara bilmeleri gereken şeyi göstermesi için yalvardı.

“Görünüşe göre etmemiş.”

“Öyleyse ilk kargaşayı yaratan maytapların fitilini kim ateşledi?”

“Soruşturma ekibi hâlâ üzerinde çalışıyor.”

D.D. yavan bir sesle, “Shana’nın firarının Gül Katili’yle bağlantısı olmadığına inanamıyorum,” dedi. “O iki şeyin birbiriyle alakalı olması gerekir.”

“Ben de farklı düşünmüyorum.” Phil elini odada gezdirdi. “Yani burada, görmediğimiz bir şey var ve onu bulsak iyi olacak. Hem de çabuk.”

Tepe lambasını yakıp işe koyuldular. D.D. işe kanepenin ar-

dında bulunan çift sıra kitap raflarından başladı. Bilgisayar piri olan Phil, üzerinde Sgarzi'nin dizüstü bilgisayarının durduğu katlanılır sehpanın karşısına kuruldu. D.D. aralarında Ann Rule kitaplarının neredeyse tamamının yer aldığı dört sıra halinde gerçek suç romanları buldu.

Yanımdaki Yabancı ve *Green River Kırmızı Akıyor* gibi kitapları karıştıran D.D., “Kesinlikle alanla ilgili araştırma yaptığını söyleyebiliriz,” dedi. Ardından yazmakla ilgili altı kitaba rastladı. Sonra, daha da rahatsız edici olarak, içinde gerçek olay yeri fotoğraflarının yer aldığı, ders kitabı niteliğinde üç adet ciltli kitapla karşılaştı.

D.D., ders kitaplarından birinin işaretli sayfasını açtı. Bölümün başlığı, “Ölüm Sonrası Kesme,” idi. Pekâlâ.

“D.D.”

Kitabı yerine bırakıp, Phil'in şu anda Sgarzi'nin bilgisayar ekranına kilitlenip kaldığı yere gitti.

“Video dosyaları,” dedi. “Görüntüler, bir dizi ucuz gözetleme kamerasından gibi duruyor, yasal olanlardan. Dört, beş ay öncesine giden onlarca dijital görüntü var. Hiçbiri işaretlenmemiş.”

“En yeni olanı aç.”

Phil, ortağına bir bakış attı. “Sence?”

D.D., şu an fareyi hareket ettiren bilgisayar kurdu ortağına gülümsedi. Bilgisayarın yanında duran sarı not defterini aldı.

Charlie sayfanın en üstüne bir şeyler yazmıştı:

Ben kimim? İyi komşu, yardımsever gazeteci.

Nasıl görünüyorum? Asansörde kalabalığın arasına karışan zengin bir profesyonel, gayet sıradan biri gibi.

Başlıca motivasyonum: Güvenliği için endişeleniyorum, sa-

dece yardım etmeye çalışıyorum.

Operasyonun amacı: En iyiyi en sona sakladım; Harry Day' in kızı, Shana Day' in tek zayıf noktası ve şimdi de benim son avım. Çünkü ben sizin gibi değilim, siz de benim gibi değilsiniz. Ben daha iyiyim. Hep de öyle oldum.

Net kazanç: Kararlılık. Kazanan hepsini alır.

"D.D." Phil'in alçak ve ısrarlı sesiyle müdahale etti.

D.D. başını kaldırdı. Phil siyah beyaz video dosyasını ileri sarıyordu. Ekranda, kıyafetlerle dolu bir dolabı andıran bir görüntü vardı. Ama şimdi kapı açılıyordu. Bir kadının başı ve omuzları belirdi.

Dr. Adeline Glen. Kameralara doğru yürüdü.

Birden doğruca onlara baktı.

Ellerinde beyaz bir bant göründü. Sonra ekran karardı.

Phil, "Kamerayı buldu," diye mırıldandı.

"Kameranın önüne bant yapıştırdı! Saat kaçta? Saat kaçta?"

"Bilmiyorum." Phil ekranın sağına soluna baktı. "Tarih var ama saat yok. Ancak tarih... düne ait."

Aniden kendini gafil avlanmış gibi hisseden D.D. olduğu yerde kaldı. "Ama Adeline dün gününün çoğunu bizimle geçirdi. Yani eve döndükten sonra olmalı. Dün gece bir ara. Dairesini aradı, yatak odasında bir gözetleme kamerası buldu ama... yardım için bizi aramadı, öyle mi?"

Phil başını kaldırıp ona baktı. "Bu hiç iyi görünmüyor."

Değildi de. Ardından, bir saniye sonra... D.D. gözlerini kapadı. Anlamıştı. Bilmedikleri şeyi, bulmacanın eksik parçasını, buraya bulmak için geldikleri şeyi. "Adeline yaptı," diye mırıldandı. "Cezaevinin otoparkındaki kargaşayı yaratan Adeline'dı. Binaya

girmeden hemen önce maytapları aracın altına o attı. Zamanlama uyuyor.”

Phil şaşkınlıkla, “Kendi ablasını hapisten mi kaçırdı?” diye sordu. “Kendi yüzünün parçalanmasına razı mı oldu?”

“Acıyı hissedemiyor, unuttun mu? Ama korkuyu hissedebiliyor.” D.D. parmağıyla ekrana, dondurulmuş video karesine vurdu. “Onu izleyenin Gül Katili olduğunu hatta onu aylardır izlemekte olduğunu anlamış olmalı. Bizi arasaydı ne yapacaktık?”

Phil anında, “Polis koruması vermeyi önerecektik,” dedi.

“Ki daha önce önermiştik ve o da reddetmişti. Halbuki ablasıyla bir tür anlaşma yaparsa...”

Phil, “Beni takip eden seri katili haklaman karşılığında seni hapisten çıkaracağım,” dedi.

“Shana, Adeline’ı korumakla kalmayacak, bu işe tamamen bir son verecek. Adeline bize o gün ne demişti? Bu, Shana’nın en iyi yaptığı şey.”

Phil sandalyesini geri itti. Tek kelime etmeden doğruca Adeline’ın dairesine yollandılar.

Otuz dakikaları vardı.

Kırkınıc Bölüm

Dairemin n kapısının açıldığını gördüm. Parmağımy bile kıpırdatamadan yatak odamın zemininde yatıyordum. Gzkapaklarım ağıır, cildim yapış yapıştı. Midem de bulanmaya devam ediyordu. Belirtiler gripi andırıyordu ama grip değıildi. Karbonmonoksit zehirlenmesiydi.

Charlie Sgarzi daireme girdi. zerinde, o bol gelen trenkotu yoktu. Onun yerine, üstüne tam oturan bir pantolon ve yaka uçları düğmeli, çizgili bir gömlek giymiştı. Hem daha ufak hem de daha şık görünüyordu. Bir karikatürden çok, sonunda öldürmek için harekete getiğı avına odaklanmış bir avcı gibiydi.

Yüzüne, ağızını ve burnunu kapatan bir maske takmıştı. Ayrıca elinde de içindeki malzemeleri gayet iyi bildiğim koyu yeşil bir spor çanta taşıyordu. Özellikle de ameliyat neşteri ve ii çoktan formaldehitte doldurulmuş kavanoz.

n kapıyı arkasından kapatıp kilitleyen Charlie belli ki benim dairem için yaptırmış olduğı anahtarın kopyasını pantolonunun cebine koydu.

Sonra yanıma geldi.

Maske yüzünden boğuk çıkan sesiyle, “Paul Donabedian,” diyerek elini uzattı. “Tanıştığımıza memnun oldum. Bu binada iki ay önce bir daire tuttum. Böylece şüphe uyandırmadan istediğim gibi girip çıkabiliyorum. Ayrıca kapıcıyı geçtin mi seni izleyen kimse de yok, öyle değil mi? Haftalarca dairenin olduğu kata çıktım, daireni inceledim, kendime bir anahtar yaptırdım. Ve tabii ki sonra da küçük kameralarımı yerleştirdim. Ama sen onları buldun, değil mi Adeline? Üstüne üstlük bir de sanki böyle bir şey beni durdurabilecekmış gibi bir anlık sinirle kameralarıma bant yapıştırdın.”

Üzerimden atladı. Kıpırdamalıyım. Yuvarlanıp ona saldırmalıyım. Ya da en azından kapıya ulaşmayı denemeliyim. Ancak ciğerlerim giderek yoğunlaşan bir ümitsizlikle oksijen almak için çabalarken göğsümün dayanılmaz bir şekilde sıkıştığını, üzerinde artan bir baskının varlığını hissettim.

Charlie çantasını yatağın üstüne bıraktı. Ardından yatağın yanındaki elektrikli radyatöre gitti, arkasına uzanıp kapatma düğmesine bastı. Sonra da odanın uzak tarafında bulunan iki pencereyi açıp ortamdaki zehirli havanın dışarı çıkmasını sağladı.

İçeri giren temiz havayı içime çekmek için kendimi ciğerlerimi şişirmeye zorladım. Ama pencereler çok uzaktaydı. Ya da çoktan kritik eşiği geçmiştim.

Charlie, “Karbonmonoksit seviyesinin çok yüksek olmasını istemiyorum,” dedi. “Beni de etkileyebilir. Bu maskelerin ne kadar iyi olduğundan pek emin değilim. Dahası, içeride bariz bir şekilde hissedilen karbonmonoksiti dışarı çıkarmak, soruşturmayı yöneten dedektifler için işleri daha ilginç bir hale getirecek. Tanınmış, zeki, ferasetli ve önceden uyarılmış bir doktor. Kendisine yapılan uya-

rılara kulak asmadığı için kendi yatak odasında ölü bulunuyor. Böylesi bir sahnenin yaratacağı heyecanı düşünsene. Okuyucular kendinden geçecek.”

Çantasına geri döndü. Fermuarını açtı.

Sağ el parmaklarını seğirdi. Hayat belirtisi. Yoksa beynimin oksijensiz kalmasından dolayı meydana gelecek bir inmenin başlangıcı mıydı?

“Kendini ayrıcalıklı hissetmelisin, Adeline. En iyiyi en sona sakladım. İlk iki kadın da özel olarak seçildi elbette. Ama onların sevdiğim tarafı, yalnız yaşamaları, çekici olmaları ve harika birer kurban olmalarıydı. Demek istiyorum ki çirkin kadınlar, sevimsiz karakterler kimsenin umurunda olmaz. Ama iyi birer mesleği, ilgili dostları ve destekleyici aileleri olan iki güzel kadın, işte bu manşetlere çıkar. İşte bu, satar.

Bence baban da aynı şeyi düşündü. Kurbanlarının fotoğraf galerisinin tamamını hiç inceledin mi? İçlerinde tek bir gudubet kadın yoktu. Zevk sahibi bir adamdı. Yakında çoksatınlar arasına girecek biyografisinin yazarı olarak ben de onun izinden gitmek için elimden geleni yaptım. Ama özel atölyesi ve gevşek döşeme tahtaları olan bir evin konforuna sahip değilim elbette. Boston’da bir dairede yaşamamanın da kendine has dezavantajları var.”

Lateks eldivenlerini giydikten sonra küçük, şeffaf bir cam şişe çıkardı. Kloroform. Karbonmonoksit zehirlenmesinin etkileri geçerse diye. Direnmeye kalkarsam diye.

Bitişikteki banyodan ses gelip gelmediğini işitmek için kulak kabarttım. Shana. Charlie’nin onun burada olduğundan haberi yok gibiydi. Eğer kendine gelirse, yanında hâlâ bıçağı vardı...

Charlie enerjik bir şekilde, “Şimdi,” dedi. “Senden benim

için yapmanı istediğim bir şey var, Adeline. Bu vakayı bu gece burada noktalamalıyız. Gerek yoğun polis soruşturması gerekse de ablanın firarı, işleri biraz karıştırdı. Yoksa bu eğlencemize biraz daha gerilim katabilirdim, ama öte yandan... Gereksiz riskler almanın hiç lüzumu yok. Yanımda, Sam Hayes'e ait birkaç saç teli getirdim. Tabii onun bundan haberi yok."

"Senden onları... şeye yerleştirmeni istiyorum. Anlarsın ya. Böylece adli tabip, cesedini incelediğinde onları bulabilecek. DNA profillemesi, dedektifleri Sam'in dairesine götürecektir. Tek başına yaşadığı için de hiçbir sağlam tanık gösteremeyecek. Ayrıca tesadüfe bak ki elinde Harry Day'e ait paha biçilmez bazı eşyalar var. Eğer polisler bundan da sağlam bir dosya oluşturamazlarsa niye o kadar uğraştım ben de bilmiyorum."

Charlie çantasından iki kilitli poşet aldı. Eldivenli elleriyle poşeti açıp içinden iki kısa kahverengi saç teli çıkardı. Üzerime eğilerek paramparça yüzüme, cam gibi gözlerime baktı.

"Vay canına, şu haline bak. Shana'nın yellozun teki olduğunu hep biliyordum. Yine de kendi kardeşini bu şekilde doğraması..." Dilini şaklattı, sonra saç tellerini açık olan sağ avcumun içine yerleştirip elimi yumruk yaptı.

"O... yapmadı," diye fısıldadım.

"Yüzünü mü?"

"Kuzenini."

Donup kaldı. İfadesi ve onunla birlikte de tavırları değişti. Profesyonel ve sakin Paul Donabedian gitmişti. Başkalaşan bir bu kalemun gibi, Charlie Sgarzi onun yerini aldı. Gözleri birden kırsıldı, hafif tehditkâr bir hal aldı. Aradan geçen bunca yıla rağmen hâlâ en rahat olduğu rol, mahalle serserisi rolüydü.

“Bana Donnie’den bahsetme,” diye homurdandı.

“Onu sen öldürdün.”

Bana öfkeyle baktı.

“Kaza mı? Senin... durmanı istiyordu.”

“Biz güreşiyorduk. Sadece güreşiyorduk!”

“Shana seni onun üzerine eğilmiş olarak buldu. Dizin göğsünün üstünde miydi? Ellerin gırtlığında mıydı?”

“Kapa çenen!”

“Onu... sen öldürdün. Ama çılgına dönen... Shana oldu. Sustalı çakıyı kaptı. Sen kaçtın. O da senin yerine Donnie’ye saldırdı.”

“Onun kulağını kesti!”

“O... senin suçunun... üstünü örttü.”

“Kız çatlağın tekiydi.”

“Psikotik kriz. Onu mahvettin. Ve orada...” Ciğerlerim sonunda havayla doldu. Bir tutam temiz hava süzülerek burnumdan içeri girdi. Az kalsın zevkten iç geçiriyordum. “Orada... onu tekrar kendine getirecek... hiç kimse yoktu.”

“Olan oldu. Dersimi aldım. Mahalleden ayrıldım. New York’a gidip belli bir yere geldim.”

“Charlie,” diye mırıldandım.

“Siktir git!”

“Eskiden insanları incelerdim... acıyı nasıl yaşadıklarını anlamaya çalışırdım. Ama onları inceleyeceksen... her şeylerini incelemelisin. Herhangi bir duyguyu. Sende... bunların hiçbiri yok.”

“Neyse, umalım da başarılı insan rolünü yeterince iyi yapıyor olayım çünkü yarın sabah memleketteki bütün haber kanalları benimle mülakat yapabilmek için sıraya girecek. Onlara, kimliği yakınlarda ortaya çıkarılan Gül Katili’nin elinde can veren

annemin acısına nasıl dayandığımı, bu arada senin ailenin nasıl her şeyi elimden aldığını anlatacağım. Ama alanlar geri de verebilirler. Gül Katili'nin yanı sıra Harry Day konusunda en önde gelen uzman benim. Yarın ilk iş, o kameraların önüne geçip bu vakaya el koyuyorum. Kitap anlaşmaları, televizyona çıkma ücretleri, film hakları. Benim. Hepsi benim. Bundan sonra benim için rol yapmak yok. Her şeye sahip olacağım, kesin olarak.”

“Annen...”

Charlie, “Ölüyordu!” diye gürledi. “Kanserin ona neler yaptığını gördün mü? Gördün mü ha? Var olan en kötü katil o. Çayına ilaç attım. Uykuya daldı. Böyle küçük şeyler için Tanrı'ya şükürler olsun.”

İçeriye yavaş ama emin adımlarla daha fazla hava giriyordu. Kısa koridordan geçip banyoya ulaşabilir miydi? Ablamı bulur muydu?

Charlie maskeyi çıkardı. Anlaşılan içerideki hava kalitesine güveniyor, aynı zamanda da asıl olaya geçmek için sabırsızlanıyordu. “Saç telleri. İç çamaşırının içine sok. Yap, dedim.”

Yorgun gözlerini onunkilerden ayırmadım. “Seni seviyordu.”

Kaşlarını çattı. “Elbette. İyi bir evlattım. Ona baktım.”

“Onun yeğenini öldürdükten... kız kardeşini mahvettikten sonra.”

“Niyetim o değildi...”

“Saçların. Saçların uzun muydu?”

“Ne?” Şaşırmıştı, gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Bir derin nefes daha aldım.

“Saçların... uzun muydu?”

“Aslan yelem vardı. Seksenlerdi. Neden?”

Gülümsedim. “Bir kıza benziyordun... arkadan. Shana’nın gördüğü şey buydu. Babamızın üzerine eğilen annemiz. Biliyordum.”

“Sen de en az onun kadar delisin.”

Yeni bir ses duyuldu. Sessiz. Tehditkâr. Bildiğin Shana. “Ama ben daha tehlikeliyim.”

Charlie spor çantasına hamle yaptı. Muhtemelen neşteri almak için. Ama eli, küçük kloroform şişesini buldu. Hiç düşünmeden, şişeyi bez parçasının üzerinde parçaladı, sonra bezi kapıp yumruğunu Shana’nın kafasına salladı.

Yumruğu ablamın yan tarafına isabet etti. Metabolizmasını zehirlemeyi sürdüren karbonmonoksit reflekslerini zayıflatmıştı. Sendeleyerek tek dizinin üstüne çöktü. Bunu fırsat bilen Charlie cam ve kloroforma batırılmış bezi yüzüne bastırmaya çalıştı.

Vahşiliği beni şaşırttı. Shana’nın suratından Charlie’nin temkinli saldırısının onu da gafil avladığını görebiliyordum. Charlie bir zamanlar serseri olma hevesli bir delikanlıydı belki ama geçtiğimiz otuz yıl içinde bu hevesini gerçekleştirmişti.

Yuvarlanarak dizlerimin üstünde doğrulmaya çalıştım. Kalkma zamanı, yardım etme zamanı.

Ama ben yatak odasında, karbonmonoksit yoğunluğunun şüphesiz daha fazla olduğu elektrikli radyatöre daha yakın olan yerde düşmüştüm. Doğrulamak için ayaklarımı vücudumun altına çekemiyordum.

Başımı kaldırıp baktığımda ablamın, sağ eliyle Charlie’yi ka-

sıklarından yakaladığını gördüm. Ablam elini çevirdi. Gazeteci inledi. Bir elini gayriihtiyari kasığına götürürken diğer elindeki bezi düşürdü. Ardından hırlayarak Shana'nın burnuna vurdu. Ablamın başı geriye kaykıldı. Bir çatırdama sesi duydum. Muhtemelen burnu kırılmıştı. Ama kendini çabuk toparladı. Birleştirip bir bıçak gibi yaptığı parmaklarıyla boğazına saldırdı.

Kalk, kalk. Hadi, Adeline, kalk artık.

Shana ona vurdu. Üç, dört defa. Hızını geri kazanıyor, vücudundaki zehir temizleniyor gibi görünüyordu. Ama hâlâ kendinden daha iri ve daha güçlü bir erkekle mücadele eden ince, zayıf ve tüy sıklet bir kadındı.

Charlie sert birkaç darbe indirdi. Yumruk, yumruk, aparkat. Ablam geriye doğru sendeledi. Ardından gazeteci bir kez daha ablamın gözüne vurdu. Sert ve vahşi darbeler. Boks ringinin tozunu yuttuğu belli olan bir adam. Acıdan keyif alan bir adam.

Neşter. Çantada. Şimdi ayaktaydım. Onu buldum. Avcumdaki saç telleri yere düştü. Onların yerini pürüzsüz gümüş neşter aldı.

Bıçağı sıkıca yan tarafımda tutarak, bir adım ileri attım, sonra bir tane daha.

Charlie köşeye sıkışan Shana'ya acımasızca vuruyordu. Ne var ki ablam çaresiz görünmüyordu. Aradaki o çok kısa anlarda görebildiğim yüzünde yalnızca kararlılık vardı. Bu adamı öldürmeye gelmişti. Ve görünüşe bakılırsa ölene kadar da vazgeçmeye niyeti yoktu.

Charlie beni fark etmedi, ablama kilitlenmmişti. İndirdiği her patlayıcı darbeyle homurdanırken nihayet efsanevi Shana Day'i yenebilecek kadar güçlü, zeki ve sert olduğu kendi dünyasında gibiydi.

Bir adım daha attım. Şimdi tam arkasında duruyordum. Neşteri kaldırdım. Son bir nefes aldım:

Ben, babamım. Ben, annemim.

Ben ailemin vicdanıyım.

Neşteri omuzlarının arasına indirerek kasları, sinirleri ve tendonları kestim. Neşteri saplayacağı yeri belirlerken dört yıllık tıp fakültesi eğitimimi kullanmıştım. Bıçağı tam omurların arasına saplayıp sonra da azami hasar vermek için çevirdim.

Charlie'nin vücudu çöktü. Başını hafif çevirdiğinde yüzündeki şaşkın ifadeyi gördüm. Sanki uluyacakmış gibi ağzını açtı.

Ama en ufak bir ses çıkmadı. Shana, sırtındaki neşteri tereyağından kıl çeker gibi aldıktan sonra boğazını kesti.

Charlie Sgarzi öne doğru düştü. Ablam önünden çekildi.

Tam o sırada ön kapı çalındı.

Phil, "Polis," diye bağırdı. "Dr. Glen, ben Dedektif Phil. Beni duyabiliyor musunuz?"

Shana'yla birbirimize baktık. İkimiz de tek kelime etmedik.

"Adeline." Farklı bir ses. D.D. Warren'm. "İyi misin? Komşuların kavgâ sesleri duymuşlar. Adeline, müsaitsen kapıyı aç. İyi olduğundan emin olmak istiyoruz."

Ablamla hâlâ birbirimize bakıyorduk.

Yeni bir ses. Daha yüksek. Muhtemelen Dedektif Phil omzuyla kapıya yükleniyordu.

Shana'ya usulca, "Bina yöneticisini getirecekler," dedim. "Onları içeri alacak."

"Ne kadar sürer?"

“Beş, on dakika.”

“Yeterli,” dedi. Ve ben ne demek istediğini biliyordum. Bu sabah cezaevindeki görüşme odasında ona bir söz vermiştim. Şimdi sözünü tutma sırası bendeydi.

Konuşmadık. Birlikte banyoya yürüdük, giderken Shana kıyafetlerini çoktan çıkarmaya başlamıştı bile. Tezgâhın üstünde duran ilkyardım çantasından çıkardığımız aspirin hâlâ oradaydı. Ona dört tablet verdim. Bir kerede hepsini yuttu.

Ardından ben önce birinci, sonra ikinci musluğu açarken ablam da parmaklarını sevgiyle küvetin etrafında gezdirdi.

Suyun ideal sıcaklığa ulaşmasını beklemedi. Uzun ip izleri ve kısa çapraz çizgilerle dolu çıplak vücuduyla küvete girdi.

“Geri dönemem,” dedi.

Başım la onayladım. Çünkü biliyordum, hep bilmiştim. Aradan geçen bunca yıla rağmen ablamın hayatta en çok istediği şey neydi? Özgürlük. Tam ve eksiksiz özgürlük. Yalnızca ölümle gelen türden.

“Donnie’yi sen öldürmedin,” dedim çünkü bildiğinden bile emin değildim.

Omuz silkti, kafasını geriye, pürüzsüz beyaz porselene yasladı. “Pek bir önemi yok.”

Tekrar kapıya vurulduğunu duydum. D.D. bina yöneticisini ararken Phil de kapıyı kırmaya çalışıyordu. Banyo kapısına doğru yürüdüm. Kapatıp kilitledim. Dünyanın en sağlam kapısı değildi belki ama şu aşamada tek istediğim, zaman kazanmaktı.

Ablama merakla, “Charlie’ye âşık mıydın?” diye sordum. “Babamızın bazı eşyalarını ona bu yüzden mi verdin? Muhtemelen onun da Samuel Hayes’e verdiği eşyaları?”

“Ona babamızdan hiçbir şey vermedim. Ama ara sıra şeyden... konuşurduk. Farklı olduğunu biliyordum. Başkalarını kandırabiliyordu. Ama beni asla. Bir canavar daima diğer bir canavarı tanır.” Derin bir iç çekti. “Babamızın eşyalarını koyduğum bir kutum vardı. Onu yatağımın altında sakladım. Charlie sonradan almış olabilir. Tutuklandıktan sonra kişisel eşyalarımı istemek hiç aklıma gelmedi. Zaten onlara sahip olmama da izin vermezlerdi.”

“Ama onu seviyor muydun?”

Kırılan burnu, şişmekten neredeyse kapanmış gözleri ve dağınımış suratıyla bana baktı.

Ciddi bir şekilde, “Adeline,” dedi, “sevgi gibi duyguları hissetmiyorum. Nefret edebiliyorum. Acı verebiliyorum. Geriye kalanların hepsi benim için birer sır.”

Su seviyesi artık beline kadar yükselmişti. Uzandı, daha birkaç saat önce özenle seçip bilemediği bıçağı yerden aldı.

“Bu doğru değil,” dedim. “Beni seviyorsun.”

Sanki bu her şeyi açıklamalıymış gibi, “Ama sen benim kardeşimsin,” dedi.

Kapıya vurmalar kesilmişti. Ablam bıçağı bana verirken daimen sessizliğe bürünmüştü.

“Nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Bunda bilecek bir şey yok.”

“Lütfen...”

Ama ablam bana sadece baktı. Onun son isteği, benim tek sözüm. Kolunu kaldırıp bana uzattı. Bu kadar yakından, daha önce kestiği yerlerdeki ince beyaz çizgileri görebiliyordum. Tıpkı yolu gösteren bir yol haritası gibi.

Kısık sesle, “Sana söylediklerimi hatırla,” dedi. “Annemize

verdiği talimatları, nasıl yapılacağını.”

Hatırladım.

İnce mavi bir damar buldum ve yine keseceğim yeri özenle seçtim. Sonra ablamın kolu altımda titrerken yavaş ve soğukkanlı bir şekilde aşağıya doğru kestim.

İç geçirdi. Soluğu bile kesilmedi, sadece iç geçirdi. Sanki vücudundan çıkan sadece kan değilmiş gibiydi. Belki de öfkesiydi. Belki de acısı. Belki de kendini savunamayacak kadar küçük ama akli erecek kadar büyükken babamızın ona aşıladığı bütün o korkunç iştah ve arzular.

Diğer kolunu kaldırdı. Onu da kestim. İki kolu da suya akan kanıyla daha şimdiden pembeleşen küvetin içine kayd.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım.

Shana, “Annemiz, babamıza bunu söylemedi,” diye mırıldandı. “Annemiz. Babamızı. Hiç sevmeydi. Ama ben sevdim. Ama ben sevdim...”

Gözleri kapandı. Kafası geriye düştü.

Şimdi sesler artmıştı. Dedektif Phil kapıyı çalıyor, vuruyor, son bir kez uyarıyordu.

Ablamın nabzını kontrol ettim. Ölmüştü. Shana Day cezaevi hücrelerine artık girmeyecekti. Korkarak geçireceği günler artık yoktu. Mahvedeceği hayatlar artık yoktu.

Son bir görev. Banyo kapısına gittim. Kilidi açtım. D.D.’nin omzunun durumunu düşününce onun için hiç olmazsa bunu yapabilirdim.

Sonra kıyafetlerimi çıkardım. Küvetin yanındaki askıda asılı duran ipek bornozu aldım.

Ablamın bedeninin yanındaki yerimi aldım. Önce bıçağı,

sonra da pürüzsüz beyaz kolumu inceledim.

Parmaklarım titriyordu. Acı hissedemeyen bir kadın için
tuhaf bir durum. Kimin aklına gelirdi ki?

Ve sonra...

Kırk Birinci Bölüm

Silahlarını çekmişlerdi. Phil önde, yaralı omzunu sakınan D.D. arkada, daireye daldılar. Bina yöneticisi çoktan koridoru yarılamıştı. Çok geçmeden destek ekiplerinin, SWAT timinin ve Boston'da boşta olan bütün memurların geleceği alt kata tüymüştü.

D.D.'nin ilk fark ettiği, kan kokusu oldu. İkinci fark ettiyise tam karşısındaki odada büyük boy bir yatağın üstünde duran yeşil bir çantaydı.

D.D, "Yatak odası," dedi.

Phil başıyla onayladı. Sırtını usulca duvara verdi, sonra hızla ilerledi.

"Tanrım."

Phil'in yanından geçen D.D. kan gölünün içinde yüzüstü yatan Charlie Sgarzi'yi gördü. Burada her ne oluyorsa işler Gül Kartili'nin planladığı gibi gitmemişti.

Cesedi daha yakından inceleyen Phil başını iki yana salladı.

"Boğazı kesilmiş," diye fısıldadı.

D.D. bir kaşını kaldırdı. "Söylesene, bu sana da Shana'nın eseri gibi gelmiyor mu?"

Yüzünü ekşiten Phil de aynı sonuca vardı. Eyaletin gelmiş geçmiş en meşhur kadın katillerinden biri olan Shana Day kardeşi Adeline’la birlikte bu dairede bir yerlerde olmalıydı.

Phil şimdi iki kapalı kapının bulunduğu kısa bir koridoru işaret etti. D.D. sağlam eliyle ortağını korumak için elinden geleni yaparken Phil ilkinde yaklaştı.

Kapıyı tekmeyle açarak büyük gömme dolabı gözler önüne serdi. Köşeler de dahil çabuk bir arama yaptıktan sonra ikinci kapıya geçtiler. D.D., *banyo*, diye düşündü. Akan suyun sesini duyabiliyordu.

Phil kapı tokmağını yokladı.

Kilitli olmadığını belirtmek için kısaca başını salladı.

D.D. tekrar ortağının arkasındaki yerini aldı.

Phil kapı tokmağını çevirip kapıyı sertçe itti.

Otuz sekizlikliyle içeri dalan Phil’in arkasından D.D. de içeri atladı.

Adeline orada, kanlı bir küvetin yanında çıplak bileğinin üstüne tuttuğu bir bıçakla öylece duruyordu.

Phil, “Hayır,” diye bağırdı.

D.D. bu zahmete girmedi. Adrenalin. Tehlike. Kararlılık. Mesleğiyle ilgili sevdiği bütün şeyler.

D.D. tetiği çekti.

Bıçak odanın diğer tarafına uçtu. Aslında hedefi yalnızca beş adım ötede olsa da D.D., *tek elle olmasına rağmen fena bir atış değil*, diye düşündü.

Bıçak yere düştü. Phil çoktan harekete geçmişti. Bıçağı tek-

meleyerek Adeline'dan uzaklaştırdı.

Doktor kıpırdamadı. Etrafı bir su ve kan deniziyle çevrili, orada öylece dikilip onlara gülümsedi.

“Bunu yapmanız gerekmiyordu,” diye mırıldandı.

D.D. doğrularak, “Saçmalama,” dedi. Adeline’in arkasına bakınca gül rengi küvetin içinde yığılmış ikinci bir kadın gördü. Shana.

Adeline, “Bileklerini kestim,” dedi. Bu bir itiraftı, soru değil. “Yardımlarının karşılığı. Çoktan öldü. Kapının kilidini açmadan önce kontrol ettim.”

D.D. sertçe, “Ailenin bıraktığı yerden devam mı ediyorsun?” diye sordu. Tepesi atmıştı. Nedenini bilmiyordu. Gül Katili ölmüştü, Shana Day’e ise artık yardım edilemezdi. En kötüsü geride kalmıştı ama yine de D.D.’nin kalbi küt küt atıyor, kendini bütün bu olanlar yüzünden öfkeli hissediyordu.

Önünde duran Adeline hafif yalpaladı. Şok, adrenalin düşüşü. Doktor dengesini sağlamak için küvetin kenarından destek aldı. “O kadınları Charlie öldürmüş,” diye fısıldadı.

“Biliyoruz.”

“Saç telleri bulacaksınız. Yatak odamda. Samuel Hayes. Ama onun suçu yok. Suçu ona yıkmak için onları Charlie getirdi.”

“Onu da biliyoruz. Charlie, Hayes’i günah keçisi yapmayı planlıyordu. Ama sonra Hayes merdivenden düşmüş. Adam tekerlekli sandalyeye mahkûm. Bunu yapmasına imkân yok.”

Adeline solgun ve yorgun yüzüyle gülümsedi. “Güzel. Dolabımdaki şifonyerin arkasında, yerde bir bölme var... Charlie oraya kavanozlar bırakmış. Kurbanların derilerini... Kafamı... karıştırmaya çalışıyordu. İşe yaradı.”

“Tanrı aşkına, otur!” D.D. sinirlendi. “Cidden, Adeline. Video kameraları bulduğunda bize haber vermiş olsaydın... Onun yerine, ablanı hapisten kaçırıp bütün kahrolası eyaleti tehlikeye atmakla kalmadın, kendini de tehlikeye attın. Oysa bize bir yirmi dört saat daha vermiş olsaydın... Olayı çözdük. Charlie’nin şu an yaptıklarının yanı sıra, otuz yıl önce olan her şeyi. Kim, ne, neden, nasıl, hepsini biliyoruz. Bunu yapmana gerek yoktu, Adeline. Gerek yoktu.”

“Ama yaptım.”

“Adeline.” D.D. gözlerini kıstı. Yanındaki Phil’in giderek artan endişesini hissedebiliyordu. Doktorun yüzü oldukça solgundu. Tehlikeli derecede solgun.

“Lütfen Müdire McKinnon’a üzgün olduğumu söyleyin.”

D.D., “Nefsi müdafaa,” diye mırıldandı. “Hafifletici sebepler, psikotik kriz. Bugün olanları mazur göstermek için pek çok sebep var.” Adeline’a bir adım yaklaştı. Sonra bir adım daha. Doktorun bileklerinde iz olup olmadığına baktı. “Önemli olan, Charlie’nin ölmüş ve ablanın da artık kimseye zarar veremeyecek olması. Adeline? Adeline?”

Kadın düştü. Daha doğrusu, dizlerinin üstüne çöktü. İleri atılan D.D. sağ eliyle Adeline’ın omzunu yakalamaya çalıştı ama zemin çok kaygandı. Doktoru yakalayamadıysa da yere sert düşmesine engel olup onu küvete yasladı. Adeline bir kan gölünün içindeydi. Çok fazla kan vardı. Özellikle de Shana’nın kesik bileklerinin küvetin içinde olduğu düşünülürse...

D.D. gözlerini kapadı. “Ah, Adeline. Ne yaptın sen?”

“Yapmam gerekeni. Hiçbir eğitim bu genleri alt edemiyor, D.D. İstersen, üvey babama sor. O, zamanında çok uğraştı ama... ben işte yine de buradayım.”

Adeline bacaklarının üst kısımlarını kesmişti. Bileklerini kesecek gibi yapması sadece bir roldü. Asıl olay D.D. ve Phil kapıdan içeri dalmadan önce çoktan olmuştu. Adeline'ın, ablasından öğrendiği başka bir numara.

“Adeline...”

“Şşşt. Her şey olması gerektiği gibi.”

“Kahretsin, sen ablan değilsin! Sen iyi bir doktorsun. İnsanlara yardım ediyorsun. Bana yardım ettin!”

Phil şimdi telsize sarılmış, acil tıbbi yardım istiyordu ama zamanında yetişemeyeceklerdi. Tıpkı SWAT timi ve destek ekibi gibi. Herkes binaya akın edecek, merdivenlerden çıkıp daireye dıracaktı.

Hepsi, her biri geç kalmış olacaktı. Tıpkı D.D. ve Phil gibi. İş işten geçmiş olacaktı.

Phil sağdan soldan havluları çekiştiriyordu. Adeline'ın itirazlarına aldırmayan D.D. bornozun önünü yırtıp açarak kesik bacaklarını ortaya çıkardı. Uyluk atardamarı. Tanrım. Kadının bu kadar uzun süre dayanması bile inanılmazdı.

Phil havluları uzatırken D.D. de onları yaraların üstüne koyup sertçe bastırdı. Yüzü, Adeline'inkine o kadar yakındı ki kadının kan-sız, solgun suratının serinliğini daha şimdiden hissedebiliyordu.

D.D. soluk soluğa, “Dayan,” dedi. “Hadi, Adeline. Benim için savaş, tamam mı? Sen ve ben, dünyadaki Melvinlerle mücadele edeceğiz. Böyle olması gerekmiyor. Hiçbir zaman böyle olması gerekmiyordu.”

Adeline, elini D.D.'ye doğru uzattı. Yardım etmek için mi? Engellemek için mi? Ama soğuk parmakları hafifçe D.D.'nin eline dokundu.

“Elimi... tutar mısınız?”

D.D. istemiyordu. Baskı uygulaması gerekiyordu. Bu karışıklığı düzeltmek, bu yaraları iyileştirmek zorundaydı. Bu kadını kurtarmalıydı çünkü bu kadın güçlüydü, zekiydi ve... ve...

“Kahretsin!”

Bunu beceremiyordu. Adeline ölüyordu. Aslında çoktan ölmüş sayılırdı ama D.D. bırakmak istemiyordu...

Phil onu kenara itti. Havluları bastırma işini o devraldı. Ama kanın çoğu çoktan yere akmış olduğundan havlular o kadar kanlı bile değildi.

D.D., Adeline’ın elini alıp, kucagında tuttu.

Arkasında, SWAT timi sonunda gümbürdeyen ayak sesleri eşliğinde kapıdan içeri daldı.

Adeline sanki sadece kendisinin anladığı bir espriye gülermiş gibi tebessüm etti. Gözkapakları titreşerek kapandı.

“Sorun değil,” diye fısıldadı. “Gittiğim yerde...”

D.D.’nin elini son bir kez sıktı.

Sonra da son nefesini verdi.

SONSÖZ

Sevgili Dedektif Warren:

Eğer bu mektubu okuyorsanız bilin ki ben artık aranızda değilim.

Cenazede fazla insan yoktu ama bu gerçekten de şaşırtıcı değildi. Dr. Adeline Glen oldukça kendi halinde bir hayat sürmüştü. Onu son yolculuğuna uğurlamak için sadece bir avuç meslektaşı, bir cezaevi müdiresi ve birkaç Boston polisi gelmişti.

Törene katılanlar arasında D.D.'yle gelen Alex ve Phil de vardı. Suratlarındaki ciddi ifadeyle, üçü bir kenarda toplanmış, tabut mezara indirilip ilk toprak atılmadan önce papazın son derece soğuk bir şekilde okuduğu duaları dinliyorlardı.

Size daha fazlasını söylemediğim için özür dilerim. Kameralardan, kavanozlardan, Gül Katili'nin planlarını fark ettiğim son yirmi dört saatten ve aynı zamanda benim nelere kadir olduğumdan bahsetmediğim için özür dilerim.

Konuştüğümüz gibi, herkesin bir tetikleyicisi vardır. Anlaşılan o ki kendisinden daha ufak, savunmasız bir kurban, ablam Shana'nın içindeki iyiliği tetiklerken öfkeli bir katil de benim içimdeki kötülüğü tetikliyor.

Shana Day bir gün önce toprağa verilmişti. Basit tahta bir tabut, toprakta açılan bir çukur daha. Görünüşe bakılırsa Adeline anne babasının mezar taşlarını yıllar önce bulmuş ve aile mezarlığının genişletilmesi için gereken düzenlemeleri yapmıştı.

Bayan Davies cenazeye katılmıştı. Onun gelmesi D.D.'yi şaşırtmamıştı. Yaşlı kadın doğrudan tabuta doğru yürüyüp birkaç kelime fısıldamıştı. D.D. kadının ne dediğini duyamamış olsa da gerekli olsun olmasın, sonunda özür dilediğinden emindi.

Ablamı hapisten kaçırarak hesaplanmış bir riske girdim. Onun tetikleyicisinin de benimki kadar güçlü olduğu üzerine kumar oynadım. Ama daha çok aramızdaki ilişkiye güvendim. Bunca yıldan sonra aramızda bir bağ oluştuğuna. Biz kardeşтик. Ve birlikte son direnişimizi yapacaktık.

Adeline'm dairesindeki kanlı manzarayı takip eden günlerde Phil ve Neil, Charlie Sgarzi'nin dairesinde kanıt toplamakla meşgul olmuşlardı. Kilitli bir dosya dolabında, Gül Katili'nin oluşmasında rol oynayan çok sayıda not, fotoğraf ve çeşitli araştırma malzemeleri bulmuşlardı. Kurbanlarının gözetleme videoları. Uygun kloroform dozajlarına dair internet sitelerinden alman çıktılar. Kurbanlarıyla ilgili keşif çalışması yaparken her birinin gün-

lük programını elle yazdığı kayıtlar. Hatta D.D.'yle ilgili gazete kupürleri ve ikinci cinayet mahallinde çekilmiş, bulanık bir fotoğrafını bile buldular. Phil'in tahminine göre, Charlie ona ilk kurbanının evinde tesadüfen rastlamıştı. Ama tam bir gerçek suç tutkunu olduğundan, onu bölgedeki birkaç yüksek profilli vakanın baş soruşturmacısı olarak hemen tanımıştı. O anda kararını vermişti. Gül Katili, Boston'ın en iyi dedektifine saldıracaktı. Eşitlerin düellosu, zekâların kapışması. Charlie'nin notlarından anlaşıldığı kadarıyla bu, muhteşem bir oyunun olmazsa olmazıydı.

D.D. kayıtlara kazananın kendisi olarak geçilmesini istedi. Fakat artık kitap falan yazılmayacaktı.

Eğer bunu okuyorsanız, umarım Gül Katili ölmüştür. Ve umarım ölümü de Shana'nın hatta benim elimden olmuştur. Bunun şiddetin sonu olacağını düşünmek isterdim ama tabii ki öyle olmayacak.

Bir hobim var. Bundan hiç kimseye bahsetmedim. Erkekleri baştan çıkarıyor, sonra da onlar uyurken sırtlarından küçük bir deri parçasını kesiyorum. Ve evet, yadigârlarımı dolabımın zemininin altındaki bölmede, formaldehit solüsyonunun içinde saklıyorum.

Doktor, sen önce kendini iyi et, diye düşünebilirsiniz. Güvenin bana, yıllar içinde bırakacağıma dair yemin ettim, üvey babamın benden olmamı istediği kişi olacağıma dair kendi kendime söz verdim. Ama ömrünün ilk yılını dünyanın en korkunç ganimet koleksiyonunun üzerinde uyuyarak geçiren küçük kız bunu öyle kolay kolay bırakamıyor. O küçük kız, nihai Sürgün. Ve aradan geçen

onca yıla rağmen hâlâ sesini duyurmak istiyor.

Cenaze töreni sona eriyordu. Özel olarak dikilmiş siyah takımının içinde son derece asil görünen Müdire McKinnon üçlüye doğru yürüdü.

“İyi günler,” diye selamladı.

“İyi günler, Müdire Hanım.”

D.D. bir gün önce müdireyle bizzat görüşmüştü. MCI’da değil, bir kafede. Eski bir dostun anılarını paylaşan iki kadın.

Adeline’in eylemleri müdirenin duygularını incitmişti. D.D. kendinin de öyle hissettiğini o ana kadar fark etmemişti. Adeline onlara neden daha fazla güvenip, olan bitenleri anlatmamış, onlardan yardım istememişti?

Eğer bir fark yaratacak olsaydı D.D., Adeline’m evinde bizzat kalmaya hazırdı. Müdire, Shana’ya ailevi sebeplerden dolayı kısa süreli bir izin falan verebileceğine dair bir şeyler mırıldandı. Eğer bilselerdi...

Ama Adeline ikisine de güvenmemişti. Onun yerine kendi başına bir plan hazırlamıştı. D.D. ve müdireye de pirincin taşını ayıklamak kalmıştı.

D.D., Müdire McKinnon’a, “Ortalık sonunda yatışıyor mu?” diye sordu.

“Sanırım gazeteciler söyleyecek hiçbir şeyim olmadığına neredeyse inanıyorlar.”

“Ya sohbet programları?”

McKinnon zarif omuzlarından birini silkti. “İlk başlardaki talep azaldı. Hapisten kaçan bir katil heyecan verici. Ama artık

ölmüş ve toprağa verilmiş olanı... o kadar değil.”

D.D. başını salladı. Müdürenin söylemediği şeyi anlıyordu: Bir ilişki son derece işlevsiz de olsa yine de bir ilişkiydi. Onu idare ederek, onun yüzünden endişelenip stres yaparak geçirilen on yılın ardından Shana'nın öylece aralarından ayrılması... İsteseniz de istemeseniz de geride bir iz bırakıyordu.

McKinnon, “Omzunuz nasıl?” diye sordu.

“Bakın.” D.D. dikkatle sol kolunu kaldırdı. Tam iyileşmemiştii daha iyiydi.

“Harika!”

“Evet, çok geçmeden suçluların peşine takılıp canlarına okumaya başlarım. Ya da en azından dedektif arkadaşlarım arasında terör estiririm.”

Yanında duran Phil gülümsedi. D.D.'nin görev başında olmasını özlemişti. Neil da öyle. D.D. bunu hissedebiliyordu.

Müdire vedalaştıktan sonra mezarlığı geçip arabasına doğru yürüdü. Phil'in belindeki ceptelefonu titreşiyordu. Telefonu kemer kılıfından çıkarıp yanlarından uzaklaştı.

D.D. ve Alex tek başlarına kaldılar.

Dedektif Warren, eğer isteseydim bana yardım edeceğinizi, destek birliğini çağırıp, zırhlarınızı kuşanıp benim adıma savaşa gideceğinizi biliyordum.

Bana olan güveniniz için teşekkür ederim.

Ama bu kadar uzun süre yaşadığım için bile şanslıyım aslında. Benim durumumdaki bir kadının uzun süre önce bir enfeksiyon ya da başka bir yaralanma sebebiyle çoktan ölmüş olması

gerekirdi. Üvey babamın bana sürekli dikkatli olmamı telkin etmesi, hayatımı kurtardı, ama aynı zamanda belki sonum da oldu. Her gece kendi vücudumu incelerken bir taraftan da özenle kendimi hayatın en basit zevklerinden bile mahrum bırakıyorum: kumsalda dolaşmak, dağlarda yürümek, şehirde çılgın bir gece geçirmek.

Peki, ne için? Hiçbir zaman olmayan sevgilim için mi? Hiçbir zaman sahip olmadığım çocuklarım için mi? Hiçbir zaman doğru dürüst yaşamadığım hayatım için mi?

Yoruldum D.D., kulağa bir lütuf gibi gelen ama en nihayetinde bir lanet olan rahatsızlığım yüzünden çok uzun bir süre kendimi soyutladım. İnsanlıkla olan bağımı kaybettim. Benlik hissimi yitirdim.

Alex sabırla bekledi. Ona yaslanan D.D. mezarın yanından ayrılmak için pek hazır değildi ama sebebini de bilmiyordu.

D.D. şimdi, “Adeline bütün varlığını bir çocuk hizmetleri kurumuna bırakmış,” dedi. “Hem de oldukça büyük bir meblağ. Anlaşılan Adeline epey varlıklıymış. Üvey babasından kalanları söylemiyorum bile.”

Alex, “Diğer çocukların daha iyi bir gelecek sahibi olmalarını istemesi mantıklı,” dedi.

“Yani ona ve ablasına kıyasla demek istiyorsun.”

Alex mantıklı bir şekilde, “Adeline kötü seçim yapmayla kötü insan olmayı karıştırdı,” dedi. “Bunun sebebi belki de kötü seçimlerin aile mirası olmasıydı. Böylelikle, işleri yalnızca bir kez mahvetmesi bile istisnanın kaideyi bozmadığına kanaat getirmesi için yeterli oldu. Oysa evlat edinildiğinde ona büyük bir fırsat verilmiş ve o da bu fırsatı gerçek bir hayat inşa etmek için kullan-

mişti. Zekiydi, empati kurabiliyordu, değer verilen biriydi. Doğru yoldan saptığında bile..." Alex omuz silkti.

D.D. kocasının ne söylemeye çalıştığını anlamıştı. "İmrenileşi bir tarzı vardı. Yani Charlie Sgarzi'nin Shana'yı orada dikilirken gördüğünde yüzünde oluşan o ifade var ya... Umarım buna değmiştir."

Alex ciddi bir edayla, "Sana yardım etti," dedi. "Bunun için ona daima minnettar kalacağım."

"Bilirsin, yaşlandıkça ağrılarımız, sızılarımız da artıyor. Sonra tabii bir de benim gibi, sakatlanmak için aptalca bir şeyler yapmak da var. İşte böyle zamanlarda insan kolayca sinirlenebiliyor. Canımın yanmasını istemiyordum. Ya da işimden uzak kalmak. Ya da kendimi bu kadar... güçsüz hissetmek. Ama Adeline haklıydı: Melvin bana göz kulak oluyordu. Ayrıca acı bizi bir araya getiriyor. İnsanlık deneyiminin ortak bir yapıtaşı. Adeline'a bu bağı hissetmek hiç nasip olmadı. Sonunda da bu onun sonu oldu."

Alex, "Sence ablası onu seviyor muydu?" diye sordu. "Bu, Adeline'ın istediği şeydi ama yaptığı onca şeyden sonra acaba buna muvaffak oldu mu?"

"Bilmiyorum. Birkaç kez Adeline'ın kendi ağzından Shana'nın böyle duygulardan yoksun olduğunu duymuştum. Diğer yandan... bence birbirlerini diğer insanların idrak edemediği bir şekilde tanıyor ve anlıyorlardı. Adeline büyülü bir kardeş sevgisi hissetmemiş olsa da yanında Shana varken kendini daha az yalnız hissettiğine bahse girerim. Ve bana kalırsa bu, Adeline için yeterliydi."

Alex başını salladı. Orada bir süre daha durdular. Şimdi, devreye giren kepçe seri bir şekilde mezarı toprakla dolduruyordu.

Toprakdan geldi insan, yine toprağa dönecek.

D.D. bir şeyler söylemek istedi. Bir şeyler söylemesi gerektiğini hissetti ama ne? Adeline'ı ne uzun süredir ne de anlaşıldığı üzere o kadar iyi tanıyordu. Ama yine de kadının yasını tutuyordu.

Başı Alex'in omzunda, nihayet, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Öğrettiklerin ve öğrenmeme yardımcı oldukların için. Ayrıca hayır, yaptıklarını hâlâ onaylamıyorum, Adeline, ama anlıyorum. Umarım yaptıklarına değmiştir. Umarım sen ve ablan birbirinize destek olmuşsunuzdur ve o an, sonunda kendini bir yere ait hissetmişsinizdir. Sanki ailen varmış gibi. Ve şimdi... huzur içinde yat, Adeline. Huzur içinde yat."

D.D. doğrulup derin ve arındırıcı bir nefes aldı. Gözleri yanıyor ama sorun değildi. Gözyaşı da tıpkı acı gibi bir başka harika dengeleyici gücü. Ve muhteşem D.D. Warren'ın üstesinden gelemeyeceği bir şey değildi.

Kocasını yanağından öptü. "Benimle geldiğin için sağ ol."

Alex karısının elini sıktı. "Her zaman."

D.D. gülümsedi. El ele, birlikte uzaklaştılar.

Dedektif Warren, eğer bu mektubu okuyorsanız bilin ki hikâyem sona ermiştir ve artık karanlıktan korkmuyorumdur.

Ablam ve ben dansımızı noktaladık. İki kayıp ruh sonunda, en önemli anda bağlandık.

Şimdi ikimizi tekrar iki küçük kız gibi hayal ediyorum. Dört yaşındaki bir abla ve neredeyse bir yaşındaki bir bebek. El ele tutuşuyor ve gülümsüyoruz. Kırk yıldır yapmayı beklediğimiz şeyi yapmak üzereyiz.

İlk adımı Shana atacak.

Ben de peşinden gideceğim. Ailemizin evinin karanlığından çıkarken. Babamızın bıraktığı korku mirasından uzaklaşırken.

İki kardeş, birlikte nihayet aydınlığa yol alırken.

TEŞEKKÜR

Bu kitap benim için ilginç ve kişisel bir yolculuk oldu. Sırt ağrıları çeken biri olarak, son on yılda ağrı yönetimi teori, teknik ve tedavileri hakkında çok şey öğrendim. Tıpkı D.D. gibi ben de başlangıçta İçsel Aile Sistemleri modeline ve ağrına bir isim verme olayına şüpheli yaklaşmışım. Ancak D.D. gibi en tuhaf şeylerin bazen faydası olabileceğini ve ağrınıza küfürler savurmaktansa onunla konuşmanın kesinlikle daha verimli olduğunu öğrendim. Bunun için İçsel Aile Sistemleri terapisindeki uzmanlığını Adeline’la paylaşan klinik psikolog Benita Silver’a teşekkür etmek istiyorum. Eğer Adeline’m modeli ve terapiyi açıklamada herhangi bir hatası varsa bu hatanın yalnızca bana ait olduğunu bilmenizi isterim.

Ayrıca yıllarca sırt ağrılarımdan kurtulmama yardım eden masör Shawn Taylor, efsane Dedektif D.D. Warren’ı sakatlarken oldukça büyük keyif almış gibiydi. Son derece nadir görülen ve acı dolu kopma kırığını karısı Larissa’yla birlikte düşündü. Sonra fizik tedavi uzmanı Gary Tilton uygun iyileşme programının hazırlanmasında yardımcı oldu. Yine, varsa bütün hatalar yalnızca şahsıma ait.

Emekli Boston dedektifi ve eski dostum Wayne Rock'a, Boston Emniyet Teşkilatı'nın yaralı ve aynı zamanda silahını ateşlemiş bir dedektife nasıl davranacağını anlamama yardım ettiği için en derin teşekkürlerimi sunuyorum. Teşekkürler, Wayne. Ve evet, varsa bütün hatalar bana ait. Yazar olmanın bazı avantajları olmalı!

Cenaze evlerinde pek rahat edemeyen insanlardan biri olduğumdan Massachusetts'teki doğru uygulamalar ve ruhsat verme işlemleriyle ilgili pek çok şey öğrenmek zorunda kaldım. Bir cenaze evinin inceliklerinin yanı sıra, temel tahnitleme tekniklerini de sabırla açıkladığı için Bob Scatamacchia'ya da şükranlarımı sunuyorum. Bu, hiç kimsenin konuşmak istemediği ama sonunda hepimizin ihtiyaç duyacağı iş alanlarından biri. Teşekkürler, Bob!

Ölümden söz açılmışken, lisagardner.com adresinde yer alan Bir Arkadaşı Öldür, Bir Dostu Sakatla Çekilişi'nin bu yılki galibi Tonya Creighton oldu. Tonya, şartlı tahliyeyle salıverilen kilit mahkûma Christi Willey ismini verdi.

Bir Arkadaşı Öldür, Bir Dostu Sakatla çekilişinin uluslararası alandaki galibi Dawn Whiteside oldu. Dawn, ilk kurban olarak Christine Ryan'ı seçti. Bu arada, bu bir romanın birinci sayfasında yer alacak olan ilk çekiliş galibi. Umarım ikiniz de keyifle okursunuz!

Son olarak, Kim Beals, her yıl düzenlenen Rozzie May Hayvan İttifakı yardım müzayedesinde, bir karaktere isim verme hakkı kazandı. Kim bu onuru, gerçek bir beyefendi olan ve ailesi tarafından çok sevilen babası Daniel Coakley'ye layık gördü. Tebrikler, Daniel!

Yine, editörlerim Ben Sevier and Vicki Mellor bu kitabı daha

iyi bir hale getirmek için ellerinden geleni yaptılar. Kitabı ilk seferde tam istenilen şekilde yaptığımı söylemek isterdim ama hayır. Öte yandan, harika editör kadromuz sayesinde kimsenin bundan haberi bile olmayacak. Ayrıca muhteşem içgörüler ve pratik yol göstericiliğinden dolayı temsilcim Meg Ruley'ye de ne kadar teşekkür etsem az. Böylesi çılgın bir işte onun yanımda olduğunu bilmek güzel.

En son olarak da her biri başlı başına yaratıcı birer güç olan, sürekli tetikte olmamı ve hayatımın asla sıkıcı olmamasını sağlayan muhteşem aileme sevgilerimi sunuyorum. Harikasınız!